

638

Αριθ. ε.ε. 775

LECTORI

JOANNES CORNELIUS

DE PAUW.

HOrapollo, quem tibi damus, is est, de
quo legimus apud Suidam ab Editore
Nupero emendatum, Ωραπόλ-

λων, Φαινυθύθως, κώμης τῆ Πανοπολίτου νο-
μοῦ, γραμματικὸς, διδάξας ἐν Αλεξανδρείᾳ,

* 2

τῇ

P R Æ F A T I O.

τῇ ἐν Αἰγύπτῳ· εἶτα ἐν Κωνσταντινπόλει ἐπὶ Θεο-
δοσίῃς. ἔγραψε Τεμενικά. Υπόμνημα Σοφοκλέ-
ως, Αλκαίῃς, εἰς Ὀμηρον. λαμπρὸς μὲν ἐπὶ τῇ τέ-
χνῃ ἀνθρώπος, καὶ τῶν πάλαι λογιμωτάτων γραμ-
ματικῶν ἑδέν τι μείον κλέος ἀπενεγκάμεν.

Qui in Lexico Panopolitanus dicitur a Nomo, in
Libris Nostris Ægyptius dicitur a Fluvio celeberrimo:
Nam ita accipiendum est illud Νειλῶος vel
Νειλιακὸς, quod ad urbem Nilopolin in Nomo He-
racleopolitano perperam referunt Quidam: Raro
enim vel nunquam forte ita dictus est Urbis istius
civis. Grammaticus ille Ægyptius, ut vides, in-
ter alia scripsisse memoratur τὰ Τεμενικά: Cujus
Operis partem extitisse credidit Hæschelius hos du-
os Hieroglyphicôn Libellos. Male & nullo hercule
judicio: Nam ea Græce fuerunt scripta, & non

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 13:11:47 UTC from Psithako Apothetrio Dimostias Istorikis Vivliothiki
Reproduction is prohibited. All rights reserved.

potuerunt cum Ægyptiacis conjungi, ut ab Aliis

P R Æ F A T I O.

recte jam animadversum est: Sed cum inde colligunt porro, utrumque Opus non potuisse ab eodem Horapolline proficisci, ipsi non vulgariter certe errant. Quid enim? Si Anglus, si Gallus, si Bata-vus hac tempestate multa Latine scripserit, & u-num aliquod Opusculum Lingua vernacula sibi que domestica ediderit; rectene Posteritas judicaverit aliquando, ab eodem Autore non potuisse conscri-bi Libellum Vernaculum, a quo plures conscripti fuerunt Libri Latini? Id nemo dixerit profecto. Quare lepide errant, qui ita sentiunt, & quidem eo genere erroris, quo vulgo errare solent illi, qui res antiquas ita curant, ut hodiernas plane negli-gant; Homines, qui cachinnos sæpe incutiunt Cor-dationibus, quos sana ratio ita pellexit, ut omnem Antiquitatis laudem præ ea despiciant. Hos au-tem duos Hieroglyphicôn Libellos ex Lingua Æ-gyptiaca in Linguam Græcam transtulit Philippus:

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 13:11:47 UTC from Psithako Apothetrio Dimosias Istorikis Virlithikis

Restrictions apply.

P R Æ F A T I O

De quo præter unum nomen cum omnibus Viris Eruditis nihil aliud ego teneo. Sed hic de ipsa Versione ejus quæritur, libera sit & Periphrastica, an adstricta & verbo tenus adumbrata: Quæ mira certe & nova est quæstio: Nam ubi *πρωτότυπον* intercidit cum tota Ægyptiorum supellestile libraria, quid, quæso, nobis reliquum est, ex quo ea de re constare poterit? Nihil sane, nihil: Quare hoc non est de lana caprina disputare, sed de rebus plane ignotis ineptire suaviter. Dicam, quod scio, omiſſis illis, quæ sciri non possunt: Libro 1. Capite 17. legimus, ἡλιος δὲ ὁ Ωρεος ἀπὸ τῆς τῶν ὡρῶν κρατεῖν. Ista non potuerunt ab erudito Ægyptio proficisci, & dubio procul a Philippo adjecta sunt. Libro 2. Cap. 100. scribitur de κάμηλω, ἐκείνη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων ζώων τὸν μηρὸν κάμπτει, διὸ καὶ κάμηλος λέ-

P R Æ F A T I O

dum est: Nam nec Etymon istud placere potuit Horapollini Nilotico. Similiter Libro 2. Cap. 108. illud, ἡ καλεῖται πιννοφύλαξ ἀκολέθως τῷ ὀνόματι, nullus ego dubito, quin Philippum habuerit autorem: Ita enim Interpretis Græci indolem sapit, ut nihil in eo sit, quod ad ipsum πρωτότυπον pertineat. Adhæc Symbola sunt plura in principio Libri Secundi, quæ ex Aliorum Scriptis collegit Philippus & Horapollineis attexuit, ut testis est ipse: Vide, quæ diximus in Observationibus Nostreis. Atque hæc certa sunt, alia incerta. Nam quod de σημαίνεσι & tertia, quam vocant, persona scribit Hoeschelius, ut probet Philippum non fuisse Interpretem, sed Periphrastam, ambiguum prorsus est & anceps, tum quia ipse Horapollo ea scribendi Methodo potuit uti, tum quia Philippus mutatis tantum personis reliqua omnia

P R Æ F A T I O.

ſtriſte ac religioſe potuit transferre: Hoc ſentiunt
 omnes, & certius eſt certo. Cum autem Vir E-
 ruditus ad Verſum Homeri provocet, qui Cap.
 101. Libri 2. adducitur, & eo Periphrasim adſtrue-
 re conetur, miſere proſecto errat & pueriliter plane.
 Quid enim? Nonne Horapollo, qui in Homerum
 ſcripſit Hypomnema, ut ipſe Hœſchelius ex Suida
 notat, Verſum Homericum adducere potuit, quem
 ejus Interpres poſtea non neglexit? Faceſſant, faceſ-
 ſant nugæ: Quod in Aliorum ore ineptum ſit, in
 ore Hœſchelii longe ineptiſſimum eſt: Nam de eo-
 dem Horapolline nobiſcum ſentit. Nihil evidentius
 aut apertius. Aliis, qui Horapollinem ſibi confinge-
 rent alium, ſi eodem argumento uterentur, ſtatim
 unius Æliani auctoritatem opponerem Lib. 5. Cap.
 39. de *Animalib.* ut ne alia nunc adducam, quæ
 Homerum in Ægypto celeberrimum & magnæ exi-
 ſtimationis fuiſſe probant: Eruditi ſciunt, nec ea
 nt

P R Æ F A T I O.

sunt hujus loci. Illa autem Philippi Versio, sive libera sive adstricta, a nobis nunc denuo Typis mandata est ad fidem Editionis Hœschelianæ, quæ Librum Augustanum habuerat præeuntem. Antea ab Aldo semel, a Mercero bis edita fuit: Aldi nam in prima Editione sua, quæ Anno MDXLVIII Parisiis prodiit, expresserat Mercerus, exceptis pauculis, quæ pro Typothetarum erratis haberi possunt, & una Libri 2. Cap. 88. γεαφñ. Dein a Guilielmo Morellio Exemplar Antiquum nactus, in quo pars maxima Libri Primi manu descripta erat, Anno MDLI Parisiis etiam in publicum emisit alteram Editionem suam, & lectiones discrepantes ex Codice Antiquo depromtas partim in Contextum recepit, partim ad Marginem adscripsit: Vix autem ego dubito, quin Codex Morellianus prima quinquaginta quinque Capita exhibuerit tantum: Nam usque ad Caput 56. lectionum discrepantia

* *

pro-

P R Æ F A T I O.

protenditur, & postremæ ad Caput 55. pertinent. Quas cum in Editione sua omnes repræsentare debuisset Hœschelius, eas contra neglexit omnes, & Aldinas ad Marginem repræsentavit solas: Cujus omissionis alia non est ratio, quam quod alteram Editionem Merceri non viderit Hœschelius, nisi Horapollinis Contextu jam absoluto. Quanquam melius certe sibi & Lectori suo consuluisse, si ut potuisset facile, eas ad calcem Libri subjunxisset: In plerisque enim cum Codicis Augustani scriptura conspirant & ejus auctoritatem egregie stabiliunt. Quare nunc eas omnes non modo diligenter collegi, sed Aldinam etiam Editionem denuo cum Hœscheliana contuli, & lectiones discrepantes, quotquot in tribus illis Editionibus extant, accurate mihi notavi & post Horapollinis Contextum tibi exhibui Lector: Id enim scias, velim, in isto Variarum Lectionum Catalogo nullam primæ Editionis

Mer-

P R Æ F A T I O.

Mercerianæ a me habitam esse rationem; quia, ut
 jam monui, ad Aldinam efformata est & eam sequitur
 κατὰ πόδα. Tres autem illas Editiones Hæschelia-
 na priores tribus Viris Clarissimis debeo: Aldinam
 enim Drakenburgius, Merceri primam Clericus,
 alteram Dukerus amice mihi subministrarunt. Græ-
 ce etiam prodiisse dicitur Philippi Versio Parisiis
 Anno MDXXI: quam Editionem ego diligenter
 quæsi, sed reperire non potui. Fallor, aut hæc
 ipsissima illa est, cujus in Observationibus meminit
 Mercerus; qui cum in duabus suis Editionibus Li-
 bro 2. Cap. 88. pro $\tau\epsilon\sigma\phi\eta\varsigma$ exhibuerit $\tau\alpha\phi\eta\varsigma$, &
 de ista mutatione Lectorem ne verbo monuerit,
 perquam probabile est mihi, eum scripturam istam
 ex ipso illo Exemplari desumpsisse, nec ejus autorem
 fuisse primum. Versioni Græcæ adjuncta est Ver-
 sio Latina, quæ Mercero debetur absque ullo du-
 bio: Nam ut alia non commemorem, primæ sta-

** 2

tim

P R Æ F A T I O.

tim paginæ utriusque Editionis Mercerianæ id luce meridiana clarius probant. Quare summo opere miror extitisse Quosdam, qui eam Trebatio adscripserint: Sed illi neque Versionem Trebatii neque Editiones Merceri unquam oculis usurpaverunt, & ipsa Trebatiana, quæ a Viris Eruditis adducuntur, cum Mercerianis ne quidem leviter contulerunt: Nam cæteroquin ita ineptire non potuissent ullo modo. Illud observandum est, Hæschelium, quem secuti sumus, ex prima Editione Versionem Merceri adumbrasse; quam cum ope Libri Morelliani aliquot locis postea correxerit Vir Eruditus, operæ pretium erit ea breviter hic commemorare: Libro Primo Cap. 4. Aldinum, ἐπειδὴ φασιν ἐν τῇ ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχουσι, πρὸς &c, verterat, quod in ortu quidem, ut inquirunt, quindecim ei partes supersint, ut &c. dein Morellianum, ἐπειδὴ φασιν ἐν τῇ ἀνα-

P R Æ F A T I O.

ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσιν, πρὸς
 &c, vertit, quod in ortu quidem dicant eam,
 cum quindecim est partium, sursum — ap-
 parere: at in occasu — inflexa gerere. Ca-
 pite 7. Aldinum, ὥς σημαίνει τὴν συνήθειαν
 τῷ ὀνόματι, reddiderat Latine, Itaque ex
 consuetudine significatione nomen hoc: dein Morel-
 lianum, ὥς σημαίνει τὴν σύνθεσιν τῷ ὀνόματι,
 Latine reddidit, Itaque nominis compositio. Hæ-
 schelius ad Marginem Editionis suæ adscripserat,
 compositum nomen hoc. Capite 11. Aldinum ἑκατὸν
 exposuerat nude: dein Morellianum ἑκατὸν εἴκοσι
 exposuit digne. Capite 12. Aldinum, δοκεῖ γὰρ
 αὐτοῖς ὁ κόσμος συνεσθάναι ἔτε ἀρσενικοῖς ----,
 transtulerat, solis enim his, non etiam masculis,
 mundus videtur consistere: dein Morellianum, δο-
 κεῖ γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμος συνεσθάναι ἔκ τε ἀρσε-
 νικῶ καὶ θηλυκῶ ὑπάρχοντι, transtulit, ipsis enim
 ** 3 vide-

P R Æ F A T I O

videtur mundus ex mare ac femina constare. Hœschelius ad Oram ibi, ex masculo enim ♂ femineo ipsis mundus ♂c. Capite 28. Aldinum, σημειῖται ὡς παρείπελο διαμένον τῇ γλώσση, explicuerat, indicatur eum, etsi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam defecisse: dein Morellianum, σημειῖται ὡς παραπεποδισμένον τῇ γλώσση, explicuit, indicatur eum lingua præeditum. Hœschelius ibi ad Marginem iterum, indicatur eum linguæ impeditæ esse. Tandem Capite 53. Aldinum, τοῖς Αἰγυπτίοις ἔδοξε συμβάλλειν τὸ ζῶον, Latine expresserat, Ægyptiis placuit in hujus rei significationem hoc assumere animal: dein Morellianum, τοῖς Αἰγυπτίοις ἔδοξε σεβάζειν τὸ ζῶον, Latine expressit, Ægyptiis placuit hoc animal in honore habere. Hœschelius ad Marginem, hoc animal colere. Atque hæc postremo excepto necessaria sunt & bona: quibus nunc unum subjungam
ma-

P R Æ F A T I O

malum: Capite scilicet 49. Aldinum *ὄβρυα* feram quadrupedem cum Morelliano *ὄβρυα coturnitem* pessime commutavit in Secunda Editione sua. Ita cum Vulgata Versione Merceri sese res habet: Alias Trebatii & Phasianini duas videre non licuit adhibita quavis indagine. Neque id ægre fero: Ineptissimæ enim sunt & nulla in re prodesse potuissent mihi; ut facile evincunt ea, quæ Viri Eruditi ex illis adducunt. Nam quod de Phasianino, cui Libri obtigissent integriores, Hæschelius notat, somnium est ex nimia ejus facilitate ortum: Non Libros Antiquos, sed ingeniolum suum secutus est homo Italus: Id oculato Critico apparebit statim. Post Horapollinis Contextum & Varias Lectiones sequuntur Joannis Merceri & Davidis Hæschelii Observationes & Notæ in Horapollinem integræ: Quibus adjunximus alias Caussini selectas, quæ ad rem aliquanto propius pertinebant:

bant: Iisque subjecimus tandem Observationes etiam Nostras. Quæ omnia erudito tuo examini submittimus Lector, ut statuas, quo pretio habenda sint singula. Vale, & fac, quod æquum bonumque sit: Plura enim præfari nolo. Trajecti ad Rhenum Non. Januar. A. MDCCXXVII.



Ω P A-

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ν Ε Ι Λ Ω Ο Υ

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ν Ε Ι · Λ Ω ' Ο Υ

ΙΕΡΟΓΑΤΡΙΚΑ, Α ΕΞΗΝΕΓΚΕ ΜΕΝ ΑΥΤΟΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΙ
ΦΩΝΗΙ, ΜΕΤΕΦΡΑΣΕ ΔΕ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΑΔΕΚΤΟΝ.

α. πῶς αἰῶνα σημαίνεσι;



Αἰῶνα σημαίνοντες, ἥλιον ἢ σελήνην γράφε-
σι, διὰ τὸ αἰώνια εἶναι σοιχεῖα. αἰῶνα δ'
ἐτέρως γράψαι βεβλόμενοι, ὅφιν ζωγρά-
φῶσιν, ἔχοντα τὴν ἔραν ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπτο-
μένην, ὃν καλεῶσιν Αἰγύπτιοι, ἔραϊον, ὃ ἐστὶν Ἑλληνιστὶ
βασιλίσκον· ὃν περ χερσὲν ποιεῖντες, θεοῖς περιθέα-
σιν. αἰῶνα δὲ λέγουσιν Αἰγύπτιοι διὰ τῷδε τῷ ζῶε δη-
λᾶσθαι· ἐπεὶ δὲ τριῶν γενῶν ὀφείων καθεσώτων, τὰ
μὲν λοιπὰ, θνητὰ ὑπάρχει, τῷτο δὲ μόνον ἀθάνατον·
ὃ ἢ προσφυσῇσαν ἐτέρῳ παντὶ ζῶι δίχα ἢ τῷ δακεῖν,
ἀναιρεῖ. ὅθεν ἐπεὶ δὲ δοκεῖ ζωῆς ἢ θανάτου κυριεύειν,
διὰ τῷτο αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν θεῶν ἐπιθέασιν.

β'. πῶς

HORAPOLLINIS NILIACI

SACRÆ SCULPTURÆ, QUAS IPSE QUIDEM
ÆGYPTIO SERMONE PRODIDIT,
PHILIPPUS VERO LINGUA
GRÆCA DONAVIT.

I. *Quo pacto ævum significant?*

ÆVum innuentes, Solem ac Lunam pingunt, quod hæc æterna sint, ævique fluxum producentia elementa. Quin & aliter ævum pictura exprimere volentes, serpentem pingunt, cujus cauda reliquo involvatur ac tegatur corpore. Hunc Ægyptii quidem lingua sua Uraëum, Græci vero Basiliscum appellant. Eundem ex auro conflatum diis circumponunt. Cæterum hoc animali ævum significari propterea Ægyptii dicunt, quod cum tria sint serpentium genera, solum hoc ex omnibus immortale est, cætera mortalia: utpote cum quodvis aliud animal solo afflatu absque ullo morfu serpens hic interimat. Unde & quoniam vitæ necisque potestatem habere videtur, merito sane deorum capitibus inseritur.

A 2

2. *Quo*

β'. πῶς κόσμον;

Κόσμον βεβλόμενοι γράψαι, ὅφιν ζωγραφεῖσι τὴν
 ἑαυτῶ ἐσθίοντα ἔραν, ἐσιγμένον φολίσσι ποικί-
 λαις. διὰ μὲν τῶν φολίδων αἰνιττόμενοι τὰς ἐν τῷ κόσ-
 μῳ ἀσέρας. βαρύνταλον δὲ τὸ ζῶον, καθάπερ ἡ γῆ.
 λειόταλον δὲ, ὥσπερ ὕδωρ. καθ' ἕκαστον δὲ ἐνιαυτὸν τὸ
 γῆρας ἀφείας, ἀποδύειν. καθ' ὃ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ ἐν-
 αύσιⓈ χρόνⓈ ἐναλλαγὴν ποιέμενⓈ, νεάζει. τὸ δὲ
 ὡς τροφῇ χρῆσθαι τῷ ἑαυτῶ σώματι, σημαίνει, τὸ
 πάντα ὅσα ἐκ τῆς θείας προνοίας ἐν τῷ κόσμῳ γεν-
 νᾶται, ταῦτα πάλιν καὶ τὴν μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμ-
 βάνειν.

γ'. πῶς ἐνιαυτόν;

Ενιαυτὸν δὲ βεβλόμενοι δηλῶσαι, ἴσιν, τελέσει γυ-
 ναῖκα ζωγραφεῖσιν. τῷ δὲ αὐτῷ, καὶ τὴν θεὸν
 σημαίνουσιν. Ἰσις δὲ παρ' αὐτοῖς ἐστὶν Ἀσηρ, Αἰγυπτισὶ
 καλέμενⓈ Σῶθις, Ἑλληνισὶ δὲ Ἀσροκύων, ὅς καὶ δοκεῖ
 βασιλεύειν τῶν λοιπῶν ἀσέρων. ὅτε μὲν μείζων, ὅτε
 δὲ ἥσων ἀνατέλλων καὶ ὅτε μὲν λαμπρότερⓈ, ὅτε
 δὲ,

2. *Quo pacto mundum?*

MUNDUM exprimere volentes, serpentem pingunt, qui suam ipsius caudam rodat, variis interstinctum squamis: per squamas quidem stellas, quibus cœlum mundusve distinctus est, obscure inuantes. Cæterum hoc animans non secus ac terra gravissimum est, lævissimum autem ac maxime lubricum, in aquæ morem. Insuper ut serpens quotannis pelle simulque senio exuitur, sic & annus vertens, qui mundi circumactu produci-
tur, immutatione facta renovatur, ac velut rejuvenescit. Quod vero velut cibo, suo utatur corpore, significat id, quæcunque Dei providentia in mundo gignuntur, ea rursus in eundem resolvi, & tanquam imminutionem sumere.

3. *Quo modo annum?*

PORRO annum demonstrare volentes, Isin, hoc est mulierem pingunt: quo etiam signo deam significant. Est autem apud eos Isis fidus, quod Ægyptio quidem nomine Sothis, Græco vero Astrocyon dicitur, qui & inter reliqua sidera principatum obtinere videtur: ut quidam oritur, nunc major sit, nunc minor, interim splendior,

A 3

δὲ, ἔχ ἔτως. ἔτι δὲ ἢ διότι κατὰ τὴν τέττε τῷ ἄσρῃ ἀνατολὴν, σημειέμεθα περὶ πάντων τῶν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ μελλόντων τελείσθαι. διόπερ ἐκ ἀλόγως τὸν ἐνιαυτὸν, ἴσιν λέγουσιν. ἢ ἐτέρως δὲ ἐνιαυτὸν γράφοντες, φοίνικα ζωγραφῶσι, διὰ τὸ δένδρον τέτο μόνον τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης, μίαν βαῖν γεννᾶν, ὡς ἐν ταῖς δώδεκα βάεσιν ἐνιαυτὸν ἀπαρτίζεσθαι.

δ'. πῶς μῆνα;

Μῆνα δὲ γράφοντες, βαῖν ζωγραφῶσιν, ἢ σελήνην ἐπεσραμμένην εἰς τὸ κάτω. βαῖν μὲν, τῆς προειρημένης ἐπὶ τῷ φοίνικι αἰτίας χάριν· σελήνην δὲ ἐπεσραμμένην εἰς τὸ κάτω, ἐπειδὴ φασιν, ἐν τῇ ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχειν, πρὸς τὸ ἄνω τοῖς κέρασιν ἐσχημαλίσθαι· ἐν δὲ τῇ ἀποκρέσει, τὸν ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν πληρώσασαν, εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασιν νεύειν.

ε'. πῶς τὸ ἐνισάμενον ἔτθ;

Ετθ τὸ ἐνισάμενον γράφοντες, τέταρτον ἀρέρας γράφουσιν. ἔτι δὲ μέτρον γῆς ἢ ἄρερα, πηχῶν ἑκα-

dior, interim vero secus. Insuper & quoniam in hujusce sideris exortu, ea signis quibusdam observamus, quæ toto anno peragenda sunt: propterea non ab re annum Isin appellant. Aliter quoque annum indicantes, palmam pingunt, quod arbor hæc sola ex omnibus ad singulos Lunæ ortus, singulos etiam ramos procreet, ita ut duodecim ramorum productione annus expleatur.

4. *Quo modo mensem?*

MENSEM autem notantes, ramum pingunt, aut Lunam deorsum conversam. Ramum quidem, ob causam jam in palma dictam: Lunam vero deorsum vergentem, quod in ortu quidem, ut inquiunt, quindecim ei partes supersint, ut sursum erectis cornibus appareat: At in occasu, triginta diebus completis, cornua deorsum inflexa gerat.

5. *Quomodo instantem annum?*

INSTANTEM annum significantes, quartam arvi partem pingunt. Est autem ἀρσπα, unde Latinis arvum dicitur, terræ mensura centum comple-

ἐκάλον. βεβλόμενοί τε ἔτ' εἰπεῖν, τέταρτον λέγουσιν. ἐπειδὴ φασὶ κατὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἄστρης τῆς Σώθειας, μέχρι τῆς ἄλλης ἀναβολῆς, τέταρτον ἡμέρας προσίθεται, ὡς εἶναι τὸ ἔτ' τοῦ θεῶ, τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν. ὁθεν καὶ διὰ τετραετηρίδου περισσὴν ἡμέραν ἀριθμοῦσιν Αἰγύπτιοι· τὰ δὲ τέσσαρα τέταρτα ἡμέραν ἀπαρίξει.

ς'. Τί δηλοῦσιν ἱεράκα γραφοντες

Θεὸν βεβλόμενοι σημεῖναι, ἢ ὕψος, ἢ ταπείνωσιν, ἢ ὑπεροχὴν, ἢ αἶμα, ἢ νίκην, ἢ Ἀρεα, ἢ Αφροδίτην, ἱεράκα ζωγραφῶσι. Θεὸν μὲν, διὰ τὸ πολύγονον εἶναι τὸ ζῶον, καὶ πολυχρόνιον ἔτι γέμην, ἐπεὶ καὶ δοκεῖ εἰδωλον ἡλίου ὑπάρχειν, παρὰ πάντα τὰ πείναι πρὸς τὰς αὐτὰς ἀκτῖνας ὀξυωπεῖν· ἀφ' ὧ καὶ οἱ ἱατροὶ πρὸς ἰασιν ὀφθαλμῶν τῇ ἱερακίᾳ βοτάνῃ χρῶνται· ὁθεν καὶ τὸν ἥλιον ὡς κύριον ὄντα ὁράσεως, εἰσθ' ὅτε ἱερακόμορφον ζωγραφῶσιν. ὕψος δὲ, ἐπεὶ τὰ μὲν ἕτερα ζῶα εἰς ὕψος πέτεσθαι προαιρέμενα, πλαγίως περιφέρειναι, ἀδυνατῶντα κατευθῦν χωρεῖν·
μόνον

plectens cubitos. Itaque annum volentes dicere, quartum dicunt, propterea quod ab uno, ut tradunt, fideris cui Sothis nomen fecimus, ortu, ad alterum quarta fit interjecta diei pars. Enimvero dei Solis inquam annus trecentis sexaginta quinque diebus absolvitur: unde & quarto quoque anno supervacuum diem computant atque intercalant Ægyptii. Quatuor siquidem diei quadrantes diem perficiunt.

6. *Quid accipitrem pingentes, innuunt?*

DEum cum volunt significare, aut sublimitatem, aut humilitatem, aut præstantiam, aut sanguinem, aut victoriam, accipitrem pingunt. Deum quidem, tum quod fœcundum sit ac diurnæ vitæ hoc animal, tum etiam quod Solis præter cæteras volucres simulachrum esse videatur, utpote peculiari quadam atque occulta naturæ vi, intentissimis in ejus radios oculis prospiciens. Atque hinc est, quod medici ad sananda oculorum vitia, hieraceo herba utuntur. Inde etiam fit, ut Solem interdum tanquam visus tutorem ac dominum, accipitris forma pingant. Sublimitatem vero, quoniam cum cætera quidem animantia, quoties in sublime tolli volunt, oblique ferantur, nec

B

recta

μόν⊕ δὲ ἰέραξ εἰς ὕψ⊕ καλεῖται πέτεται. ταπείνω-
 σιν δὲ, ἐπεὶ τὰ ἕτερα ζῶα, ἢ κατὰ κάθετον πρὸς τῷ-
 το χωρεῖ, πλαγίως δὲ κατὰφέρειται· ἰέραξ δὲ καλεῖ-
 ται, ἐπὶ τὸ ταπεινὸν τρέπεται. ὑπεροχὴν δὲ, ἐπειδὴ
 δοκεῖ πάντων τῶν πελεινῶν διαφέρειν. αἷμα δὲ, ἐπει-
 δὴ φασι τῷτο τὸ ζῶον, ὕδωρ μὴ πίνειν, ἀλλὰ αἷμα.
 νίκην δὲ, ἐπειδὴ δοκεῖ τῷτο τὸ ζῶον, πᾶν νικᾶν πελει-
 νόν. ἐπειδὴ γὰρ ὑπὸ ἰσχυροτέρῃ ζῷῳ καταδυναστεύ-
 ηται, τὸ τηνικαῦτα αὐτὸν ὑπῆλθας ἐν τῷ αἵρι, ὡς
 τὰς μὲν ὄνυχας αὐτῷ ἐν τῷ ἄνω ἐσχημαλίσθαι, τὰ
 δὲ πτερὰ, ἢ τὰ ὀπίσθια εἰς τὰ κάτω, τὴν μάχην ποι-
 εῖται· ἔτω γὰρ τὸ ἀνιμαχόμενον αὐτῷ ζῶον, τὸ αὐτὸ
 ποιῆσαι ἀδυνατῶν, εἰς ἥτιαν ἔρχεται.

ζ. πῶς δηλοῖσι ψυχὴν;

ΕΤι γε μὴν ἢ ἀντὶ ψυχῆς ὁ ἰέραξ τάσσειται, ἐκ τῆς
 τῷ ὀνόματι ἐρμηνείας. καλεῖται γὰρ παρ' Αἰ-
 γυπτίοις ὁ ἰέραξ, βαϊήθ. τῷτο δὲ τὸ ὄνομα διαιρεθὲν,
 ψυχὴν σημαίνει καὶ καρδίαν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν βαϊ,
 ψυχὴ· τὸ δὲ ἥθ, καρδία. ἡ δὲ καρδία κατ' Αἰγυπτίους,
 ψυχῆς περιβολ⊕ ὥς τε σημαίνειν τὴν σύνθεσιν τῷ
 ὀνό-

recta fursum evehi possint; solus accipiter recta in altum volat. Humilitatem porro seu dejectionem, quod eadem ratione cæteræ animantes non perpendiculi modo, sed velut ex transverso & flexuose deorsum ferantur, solus accipiter directo ad inferiora viam carpat. Præstantiam, quod cæteris præstare videatur avibus. Sanguinem, quia animal hoc inquirunt, non aquam, sed sanguinem bibere. Victoriæ demum, quod cætera volatilia vincere videatur. Cum enim robustioris animantis potentia se videt opprimi, tum sese in aëre ita resupinans, ut ungues quidem fursum, pennas vero ac posteriores partes deorsum versas habeat, cum idem avis quæ cum eo congregitur efficere nequeat, ita facile eam in fugam vertit, ac sibi victoriæ parat.

7. *Quo modo animam indicant?*

Quin & pro anima ponitur accipiter, juxta nominis interpretationem. Siquidem Ægyptiis accipiter baieth dicitur, quod nomen si diviseris, animam & cor sonat: BAI enim anima est, & ETH cor. Cor autem ex Ægyptiorum sententia, animæ ambitus est. Itaque ex consueta significatione no-

B 2

men

ονόμαίῳ, ψυχὴν ἐγκαρδίαν. ἀφ' ἧς ὁ ἱέραξ διὰ τὸ
 ἢ πρὸς τὴν ψυχὴν συμπαθεῖν, ὕδωρ ἔπινει τὸ καθό-
 λον, ἀλλ' αἷμα, ὃ ἢ ἡ ψυχὴ τρέφεται.

ή. πῶς Ἀρεα ἢ Ἀφροδίτην;

Αρεα δὲ γράφοντες ἢ Ἀφροδίτην, δύο ἱέρακας ζω-
 γραφεῖσιν. ὧν τὸν ἄρσενά, εἰκάζουσιν Ἀρεῖ, τὴν
 δὲ θήλειαν, Ἀφροδίτην. ἐπειδὴ τὰ μὲν ἄλλα θηλυκὰ
 ζῶα πρὸς πᾶσαν μίξιν τῷ ἀνδρὶ οὐχ ὑπακχεί, καθά-
 περ ἱέραξ. τριακοσίαι γὰρ τῆς ἡμέρας βασανιζομέ-
 νη, ἐπειδὰν ἀναχωρήσῃ, φωνηθεῖσα ὑπὸ τῷ ἄρσενι,
 πάλιν ὑπακχεί. διὸ ἢ πᾶσαν θήλειαν τῷ ἀνδρὶ πειθο-
 μένην, Αἰγύπτιοι Ἀφροδίτην καλεῖσιν τὴν δὲ μὴ πειθο-
 μένην, ἔχ' ἔτι πρостаγορεύουσι. διὰ τῆτο ἢ ἡλίῳ τὸν
 ἱέρακα ἀνέθεσαν. παραπλησίως γὰρ τῷ ἡλίῳ τὸν τρι-
 ἀκοντα ἀριθμὸν ἐν τῷ πλησιασμῷ τῆς θηλείας ἀπο-
 δίδωσιν.

Ετέρως δὲ τὸν Ἀρεα ἢ τὴν Ἀφροδίτην γράφοντες,
 δύο κορώνας ζωγραφεῖσιν, ὡς ἄνδρα ἢ γυναῖκα. ἐπεὶ
 τῆτο τὸ ζῶον, δύο ὡὰ γεννᾷ, ἀφ' ὧν ἄρρεν ἢ θῆλυ
 γεννᾶσθαι δεῖ. ἐπειδὰν δὲ γεννήσῃ, ὅπερ σπανίως

γν

men hoc, animam cordatam notat. Unde & accipiter ob eum quem cum anima habet naturæ confensum, aquam omnino non bibit, sed sanguinem, quo & ipsa nutritur anima.

8. *Quo modo Martem ac Venerem ?*

MArtem vero & Venerem notantes, duos pingunt accipitres, eorum marem Marti, foeminam Veneri comparantes: idque propterea, quod ex cæteris animantibus foemina mari non ad omnem congressum obtemperat, ut in accipitrum genere, in quo etsi tricies in die foemina a mare comprimatur, ab eo digressa si inclamata fuerit, paret iterum. Ideoque & foeminam omnem quæ viro morem gerit, Ægyptii Venerem vocant: Quæ vero non est dicto audiens, non ita appellant. Atque hæc sane causa fuit, cur Soli accipitrem consecrarint: non secus enim ac Sol, ter denarium explet numerum in congressu foeminæ.

Aliter quoque Martem & Venerem scribentes, duas pingunt Cornices, ut marem ac foeminam: quoniam animal hoc gemina solet ova parere, ex quibus mas & foemina gignantur. Ubi vero, quod raro tamen accidit, vel duo mascula vel duo foemineæ

γίνεται, δύο ἀρσενικά, ἢ δύο θηλυκά, τὰ ἀρσενικά
 τὰς θηλείας γαμήσαντα, ἔμίσγεται ἑτέρα κορώνη,
 οὐδὲ μὴν ἡ θήλεια ἑτέρα κορώνη μέχρι θανάτου,
 ἀλλὰ μόνα τὰ ἀποζυγένη διατελεῖ. διὸ καὶ μιᾷ κο-
 ρώνῃ συνανήσαντες, οἰωνίζονται οἱ ἄνθρωποι, ὡς χη-
 ρεύοντι συνηνῆκοτες ζῶν. τῆς δὲ τοιαύτης αὐτῶν ὁμο-
 νοίας χάριν, μέχρι νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις, ἐκ-
 κορί, κορί, κορώνην λέγουσι ἀγνοῦντες.

θ' πῶς γάμον;

Γάμον δὲ δηλοῦντες, δύο κορώνας πάλιν ζωγραφῶσι,
 τοῦ λεχθέντος χάριν.

ι'. πῶς μονογένης;

Μονογενὲς δὲ δηλοῦντες, ἢ γένεσιν, ἢ πατέρα, ἢ
 κόσμον, ἢ ἄνδρα, κανθαρόν ζωγραφῶσι. μονογε-
 νὲς μὲν, ὅτι αὐτογενὲς ἐστὶ τὸ ζῶον, ὑπὸ θηλείας μὴ
 κυοφορέμενον. μόνη γὰρ γένεσις αὐτῆς, τοιαύτη ἐστίν.
 ἐπειδὰν ὁ ἄρσεν βεβλήται παιδοποιήσασθαι, βοὸς ἀ-
 φόδευμα λαβὼν, πλάσσει σφαιροειδὲς παραπλήσιον
 τῷ κόσμῳ σχῆμα· ὃ ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν κυλίσας
 ἀπὸ

minea ova peperit, mares foeminis connubio juncti nunquam ad alteram divertunt cornicem, ac ne ipsa quidem foemina, quoad vivit, ad alterum marem: sed disjuncti, soli deinceps semper degunt. Unde & cum uni cornici occurrerint homines, augurantur praesagium sibi hoc esse viduae vitae, quod scilicet animali viduam agenti vitam obvii facti fuerint. Proinde in hunc usque diem, Graeci ob tantam harum avium concordiam, in nuptiis ignorantes verbum illud usurpare solent ἐκκοπή, nimirum κοπή cornicem appellantes.

9. Quo modo nuptias?

Atque eandem ob causam nuptias innuentes, duas rursus appingunt Cornices.

10. Quo modo unigenitum?

Unigenitum autem significantes, aut ortum, aut patrem, aut mundum, aut virum, Scabæum pingunt. Ac unigenitum quidem, quod per se gignatur hoc animal, utpote in utero foeminæ non prius efformatum ac gestatum: ejus enim solius hujuscemodi ortus est. Cum mas sobolem procreare vult, bovis finum nactus, globulum ex eo ejus-

ἀπὸ ἀναβολῆς εἰς δύσιν, αὐτὸς πρὸς ἀναβολὴν βλέπει,
 ἵνα ἀποδῶ τὸ τῷ κόσμῳ σχῆμα. αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ
 ἀπηλιώτε εἰς λίβα φέρεται· ὁ δὲ τῶν ἀσέρων δρόμος,
 ἀπὸ λίβος εἰς ἀπηλιώτην· ταύτην ἔν τὴν σφαῖραν κα-
 τορεύσας, εἰς γῆν κατὰλίθεται ἐπὶ ἡμέρας εἰκοσιοκτὼ,
 ἐν ὅσαις καὶ ἡ σελήνη ἡμέραις τὰ δώδεκα ζῷδια κυ-
 κλεύει. ὑφ' ἣν ἀπομένον, ζωογονεῖται τὸ τῶν κανθάρ-
 ων γένος. τῇ ἐνάτῃ δὲ καὶ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀνοίξας τὴν
 σφαῖραν, εἰς ὕδωρ βάλλει. ταύτην γὰρ τὴν ἡμέραν
 νομίζει σύνοδον εἶναι σελήνης καὶ ἡλίου, ἔτι τε καὶ γένεσιν
 κόσμου. ἥς ἀνοιγομένης ἐν τῷ ὕδατι, ζωὰ ἐξέρχε-
 ται, τῆς ἐξ οἱ κανθαροὶ. γένεσιν δὲ, διὰ τὴν προειρη-
 μένην αἰτίαν. πατέρα δὲ, ὅτι ἐκ μόνου πατρὸς τὴν γένε-
 σιν ἔχει ὁ κανθαρός. κόσμον δὲ, ἐπεὶ καὶ κοσμοειδῆ
 τὴν γένεσιν ποιεῖται. ἄνδρα δὲ, ἐπεὶ καὶ θηλυκὸν γέ-
 νος αὐτοῖς ἐκ γίνεσθαι. εἰσὶ δὲ καὶ κανθάρων ἰδέαι τρεῖς·
 πρώτη μὲν, αἰλκρόμορφος, καὶ ἀκλινωτὴ, ἥνπερ καὶ ἡ
 λίω ἀνέθεσαν διὰ τὸ σύμβολον. φασὶ γὰρ τὸν ἄρρενα
 αἰλκρον, συμμεταβάλλειν τὰς κόρας τοῖς τῷ ἡλίου
 δρόμοις. ὑπεκλείνονταί μὲν γὰρ κατὰ πρῶτὴν πρὸς τὴν τῷ
 θεῷ ἀναβολὴν· τρογγυλοειδεῖς δὲ γίνονται κατὰ τὸ
 μέ-

eiusdem cum mundo figuræ fingit: quem ubi ab ortu in occasum averfis pedibus volutarit, ipse rursum, ut orbi persimilem figuram edat atque exprimat, in ortum convertitur. Ipse siquidem orbis a Subsolano circumagitur in Africum: At siderum contrarius est cursus, ab Africo ad Subsolanum. Hanc itaque pilam in terra defossam reponit in dies octo & viginti: nam & totidem diebus Luna duodecim Zodiaci signa perlustrat, sub qua toto illo tempore permanens animatur ac semen vitale suscipit scarabæorum genus. Nono autem & yicesimo die apertam pilam, in aquam conjicit (eum enim diem esse putat, quo & Luna cum Sole congregiatur, & mundi insuper fiat generatio) quæ dum in aqua aperitur, prodeunt animalia, hoc est scarabæi. Ortum autem, propter jam dictam causam. Patrem, quod ex solo patre ortum habeat scarabæus. Mundum, quod ad mundi figuram ejus generatio ac fœtus accedat. Virum denique, quod non sit in eorum genere fœmina. Sunt porro Scarabæorum formæ tres: Prima felium specie, ac velut radiis insignita, quam & Soli ob significationem quandam dicarunt. Ajunt enim felem marem juxta varium Solis habitum & cursum pupillas commutare, ad ortum quidem Solis mane nonnihil extendi,

C

μέσον τῆς ἡμέρας, ἀμαυρότεροι δὲ φαίνονται, δύνην
 μέλλοντιⓄ τῷ ἡλίῳ. ὅθεν καὶ τὸ ἐν Ἠλίῳ πόλει ξόανον
 τῷ θεῷ αἰλιδρόμορον ὑπάρχει. ἔχει δὲ πᾶς κύνθαρος
 καὶ δακτύλος τριάκοντα, διὰ τὴν τριακονταήμερον τοῦ
 μηνὸς, ἐν αἷς ὃ ἡλιⓄ ἀνάτελλων, τὸν ἐαυτῷ ποιεῖται
 δρόμον. δευτέρα δὲ γενεὰ, ἡ δίκερως καὶ ταυροειδὴς,
 ἥτις καὶ τῇ Σελήνῃ καθιερώθη, ἀφ' ἧς καὶ τὸν ἐν ἔρανῳ
 ταῦρον, ὕψωμα τῆς θεῆς ταύτης λέγασιν εἶναι παῖδες
 Αἰγυπλίων. τρίτη δὲ, ἡ μονόκερως καὶ ἰδιόμορφⓄ, ἦν
 Ερμῇ διαφέρειν ἐνόμισαν κατὰ καὶ ἰδίῳ τὸ ὄρεον.

ια'. τί γυῖπα γράφοντες δηλοῖσι;

Μῆτέρα δὲ γράφοντες, ἡ βλέψιν, ἡ ὄρειον, ἡ πρό-
 γνωσιν, ἡ ἐνιαυτὸν, ἡ οὐρανίαν, ἡ ἐλεήμονα, ἡ Α-
 θηνᾶν, ἡ Ἡραν, ἡ δεσχεμας δύο, γυῖπα ζωγραφῶσι.
 μήτέρα μὲν, ἐπειδὴ ἄρρεν ἐν τέτῳ τῷ γένει τῶν ζώων
 ἔχει ὑπάρχει. ἡ δὲ γένεσις αὐτῶν, γίνεσθαι τρέπῳ τοιῷ-
 δε. ὅταν ὀργώσῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γυῖψ, τὴν φύσιν ἐ-
 αὐτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν ἀνεμον, ὑπὸ τέτῳ ὀχεύ-
 εται ἐπὶ ἡμέραις πέντε· ἐν αἷς, ἔτε βρωτῷ ἔτε πολὺ με-
 λα-

λα-

tendi, sub meridiem velut rotundas fieri, Sole ad occasum vergente obtusiores obscurioresque apparere. Unde & quæ apud Heliopolim est DEI Solis inquam statua, felis speciem præ se fert. Habet autem & Scarabæus omnis digitos triginta, idque in indicium 30. mensis dierum, quibus Sol oriens suum per singula Zodiaci signa cursum peragit. Alterum Scarabæorum genus bicornis est, & taurina specie: quod cum & Lunæ consecratum sit, inde etiam eum qui inter sidera relatus est taurum, hujusce deæ elevationem esse perhibent Ægyptiorum filii. Tertium unicornis est, & suæ peculiaris formæ, quod & Mercurio sacrum esse, ut etiam est Ibis avis, existimarunt.

II. *Quid, Vulturem delineantes, indicant?*

CÆterum matrem significantes, aut aspectum, aut limitem, aut futurorum cognitionem, aut annum, aut cælum, aut misericordem, aut Minervam, aut Junonem, aut drachmas duas, vulturem pingunt. Matrem quidem, quod in hoc animantium genere mas non sit. Gignuntur autem hunc in modum: Cum amore concipiendi vultur exarserit, vulvam illæsam ad Boream aperiens, ab eo velut comprimitur per dies quinque, quibus

C 2

nec

Ἰαλαμβάνει, ποθῆσα παιδοποιῶν. ἐς ἰδὲ καὶ ἀλλαγή-
 νη γυπῶν, ἃ ὑπὸ ἀνέμου συλλαμβάνει, ὧν τὰ ὠὰ πρὸς
 βρωσιν αὐτὸ μόνον, ἐκέτι δὲ πρὸς ζωογονίαν ἐς χρε-
 σιμα. γυπῶν δὲ ὑπνέμιον ποιημένων τὴν ὀχείαν, ἡ
 τῶν ὧν γένεσις ζωογονεῖται. βλέψιν δὲ, ἐπειδὴ τῶν
 ἄλλων ζώων ἀπάντων, ὅξυπέσερον ὄρα ἢ γύψ. ἐν
 μὲν ἀναβολῇ τῆς ἡλίου ὀρίθου, πρὸς δύσιν βλέπασα, ἐν
 δύσει δὲ τῆς θεῆς ὑπάρχοντι, πρὸς ἀναβολὴν, ἐξ ἱα-
 νῆ διασημαῖου ποριζομένη τὰ πρὸς χρεσιν αὐτῇ
 βρώσιμα. ὅριον δὲ, διότι πολέμου μέλλοντι τελειῶ-
 σθαι, τὸν τόπον ὀρίζει, ἐν ᾧ μέλλει ὁ πόλεμος γίνε-
 σθαι, πρὸς ἡμερῶν ἐπὶ αὐτὸν παραγινομένη. πρό-
 γνωσιν δὲ, διὰ τε τὰ προειρημένα, καὶ ὅτι πρὸς τὰς πλεί-
 ονας σφαζομένους καὶ ἡττωμένους βλέπει, ταμιευομένη
 τὴν ἐαυτῆς ἐκ τῶν πτωμάτων τροφήν. παρ' ὃ καὶ οἱ ἀρ-
 χαῖοι βασιλεῖς, κατὰσκοπὸς ἐπεμπον σκεπτόμενοι
 κατὰ ποῖον τῆς πολέμου αἱ γυπες βλέπασιν μέρες, ἐν-
 τεῦθεν σημειούμενοι τὰς ἡττωμένους. ἐνιαυτὸν δὲ, διὰ
 τὸ ἐν τούτῳ τῷ ζῳῷ τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε ἡμέ-
 ρας τῆς ἔτης διαιρεῖσθαι, ἐν αἷς ὁ ἐνιαύσιος ἐκτελεί-
 ται χρόνος. ἑκατὸν γὰρ εἴκοσιν ἡμέρας ἔγκυον μέ-
 νει;

nec cibum, nec potum omnino capit, foetus procreationi intentus. Sunt porro & alia vulturum genera, quæ ex vento concipiunt quidem, sed quorum ova ad esum duntaxat, non item ad foetum suscipiendum ac formandum sunt accommodata. At eorum vulturum, quorum non est subventaneus duntaxat & inefficax coitus, ova ad gignendum, tollendamque sobolem sunt inprimis idonea. Aspectum autem, quod ex omnibus animalibus perspicacissimi visus sit vultur, ut qui oriente quidem Sole in occasum, occidente vero in ortum prospiciat, atque e satis longo intervallo quæ sibi usui sint, comparet edulia. Limitem, quod cum belli conficiendi tempus instat, locum ubi pugna committenda sit, septem ante diebus ad eum accedens præfinit & circumscribat. Præfagium vero, tum ob jam dictam causam, tum etiam quod ad eam exercitus partem sese convertere soleat, ubi major sit futura clades, sibi ex cadaveribus alimentum seponens, ac in futurum provide reservans. Unde & prisca reges, exploratores mittebant, per quos in utram aciei partem respexissent vultures, cognoscerent, indeque vincendos ac internecina strage delendos colligerent. Annum porro, quoniam animal hoc trecentos illos ac

νει, καὶ τὰς ἴσας τὰς νεοσσὰς ἐκτρέφει· ταῖς δὲ λειπύ-
 σαις ἑκατὸν εἴκοσι, τὴν ἑαυτῆς ἐπιμέλειαν ποιεῖται,
 μήτε κυοφορεῖσα, μήτε τρέφουσα, παρασκευάζουσα
 δὲ ἑαυτὴν εἰς ἑτέραν σύλληψιν· τὰς δὲ λοιπὰς πέντε
 τοῦ ἔτους ἡμέρας, ὡς ἡδὴ προεῖπον, εἰς τὴν τῷ ἀνέμῳ
 ὀχείαν καταναλίσκει. ἐλεήμονα δὲ, ὅπερ δοκεῖ παρὰ
 τισιν ἐναντιώτατον ὑπάρχειν, ἐπεὶ τῷτο τὸ ζῶον πάντα
 ἀναιρεῖ. ἡναγκάσθησαν δὲ τῷτο γράψαι, ἐπειδὴ ἐν
 ταῖς ἑκατὸν εἴκοσι ἡμέραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτῆς ἐκτρέφει
 τέκνα, ἐπὶ πλείον ἢ πέτεται, περὶ δὲ τὰς νεοσσὰς καὶ
 τὴν τέτων τροφήν ἀσχολεῖται. ἐν αἷς ἀπορήσασα τρο-
 φῆς, ἣν παρὰσχηται τοῖς νηπίοις, τὸν ἑαυτῆς μηρὸν
 ἀνατεμεῖσα, παρέχει τοῖς τέκνοις τοῦ αἵματός
 μεταλαμβάνειν, ὡς μὴ ἀπορήσαντα τροφῆς ἀναιρε-
 θῆναι. Ἀθηναῖν δὲ καὶ Ἡραν, ἐπειδὴ δοκεῖ παρὰ Αἰ-
 γυπτίοις, Ἀθηναῖ μὲν τὸ ἄνω τῷ ἔραν ἡμισφαίριον
 ἀπειληφέναι· τὸ δὲ κάτω, Ἡρα. ὅθεν καὶ ἀτο-
 πον ἡγῶνται ἀρσενικῶς δηλᾶν τὸν οὐρανὸν, θηλυκῶς
 μὲν τοὶ τὴν οὐρανόν. διότι καὶ ἡ γένεσις ἡλίου καὶ σε-
 λήνης καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων, ἐν αὐτῷ ἀποτελεῖται,
 ὅπερ ἐστὶ θηλείας ἔργον. καὶ τὸ τῶν γυπῶν δὲ, ὡς

προ-

sexaginta quinque dies, quibus completur annus, ita distribuit, ut centum quidem ac viginti diebus prægnans maneat, totidem pullos enutriat, reliquis vero centum ac viginti sui curam gerat, neque uterum ferens, neque alendis addicta liberis, sed seipsam duntaxat ad aliam parans conceptionem. Quinque autem illos qui supersunt anni dies in venti, ut jam dictum est, compressionem & coitum insumit. Misericordem autem, quod quibusdam alienissimum forsan videbitur, præsertim quum hoc animal infestissimo animo cætera persequatur, atque interimat. Sed ut hoc pictura vulturis innuerent, eo impulsæ sunt; quod centum illis diebus, quibus suos educat, pene nunquam evolet, sed omnem curam ac sollicitudinem illis alendis adhibeat. Quod si eo tempore cibus non suppetat, quo eos sustentet, proprio execto femore sugendum eis exhibet & impertitur sanguinem, ut ne cibi penuria atque inedia conficiantur. Minervam ac Junonem, quoniam videtur apud Ægyptios Minerva quidem superius cœli hemisphaerium occupasse, Juno vero inferius. Quæ & causa est, ut absurdum censeant cœlum masculino genere efferre: quippe cum & Solis & Lunæ cæterorumque siderum genitura in eo perfecta sit, qui
ni.

προεῖπον, γένϑ, θηλειῶν ἐς γένϑ μόνον. δι' ἣν
 αἰτίαν ἢ παντὶ θηλυκῷ ζωδιῷ οἱ Αἰγύπτιοι γῦπα ὡς
 βασιλείον ἐπιθέασιν, ἀφ' ἧς ἢ πᾶσαν θεῶν, ἵνα
 μὴ περὶ ἐκάστης γράφων, μηκύνω τὸν λόγον, --- Αἰ-
 γύπτιοι. μητέρα ἔνθελοντες σημῆναι, γῦπα ζωγρα-
 φῶσι. μήτηρ γάρ ἐστι θηλυκῷ ζῷ. ἑρανίαν δὲ, ἧς γὰρ
 ἀρέσκει αὐτοῖς τὸν οὐρανὸν λέγειν, καθὼς προεῖπον.
 ἐπεὶ τούτων ἡ γένεσις ἐκείθεν ἐστὶ. δραχμας δὲ δύο,
 διότι παρ' Αἰγυπτίοις μονὰς ἐστὶν αἱ δύο γραμμαί.
 μονὰς δὲ, παντὸς ἀριθμοῦ γένεσις. εὐλόγως ἔν δύο
 δραχμας βεβλόμενοι δηλῶσαι, γῦπα γράφουσιν, ἐ-
 πεὶ μήτηρ δοκεῖ ἢ γένεσις εἶναι, καθάπερ ἢ ἡ μο-
 νὰς.

ιβ'. πῶς Ηφαιστον γράφουσιν;

Ηφαιστον δὲ γράφουσι, κάνθαρον ἢ γῦπα ζωγρα-
 φῶσιν. Αθηναῖν δὲ, γῦπα ἢ κάνθαρον. δοκεῖ
 γὰρ αὐτοῖς ὁ κόσμος συνεσθάναι ἕκτε ἀρσενικῷ ἢ θη-
 λυκῷ. ἐπὶ δὲ τῆς Αθηναῖς τὴν γῦπα γράφουσιν. οὗτοι
 γὰρ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς, ἀρσενοθήλεις ὑπά-
 χουσι.

Τί

nimirum fœminæ actus est. Quin & vulturum genus, ut jam exposui, fœminas tantum complectitur. Quam ob causam & cuivis fœminei sexus animanti Ægyptii vulturem, ut in eo sexu principem ac primum apponunt: ex quo & deam omnem, ne sigillatim unamquamque percurrere, prolixior sim, significant Ægyptii. Insuper & matrem innuere volentes, vulturem pingunt: est enim mater fœminæ naturæ. *ἔγαναν* autem hoc est cælum (neque enim placet ipsis, ut dixi, masculino genere *ἔγανόν* dicere) quoniam horum omnium generatio inde est. Duas denique drachmas, quod apud Ægyptios duæ lineæ unitas est. Unitas vero cujuslibet numeri ortus est ac principium. Optima itaque ratione duas drachmas indicare volentes, vulturem pingunt, quod generationis ipse sibi autor materque ac principium, quemadmodum & unitas, esse videatur.

13. *Quo modo Vulcanum notant?*

AT Vulcanum indicantes, scarabæum & vulturem pingunt. Minervam vero, vulturem & scarabæum: solis enim his, non etiam masculis, mundus videtur consistere. Vulturem autem Minervæ appingunt, quod hi soli ex diis apud ipsos mares sint simul ac fœminæ.

D

Quid

ιγ'. Τί ἀστέρα γράφοντες δηλᾷσι;

ΘΕὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνοντες, ἢ εἰμαρμένην, ἢ τὸν πέντε ἀριθμὸν, ἀστέρα ζωγραφῶσι. Θεὸν μὲν, ἐπειδὴ πρόνοια θεῶ, τὴν νίκην προσάσσει, ἢ τῶν ἀσέρων καὶ τῆ παντὸς κόσμου κινήσεως ἐκτελεῖται. δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς δίχα θεῶ, μηδὲν ὅλως συνεσάναι. εἰμαρμένην δὲ, ἐπεὶ καὶ αὕτη ἐξ ἀστρονομίας οἰκονομίας συνίσταται. τὸν δὲ πέντε ἀριθμὸν, ἐπειδὴ πλήθους ὄντων ἐρανῶ, πέντε μόνον ἐξ αὐτῶν κινούμενοι, τὴν τῆ κόσμου οἰκονομίαν ἐκτελεῶσι.

ιδ'. Τί κυνοκέφαλον γράφοντες δηλᾷσι;

Σελήνην δὲ γράφοντες, ἢ οἰκισμένην, ἢ γεάμματα, ἢ ἱερέα, ἢ ὄργην, ἢ κόλυμβον, κυνοκέφαλον ζωγραφῶσι. σελήνην μὲν, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τῆτο, συμπάθειαν τινὰ πρὸς τὴν τῆ θεῶ σύνοδον ἐκτίσας, ὅταν γὰρ ἐν τῷ μέρει τῆς ὥρας ἡ σελήνη συνοδεύουσα ἡλίῳ ἀφώτισται γένηται, τότε ὁ μὲν ἄρσην κυνοκέφαλον ὁ βλέπει, ὁ δὲ ἐσθίει. ἀχθεῖται δὲ εἰς τὴν γῆν πνευκῶς, καθάπερ πενθῶν τὴν τῆς σελήνης ἀεπαγνὴν.
ἡ δὲ

13. *Quid sidus pingentes, innuunt?*

DEum pulchre ornatum significantes, aut fatum, aut quinarium numerum, sidus pingunt. Deum quidem: quod DEI providentia victoriam decernit atque imperat, qua & siderum orbisque universi motus peragitur. Existimant enim sine DEO nihil prorsus consistere. Fatum autem: quod ex siderum cursu ac dispensatione constituatur. Quinarium vero numerum: quoniam cum quamplurima atque adeo innumera sint in cœlo sidera, sola ex his quinque, motu suo orbis pulcherrimam efficiunt distributionem ac moderamen.

14. *Quid Cynocephalum pingentes demonstrant.*

Lunam demonstrantes, aut terrarum orbem, aut literas, aut sacrificum, aut iram, aut nationem, Cynocephalum pingunt. Lunam quidem: propterea quod animal hoc consensum quendam cum Deæ congressu, ex quo & affici soleat, habet. Ubi enim aliquanto tempore Luna cum Sole congregiendi, expers luminis opacaeque permanet, tum mas quidem cynocephalus, nec quoquam intuetur, nec vescitur, sed demisso in terram vultu indignabundus, velut Lunæ raptum deplorans, tristatur. Fœmina vero, præterquam quod nuf-

quam

ἡ δὲ θήλεια μετὰ τῷ μὴ ὁρᾶν, καὶ ταυτὰ τῷ ἄρρενι
 πάσχειν, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως αἰμάσσεται.
 διὸ καὶ μέχρι τῷ νῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς τρέφονται κυνοκέφα-
 λοι, ὅπως ἐξ αὐτῶν γινώσκῃται τὸ ἡλίε καὶ σελήνης
 μέγεθος τῆς συνόδου. οἰκισμένην δὲ, ἐπεὶ δὴ ἐβδομή-
 κοντα δύο χώρας τὰς ἀρχαίας φασὶ τῆς οἰκισμένης
 εἶναι. τέττες δὲ τρεφομένους ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ ἐπιμε-
 λείας τυγχάνοντας, καὶ, καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν
 ἡμέρᾳ μιᾷ τελευτᾷ, ἔτω καὶ τέττες· ἀλλὰ μέγεθος
 αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεκρούμενον, ὑπὸ τῶν ἱερέων
 θάπτεσθαι, τῷ λοιπῷ σώματι ἐν τῷ κατὰ φύσιν ὄν-
 τει. ἕως δ' ἂν αἱ ἐβδομήκοντα καὶ δύο πληρωθῶσιν ἡ-
 μέραι, τότε ὅλον ἀποθνήσκει. γράμματα δὲ, ἐπει-
 δὴ ἐστὶ συγγένεια κυνοκεφάλων Αἰγύπτια ἐπισαμένων
 γράμματα, παρ' ὃ εἰς ἱερὸν ἐπειδὰν πρῶτα κομισθῇ
 κυνοκέφαλος, δέλιον αὐτῷ παραλίσθησιν ὁ ἱερεὺς, καὶ
 σχοινίον, καὶ μέλαν· πειράζων εἰ ἐκ τῆς ἐπισαμένης ἐστὶ
 συγγενείας γράμματα, καὶ εἰ γράφει. ἔτι δὲ καὶ τὸ
 ζῶον ἐπὶ Ερμῇ ἐνεμήθη τῷ πάντων μελέχοντι γραμ-
 μάτων. ἱερεῖα δὲ, ὅτι φύσει ὁ κυνοκέφαλος ἰχθυὺν
 ἐκ ἐσθίει, ἀλλ' ἐδὲ ἰχθυώμενον ἄεργον, καθάπερ
 καὶ

quam oculos contorquet, eademque cum mare patitur, insuper & e genitali vase sanguinem mittit. Ideoque ad hæc usque tempora in sacris Cynocephali nutriuntur, ut ex ipsis, conjunctionis Solis & Lunæ tempus cognosci possit. Terrarum autem orbem: quoniam septuaginta duas inquirunt jam olim orbis habitati regiones fuisse: hos porro, si diligenter in sacris nutriantur & curentur, non sicut cætera animalia uno die emoriuntur, sic & ipsos emori; sed ipsorum partem quandam singulis diebus emorientem ac tabescentem a sacerdotibus humari, reliquo interim corpore in sua natura persistente, idque per septuaginta duos dies; quibus expletis, tunc prorsus interit. Literas, quia est apud Ægyptios cognatio quædam & genus cynocephalorum, qui literas norunt. Quapropter ubi primum in sacram ædem ductus fuerit cynocephalus, tabellam ei sacerdos apponit, una cum scirpeo stilo ac atramento: nimirum ut periculum faciat, sitne ex eo cynocephalorum genere, qui literarum gnari sunt: pingit itaque in ea tabella literas. Præterea hoc animal Mercurio dicatum est, qui literarum omnium particeps est. Sacrificum vero: quod natura cynocephalus ab esu piscis abhorret, quem tamen si piscibus interim vesci contingat, segne tamen

ἢ οἱ ἱερεῖς ἐκτός. γεννᾶται τε περιέλιμμένῳ, ἢν
 ἢ οἱ ἱερεῖς ἐπιτηδεύουσι περιέλιμν. ὀργὴν δὲ, ἐπεί-
 περ τὸ ζῶον τοῦτο παρὰ τὰ ἄλλα θυμικώτατόν τε ἢ
 ὀργίλον ὑπάρχει. κόλυμβον δὲ, διότι τὰ μὲν ἄλλα
 ζῶα κολύμβῳ χρώμενα, ῥυπαρὰ φαίνεται, μόνον
 δὲ τοῦτο, εἰς ὃν τόπον προήρηται πορευθῆναι, κολυμ-
 βῶ, κατὰ μηδὲν τῷ ῥύπῳ παραφερόμενον.

ιε'. πῶς γράφουσι σελήνης ἀναβολήν;

Σελήνης δὲ ἀναβολήν γράφειν βεβλόμενοι, πάλιν
 κυνοκέφαλον ζωγραφῶσι, σχήματι τοιῷδε ἐ-
 σῶτα ἢ τὰς χεῖρας εἰς ἔρανὸν ἐπαίροντα, βασιλείον
 τε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα. τοῦτο γράφουσι τὸ σχῆ-
 μα ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς, ὃ κυνοκέφαλῳ ποιεῖται ὡς εἰ-
 πεῖν, προσευχόμενῳ τῇ θεῷ· ἐπειδὴ ἀμφοτέρω φω-
 τὸς μετελήφασιν.

ισ'. πῶς ἰσημερίας δύο;

Ισημερίας δύο πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον
 καδήμενον ζωγραφῶσι ζῶον. ἐν ταῖς δυσὶ γὰρ
 ἰσημερίαις τῷ ἐνιαυτῷ, δώδεκάκις τῆς ἡμέρας καθ'
 ἑ-

& torpori deditum animal non est, sicut & externi sacerdotes. Adde quod circumciscus gignitur, quam quidem circumcisionem summo curant ac peragunt studio sacerdotes. Iram: quia hoc præter cætera animantia maxime iracundum est, & ad indignationem proclive. Natationem porro: quoniam cætera quidem animantia frequenti natatione sordes ac squalorem contrahunt; solum hoc ad eum quem instituit locum nando pervenit, nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut inquinatur sordibus.

15. *Quo modo Lunæ exortum indicant?*

LUnam autem orientem indicare volentes, rursum Cynocephalum hoc habitu pingunt: stantem, manusque in cælum tollentem, ac regium insigne capite gestantem. Hac autem figura, ad Lunæ ortum demonstrandum, depingunt cynocephalum, quod hoc habitu videatur cynocephalus deæ congratulari; quod ambo, Sol inquam ac Luna, luminis participes sint.

16. *Quo modo æquinoctia duo?*

Rursum æquinoctia significantes, idem animal, Cynocephalum sedentem pingunt. Duobus enim anni æquinoctiis, duodecies in die per singulas
nini.

ἐκάστην ὥραν ἔρεϊ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ταῖς δυσὶ νυξὶ ποιεῖ.
 διόπερ ἐκ ἀλόγως ἐν τοῖς ὑδρολογίοις αὐτῶν Αἰγύπ-
 τιοι κυνοκέφαλον καθήμενον γλύφουσιν. ἐκ δὲ τῆς μο-
 ρίς αὐτῷ ὕδωρ ἐπιρρέον ποιῶσιν· ἐπεὶ ὥσπερ προσῆ-
 πον, τὰς τῆς ἰσημερίας δώδεκα σημαίνει ὥρας. ἵνα
 δὲ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ - - - καλασκευάσμα-
 τα ὑπάρχη. δι' ἧς τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ὡρολόγιον ἀποκρί-
 νεται, μὴ δὲ πάλιν στενότερον, ἀμφοτέρων γὰρ χρεία.
 τὸ μὲν γὰρ εὐρύτερον, ταχέως ἐκφέρειν τὸ ὕδωρ, ἔχ
 ὑγιῶς τὴν ἀναμέτρησιν τῆς ὥρας ἀποτελεῖ· τὸ δὲ στε-
 νότερον, καὶ ὀλίγον καὶ βραδέως ἀπολύον τὸν κερνόν,
 ἕως τῆς ἑρᾶς τρεῖς διείραται, πρὸς τὸ ταύτης πά-
 χος, σίδηρον καλασκευάζουσι πρὸς τὴν προκειμένην
 χρείαν. τῆτο δὲ αὐτοῖς ἀρέσκει ποιεῖν ἐκ ἀνευ λόγου
 τινός, ὡς καὶ εἰδὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων· καὶ ὅτι ἐν ταῖς ἰσημε-
 ρίαις, μόνον τῶν ἄλλων ζῶων δώδεκάκις τῆς ἡμέρας
 κράζει καθ' ἐκάστην ὥραν.

ιζ. πῶς θυμὸν δηλῶσι;

Θυμὸν δὲ βεβλόμενοι δηλῶσαι, λέοντα ζωγραφῶ-
 σι. κεφαλὴν γὰρ ἔχει μεγάλην τὸ ζῷον· καὶ
 τὰς

nimirum horas urinam reddit, idemque & noctu facit. Unde non immerito suis hydrologiis Ægyptii cynocephalum sedentem insculpunt, e cuius membro aqua defluat: idque propterea, quod duodecim, ut jam dixi, in quas æquinoctii tempore dies ac noctes ex æquo dividuntur, horas significat. Cæterum ne foramen illud acute artificioseque constructum, per quod in horologium aqua profluit & excernitur, aut latius sit, aut rursus arctius (utriusque enim magni refert: siquidem latius, quum magna celeritate aquam profundat, non recte horæ modum ac dimensionem perficit; angustius autem paulatim ac lentius quam par sit, aquæ ductum laxat) remedium hoc excogitarunt, ut quicquid pilorum est, ad caudam usque abradentes, pro hujus crassitudine ferream quandam fistulam in usum jam dictum fabricentur. Hoc autem ipsis visum est non absque ratione quadam, sicut nec in cæteris, facere: & quod etiam solus ex omnibus animantibus, æquinoctio duodecies in die per singulas horas adlatrat.

17. *Quomodo animum animive præstantiam innuunt?*

A Nimum autem volentes signare, Leonem pingunt. Caput enim magnum habet hoc animal,

τὰς μὲν κόρας πυρώδεις, τὸ δὲ πρόσωπον, στρογγύ-
λον, ἢ περὶ αὐτὸ ἀκλινοειδῆς τρίχας, καλὰ μίμησιν
ἤλεις. ὅθεν ἢ ὑπὸ τὸν θρόνον τῷ Ωρε, λέοντας ὑποβι-
βάσει, δεικνύντες τὸ πρὸς τὸν θεὸν τῷ ζῶε σύμβο-
λον. ἤλιϞ δὲ ὁ ΩρεϞ ἀπὸ τῶν ὡρῶν κρατεῖν.

ιη'. πῶς ἀλκὴν γράφουσιν;

Αλκὴν δὲ γράφοντες, λέοντϞ τὰ ἔμπροσθεν ζώ-
γραφοῦσι, διὰ τὸ εὐσθενέστερα αὐτῷ ὑπάρχειν
ταῦτα τὰ μέλη τῷ σώματι.

ιβ'. πῶς ἐγρηγορότα γράφουσιν;

Εγρηγορότα δὲ γράφοντες, ἢ ἢ φύλακα, λέοντιϞ
γράφουσι κεφαλὴν. ἐπειδὴ ὁ λέων ἐν τῷ ἐγρηγο-
ρεῖναι μέμυκε τὰς ὀφθαλμὰς, κοιμώμενϞ δὲ, ἀνεω-
γότας τέτρεσ ἔχει· ὅπερ ἐστὶ τῷ φυλάσσειν σημεῖον·
διόπερ ἢ συμβολικῶς τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν, λέον-
τας ὡς φύλακας παρειλήφασι.

κ'. πῶς φοβερόν;

Φοβερόν δὲ σημαίνοντες, τῷ αὐτῷ χρῶνται σημεῖον,
ἐπει-

mal, & pupillas quidem ignitas, faciem vero rotundam, & circumquaque radiorum more sparsos pilos ad Solis similitudinem: unde & sub folio Horii, hoc est Solis, Leones supponunt, hujus animalis cum DEO utpote Sole similitudinem maximam monstrantes. Dicitur autem apud eos Sol Horus, ex eo quod horis præsit.

18. *Quomodo robur notant?*

Robur notantes, Leonis anteriora membra pingunt, quod hæc ei ex toto corpore robustissima sint.

19. *Quomodo vigilantem commonstrant?*

Vigilantem autem sedulumque hominem, aut etiam custodem ostendentes, Leonis caput pingunt: quoniam Leo vigilans oculos claudit, eosdem cum dormit apertos habet, quod quidem custodiæ atque excubiarum signum est. Unde & non absque significatione, sacrorum claustris, leones qui custodum loco sint, appinxerunt.

20. *Quomodo terribilem & formidandum?*

Eodem quoque, ut formidabilem notent, signo

E 2

utun-

ἐπειδὴ ἀλκιμώτατον ὑπάρχον τῷτο τὸ ζῶον, πάν-
τας εἰς φόβον τὰς ὀρώντας φέρει.

κα. πῶς Νεῖλος ἀνάβασιν;

Νεῖλος δὲ ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὃν καλεῖσιν Αἰ-
γυπτιεῖς νῆν, ἐρμηνευθὲν δὲ σημαίνει νέον, ποτὲ
μὲν λέοντα γράφουσιν, ποτὲ δὲ τρεῖς ὑδρίας μεγάλας,
ποτὲ δὲ ἔξανόν ἢ γῆν ὑδωρ ἀναβλύζουσιν. λέοντα
μὲν, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἰς λέοντα γενόμενος, πλείονα
τὴν ἀνάβασιν τῷ Νεῖλῳ ποιεῖται· ὥς τε ἐμμένοντος
τῷ ἡλίῳ τῷ ζωδίῳ τέτρω, τὸ δῖμοιρον τῷ νέῳ ὕδατος
πλημμυρεῖ πολλάκις. ὅθεν ἢ τὰς χολέδρας, ἢ τὰς
εἰσαγωγεῖς τῶν ἱερῶν κρηνῶν, λεοντομόρφως κατεσ-
κεύασαν οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἱεραλικῶν ἔργων ἐπιστάται.
ἀφ' ἧς ἢ μέχρι νῦν κατ' εὐχὴν πλεονασμῷ ὑγρότη-
τος τρεῖς δὲ ὑδρεῖα, ἢ ἔξανόν ἢ γῆν ὑδωρ
βλύζουσιν, τὸ μὲν ὑδρεῖον ὁμοιῶντες καρδίᾳ γλῶσ-
σαν ἐχούσῃ· καρδίᾳ μὲν, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς τὸ ἡγε-
μονικόν ἐστι τῷ σώματι αὕτη, καθάπερ ὁ Νεῖλος
τῆς Αἰγύπτου ἡγεμὼν καθέστηκε· γλῶσση δὲ, ὅτι διὰ
παντὸς ἐν ὑγρῷ ὑπάρχουσιν ταύτην, ἢ γενέτειραν τῶν
εἶναι

utuntur quia quum viribus maxime polleat animal hoc, omnibus qui eum inspexerint metum injicit.

21. *Quo modo Nili ascensum & exundationem?*

Nili insuper inundationem significantes, quem Ægyptio nomine Nun, quod si interpreteris, novum sonat, appellant, interim Leonem pingunt, interim tres magnas hydrias, interim vero cœlum ac terram aquæ copiam scaturientem. Leonem quidem: quod cum Sol Leonem subit, ampliorem Nili facit inundationem. Quamdiu enim Sol in hoc signo persistit, sæpenumero in duplum ipsius Nili aqua excrefcit. Unde & tubos canalesque sacrorum fontium solent ii qui sacris præfunt operibus, Leonis figura fabricari. Quapropter in hodiernum usque diem, dum pro immodica inundatione preces effundunt, Leonis signo uti solent. Tres autem hydrias, aut cœlum & terram, quæ aquæ copiam scaturiat, Nilum persimilem facientes cordi lingua prædito: Cordi quidem, quoniam princeps hæc & potissima apud ipsos habetur totius corporis pars, sicut & Nilus totius Ægypti dux est ac princeps; Linguae autem, quod cum hæc perpetuo in humido esse gaudeat, insuper & ipsam genitricem cau-

E 3

sam-

εἶναι καλεῖσι. τρεῖς δὲ ὑδρεῖα, ἢ ἕτε πλείονα ἕτε ἥτο-
 να, ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀναβάσεως ἐργασία κατ' αὐτὰς τρι-
 μερὴς ὑπάρχει. ἐν μὲν ὑπὲρ τῆς Αἰγυπτίας γῆς τά-
 ξαντες· ἐπειδὴ ἐστὶ καθ' αὐτὴν ὕδαλ' ὁ γενηλική. ἕτερον
 δὲ, ὑπὲρ τῆς ὠκεανῆ· ἢ γὰρ ἀπὸ τῆς ὕδαρ παρα-
 γίνεται εἰς Αἴγυπτον ἐν τῷ τῆς ἀναβάσεως καιρῷ.
 τρίτον δὲ ὑπὲρ τῶν ὄμβρων, οἱ γίνονται κατὰ τὰ νότια
 τῆς Αἰθιοπίας μέση, κατὰ τὸν τῆς ἀναβάσεως τῆς
 Νείλου καιρὸν. ὅτι δὲ γεννᾷ ἡ Αἴγυπλ' ὁ τὸ ὕδωρ, δυ-
 νατόν ἐστιν ἐντεῦθεν μαθεῖν. ἐν γὰρ τῷ λοιπῷ κλίμα-
 τι τῆς κόσμος, αἱ τῶν πόλεων πλημμύραι ἐν τῷ χει-
 μῶνι ἀπολεθῆναι, ὑπὸ τῶν συνεχῶν ὄμβρων τῆς τοιᾶ-
 ντα συμβαίνοιντο· μόνη δὲ ἡ Αἰγυπτιῶν γῆ, ἐπεὶ μέ-
 ση τῆς οἰκισμένης ὑπάρχει, καθάπερ ἐν τῷ ὀφθαλ-
 μῷ ἡ λεγομένη κόρη, φέρει ἀγεῖ τὴν τῆς Νείλου ἐαυ-
 τῇ ἀνάβασιν.

κβ'. πῶς Αἴγυπτον γράφουσιν;

Αἰγυπτον δὲ γράφουσιν, θυμιάλιον καίονμενον ζω-
 γραφεῖσι, ἢ ἐπάνω καρδίαν. δηλοῦντες ὅτι ὡς ἡ
 τῆς ζηλοῦπας καρδία, διὰ παντὸς πυρεῖται, ἕτως ἡ
 Αἴ-

samque rerum status appellant. Tres porro hy-
drias, & nec plures nec pauciores pingunt: quod
triplex juxta eorum sententiam sit inundationis cau-
sa effectrix. Unam quidem Ægyptiæ terræ adscri-
bunt, quæ ex sese aquam producit: Alteram O-
ceano, ex quo inundationis tempore aqua in Ægy-
ptum exæstuat: Tertiam imbris, qui per id tem-
pus quo intumescit Nilus, ad austrinas Æthiopiæ
partes contingunt. Qued autem Ægyptus ex sese
aquam gignat, inde facile est deprehendere, quod
cum in cæteris orbis tractibus hyeme soleant exun-
dare flumina, idque propter imbres copiosos & as-
siduos; sola Ægyptiorum regio, quoniam totius
orbis velut umbilicus est ac media, non secus ac
in oculo pupilla, æstate sibi inundationes Nili
procreat.

22. *Quomodo Ægyptum
designant?*

Ægyptum autem designantes, conflagrantem
acerram pingunt, & superne Cor: illud in-
nuentes, quod quemadmodum Zelotypi cor in per-
petuo æstu ac flamma est; sic Ægyptus, quia im-
mo-

Αἴγυπτιοι, ἐκ τῆς θερμότητος, διὰ πάντος ζωογονεῖ
τὰ ἐν αὐτῇ ἢ παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντα.

κγ'. πῶς ἀνθρώπον μὴ ἀποδημήσαντα;

ΑΝθρώπον τῆς πατρίδος μὴ ἀποδημήσαντα ση-
μαίνοντες, ὀνοκέφαλον ζωγραφεῖσιν· ἐπεὶ δὲ ἔ-
τε ἀκχεί τινὸς ἰσορίας, ἔτε τῶν ἐπὶ ξένης γινομένων
αἰσθάνεται.

κδ'. πῶς φυλακὴριον;

Φυλακὴριον δὲ γράφειν βεβλόμενοι, δύο κεφα-
λὰς ἀνθρώπων ζωγραφεῖσι, τὴν μὲν τῷ ἔρσε-
ντι ἔσω βλέπεσαν, τὴν δὲ θηλυκὴν ἔξω. ἔτω γάρ
φασιν ἔδέν τῶν δαιμονίων ἐφάψεται· ἐπεὶ δὲ καὶ χωρεῖς
γραμμάτων, ταῖς δυσὶ κεφαλαῖς εἰσὶν οὖς φυλακτη-
ρεῖάζουσι.

κε'. πῶς ἀνθρώπον ἀπλαστον γράφεσιν;

ΑΠλαστον δὲ ἀνθρώπον γράφοντες, βάρεαχον ζω-
γραφεῖσιν· ἐπεὶ δὲ ἡ τοῦτε γένεσις ἐκ τῆς τοῦ
πόταμου ἰλύος ἀπόλεϊται. ὅθεν καὶ ἔσθ' ὅτε ὁρᾶται
τῷ

modice calet, continenter quæ in se sunt animat ac procreat.

23. *Quomodo hominem, qui e patria peregre nunquam profectus sit?*

HOminem qui nunquam solo natali relicto peregrinatus fuerit, significantes, Onocephalum pingunt: quia nec ullam audit historiam, nec quæ apud exteras gentes fiunt, cognoscit.

24. *Quomodo tutelam ac præsidium?*

PRæsidium autem ac remedium innuere volentes, duo pingunt hominum capita, unum maris intro aspiciens, alterum fœminæ foras. Ita enim nullum dæmonem invadere posse asserunt. Sic enim & sine literis, duobus inquam capitibus sese ab omni discrimine & insidiis tuentur.

25. *Quo modo imperfectum adhuc hominem, rudemque ac informem fœtum demonstrant?*

HOminem necdum omnibus in utero membris efformatum notantes, ranam pingunt: quod hæc cum ex limo fluminis procreetur, interdum

F

altera

τῷ μὲν ἑτέρῳ μέρει αὐτῷ, βατράχῳ· τῷ δὲ λοιπῷ,
γεώδει τινὶ ἐμφερῆς· ὡς ἢ ἐκλιπὸνι τῷ ποταμῷ,
συνεκλείπειν.

κς'. πῶς ἀνοιξιν;

ΑΝΟΙΞΙΝ ΔΕ ΘΕΛΟΝΤΕΣ ΔΗΛΩΣΑΙ, ΛΑΓΩΝ ΖΩΓΡΑ-
Φῆσι· διὰ τὸ πάντοτε τὰς ὀφθαλμοὺς ἀνεωγό-
τας ἔχειν τῷ τῷ ζῶον.

κζ' πῶς τὸ λέγειν;

ΤΟ ΛΕΓΕΙΝ ΔΕ ΓΡΑΦΟΝΤΕΣ, ΓΛῶΣΣΑΝ ΖΩΓΡΑΦῆσι,
ἢ ὕφαιμον ὀφθαλμόν· τὰ μὲν πρωτεῖα τῆς λα-
λιάς, τῇ γλώσση μερίζοντες, τὰ δευτερεῖα δὲ ταύ-
της, τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἔτω γὰρ οἷτε λόγοι τελείως
τῆς ψυχῆς καθεσθήκασιν πρὸς τὰ κινήματα αὐτῆς συμ-
μεταβάλλοντες· εἶπερ ἢ ἑτέρα λαλία παρ' Αἰγυπτίους
ὀνομάζεται. ἑτέρως δὲ τὸ λέγειν σημαίνοντες, γλῶσ-
σαν ἢ χεῖρα ὑποκάτω γράφουσι· τῇ μὲν γλώσση τὰ
πρωτεῖα τῶ λόγῳ φέρειν δεδωκότες, τῇ δὲ χειρὶ, ὡς
τὰ τῆς γλώσσης βεβλήματα ἀνύσσει, τὰ δευτερεῖα.

κη

altera quidem sui parte rana, altera terrestre quippiam videatur: adeo ut deficiente flumine, ipsa quoque deficiat.

26. *Quo modo apertum ac patens quippiam?*

PAtulum autem quippiam significare volentes, leporem pingunt; quod semper apertos habeat oculos hoc animalis genus.

27. *Quomodo sermonem?*

Sermonem porro designantes, linguam pingunt, subtusque cruentum oculum: primas quidem sermonis partes linguæ, secundas vero oculis tribuentes. Sic etenim perfecte consistunt ipsius animi sermones, cum ad ejus motus sensaque accommodantur ac variantur: præsertim quum apud Ægyptios animus, alter sermo nominetur. Quin & aliter sermonem innuentes, linguam subtusque manum pingunt: linguæ quidem primas in loquendo adscribentes, manui vero, ut quæ linguæ placita exequatur, secundas partes.

κή. πῶς ἀφωνίαν;

ΑΦωνίαν δὲ γράφουτες, ἀριθμὸν ἀμέ. γράφουσιν, ὃς τρεῖς ἐς χρόνον ἀριθμὸς, ἐκ τριακοσίων ἐξηκονταπέντε ἡμερῶν τῷ ἔτους ὑπάρχοντι· ἐφ' ὃν χρόνον μὴ λαλήσαν τὸ παιδίον σημειῖται ὡς παραπεποδισμένον τῇ γλώσσει.

κθ'. πῶς φωνὴν μακρόθεν;

Φωνὴν δὲ μακρόθεν βεβλόμενοι δηλώσαι, ὃ καλεῖται παρ' Αἰγυπτίοις εἰαέ, ἀέρεθ φωνὴν γράφουσι, τῷ ἐξ βροφῆς, ἧς εἰδὲν καταφθέγγει μείζον, ἢ δυναμικώτερον.

λ'. πῶς ἀρχαιογονίαν;

Αρχαιογονίαν δὲ γράφουτες, παπύρε ζωγραφῶσι δέσμην· διὰ τῆς δηλῶντες τὰς πρώτας τροφάς· τροφῶν γὰρ ἐκ αὐτῶν τις εὖροι, ἢ γονῆς, ἀρχήν.

λα'. πῶς γεῦσιν;

Γεῦσιν δὲ δηλῶντες, ἀρχὴν σόματι ζωγραφῶ-

σιν·

28. *Quomodo silentium?*

AT silentium significantes, numerum 1095. pingunt, qui triennii numerus est, si ex trecentis sexaginta quinque diebus annus constituatur: intra quod tempus cum non loquatur puellus, indicatur eum, etsi perpetuo linguam habuerit, vocem tamen ac loquelam defecisse.

29. *Quomodo vocem remotam?*

VOcem remotam volentes significare, quod Ægyptiis vœe dicitur, sonitum pingunt aeris, hoc est tonitru, quo nihil quicquam majus aut vehementius resonat.

30. *Quomodo antiquam originem?*

ANtiquam originem notantes, papyri fasciculum pingunt, hoc primam indicantes educationem; cujus, sicut & genituræ, non facile quis initium invenerit.

31. *Quomodo gustum?*

GUstum innuentes, oris initium pingunt. Om-
F 3 nis

σιν· ἐπειδὴ πᾶσα γεῦσις μέχρι ταύτης σώζεται. γεῦ-
σιν δὲ λέγω τελείαν. γεῦσιν δὲ μὴ τελείαν δηλῆντες,
γλῶσσαν ἐπὶ ὀδόντων ζωγραφῶσιν, ἐπειδὴ πᾶσα
γεῦσις τέτοις τελεῖται.

λβ'. πῶς ἡδονήν;

ΗΔονήν δὲ δηλῶσαι βεβλόμενοι δεκαῆξ ἀριθμὸν
γράφουσιν. ἀπὸ γὰρ τέτων τῶν ἐτῶν, ἀρχὴν
τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας καὶ πρὸς τέκνα γενέσεως,
οἱ ἄνδρες ἔχουσι.

λγ'. πῶς συνουσίαν;

Συνουσίαν δὲ δηλῆντες, δύο δεκαῆξ ἀριθμὰς γρά-
φουσιν. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν εἴπο-
μεν εἶναι· ἡ δὲ συνουσία, ἐκ δύο ἡδονῶν συνέστηκεν, ἐκ
τε τῆς ἀνδρὸς, καὶ τῆς γυναικὸς· διὰ τούτου τὰ ἄλλα δε-
καῆξ προσγράφουσι.

λδ'. πῶς ψυχὴν ἐνλαῦθα πολὺν χρό-
νον διατρίβουσαν;

Ψυχὴν δὲ ἐνλαῦθα πολὺν χρόνον διατρίβουσαν βε-
λό-

nis enim gustus eo usque retinetur. Gustum autem perfectum intelligo. Nam ad innuendum gustum imperfectum, linguam admotam dentibus pingunt: his enim omnis absolvitur gustus.

32. *Quomodo voluptatem?*

Voluptatem demonstrare volentes, sedecim numerum pingunt: ab eo siquidem annorum numero, incipiunt viri consuetudine capi mulierum, ac procreandæ sobolis desiderio.

33. *Quomodo concubitum?*

Eundum numerum 16. geminum pingunt, ubi viri foeminæque congressum significare volunt. Cum enim liberi, ut diximus, voluptate procreentur, congressus autem duplici constet, maris inquam ac foeminæ, voluptate, propterea non immerito alia sedecim adscribunt.

34. *Quomodo animam longo hic tempore agentem?*

Animam quæ diutissime in hac vita moram traxerit,

λόμενοι γράψαι, ἢ πλημμύραν, φοίνικα τὸ ὄρεον ζωγραφῶσι. ψυχὴν μὲν, ἐπεὶ πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον ὑπάρχει τῷ ζῶον. πλημμύραν δὲ, ἐπεὶ ἡλίῳ ἐστὶν ὁ φοῖνιξ σύμβολον, ὃ μηδὲν ἐσιπλεῖον κατὰ τὸν κόσμον. πάντων γὰρ ἐπιβαίνει, καὶ πάντας ἐξερευνᾷ ὁ ἥλιος. εἴθ' ἔτω πολὺς - - - ὀνομασθήσεται.

λέ. πῶς τὸν χρονίως ἀπὸ ξένης ἐπιδημῶντα ;

ΚΑὶ τὸν χρονίως δὲ ἀπὸ ξένης ἐπιδημῶντα δηλῶντες, πάλιν φοίνικα τὸ ὄρεον ζωγραφῶσιν. ἔ-
τω γὰρ εἰς Αἴγυπτον, ἐπὶ ὃν χρονίον τοῦ μοιριδίου αὐτὸν καταλαμβάνει μέλλη, διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνεται καὶ ἀποδῶς εἰς φθάσιν ἐντὸς τῆς Αἰγύπτου τὸ χρεὼν, κηδεύεται μυσικῶς καὶ ὅσα ἐπὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν ζώων Αἰγύπτιοι τελῶσι, ταῦτα καὶ τῷ φοίνικι ὑπάρχειν ὀφείλει. λέγεται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν ὑπὸ Αἰγυπτίων, διὸ καὶ τὸν Νεῖλον αὐτοῖς πλημμυρεῖν, ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς θεῆς περὶ ὃ μικρὸν ἐμπροσθεν ὁ λόγος ἀποδοθήσεται σοι παρ' ἡμῶν.

λς'.

ixerit, aut etiam inundationem, commonstrare volentes, Phœnicem avem pingunt. Animam quidem, quod omnium quæ toto orbe sunt animantium, hoc maxime diuturnæ vitæ est. Inundationem vero, quod velut signum Solis fit Phœnix, quo nihil in orbe majus, cum omnia subeat, omnes scruteretur & disquirat. Atque adeo, πολλὸς, hoc est, multus vocitari solet.

35. *Quomodo eum qui sero tandem e regione peregrina ad suos redeat?*

Quin & eum innuentes, qui longo tempore peregrinatus tandem in solum natale remeet, rursum Phœnicem avem pingunt. Hæc enim in Ægyptum, cum tempus mortis instat, quingentesimo demum anno regreditur: ubi si naturæ debitum persolverit, magna solennitate ac ritu funeratur. Quæcunque enim in cæteris sacris animantibus religiose observant Ægyptii, ea & Phœnici tribui debent. fertur siquidem Sole magis apud Ægyptios gaudere, quam apud cæteras gentes: ideoque Nilum ipsis ex hujus DEI calore inundare, cujus rei paulo ante a nobis ratio reddita est.

λς'. πῶς καρδίαν γράφουσι;

Καρδίαν βεβλόμενοι γράφειν, ἴβιν ζωγραφῶσι.
τὸ γὰρ ζῶον, Ερμῆ ὠκειῶλαι, πάσης καρδίας καὶ
λογισμῶ δεσπότη, ἐπεὶ καὶ ἡ ἴβις αὐτὸ καθ' αὐτὸ τῇ
καρδίᾳ ἐστὶν ἐμφερής· περὶ ἧς λόγῳ ἐστὶ πλείους
παρ' Αἰγυπτίοις φερόμεν.

κζ'. πῶς παιδείαν;

Παιδείαν δὲ γράφουτες, ἔσανόν δερόσον βάλλον-
τα ζωγραφῶσι· δηλῶντες, ὅτι ὥσπερ δερόσῳ
πύλῃσσι, εἰς πάντα τὰ φυλὰ χωρεῖ, καὶ τὰ μὲν φύ-
σιν ἔχοντα ἀπαλύνεσθαι, ἀπαλύνει, τὰ δὲ σκληρὰ
μένοντα ἐκ τῆς ἰδίας φύσεως, ἀδυνατεῖ τὸ αὐτὸ τοῖς
ἐτέροις ἐκτελεῖν· ἔτω καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ μὲν παι-
δεία κοινὴ καθέστηκεν, ἥνπερ ὁ μὲν εὐφυὴς, ὡς δερό-
σον ἀεπάζει, ὁ δὲ ἀφυὴς, ἀδυνατεῖ τῷτο δεῖσθαι.

λη'. πῶς Αἰγύπτια γράμματα;

Αιγύπτια δὲ γράμματα δηλῶντες, ἢ ἱερογραμμα-
τέα, ἢ πέρας, μέλαν, καὶ κόσκινον, καὶ σχοινίον
ζω-

36. *Quo modo Cor pingunt?*

COr volentes indicare, Ibin pingunt, quod quidem animal Mercurio attributum ac dictum est, cordis omnisque rationis præfidi & moderatori. Nam & Ibis per se ipsa magna ex parte cordi adsimilis est, de qua re plurimi apud Ægyptios agitantur sermones.

37. *Quomodo eruditionem ac doctrinam?*

Doctrinam autem indicantes, cœlum pingunt rorem fundens, innuentes, quod quemadmodum ros decidens, in omnes quidem plantas diffunditur, at eas duntaxat mollit, quæ ejus naturæ sunt ut molliri possint, cæteras vero quæ suapte natura duræ sunt, non item: sic & doctrina communiter ad omnes pertingit homines, quam quisquis felici natus est ingenio, ut rorem arripit; qui vero ingenii facultate destituitur, idem efficere non valet.

38. *Quomodo Ægyptias literas?*

Cæterum Ægyptias literas, aut sacrum scribam, aut finem innuentes, atramentum, cribrum & juncum

G 2

ζωγραφῶσιν. Αἰγυπλῖα μὲν γράμματα, διὰ τὸ τέ-
 τοις πάντα παρ' Αἰγυπλίοις τὰ γραφόμενα ἐκτελεῖ-
 σθαι. σχοίνῳ γὰρ γράφουσι, ἢ ἐκ ἄλλῳ τινί.
 κόσκινον δὲ, ἐπεὶ τὸ κόσκινον πρῶτον ὑπάρχον
 σκευθὶ ἀξιοποιίας, ἐκ σχοίνου γίνεται. δηλῶσιν ἔν
 ὅτι πᾶς ὁ ἔχων τὴν τροφήν, μαθήσεται τὰ γράμ-
 ματα· ὁ δὲ μὴ ἔχων, ἐτέρᾳ τέχνῃ χρῆσθαι· ἀφ' ἧ
 ἢ παιδεία παρ' αὐτοῖς σβῶ καλεῖται· ὅπερ ἐστὶν ἐρ-
 μηνευθὲν, πλήρης τροφή. ἱερογερματέα δὲ, ἐπει-
 δὴ ζῶν καὶ θάνατον ἔτ' διακρίνει. ἐστὶ δὲ παρὰ τοῖς
 ἱερογερματεῦσι καὶ βίβλ' ἑκα, ἱερὰ καλεσμένη ἀμβρῆς,
 δι' ἧς κρίνουσι τὸν κατακλιθέντα ἀρρώσων· πότερον ζώ-
 σιμός ἐστιν, ἢ ἔτι, τῆτο ἐκ τῆς κατακλίσεως τῆ ἀρρώ-
 σης σημειούμενοι. πέρας δὲ, ἐπεὶ μαθὼν γράμμα-
 τα, εἰς ὅσον ζωῆς εὐδίων ἐλήλυθεν, ἐκέτι πλανώμε-
 ν' τοῖς τῆ βίβ' κακοῖς.

λθ'. πῶς ἱερογερματέα;

Ιερογερματέα δὲ πάλιν, ἢ προφήτην, ἢ ἐνταφια-
 σὴν, ἢ σπλῆνα, ἢ ὄσφρησιν, ἢ γέλωτα, ἢ πλαγ-
 μόν, ἢ ἀρχήν, ἢ δικασὴν βεβλόμενοι γράφειν, κύνα
 ζω.

juncum pingunt. Ægyptias quidem literas, quod his omnis apud eos scriptura compleatur: junco enim & non alio quoque scribunt. Cribum vero appingunt, quoniam hoc cum primum sit panis conficiendi instrumentum, ex junco fit. Innuunt itaque, cuicunque victus suppetit, eum literarum studiis animum adjuncturum: cui vero non suppetit, aliis vacaturum artibus. Unde & apud eos eruditio Sbo vocatur, quod nomen si interpreteris, plenum alimentum sonat. Sacrum autem scribam, quoniam hic vitam mortemque dignoscit. Nam est apud sacros scribas liber, sacram ambrem appellant, cujus ope judicium de ægroto decumbente ferunt, sit vitalis, nec ne, id ex ægri decubitu signis quibusdam perspicientes. Finem denique, quoniam qui literas didicit, ad tranquillum vitæ portum pervenit, non jam vitæ incommodis oberrans aut fluctuans.

39. *Quomodo sacrum
scribam?*

Rursum sacrum scribam, aut vatem, aut vespilonem, aut splenem, aut odoratum, aut risum, aut sternutationem, aut magistratum, aut judicem

ζωγραφεῖσιν. ἱερογραμματεῖα μὲν, ἐπειδὴ περ τὸν
 βεβλόμενον ἱερογραμματεῖα τέλειον γίνεσθαι, χρη-
 πολλὰ μελετᾶν, ὑλακτεῖν τε συνεχῶς ἢ ἀπηγεῖω-
 σθαι, μηδενὶ προσχαριζόμενον, ὥσπερ οἱ κύνες. προ-
 φήτην δὲ, ἐπειδὴ ὁ κύων ἀτενίζει παρὰ τὰ ἄλλα τῶν
 ζώων εἰς τὰ ἄλλα θεῶν εἰδῶλα, καθάπερ προφήτης.
 ἐλαφιασὴν δὲ τῶν ἱερῶν, ἐπειδὴ ἢ ἔτ' ἢ γυμνὰ ἢ
 ἀνατελμημένα θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῷ κηδευόμενα εἰδῶ-
 λα. σπληνὰ δὲ, ἐπειδὴ τῆτο τὸ ζῶον μόνον παρὰ τὰ
 ἕτερα, ἐλαφρότερον ἔχει, εἴτε θάνατον αὐτῷ, εἴτε
 μανία περιπέσοι, ἀπὸ τῆ σπληνὸς γίνεσθαι. ἢ οἱ θε-
 ραπεύοντες δὲ τὸ ζῶον τῆτο ἐν ταῖς κηδείαις, ἐπειδὴ
 μέλλωσι τελευτᾶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σπληνικοὶ γί-
 νονται. ὅσφραϊνόμενοι γὰρ τῆς τῆ ἀναλεμνομένης κυ-
 νὸς ἀποφορᾶς, πάσχεισιν ὑπὸ τῆς. ὅσφρησιν δὲ ἢ
 γέλωτα ἢ πλάγμον, ἐπειδὴ οἱ τέλειοι σπληνικοὶ, ἔτε
 ὅσφραίνεσθαι, ἔτε γελᾶν, ἔτε μὴν πλάγνεσθαι δύ-
 νανται.

μ'. Τίνι τρόπῳ δηλοῦσιν ἀρχὴν, ἢ δικαστὴν;

Αρχὴν δὲ, ἢ δικαστὴν ἐπ' αὐτὴν γράφωσι, προσθέτασι
 τῷ

volentes signare , canem pingunt. Sacrum quidem scribam : quoniam quicumque voluerit , ut par est , & absolutissime hoc fungi munere , eum oportet multa meditari , assidueque omnibus canum more allatrare , & ferum esse , nullique gratificari. Vatem autem , quod canis præter cætera animantia fixis in deorum simulacra , non secus ac vates consuevere , intentisque prospiciat oculis. Sacrorum vero pollinctorem , quod & hic nuda & relecta , quibus iusta facit , simulcra contempletur. Splenem , quoniam hunc inter cætera animalia canis levissimum habet : & sive ei mors sive rabies acciderit , ex splene id contingit. Enimvero & qui ejus funus procurant , ubi morituri sunt , magna ex parte splenetici fiunt. Siquidem gravi illo halitu & vapore qui ex inciso dissectoque cane provenit , inficiuntur. Odoratum porro , risum ac sternutamentum : quoniam qui absolute splenetici sunt , nec odorari possunt , nec ridere , neque etiam sternutare.

40. *Quonam modo magistratum in-
quunt aut judicem?*

Magistratum vero aut judicem cum designant ,
ap.

τῷ κυνὶ ἢ βασιλικὴν σολήν παρακειμένην, σχῆμα
 γυμνόν· διότι ὥσπερ ὁ κύων, καθάπερ προεῖπον, εἰς
 τὰ τῶν θεῶν εἰδῶλα ὀξυωπεῖ, ἔτω ἢ ὁ ἀρχων δι-
 καστῆς ὢν ἐν τοῖς παλαιοτέροις χρόνοις, γυμνὸν ἐθεώ-
 ρει τὸν βασιλέα· διὸ ἢ ἐπὶ τέττε προσπεριποιᾷσιν τὴν
 βασιλικὴν σολήν.

μά. πῶς σημαίνουσι πασοφόρον;

ΠΑΣΟΦΟΡΟΝ δὲ σημαίνουτες, φύλακα οἰκίας ζω-
 γραφεῖσιν, διὰ τὸ ὑπὸ τέττε φυλάττεσθαι τὸ
 ἱερόν.

μβ'. πῶς ἐμφαίνουσιν ὥροσκόπον;

ΩΡΟΣΚΟΠΟΝ δὲ δηλοῦντες, ἄνθρωπον τὰς ὥρας ἐσθί-
 οῦν ζωγραφεῖσιν· ἔχ' ὅτι τὰς ὥρας ἐσθίει ὁ
 ἄνθρωπος, ἔ' γὰρ δυνατὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφῆ
 τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν ὥρῶν πορίζονται.

μγ'. πῶς δηλοῦσιν ἀγνείαν;

ΑΓΝΕΙΑΝ δὲ γράφουτες, πῦρ ἢ ὕδωρ ζωγραφεῖ-
 σιν· ἐπεὶ διὰ τέτων τῶν στοιχείων, πᾶς καθα-
 ρός

appingunt cani & regiam vestem, nudæ figuræ appositam; propterea quod ut canis, quemadmodum supra dixi, in deorum simulacra acutissimis intuetur oculis: sic & magistratus, qui & iudex erat, vetustioribus temporibus nudum regem spectabat. Ac propterea regiam cani prætextam adiiciunt.

41. *Quomodo significant eum qui sacrum pallium gestat?*

Significantes eum qui sacrum gestat pallium, domus custodem pingunt, quod ab eo sacrum custodiatur.

42. *Quomodo eum qui horarum rationem observat, exprimunt?*

Horarum inspectorem demonstrantes, hominem pingunt horis vescentem; non quod horas homo comedat (id enim haud quaquam fieri potest) sed quod hominibus cibi statim horis parentur & apponantur.

43. *Quomodo puritatem innuunt?*

Puritatem notantes, ignem & aquam pingunt, quod his elementis omnis lustratio fiat, atque

μὸς ἐκλεῖται.

μδ'. πῶς αἰνίττονται ἀθέμιον, ἢ καὶ
μῦσθ;

ΑΘέμιον δὲ δηλῆντες, ἢ καὶ μῦσθ, ἰχθὺν ζωγραφῶσι, διὰ τὸ τὴν τέτων βρωσιν μισεῖσθαι καὶ μεμιασθαι ἐν τοῖς ἱεροῖς. κenoποιὸν γὰρ ἰχθύς πᾶς, καὶ ἀλληλοφάγον.

μέ'. πῶς γράφουσι σόμα;

Στόμα δὲ γράφοντες, ὄφιν ζωγραφῶσιν· ἐπειδὴ ὁ ὄφιν ἔδεν ἐτέρω τῶν μελῶν ἰσχύει, εἰ μὴ τῷ σώματι μόνον.

μς'. πῶς ἀνδρεῖον μετὰ σωφροσύνης;

Ανδρεῖον δὲ μετὰ σωφροσύνης δηλῆντες, ταῦτον ὑγιαῖ φύσιν ἔχοντα ζωγραφῶσιν. θερμαντικῶτατον γὰρ ὑπάρχει τὸ ζῶον κατὰ μόριον· ὥστε ἀπαξ εἰς τὴν θήλειαν φύσιν καθεῖς τὸ ἑαυτῷ, καὶ δίχα πάσης κινήσεως, σπερμοβολεῖ· εἰ δὲ πότε διαμάσθῃ τῆς φύσεως, καὶ εἰς ἕτερον τόπον τῷ σώματι τῆς βοῆς ἐρείσῃ

que expiatio.

44. *Quemadmodum latenter rem nefandam atque abominandam indicant?*

Nefarium autem innuentes, aut etiam abominationem, piscem pingunt, quod horum esum, qui in sacris versantur, abhorreant atque execrentur. Est enim ejus naturæ piscis omnis, ut quæ offenderit exhauriat, inque suum ipse genus sæviat.

45. *Quomodo os pingunt?*

Os significantes, serpentem pingunt, quoniam serpens nullo alio membro valet, nisi ore.

46. *Quomodo fortem simul & temperantem?*

Fortitudinem cum temperantia conjunctam innuentes, taurum integra corporis constitutione præditum pingunt. Calidissimum enim est huic animali membrum, ita ut semel eo in fœminæ vulvam immisso, vel absque ullo motu semen effusiat. Quod si quando à vulva vaccæ aberrans, in aliam corporis partem membrum intenderit,

H 2

tum

ρείσῃ τὸ αἰδοῖον, τοῖηνικαῦτα τῇ ὑπερβαλλέσῃ ἐνλο-
νία τίρωσκει τὴν θήλειαν. ἀλλὰ καὶ σώφρων ἐστὶ, διὰ
τὸ μηδέποτε τῷ θήλειῳ ἐπιβαίνειν μετὰ τὴν σύλ-
ληψιν.

μζ'. πῶς ἀκοὴν;

Ακοὴν δὲ γράφοντες, ταύρου ὡτίον ζωγραφῶσιν.
ἐπειδὴν γὰρ ἡ θήλεια ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν
ἦ, ὀργᾷ δὲ οὐ πλείον ἢ ἐφ' ὥρας τρεῖς, τότε μυκάται
μέγιστον. ἐν αἷς μὴ παραγινόμενα τῷ ταύρῳ, συμ-
μύει τὴν φύσιν, μέχρι τῆς ἐτέρας συνόδου. ὃ δὴ σπα-
νίως γίνεσθαι. ἀκχεί γὰρ ὁ ταῦρος ἀπὸ πολλῆ διασῆ-
μαί. συνίεις τὸ ὄργαν, διὰ δρόμον παραγίνεσθαι
ἐν τῇ συνουσίᾳ, τοῦτο μόνον παρὰ τὰ ἕτερα τῶν ζώ-
ων ποιῶν.

μη'. πῶς αἰδοῖον ἀνδρὸς πολυγόνου;

Αἰδοῖον δὲ ἀνδρὸς πολυγόνου δηλῶντες, τράγον ζω-
γραφῶσιν, ἕκῃ δὲ ταῦρον. ἐπειδὴ ἔτι μὲν
μέχρις ἧς ἐνιαύσι γενῆται, ἔβιδάζει τράγῳ δὲ
ἐβδομαί μετὰ τὴν γένεσιν γεγόμενῳ, ὁχεύει, ἄ-
γο-

tum ejus immodica intentione vaccam vulnerat. Quin & temperans est: quippe cum nunquam post conceptum vaccam ineat.

47. *Quomodo auditum?*

Auditum autem demonstrantes, tauri auriculam pingunt. Ubi enim concipiendi desiderio exardet ac stimulatur vacca (exardet autem non amplius quam per tres horas) tunc vehementer mugit: quo tempore nisi taurus accesserit, ad alium usque congressum vas genitale claudit: quod sane raro accidit. Audit enim protinus vel ex longissimo intervallo taurus, cumque eam intelligat venere excitari, mox accurrit: id quod soli huic ex omnibus animantibus, in congressu peculiare est.

48. *Quomodo penem fœcundi & semine abundantis hominis?*

AT vero penem fœcundi hominis monstrantes, non jam taurum, sed hircum pingunt. Ille enim antequam annum attigerit, coire non solet: hic septem statim post ortum diebus congregitur,

H 3

in-

γονον μὲν ἢ ἄσπορον ἀποκρινόμεν^Θ σπέρμα, βιβάζει δὲ ὅμως πρῶτον τῶν ἄλλων ζώων.

μθ'. πῶς δηλῶσιν ἀκαθαρσίαν;

Α Καθαρσίαν δὲ γράφουσι, ὅρουγα ζωγραφῶσιν. ἐπειδὴ ἐπ' ἀναβολὴν ἐρχομένης τῆς σελήνης, ἀτενίζων εἰς τὴν θεὸν, κραυγὴν ποιεῖται, ἢ εὐλογῶν αὐτήν, ἢ δὲ εὐφημῶν· σημεῖον δὲ τὰτ' ἐναργέστατον. τοῖς γὰρ ἐμπροσθίοις αὐτῷ σκέλεσιν ἀνορύσσων τὴν γῆν, ζωγραφεῖ ἑαυτῷ τὰς κόρας, ὥσπερ εἰ ἀθανατῶν ἢ μὴ βεβλόμεν^Θ ἰδεῖν τὴν τῆς θεᾶς ἀναβολήν. τὰ δ' αὐτὰ ποιεῖ ἢ ἐπὶ τῷ ἡλίῳ θεῷ ἄστρα ἀναβολῆς. διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, τῷ ὠροσκόπῳ σημαίνοντι^Θ αὐτοῖς τὴν ἀναβολήν, ἐπικαθίσαντες τέτῳ τῷ ζῳῷ, διὰ μέσσω αὐτῷ, ὥς τινων γνωμόνων, τὴν τῆς ἀναβολῆς ἀκρίβειαν ἐγνώριζον. διὸ ἢ οἱ ἱερεῖς τῷτο μόνον τῶν πτηνῶν, ἀσφραγίσον ἐσθίσουσιν· ἐπειδὴ ἀνιδικίαν τινὰ πρὸς τὴν θεὸν ἔχον φαίνεται. ἢ γὰρ κατὰ τὴν ἐρημίαν, ἢ εἰάν λάβηται ὑδραγωγῷ τόπῳ, πρὶν τοῖς χεῖλεσιν ἀναλαβᾶσσει, ἢ μιγνύει τῷ ὕδατι τὴν ὕλην,
τοῖς

infœcundum quidem & genituræ minime accommodum semen excernens. Prius tamen ac celerius cæteris animantibus coit.

49. *Quomodo innuunt immunditiam?*

Porro impurum scelestumque notantes animum, Orygem pingunt, quoniam ad ortum accedente Luna, intentis in deam oculis prospiciens, vociferatur, non ei bene dicens, nec fausta acclamatione gratulationeque prosequens. Cujus rei argumentum est apertissimum, quod anterioribus cruribus terram effodiens, suas ipsius pupillas humi velut pingens defigit, quasi indignabunda, invitæ deæ ortum aspiciens. Idem quoque in exortu dei Solis inquam efficit. Quapropter antiqui reges, cum sibi ortum nunciaret horarum observator, huic insidentes animali, per medium ipsum velut Gnomones quosdam, ortus rationem ac tempus accurate certoque cognoscebant: unde & sacerdotes solam hanc inter volucres non signatam comedunt, quod similitudinem quandam cum dea exercere videatur. Etenim quemcunque in deserto locum aquis scatentem nactus fuerit, posteaquam biberit, labris turbat, lutumque aquæ commisc.

τοῖς δὲ ποσὶν εἰς αὐτὸ ἐπιπέμπει κόνιν, πρὸς τὸ μηδενὶ ἑτέρῳ ζῳῷ, τῷτο πότιμον ὑπάρξαι. ἔτω πονηρὰ ἢ ἀπεχθὲς ἢ τῷ ὄνυγῳ ἐνομίσθῃ φύσις. ἔδὲ γὰρ ἔδὲ τῷτο καθήκον ἐργάζεσθαι, τῆς θεῆς αὐτῆς πάντα γεννώσης ἢ αὐξανέσθης ὅσα κατὰ τὸν κόσμον ἐστὶ χρήσιμα.

ν'. πῶς ἀφανισμὸν;

Αφανισμὸν δὲ δηλῶντες, μῦν ζωγραφεῖσιν, ἐπειδὴ πάντα ἐσθίων, μιαίνει ἢ ἀχρηστοῖ. τῷ αὐτῷ δὲ σημείῳ χερῶν ἢ κρίσιν θέλοντες γράψαι. πολλῶν γὰρ ἢ διαφόρων ἀρίων κειμένων, ὁ μῦς τὸν καθαρώτατον αὐτῶν ἐκλεξάμενῳ ἐσθίει. διὸ ἢ τῶν ἀγροκόπων κρίσις ἐν τοῖς μυσὶ γίνεσθαι.

να'. πῶς ἰταμότηλα;

Ιταμότηλα δὲ δηλῶντες, μῦαν ζωγραφεῖσιν, ἥτις συνεχῶς ἐκβαλλομένη, ἔδὲν ἥτιον παρὰ γίνεται.

νβ'. πῶς γνῶσιν ζωγραφεῖσι;

Γνῶσιν δὲ γράφοντες, μύρμηκα ζωγραφεῖσιν. ὁ γὰρ αἶν ἀσφαλῶς κρύψῃ ἀνθρώπῳ, ἔτῳ γινώ-

miscet, ac pedibus in eam pulverem conjicit: idque, ut nulli alii animanti aqua sit ad potum idonea. Adeo prava ac infesta putatur Orygis natura. Nam ne hoc quidem officium deæ præstat, quum ipsa omnia, quæ toto orbe sunt utilia, gignat, augeat, ac vegetet.

50. *Quomodo subversionem ac interitum?*

INteritum significantes, murem pingunt. Hic enim omnia corrodens inquinat, & inutilia facit. Eodem vero & signo utuntur, ut judicium designent. Multis siquidem variisque apposis panibus, mus purissimum atque optimum delectu habito rodit. Propterea & pistorum judicium ex muribus sumitur.

51. *Quomodo impudentiam?*

Impudentiam notantes, muscam pingunt: quod hæc etsi crebrius abacta, nihilominus accedat.

52. *Quomodo cognitionem pingunt?*

Cognitionem pingentes, formicam pingunt. Si quid enim homo tuto occultarit, hæc cog-

I

no-

νώσκει· ἔ· μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ὅτι, παρὰ τὰ ἕτερα
τῶν ζώων, εἰς χειμῶνα ποριζόμεν· ἐαυτῷ τροφὰς,
ἔ· διαμαρτάνει τῷ τόπῳ, ἀλλ' ἀπλαιο· εἰς αὐτὸν
παραγίνεσθαι.

νγ'. πῶς ὑὸν ζωγραφῶσιν;

Υἱὸν δὲ βεβλόμενοι γράψαι, χιναλώπεκα ζωγρα-
φῶσι. τῷτο γὰρ τὸ ζῶον φιλολεκνώτατον ὑπάρχει.
καὶν γὰρ διώκεται πότε εἰς τὸ συλληφθῆναι σὺν τοῖς
τέκνοις, ὅτε πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῷ ἀναιρετέως δι-
δάσιν ἐαυτὰς τοῖς κυνηγοῖς, ὅπως τὰ τέκνα διασωθῇ.
δὲ ἦν περ αἰτίαν τοῖς Αἰγυπτίοις ἐδόξε σεβάζειν τὸ
ζῶον.

νδ'. πῶς ἀνεν;

Πελεκᾶνα δὲ γεράφονες, ἀνεν τὴν ἡδὴ καὶ ἀφρονε-
σημαίνουσιν. ἐπειδὴ δυνάμεν· ἐν τοῖς ὑψηλο-
τέροις τόποις καλῶς ἵσθαι τὰ ἐαυτῷ ὡς, ὥσπερ καὶ
τὰ λοιπὰ τῶν πελειῶν, τῷτο ἔ· ποιεῖ· ἀλλὰ γὰρ καὶ
ἀνορεύσας γῆν, ἐκεῖ κατατίθεται τὰ γεννώμενα. ὅπερ
ἐπιγινόντες ἀνθρώποι, τῷ τόπῳ βοὸς ἀφόδευμα ξηρὸν
πε-

noscit. Nec hoc solum nomine, sed & quod præter cætera animantia sibi in hyemem cibos congerens, non aberrat a loco ubi condidit, sed absque ullo errore ad ipsum pervenit.

53. *Quomodo filium pingunt?*

Filium volentes significare, vulpanferem pingunt. Hoc enim animal maxime amans est liberorum. Si quando enim ipsum venator simul cum parvulis persequatur, eo usque ut capiatur, & pater & mater ultro se venatoribus dedunt, ut serventur parvuli. Quam ob causam Ægyptiis placuit in hujus rei significationem hoc assumere animal.

54. *Quomodo amentem?*

Pelicanum autem pingentes, amentem simul ac imprudentem significant. Cum enim cæterarum volucrum more possit in locis editioribus ova reponere, id non facit: quin potius defossa terra, illic pullos collocat. Quod ubi deprehenderint homines, locum illum arido bovis stercore circumlinunt,

I 2

cui

περὶ θύεσσιν, ὧς καὶ πῦρ ὑποβάλλουσιν θεασάμενοι δὲ ὁ
 πελεκὰν τὸν καπνὸν, τοῖς ἰδίοις πτεροῖς βεβλόμενοι ἀ-
 ποσβέσαι τὸ πῦρ, ἐκ τῶν ἐναυλίων κατὰ τὴν κίνησιν ἐξ-
 ἀπλεῖ αὐτοῦ· ὅφ' ἔ κατακαίόμενοι τὰ ἑαυτῶν πτερά,
 εὐσυλληπτότεροι τοῖς κυνηγοῖς γίνεται. δι' ἣν αἰτίαν
 ἐκ ἐνομήσθη ἐσθίειν τοὺς ἱερέας αὐτὸν, ἐπεὶ δὴ ἀπαξα-
 πλῶς ὑπὲρ τέκνων ποιεῖται τὸν ἀγῶνα· Αἰγυπτίων
 δὲ οἱ λοιποὶ ἐσθίσαι, λέγοντες, ὅτι μὴ κατὰ νῦν τὴν
 μάχην, ὥσπερ οἱ χηναλώπекες, ἀλλὰ κατὰ εὐνοίαν
 ὁ πελεκὰν ποιεῖται.

νέ. πῶς εὐχαρισίαν δηλᾷσι;

Εὐχαρισίαν γεράφονες, κεκέφαν ζωγραφῶσι·
 διότι τῷτο μόνον τῶν ἀλόγων ζώων ἐπειδὴν ὑπὸ
 τῶν γονέων ἐκτραφῇ, γηράσασιν αὐτοῖς τὴν αὐτὴν
 αὐλαποδίδωσι χάριν. ἐν ᾧ γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἐξελεῖται
 τόπων, νεοσσιὰν αὐλοῖς ποιήσας, τίλλει αὐτῶν τὰ πτε-
 ρά, τροφὰς τε χορηγεῖ, μέχρεις ἔ πτεροφυήσαντες οἱ
 γονεῖς, βοηθεῖν ἐαυτοῖς δυνηθῶσιν. ὅθεν καὶ τῶν θείων
 σκήπτρων κεκέφα προδίκησις ἐστίν.

ν5.

cui & ignem subjiciunt. Pelicanus autem conspecto fumo, dum pennis suis ignem vult extinguere, e contrario earum agitatione accendit. Quo cum conflagrent ejus alæ, facile ab aucupibus capitur. Quam ob causam non consentaneum existimarunt eo vesci sacerdotes, cum omnino pro liberis in discrimen sese conjiciat. Multi tamen ex Ægyptiis, eo vescuntur, ut qui eum dicant non judicio ac prudentia quadam, ut vulpanseres, sed benevolentia duntaxat & mira in sobolem pietate certamen hoc suscipere.

55. *Quomodo gratum indicant
animum?*

GRatum indicantes animum, Cucupham pingunt, propterea quod solum hoc ex mutis animantibus, posteaquam ab ipsis educatum fuerit, isdem senio confectis parem refert gratiam. Quo enim loco ab ipsis enutrita est, eodem nidum ipsis extruit, pennis eorum evulsis, cibumque subministrat, donec renatis plumis parentes sibi ipsi opem ferre queant. Unde & divinorum sceptrorum Cucupha insigne atque ornamentum apud eos esse solet.

νς'. πῶς ἄδικον, ἢ ἀχάρισον;

Α Δικον δὲ ἢ ἀχάρισον, ἰπποπολάμῃ ὄνυχας δύο, κάτω βλέποντας, γραφῶσιν. ἔτ' γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γενόμεν' , πειράζει τὸν πατέρα, πότερὸν ποτε ἰσχύει μαχόμεν' πρὸς αὐτόν. ἢ ἐὰν μὲν ὁ πατὴρ ἐκχωρήσῃ, τόπον αὐτῷ μερίσας, ἔτ' πρὸς τὴν ἐαυτοῦ μητέρα ἐπίγαμον ἤκει, ἢ ἑᾷ τῷτον ζῆν. εἰ δὲ μὴ ἐπιτρέψῃεν αὐτῷ ποιήσασθαι πρὸς τὴν μητέρα γάμον, ἀναιρεῖ αὐτὸν, ἀνδρείότερ' ἢ ἀκμαιότερ' ὑπάρχων. εἰς δὲ τὸ κατώτατον μέρος ὄνυχας δύο ἰπποπολάμῃ, ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῷτο ὀρεῶντες, ἢ τὸν περὶ αὐτῷ λόγον ἐπιγινώσκοντες, προθυμότεροι εἰς εὐεργεσίαν ὑπάρχωσι.

νζ'. πῶς ἀχάρισον πρὸς τὰς ἐαυτοῦ εὐεργέτας;

Α Χάρισον ἢ μάχιμον τοῖς ἐαυτοῦ εὐεργέταις σημαίνοντες, περισερὰν ζωγραφῶσιν. ὁ γὰρ ἄρσιν ἰσχυρότερ' γενόμεν' , διώκει τὸν ἐαυτοῦ πατέρα ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἢ ἔτ' αὐτῇ πρὸς γάμον μίσγειται.

56. *Quomodo injustum & ingratum?*

INjustum vero atque ingratum, geminos equi fluviatilis ungues deorsum vergentes pingunt. Hic enim cum ad ætatis florem pervenerit, cum patre pugnans periculum facit, an præpolleat. Et si quidem pater cesserit, locum ei assignans, ipse cum sua ipsius matre connubium contrahit, & eum finit vivere. Quod si non permittat pater eum matri jungi, ipsum, cum fortior sit ac robustior, interimit. Cæterum ideo geminos ejus ungues deorsum maxime inflexos pingunt, ut qui hoc vident homines, hujusque causam intelligunt, ad beneficentiam procliviores sint.

57. *Quomodo ingratum in bene de se meritos?*

INgratum ac infestum iis a quibus beneficio affectus est significantes, columbam pingunt. Mas enim ubi robustior evaserit, ex consortio matris patrem expellit, itaque ei connubio jungitur.

ται . καθαρόν δὲ τὸ τὸ ζῶον ὑπάρχειν δοκεῖ· ἐπειδὴ
 ἔσης λοιμώδους καλασάσεως, ἢ παντὸς ἐμφύχου τε
 ἢ ἀψύχου νοσηδῶς διαλιθεμένον, τὰς ἐσθίουσας τοῦ-
 το μόνον, ἔμεταλαμβάνει τῆς τοιαύτης κακίας. διό-
 περ καὶ ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἔδὲν ἕτερον τῷ βασιλεῖ ἐν
 τροφῇς μέρει παραλίθεται, εἰ μὴ μόνον περισευρά. τὸ
 δὲ αὐτὸ ἢ τοῖς ἐν ἀγνείαις ἔσι, διὰ τὸ ὑπερείσθαι
 τοῖς θεοῖς. ἰσορεῖται δὲ, ὅτι ἔχολήν ἔχει τὸ τὸ
 ζῶον.

νῆ. πῶς τὸ ἀδύνατον γενέσθαι;

Αδύνατον δὲ γενέσθαι σημαίνοντες, πόδας ἀνθρώ-
 που ἐν ὕδατι περιπαλῆντας ζωγραφῶσιν· ἢ ἢ
 ἄλλως βεβλόμενοι τὸ αὐτὸ σημαίνειν, ἀκέφαλον ἀν-
 θρώπον περιπατῆντα ζωγραφῶσιν. ἀδύνατα δὲ ἀμ-
 φότερα ὑπάρχοντα, εὐλόγως εἰς τοῦτο παρελ-
 φασιν.

νθ'. πῶς βασιλέα κάκισον;

Βασιλέα δὲ κάκισον δηλῶντες, ὅφιν ζωγραφῶ-
 σι κοσμοειδῶς ἐσχηματισμένον, ἔτην ἐρᾶν ἐν
 τῷ

tur. Purum autem hoc animal esse videtur. Si-
quidem cum aëris constitutio pestilens est, omnia-
que tam animata, quam inanimata, ea afficiuntur,
quotquot hoc vescuntur animali, soli ab hac lue
immunes servantur. Ideoque eo tempore regi in
cibo sumendo nihil aliud præter columbas apponi-
tur, idemque iis, qui quod Diis ministrent puri
castique permanent. Traditur & hoc animal felle
carere.

58. *Quomodo id quod fieri non
potest?*

Quod fieri nequeat, pedes hominis in aqua ob-
ambulantes pingunt. Atque aliter idem sig-
nificare volentes, hominem absque capite gradien-
tem pingunt: quorum utrumque cum ex eorum
numero sit, quæ fieri non possint, merito ad hoc
inuendum sumta sunt.

59. *Quomodo regem pessimum?*

Regem autem pessimum significantes, anguem
pingunt in orbis figuram, cujus caudam ori
K admo-

τῷ σόματι ποιῶσιν τὸ δὲ ὄνομα τῆ βασιλέως ἐν μέσῳ
 τῷ εἰλίγματι γράφουσιν, αἰνιττόμενοι γράφειν, τὸν
 βασιλέα τῆ κόσμου κρατεῖν. τὸ δὲ ὄνομα τῆ ὀφείας
 παρ' Αἰγυπτίοις ἐστὶ μεσί.

ξ'. πῶς βασιλέα φύλακα;

Ετέρως δὲ βασιλέα φύλακα δηλῶντες, τὸν μὲν
 ὄφιν ἐξηγηγότα ζωγραφῶσιν· ἀντὶ δὲ τῆ ὀνό-
 ματι τῆ βασιλέως, φύλακα ζωγραφῶσιν. ἔτι
 γὰρ φύλαξ ἐστὶ τῆ παντὸς κόσμου. ἢ ἐκάστοτε τὸν
 βασιλέα, ἐπεξηγητόν εἶναι.

ξα'. πῶς μηνύσει κοσμοκράτορα;

Πάλιν δὲ τὸν βασιλέα κοσμοκράτορα νομιζόν-
 τες ἢ μηνύοντες, αὐτὸν μὲν ὄφιν ζωγραφῶ-
 σιν· ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆς, οἶκον μέγαν δεικνύουσιν εὐ-
 λόγως. ὁ γὰρ βασιλεὺς οἶκε, παρ' αὐτῆς
 ἐν τῷ κόσμῳ.

ξβ'. πῶς λαὸν πειθήνιον βασιλεῖ;

Λαὸν πρὸς βασιλέα πειθήνιον δηλῶντες, μέλισ-
 σαν ζωγραφῶσι. ἢ γὰρ μόνον τῶν ἄλλων
 ζώων,

admovent, nomen vero regis in media revolutione scribunt, obscure innuentes se regem pingere orbi imperitantem. Porro angui apud Ægyptios nomen est Meisi.

60. *Quomodo regem custodem?*

A Liter quoque regem custodem signantes, anguem quidem vigilantem pingunt, sed pro regis nomine custodem adnectunt. Hic enim totius orbis custos est. Itaque regem assidue vigilantem esse oportere.

61. *Quomodo mundi notant dominum?*

Rursus regem orbis moderatorem existimantes, & indicantes, ipsum quidem anguem pingunt, sed in ejus medio magnam domum effingunt ac repræsentant: nec sane absque ratione. Regia enim domus quæ ab eo regitur in mundo est.

62. *Quomodo populum regi morigerum?*

Populum principalibus jussis obsequentem innuentes, apem pingunt. Solæ enim hæ ex omni animalibus

K 2

man-

ζῶν, βασιλέα ἔχει, ὃ τὸ λοιπὸν τῶν μελισσῶν
 ἔπεται πληθῶ, καθὼς οἱ ἄνθρωποι πείθονται βα-
 σιλεῖ. αἰνίττονται δὲ ἐκ τῆς τῆς μέλιτ^ς - - -
 ἐκ τῆς τῆς κέντρ^ς τῆς ζῶ^ς δυνάμεως - - -
 χρυσὸν ἅμα καὶ εὐτονον εἶναι πρὸς - καὶ διοίκησιν.

ξγ'. πῶς βασιλέα μέγας κόσμος κρατῆντα;

Βασιλέα δὲ καὶ τῆς παντὸς κόσμου κρατῆντα, μέ-
 γας δὲ, βεβλόμενοι σημῆναι, ἡμίτομον ὄφιν ζω-
 γραφεῖσι. δηλῶντες τὸν μὲν βασιλέα διὰ τῆς ζῶ^ς
 ἡμίτομον δὲ, ὅτι καὶ τῆς παντὸς κόσμου.

ξδ'. πῶς παντοκράτορα;

Παντοκράτορα δὲ ἐκ τῆς τῆς ζῶ^ς τελειώσεως ση-
 μαίνουσι, πάλιν τὸν ὁλόκληρον ὄφιν ζωγρα-
 φοῦντες. οὕτω παρ' αὐτοῖς τοῦ παντὸς κόσμου τῇ
 διῆκον ἐστὶ πνεῦμα.

ξε'. πῶς γναφέα;

Γναφέα δὲ δηλοῦντες, δύο πόδας ἀνθρώπου ἐν
 ὕδατι ζωγραφοῦσι. τοῦτο δὲ, ἀπὸ τῆς τῆς ἐρμού^ς
 ὁμοί-

mantium genere regem habent, quem reliqua apum multitudo sequatur, cuique, non secus ac vulgus regi, obtemperet. Innuunt autem obscurere, tum ex mellis insigni utilitate, tum ex vi quam in aculeo habet hoc animal, utilem simul ac potentem esse ad res gerendas regem.

63. *Quomodo regem parti orbis imperantem?*

Regem autem non toti orbi, sed parti duntaxat imperantem volentes significare, anguem dimidiatum pingunt: regem quidem per ipsum animal; non toti vero orbi imperantem, ex eo quod dimidiatus sit, designantes.

64. *Quomodo late rerum potentem?*

Omnia autem moderatorem ex ejusdem animalis perfectione significant, rursus interrum pingentes anguem. Sic & apud eos spiritus est, qui per universum orbem permeat.

65. *Quomodo fullonem?*

Fullonem indicantes, geminos hominis pedes in aqua pingunt: id quod ex Mercurii simili-

K 3

tu.

ὁμοιότητῃ⊙ δηλοῦσι.

ξς'. πῶς μῆνα;

ΜΗνα δὲ γράφουτες, σελήνης σχῆμα, καθ' ἣ
πρόκειται, ἔχον εἴκοσι ἢ ὀκτὼ ἡμέρας ἰση-
μερινὰς μόνας, ἐξ εἰκοσίεσσάρων ὥρῶν τῆς ἡμέρας
ὑπαρχούσης ζωγραφοῦσι, καθ' αἷς ἢ ἀνατέλλει
ταῖς δὲ λοιπαῖς δύο, ἐν δύοσι ἐσὶ.

ξζ'. πῶς ἀρπαγα, ἢ πολύγονον,
ἢ μαινόμενον;

ΑΡπαγα δὲ, ἢ πολύγονον, ἢ μαινόμενον βεβλό-
μενοι σημεῖναι, κροκόδειλον ζωγραφῶσι, διὰ
τὸ, πολύγονον ἢ πολύτεκνον ὑπάσχειν ἢ μαινό-
μενον. ἐπὰν γὰρ ἀρπάσαι τί βεβλόμεν⊙ ἀπολύχη,
θυμωθεῖς, καθ' αὐτῆ μαίνεται.

ξη'. πῶς ἀναβολήν;

ΑΝατολήν δὲ λέγουτες, δύο ὀφθαλμοὺς κροκοδεί-
λου ζωγραφῶσιν. ἐπειδήπερ παντὸς σώματος⊙
ζώε

tudine indicant.

66. *Quomodo mensem?*

Mensem autem exprimentes, Lunæ figuram eodem qui supra expositus est habitu, pingunt: complectentem octo & viginti dies æquinoctiales duntaxat, die ex viginti quatuor horis constituto, quibus & exoritur in nostro apparens hemisphærio: reliquis vero duobus in occasu est.

67. *Quomodo rapacem, fœcundum, aut furentem?*

Cæterum, rapacem, fœcundum, aut insanum volentes innuere, Crocodilum pingunt: quod fœcundum maxime sit hoc animal, multosque liberos procreet, insuper & crebro in furorem agatur. Ubi enim ab expetita præda exciderit, indignabundus in se ipse furit.

68. *Quomodo ortum?*

Ortum ostendentes, geminos Crocodili oculos pingunt: quoniam oculi huic animali veluti

ex

ζῶε οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τῆ βυθῆ ἀναφαίνονται.

ξθ'. πῶς δύσιν;

ΔΥΣΙΝ δὲ λέγοντες, κροκόδειλον κεκυφότα ζω-
γραφεῖσι. αὐτότοκον γὰρ καὶ κατωφερές τὸ
ζῶον.

οἱ. πῶς σκιάζουσι σκότος;

ΣΚΟΤΟΥ δὲ λέγοντες, κροκοδείλου ἔραν ζωγρα-
φεῖσιν· ἐπεὶ δὲ ἐκ ἄλλως εἰς ἀφανισμόν ἢ
ἀπώλειαν φέρει ὁ κροκόδειλος ἢ εἰάν λάβηται ζῶε,
εἰ μὴ τῇ ἑρᾷ τῇ ἑαυτῆ διαπληκτίσας ἄτοπον πα-
ρασκευάσει. ἐν τῷ γὰρ τῷ μέρει ἢ τῆ κροκοδεί-
λου ἰσχὺς ἢ ἀνδρεία ὑπάρχει. ἱκανῶν δὲ ἢ ἄλλων
ὑπαρχόντων σημείων, ἐν τῇ τῶν κροκοδείλων φύ-
σει, αὐτάρεκα τὰ δόξαντα ἐν τῷ πρώτῳ συγγράμ-
ματι εἰπεῖν.

τέλος ἔ. πρώτης βιβλίας.



ΩΡΑ-

ex imo corpore emergunt.

69. *Quomodo occasum?*

AT occasum signantes, Crocodilum inflexum accernuum pingunt. Ad partum enim facile, & ad Venerem maxime proclive est hoc animal.

70. *Quomodo tenebras adumbrant?*

Porro tenebras significantes, Crocodili caudam pingunt. Neque enim aliter ad exitium & internecionem perducit Crocodilus quodcunque apprehenderit animal, nisi cauda prius cæsum, invalidum reddiderit. Namque in hac corporis parte præcipua est Crocodili vis ac robur. Cæterum cum quamplurima alia in Crocodilorum natura signa comperiantur, hæc quæ in primum librum conferre visum est, nunc satis erunt.

Finis prioris libri.



L

HO.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ν Ε Ι Λ Ω Ο Υ

ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΑΙΓΥΠΤΙΟΙΣ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ, ΒΙΒΛΙΟΝ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Δ^Ια δὲ τῆς δευτέρας πραγματείας, περὶ τῶν
λοιπῶν τὸν λόγον ὑγιῇ σοι παραστήσομαι· ἃ
δὲ καὶ ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων, ἔκ ἔχοντα τινὰ ἐξη-
γήσιν, ἀναγκαίως ὑπέταξα.

α'. Τί ἀσέρεα γράφοντες δηλοῖσιν;

Α^Στῆς παρ' Αἰγυπτίοις γραφόμενης, ποτὲ μὲν
θεὸν σημαίνει, ποτὲ δὲ δείλιν, ποτὲ δὲ νύκ-
τα, ποτὲ δὲ χερόν, ποτὲ δὲ ψυχὴν ἀνθρώπου
ἄρρεν.

β'. Τί ἀετὲ νεοσσὸν;

Κ^Αὶ ἀετὲ νεοσσὸν, ἄρρενογόνον καὶ κυκλωθεὶς ση-
μαίνει, ἢ σπέρμα ἀνθρώπου.

γ'. Τί

HORAPOLLINIS NILIACI,

DE SACRARUM APUD ÆGYPTIOS IN-
SCULPTARUM LITERARUM
INTERPRETATIONE,
LIBER SECUNDUS.

Secundo autem volumine reliquorum tibi veram
sidoneamque in medium afferam rationem: quæ
& cum ab aliis autoribus nequaquam sint exposita,
necessario subjungenda censui.

1. *Quid stellam pingentes, innuunt?*

Depicta Ægyptiis stella nunc deum significat,
nunc crepusculum, nunc noctem, nunc ve-
ro tempus, interdum etiam hominis masculi ani-
mam.

2. *Quid aquilæ pullum?*

ET aquilæ pullus masculum, & orbiculatum
quippiam vel semen hominis connotat.

L 2

3. *Quid*

γ'. Τί δύο πόδας συνηγμένους ἢ βεβηκότας ;

ΔΥο πόδες συνηγμένοι ἢ βεβηκότες, δρόμον ἡ-
λίς τὸν ἐν ταῖς χειμερίαις τροπαῖς σημαίνει.

δ'. Τί ἀνθρώπου καρδίαν φάρυγγ[Ⓢ]
ἡρτημένην ;

ΑΝθρώπου καρδία φάρυγγ[Ⓢ] ἡρτημένη, ἀγα-
θὸ ἀνθρώπου σῶμα σημαίνει.

ε. πῶς πολέμου σῶμα ;

ΠΟλέμου σῶμα δηλοῦσιν ἀνθρώπου χεῖρες ζωγρα-
φόμεναι, ἡ μὲν ὄπλον κρατῶσα, ἡ δὲ τόξον.

ς'. Τί δάκτυλον ;

ΑΝθρώπου σῶμαχον δηλοῖ δάκτυλ[Ⓢ].

ζ'. Τί αἰδοῖον χεῖρὶ κρατούμενον ;

Αἰδοῖον χεῖρὶ κρατούμενον, σφροσύνην δηλοῖ ἀν-
θρώπου.

ἢ. πῶς

3. *Quid geminos pedes junctos ac stantes?*

Gemini pedes simul compacti ac firmati, Solis cursum cum in solstitio est hyberno, significant.

4. *Quid hominis cor faucibus appensum?*

Hominis cor faucibus appensum, boni viri os designat.

5. *Quomodo belli aciem, ac frontem exercitus ad prælium instructi?*

Belli aciem indicant hominis depictæ manus, hæc quidem scutum, illa vero arcum tenens.

6. *Quid digitum?*

Hominis stomachum demonstrat digitus.

7. *Quid pudendum manu compressum?*

Penis manu cohibitus ac tectus, continentiam hominis innuit.

L 3

8. *Quo-*

ή'. πῶς νόσον δηλῶσιν;

ΑΝΘη δὲ ἀνεμώνης, νόσον ἀνθρώπου σημαίνει.

θ'. πῶς ὀσφὺν ἀνθρώπου;

ΟΣφὺν, ἢ σάσιν ἀνθρώπου βεβλόμενοι ζωγραφεῖν, τὸ νωτιαῖον ὁσοῦν γράφομεν. τινὲς γὰρ λέγουσι τὸ σπέρμα ἐκεῖθεν φέρεσθαι.

ι'. πῶς διαμονὴν ἢ ἀσφάλειαν σημαίνουσιν;

ΟΡτυγΘ ὅσέον ζωγραφόμενον, διαμονὴν καὶ ἀσφάλειαν σημαίνει· διότι δυσπαθὲς ἐστὶ τὸ τῷ ζώῳ ὅσέον.

ια'. πῶς ὁμόνοιαν;

ΑΝθρωποι δύο δεξιόμενοι, ὁμόνοιαν δηλῶσι.

ιβ'. πῶς ὄχλον;

ΑΝθρωπΘ καθωπλισμένΘ, ἢ τοξεύων, ὄχλον σημαίνει.

ιγ'.

8. *Quomodo morbum significant?*

Flores autem Anemones, morbum hominis significant.

9. *Quomodo lumbum hominis?*

Lumbum, aut statum constitutionemque hominis volentes notare, os spinæ dorsi pingimus. Sunt enim qui dicant, hinc semen defluere.

10. *Quomodo permanens aliquid & tutum significant?*

Coturnicis os pictum, stabile ac tutum quippiam indicat, quod difficile hujus animalis os afficiatur ac patiatur quicquam.

11. *Quomodo concordiam?*

Duo homines, magistratus ornati insignibus, concordiam innuunt.

12. *Quomodo turbam ac tumultum?*

Armatus homo sagittasque jaculans, tumultum significat.

ιγ'. πῶς ἀναμέτρησιν;

ΑΝθρώπου δάκτυλῳ, ἀναμέτρησιν σημαίνει.

ιδ'. πῶς γυναῖκα ἔγγυον;

Γυναῖκα ἔγγυον βεβλόμενοι δηλῶσαι, ἡλίς κύκλον σὺν ἀσέρι μετὰ ἡλίς δίσκου, δίχα τετμημένον, σημαίνουσιν.

ιε'. πῶς ἄνεμον;

Τὴν ἀνατολὴν ἰεραξ ἐπὶ μετεώρῳ θέων, ἀνέμους σημαίνει. ἔτι καὶ ἄλλως, ἰεραξ διατεταμένῳ τὰς πτέρυγας ἐν αἵρι, οἷον πτέρυγας ἔχων, ἄνεμον σημαίνει.

ισ'. πῶς πῦρ;

Καπνὸς εἰς ἔρανὸν ἀναβαίνων, πῦρ δηλοῖ.

ιζ'. πῶς ἔργον;

Βοὸς ἄρρενῳ κέρας γραφόμενον, ἔργον σημαίνει.

ιη'.

13. *Quomodo dimensionem?*

HOminis digitus dimensionem notat.

14. *Quomodo desponsatam mulierem?*

DEsponsatam mulierem volentes ostendere, solis circulum, simul cum stella & ipso disco solis bipartito pingunt.

15. *Quomodo ventum?*

Accipiter ortum versus in sublimē tendens, ventos ostendit. Item & aliter: Accipiter expansas in aëre alas habens, ventum, qui alas quasdam habere videtur, significat.

16. *Quomodo ignem?*

Fumus in cœlum ascendens, ignem indicat.

17. *Quomodo opus?*

MAsculi bovis animantis cornu pictum, opus notat.

M

18.

ιή. πῶς ποιήν;

Βοὸς δὲ θηλείας κέρας γραφόμενον, ποιήν σημαίνει.

ιβ. πῶς ἀνοσιότης;

Πρόομι συν μαχαίρα γραφομένη ἀνοσιότης δηλοῖ.

κ'. πῶς ὤραν;

Ιππὸ πόλαμι γραφόμενὸν ὤραν δηλοῖ.

κα'. πῶς πολυχρόνιον;

Ελαφὸ κατ' ἐνικυτὸν βλασάνει τὰ κέρατα ζωγραφεμένη δὲ, πολυχρόνιον σημαίνει.

κβ'. πῶς ἀποσροφήν;

Λγκὸ, ἢ κύων ἀπεσραμμένον, ἀποσροφήν δηλοῖ.

κγ'. πῶς μέλλον ἔργον;

Ακοὴ ζωγραφεμένη, μέλλον ἔργον σημαίνει.
κδ'.

18. *Quomodo penam?*

AT fœminæ cornu depictum, ultionem ostendit.

19. *Quomodo impietatem?*

IMago umbilico tenus cum gladio depicta, impietatem innuit.

20. *Quomodo horam?*

Hippopotamus depictus horam significat.

21. *Quomodo longævum ac diuturnum?*

Cervis quotannis cornua renascuntur. Hic depictus longissimam vitam significat.

22. *Quomodo aversionem?*

Lupus aut canis averfus, aversionem monstrat.

23. *Quomodo futurum opus?*

Auris picta, futurum opus significat.

M 2

24.

κδ'. πῶς Φονέα, ἡ αἷμα κροκοδείλῃ;

Σ Φήξ ἀεροπέλης, ἦτοι αἷμα κροκοδείλῃ βλαπτικόν, ἡ φόνον σημαίνει.

κε'. πῶς θάνατον;

Ν Υλικόραξ θάνατον σημαίνει. ἄφνω γὰρ ἐπέρχειται τοῖς νεοσσοῖς τῶν κορωνῶν κατὰ τὰς νύκτας, ὡς ὁ θάνατος ἄφνω ἐπέρχειται.

κς'. πῶς ἔρωτα;

Π Αγίς ἔρωτα ὡς θήσαν θανατ --- τερόν, ἀέρα σημαίνει. --- ὄν, ὕόν.

κζ'. πῶς παλαιότατον;

Λ Ογοι καὶ φύλλα, ἡ βιβλίον ἐσφραγισμένον, παλαιότατον δηλοῖ.

κη'. πῶς πολιορκίαν;

Κ Λιμαξ, πολιορκίαν, διὰ τὸ ἀνώμαλον.

κθ'.

24. *Quomodo percussorem aut sanguinem Crocodili?*

Vespa per aërem volans, aut Crocodili noxium sanguinem, aut cædem designat.

25. *Quomodo mortem?*

Nuëtorax mortem significat: quemadmodum enim hic derepente pullos cornicum noctu, sic & mors homines nec opinato invadit atque opprimit.

26. *Quomodo amorem?*

Laqueus amorem, ut feram quandam, ala aërem significat.

27. *Quomodo vetustissimum?*

Sermones & folia, aut signatus liber, vetustissimum indicant.

28. *Quomodo obsidionem?*

Scala obsidionem, quod inæqualis sit atque acclivis.

M 3

29.

κθ'. πῶς ἀπειρον, ἢ Μᾶσαν, ἢ μοῖραν;

Γράμμαλα ἑπτὰ, ἐν δυσὶ δακτύλοις περιεχόμενα
Μᾶσαν, ἢ ἀπειρον, ἢ μοῖραν σημαίνει.

λ'. Τί σημαίνει γραμμῇ, ἐπικεκαμ-
μένη ἑτέρα;

Γραμμὴ ὀρθὴ μία, ἅμα γραμμῇ ἐπικεκαμμέ-
νῃ ἢ δέκα, γραμμαὺς ἐπιπέδους σημαίνουσι.

λα'. Τί δηλοῦσι χελιδόνα γραφούλες;

Τὴν ὁλοσχερῇ σημαίνειν βεβλόμενοι κλῆσιν γονι-
κὴν καταλειφθεῖσαν τοῖς ἡέσι, χελιδόνα ζω-
γραφῶσιν. ἐκείνη γὰρ κυλίζει ἑαυτὴν εἰς πηλὸν, ἣ
κλίζει τοῖς νεοττοῖς φωλεὸν μέλλουσα τεθνᾶναι.

λβ'. Τί μέλαιναν περιτετραν;

Γυναῖκα χήραν ἐπιμείναςαν ἄχρι θανάτου θέλον-
τες σημεῖναι, περιτετραν μέλαιναν ζωγραφῶσιν. αὐ-
τὴ γὰρ ἐ συμμίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἕως ἧς χηρεύσῃ.
λγ'.

29. *Quomodo inexpertum, Musam,
aut fatum?*

Literæ septem, duobus inclusæ digitis, Musam, inexpertum aut fatum significant.

30. *Quid linea significat super alteram inflexa?*

Recta linea simul cum altera superne inflexa, decem planas lineas indicat.

31. *Quid innuunt, hirundinem
pingentes?*

Omnes parentum opes filiis relictas volentes innuere, hirundinem pingunt. Illa enim jam morti proxima, luto seipsam volutat, & pullis latebras comparat.

32. *Quid nigram columbam?*

Mulierem viduam, quæ ad mortem usque in eo permanerit vitæ statu, volentes significare, nigram pingunt columbam. Hæc enim quamdiu vidua est, alteri viro non miscetur.

λγ'. Τί ἰχνεύμονα;

ΑΝθρωπον ἀσθενῇ, ἢ μὴ δυνηθέντα ἐαυτῷ βοηθῆσαι δι' ἐαυτῶ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἄλλων ἐπικερίας, θέλοντες δηλῶσαι, ἰχνεύμονα ζωγραφῶσιν. ἐκείνη γὰρ ὅταν ἴδῃ ὄφιν, ἔ πρότερον ἐπιλήθεται αὐτῷ, ἀλλὰ βοῇ τὰς ἄλλας ἐπικαλεσμένη, τότε ἐναντιοῦται τῷ ὄφει.

λδ'. Τί δηλῶσιν ὀρίγανον ἱερογλυφῶντες;

ΛΕῖπον μυρμηκῶν βεβλόμενοι σημεῖναι, ὀρίγανον ἱερογλυφῶσιν. αὕτη γὰρ ποιεῖ λείπειν τοὺς μύρμηκας, ἀποτιθεμένη ἐν τόπῳ, ὅποθεν ἐξέρχονται.

λε'. Τί σκορπίον, ἢ κροκόδειλον;

ΑΝθρωπον ἐχθρὸν, ἐτέρῳ ἴσῳ ἐναντιούμενον σημεῖναι θέλοντες, σκορπίον ἢ κροκόδειλον ζωγραφῶσιν. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ. εἰ δὲ ἐναντίον ἢ ἀναιρετικὸν τῷ ἐτέρῳ σημαίνουσι, κροκόδειλον ζωγραφῶσιν, ἢ σκορπίον. ἀλλ' εἰ μὲν ὁξέως ἀναιρεῖντα, κροκό-

33. *Quid Ichneumonem?*

HOminem invalidum, & qui sibi per se ipse opem ferre nequeat, sed aliorum se tueatur auxilio, volentes monstrare, ichneumonem pingunt. Hic enim conspecto serpente non protinus in eum irruit, sed vocatis prius clamore aliis, tum demum ei resistit.

34. *Quid notant, origanum in sacris insculpentes?*

Formicarum absentiam ac discessum volentes significare, origanum inter sacras sculpturas pingunt. Hæc siquidem eo in loco condita, unde formicæ prodeunt, eas fugat.

35. *Quid Scorpion & Crocodilum?*

Inimicum cum pari conredientem inimico, indicare volentes, Scorpion & Crocodilum pingunt: uterque enim alteri mutuum affert exitium. Sin vero victorem alterum, quique inimicum sustulerit innuant, aut Crocodilum pingunt, aut Scorpion: si celeriter quidem sustulerit, Croco-
N di-

κόδειλον ζωγραφῆσιν· εἰ δὲ βραδέως ἀναιρεῖται,
σκορπίον, διὰ τὸ δυσκίνητον.

λς'. Τί γαλῆν;

Γυναῖκα ἀνδρὸς ἔργα πράττεισαν βεβλόμενοι ση-
μῆναι, γαλῆν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ἄρρεν
αἰδοῖον ἔχει, ὡς ὁσάριον.

λζ'. Τί χοῖρον;

ΟΤε βέλονται ἀνθρώπον ἐξώλη σημῆναι, χοῖρον
ζωγραφῆσι, διὰ τὸ τὴν φύσιν τῆ χοίρου τοι-
αύτην εἶναι.

λη'. πῶς θυμὸν ἀμέλρον;

Εἰ δὲ θυμὸν ἀμέλρον, ὡς τε ἡ ἐκ τέττε πυρέτλειν
τὸν θυμέμενον, λέοντα γράφουσιν, ἐκσοῖζοντα
τὰς ἰδίους σκύμνας· ἡ λέοντα μὲν, διὰ τὸν θυμόν-
τὰς σκύμνας δὲ ἐκσοῖζομένους, ἐπειδὴ τὰ ὅσα τῶν
σκύμνων κοπτόμενα, πῦρ ἐκβάλλει.

λθ'.

dilum: si lente, Scorpion, ob ejus difficilem tardumque motum.

36. *Quid mustelam?*

Vbi mulierem quæ viri præstat opera, volunt exprimere, mustelam pingunt: quod hæc maris pudendum habeat velut officulum.

37. *Quid porcum?*

Volentes perniciosum & pestiferum hominem monstrare, porcum pingunt: quod ejusmodi sit porci natura.

38. *Quomodo immodicam iram?*

Quod si immoderatam iracundiam, ex qua qui ea est commotus, febrim contraxerit, Leonem pingunt proprios catulos cauda flagellantem. Leonem quidem, ob iracundiam; catulos vero cauda cæsos, quod catulorum ossa, si inter se collidantur, ignem emittunt.

λθ'. πῶς γέροντα μεσικόν;

Γέροντα μεσικόν βελόμενοι σημῆναι, κύκνον ζω-
γεαφῶσιν. ἔτ' γὰρ ἡδύτατον μέλ' ἀδελ-
φείσκων.

μ'. πῶς ἄνδρα δηλῶσι συγγινόμενον τῇ
ἐαυτῇ γυναικί;

Ανδρα συγγινόμενον τῇ γυναικί αὐτῇ κατὰ
μίξιν βελόμενοι σημῆναι, δύο κορώνας γεά-
φωσιν. αὗται γὰρ συμμίσγυνται ἀλλήλαις, ὡς
μίσγυνται ἄνθρωποι κατὰ φύσιν.

μά. τί δηλῶσι κύνταρον τυφλὸν γεάφοντες;

Ανδρα δὲ ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτίν' πυρέξαντα καὶ
ἐντεῦθεν ἀποθανόντα βελόμενοι σημῆναι,
κύνταρον τυφλὸν γεάφωσιν. ἔτ' γὰρ ὑπὸ τῇ
ἡλίᾳ τυφλόμενος ἀποθνήσκει.

μβ'. τί δηλῶσιν ἡμίονον γεάφοντες;

Γυναῖκα δὲ σεῖραν βελόμενοι σημῆναι, ἡμίονον
γεά-

39. *Quomodo senem Musicum?*

SENEM musicum volentes commonstrare, Cygnum pingunt: quod hic senescens suavissimum edat concentum.

40. *Quomodo virum innuunt cum sua ipsius uxore congreredientem?*

VIRUM qui cum uxore sua consuetudinem veneream habeat, innuere si velint, geminas cornices pingunt: quod hæ eodem secum invicem modo naturaliter coëant, quo homines.

41. *Quid significant cæcum scarabæum pingentes?*

HOMINEM qui ex solaribus radiis contracta febri perierit, notantes; cæcum pingunt Scarabæum, ut qui splendore Solis excæcatus intereat.

42. *Quid mulam?*

STERILEM volentes indicare mulierem, mulam
N 3 pin-

γράφουσιν. αὕτη γὰρ διὰ τῆτο σείρα ἐσι, διὰ τὸ
μὴ ἔχειν τὴν μήτραν ἐπ' εὐθείας.

μγ. πῶς δηλᾷσι γυναῖκα γεννήσασαν
θήλεα βρέφη;

Γυναῖκα γεννήσασαν θήλεα βρέφη πρώτως,
βελόμενοι σημῆναι, ταῦρον ἐπὶ τὰ ἀρισε-
ρὰ νεύοντα ζωγραφῶσιν. εἰ δὲ ἄρρενα, πάλιν ταῦ-
ρον ἐπὶ τὰ δεξιὰ νεύοντα ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνθ'
γὰρ ἀπο τῆς ὀχέας καταβαίνων, εἰ μὲν ἐπὶ τὰ
ἀρισερὰ κατέλθοι, θῆλυ γεννᾶται. εἰ δὲ ἐπὶ τὰ
δεξιὰ κατέλθοι ἀπὸ τῆς ὀχέας, ἄρρεν τίκεται.

μδ. πῶς δηλᾷσι σφῆκας;

Σφῆκας βελόμενοι σημῆναι, νεκρὸν ἵππον ζω-
γραφῶσιν. ἐκ γὰρ τέτε ἀποθανόντθ', πολ-
λοὶ γίνονται σφῆκες.

μέ. πῶς δηλᾷσι γυναῖκα ἐκτιτρώσκουσαν;

Γυναῖκα ἐκτιτρώσκουσαν βελόμενοι σημῆναι,
ἵππον πατῶσαν λύκον ζωγραφῶσιν. ἔ μόνον
γὰρ

pingunt. Hæc namque eo sterilis est, quod matricem rectam non habet.

43. *Quomodo mulierem, quæ puell-
los fœmineos pepererit?*

Mulierem fœminas primum infantes enixam significantes, taurum sinistrorsum spectantem pingunt: Mares vero, rursus taurum dextrorsum. Is enim ex congressu discedens, si ad lævam conversus fuerit, genitam esse fœminam indicat, si ad dexteram, marem.

44. *Quomodo vespas?*

Vespas designantes, cadaver equi pingunt. Ex eo enim multæ procreantur vespæ.

45. *Quomodo mulierem abortientem?*

Aabortientem mulierem significantes, equam quæ lupum conculcet, pingunt. Non solum enim

γὰρ πατοῦσα τὸν λύκον ἐκτιτρώσκει ἢ ἵππῳ,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἵχνῳ εἰάν πατήσῃ τῷ λύκῳ, παρα-
χεῖμα ἐκτίτρώσκει.

μς'. πῶς ἄνθρωπον ἰατρεύοντα ἑαυτὸν
ἀπὸ χησμοῦ;

ΑΝθρωπον ἀπὸ χησμοῦ ἰατρεύοντα ἑαυτὸν βε-
λόμενοι σημῆναι, φάσσαν κρατῆσαν φύλ-
λον δάφνης ζωγραφῆσιν. ἐκείνη γὰρ ὅτε ἀρρώσῃ,
φύλλον ἐπιθήσῃ δάφνης εἰς τὴν νοσσιὰν ἑαυτῆς καὶ
ὕγιαίνει.

μζ'. πῶς κώνωπας πολλὰς;

Κώνωπας πολλὰς ἐπιφοιτῶντας βελόμενοι ζω-
γραφήσαι, σκώληκας γράφουσιν. ἐκ τῶν
γὰρ γεννώνται οἱ κώνωπες.

μη'. πῶς ἄνδρα μὴ ἔχοντα χολήν, ἀλλ'
ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον;

ΑΝδρα μὴ ἔχοντα χολήν αὐτοφυῶς, ἀλλ'
ἀφ' ἑτέρου δεχόμενον γράφοντες, περισερᾶν
ζω-

enim si lupum calcarit, abortum facit equa, sed
& si lupi calcarit vestigium, abortit protinus.

46. *Quomodo hominem, qui sese re-
sponso ab oraculo accepto
sanarit?*

Hominem, qui se ipse ex oraculo, pristinae sa-
nitati restituerit, volentes innuere, palumbum
pingunt lauri folium tenentem. Hic enim ubi mor-
bo laborat, lauri folium in nidum suum inferens,
convalescit.

47. *Quomodo culicum copiam?*

Excrecentem & adventantem culicum copiam
exprimere cupientes, vermes pingunt. Siqui-
dem ex his gignuntur culices.

48. *Quomodo hominem, qui cum ex se biliosus
non sit, ab altero tamen bile com-
moveatur?*

Hominem qui suapte natura bile careat, sed
eam ab altero suscipiat, notantes; columbam
O pin-

ζωγραφῶσιν, ἔχουσιν τὰ ὀπίσθια ὄρεθ'· ἐν ἐκεί-
νοις γὰρ τὴν χολὴν ἔχει.

μβ'. πῶς ἄνθρωπον ἀσφαλῶς οἰκῆντα
πόλιν;

ΑΝθρωπον ἀσφαλῶς οἰκῆντα πόλιν σημῆναι βε-
λόμενοι, ἀεὶ ὄν λίθον βασιάζοντα ζωγραφῶ-
σιν· ἐκεῖν' γὰρ ἀπὸ θαλάσσης, ἢ ἀπὸ τῆς γῆς λί-
θον ἐπαίρει, καὶ τίθησιν εἰς τὴν ἰδίαν νοσσιάν, διὰ τὸ
ἀσφαλῶς μένειν.

ν'. πῶς ἄνθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ ὑφ'
ἐτέρου καταδιωκόμενον;

ΑΝθρωπον ἀσθενῶς ἔχοντα, καὶ καταδιωκόμενον
ὑπὸ ἰσχυροτέρου βελόμενον σημῆναι, ὡτίδ' αὖ καὶ
ἵππον ζωγραφῶσιν· αὕτη γὰρ ἵππαι, ὅταν ἴδῃ
ἵππον.

να'. πῶς ἄνθρωπον δηλῶσι προσφεύγοντα τῷ
ιδίῳ πάτρωνι καὶ μὴ βοηθέμενον;

ΑΝθρωπον προσφεύγοντα τῷ ιδίῳ πάτρωνι, καὶ μὴ
βο-

pingunt dorso erecto: illic enim bilem habet.

49. *Quomodo hominem, qui tuto urbem incolat?*

UT hominem significant, qui tuto urbem habitat, aquilam pingunt, quæ lapidem gestet. Hæc enim e mari vel terra sublatum lapidem in suum infert nidum, quo tutior sit ac firmior.

50. *Quomodo inferiorem debilioremque hominem, quem alius persequatur?*

Debiliorem hominem, quem validior ac potentior insectetur, volentes designare, otidem & equum pingunt. Hæc enim equo conspecto protinus avolat.

51. *Quomodo eum, qui ad proprium patronum confugiens, nullum tamen ab eo sentit auxilium?*

Hominem qui ad proprium patronum confugiat,
O 2 nec

βοηθέμενον, θέλοντες δηλῶσαι, ερεθὸν ἢ γλαῦκα
ζωγραφεῖσιν. εἴθ' γὰρ θηρευόμενθ', πρὸς τὴν
γλαῦκα τρέχει, ἢ πρὸς αὐτῇ ὦν πιέζειται.

ιβ'. πῶς ἄνθρωπον δηλῶσιν ἀσθενῇ ἢ
προπετευόμενον;

ΑΝθρωπον ἀσθενῇ ἢ προπετευόμενον βελόμενοι
σημῆναι, νυκτερίδα ζωγραφεῖσιν. ἐκείνη γὰρ μὴ
ἔχουσα πλερὰ ἰπλάται.

ιγ'. πῶς γυναῖκα θηλάζουσαν, ἢ καλῶς
ἀνατρέφουσαν;

Γυναῖκα θηλάζουσαν, ἢ καλῶς ἀνατρέφουσαν
βελόμενοι ζωγραφῆσαι, νυκτερίδα πάλιν ἔχου-
σαν ὀδόντας ἢ μαστὸς ζωγραφεῖσιν. αὕτη γὰρ μόνη
τῶν ἄλλων πτηνῶν, ὀδόντας καὶ μαστοὺς ἔχει.

ιδ'. πῶς ἄνθρωπον κηλέμενον ὀρχήσει;

ΑΝθρωπον δι' ὀρχήσεως ἢ αὐλητικῆς κηλέμενον
βελόμενοι σημῆναι, τευγόνα ζωγραφεῖσιν.
αὕτη γὰρ ὑπὸ αὐλῆς ἢ ὀρχήσεως ἀλίσκειται.

νε'

nec ejus sublevertur auxilio, monstrare cupientes, passerem & noctuam pingunt. Hic enim dum aucupum venatione petitur, ad noctuam accurrit, a qua mox opprimitur.

52. *Quomodo hominem, qui cum viribus non valeat, temere tamen aliquid suscipit, ac audacius gerit?*

IMbecillum hominem, lascivientem tamen, & audacius aliquid molientem, cum monstrare voluerint, vespertilionem pingunt. Hæc enim et si alas non habeat, volare tamen conatur.

53. *Quomodo lactantem mulierem, optimeque nutrientem?*

Mulierem lactantem ac bene nutrientem ubi pictura exprimere volebant, vespertilionem rursus pingebant. Sola enim inter omnes volucres, hæc dentes ac mammas habet.

54. *Quomodo hominem, qui tripudio capiatur ac demulceatur?*

Hominem saltatione tibiærumque cantu gaudentem notantes, turturem pingunt. Hæc siquidem tibia ac saltatione capitur.

νέ. πῶς ἀνθρώπον μουσικόν;

ΑΝθρώπον δὲ μουσικόν, ἢ τελεσὴν βεβλόμενοι ση-
μῆναι, τέτιγα ζωγραφῶσιν. ἔτθ γὰρ δια-
τῷ σόματι εἰ λαλεῖ, ἀλλὰ διὰ τῆς ῥάχεως
φθεγγόμενθ, καλὸν μέλθ αἰεῖδει.

νς'. πῶς βασιλέα ἰδιάζοντα, καὶ μὴ ἐλεῖν-
τα ἐν τοῖς πλάισμασι;

Βασιλέα ἰδιάζοντα, ἢ μὴ ἐλεῖντα ἐν τοῖς πλάισμα-
σι βεβλόμενοι σημῆναι, αἰτὸν ζωγραφῶσιν. ἔ-
τθ γὰρ ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις ἔχει τὴν νεοσσιάν,
ἢ ὑψηλότερθ πάντων τῶν πείεινῶν ἱππῶν.

ιζ'. πῶς ἀποκαλᾶσιν πολυχρόνιον;

Αποκαλᾶσιν δὲ πολυχρόνιον βεβλόμενοι σημῆ-
ναι, φοῖνικα τὸ ὄρεον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνθ
γὰρ ὅτε γεννᾶται, ἀποκαλᾶσιν γίνεσθ πραγμα-
των. γεννᾶται δὲ τοιῷτῳ τρόπῳ· ὅταν μέλλῃ τελευ-
τᾶν ὁ φοῖνιξ, ῥήσσει ἐαυτὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἢ ὁπῆν ἐκ
τῷ ῥήματι λαμβάνει, ἢ ἐκ τῷ ἰχώρῳ τῷ κα-
τάρ-

55. *Quomodo sacris initiatum
hominem?*

Rebus sacris ceremoniisque additum significantes, cicadam pingunt. Hæc enim non ore, sed dorso resonans, pulcherrimum edit dulcissimumque concentum.

56. *Quomodo seorsum agentem regem,
nec subditorum lapsibus ve-
niam dantem?*

Regem qui solitudine gaudeat, quique errata non condonet, si velint significare, aquilam pingunt. Hæc enim desertis in locis nidum sibi construit, sublimiusque cæteris volatilibus volat.

57. *Quomodo diuturnam rerum
instaurationem?*

Instaurationem autem diuturnam, & quæ post multa fiat secula, volentes indicare, Phœnicem avem pingunt. Hic enim dum nascitur, rerum vicissitudo fit & innovatio. Gignitur autem hunc in modum: jamjam moriturus Phœnix in terram sese summo impetu projicit, unde & vulnus accipit. Ex
sanie

ταρρέοντι δια τῆς ὁπῆς ἄλλῃ γεννᾶται· ἔτός τε ἅμα τῷ πλεροφυῆσαι, σὺν τῷ πατρὶ πορεύεσθαι εἰς τὴν Ἡλίε Πόλιν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ παραγενόμενῃ ἐκεῖ, ἅμα τῇ ἡλίε ἀναβολῇ, ἐκεῖσε τελευτᾷ· καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῷ πατρὸς, ὁ νεοσσὸς πάλιν ἐπὶ τὴν ἰδίαν πατρίδα ἀπεισιν· οἱ δὲ ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου τῶτον τὸν ἀποθανόντα φοίνικα θάπτουσι.

νῆ. πῶς φιλοπάτορα;

Φιλοπάτορα βελόμενοι σημῆναι ἄνθρωπον, πελαργὸν ζωγραφῶσιν· ὑπὸ γὰρ τῶν γεννησάντων ἐκτραφεὶς, ἔχεται τῶν ἰδίων πατέρων, ἀλλὰ παραμένει αὐτοῖς ἄχρις ἐσχάτης γήρως, θεραπείαν αὐτοῖς ἀπονέμων.

νθ. πῶς γυναῖκα μισῶσαν τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα;

Γυναῖκα μισῶσαν τὸν ἴδιον ἄνδρα, καὶ ἐπιβλεύουσαν αὐτῷ εἰς θάνατον, μόνον δὲ διὰ μίξιν κολακεύουσαν αὐτὸν, βελόμενοι σημῆναι· ἔχιν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ ὅταν συγγίνῃ τῷ ἄρρενι, σόμα

50-

sanie vero vulneris defluente, alius gignitur, qui simul ac pennæ ei natæ sunt, cum patre Helio-
polim, quæ in Aegypto est, proficiscitur: quo
cum pervenerit, pater illic, simul ac Sol ortus est,
moritur: post cujus mortem pullus in propriam
redit patriam. At Phœnicem hunc defunctum
Ægyptii sacerdotes sepulturæ mandant.

58. *Quomodo patris amantem?*

Patris studiosum hominem innuentes, ciconiam
pingunt. Hæc enim a parentibus enutrita,
nunquam ab ipsis sejungitur, sed ad extremum us-
que senium una permanet, pietatem ipsis obser-
vantiamque rependens.

59. *Quomodo uxorem, quæ virum suum
odio habeat?*

Mulierem quæ virum odio prosequens, ejus
vitæ insidietur, solumque ei in coitu blan-
diatur, designare volentes, viperam pingunt.
Hæc enim cum mare congregiens, os ori inserit,

P

&c

σώματι ἐμβαλῆσα, ἢ μέλ᾽ τὸ ἀποζευχθῆναι, ἀποδακοῦσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρρενος ἀναιρεῖ.

ξ'. πῶς τέκνα δηλῶσιν ἐπιβλεύοντα
ταῖς μητέρας;

ΤΕκνα ἐπιβλεύοντα ταῖς μητέρας σημεῖναι βε-
λόμενοι, ἔχιδναν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ ἐν
τῇ - - - ἔτίκτεται, ἀλλ' ἐκβιβρώσκεισα τὴν
γαστέρα τῆς μητρός ἐκπορεύεται.

ξα'. πῶς ἄνθρωπον δηλῶσιν ὑπὸ κατηγορίας
λοιδορηθέντα ἢ ἀσθενήσαντα;

ΑΝθρωπον δὲ ὑπὸ κατηγορίας λοιδορηθέντα ἢ
νοσήσαντα ἐνλεῦθεν βελόμενοι σημεῖναι, βασι-
λίσκον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνος γὰρ τὰς πλησιάζοντας
τῷ ἑαυτοῦ φουρήματι φονεύει.

ξβ'. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ πυρὸς καίόμενον;

ΑΝθρωπον ὑπὸ πυρὸς καίόμενον βελόμενοι ση-
μεῖναι, σαλαμάνδραν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ
ἐκάλειρα τῇ κεφαλῇ ἀναιρεῖ.

ξγ'.

& a coitu discedens, marem morso capite interimit.

60. *Quomodo liberos matribus insidiantes?*

Liberos matri insidiantes ut demonstrent, viperam pingunt. Nam hæc non juxta cæterorum animantium naturam in lucem editur, sed exeso diruptoque matris prodit utero.

61. *Quomodo hominem, qui ab accusatore convitiis affectus, morbum inde contraxerit.*

Hominem, qui ex accusatione convitiis affectus, in ægritudinem inciderit, significare cupientes, basiliscum pingunt. Hic enim propius accedentes afflatu suo perimit.

62. *Quomodo hominem, qui igne uratur?*

Hominem qui igne comburatur dum significant, Salamandram pingunt. Hæc enim utroque capite interimit.

ξγ'. πῶς ἄνθρωπον τυφλόν;

ΑΝθρωπον τυφλόν βελόμενοι σημῆναι, ἀσπά-
λακα ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνθ' γὰρ ὀφθαλμὸς
ἐκ ἔχει, ἔτε ὀρεῖ.

ξδ'. πῶς ἄνθρωπον ἀπρόϊτον;

ΑΝθρωπον ἀπρόϊτον βελόμενοι σημῆναι, μύμη-
κα καὶ πλερὰ νυκτερίδθ' ζωγραφῶσιν· διότι τι-
θεμένων τῶν πλερῶν εἰς τὴν νεοσσιν τῶν μορμύκων, ἔ-
προέρχεται αὐτῶν τίς.

ξε'. πῶς ἄνθρωπον διὰ τῆς οἰκείας ἐξωλείας
βλαπτόμενον;

ΑΝθρωπον διὰ τῆς ἰδίας ἐξωλείας βλαπτόμενον
σημῆναι βελόμενοι, κάσσοι ζωγραφῶσιν.
ἐκεῖνθ' γὰρ καλαδιωκόμενθ', εἰς τὴν ἄγρην τὰς
ιδίους διδύμους ἀποσπῶν ρίπτει.

ξς'. πῶς ἄνθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ με-
μισημένῃ τέκνῃ;

ΑΝθρωπον κληρονομηθέντα ὑπὸ μεμισημένῃ τέκ-
νου

63. *Quomodo cæcum hominem?*

COecum significantes, talpam pingunt, qui neque oculos habet, neque omnino videt.

64. *Quomodo hominem, qui domi sese continet?*

HOminem qui domo non exeat significantes, formicam simulque pennas vespertilionis pingunt. Huius enim pennis ad formicarum nidos admotis, nulla ex ipsis egreditur.

65. *Quomodo hominem, qui sibi ipsi damni ac perniciiei autor sit.*

EUm qui proprio & a se illato damno lædatur, volentes signare, castorem pingunt. Hic enim cum se venatione peti videt, proprios testes evulsos in prædam objicit.

66. *Quomodo hominem, qui sibi invisio filio hæreditatem reliquerit?*

HOminem, cujus bonis invisus filius successerit,

νου βουλόμενοι σημῆναι, πίθηκον ἔχοντα ὀπίσω
 ἕτερον μικρὸν πίθηκον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖν^Θ γὰρ γεν-
 νᾷ δύο πιθήκας· ἢ τὸν μὲν ἓνα αὐτῶν φιλεῖ λίαν,
 τὸν δὲ ἕτερον μισεῖ. ὃν δὲ φιλεῖ, ἐμπροσθεν βασι-
 ζων, φονεύει· ὃν δὲ μισεῖ, ὀπισθεν ἔχει, ἢ ἐκείνον
 ἐκτρέφει.

Ξζ'. πῶς ἀνθρώπον τὰ ἴδια ἐλατλώματα
 κρύπτει;

ΑΝθρώπον τὰ ἴδια ἐλατλώματα κρύπτοντα βεβλό-
 μενοι σημῆναι, πίθηκον ἐξῆλα ζωγραφῶσιν.
 ἔτ^Θ γὰρ ἐξῶν, κρύπτει τὸν ἴδιον ἔξον.

Ξή. πῶς τινὰ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκρόναι;

ΤΙνὰ δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀκρόναι θέλοντες ση-
 μῆναι, αἶγα ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ ἀναπνέει
 διὰ τῶν ῥωθῶνων, ἢ τῶν ὠτων.

Ξθ'. πῶς ἄσαλον;

ΤΙνὰ δὲ ἄσαλον ἢ μὴ μενόναι ἐν ταύτῳ, ἀλλ' ὅτε
 μὲν

innuentes, simium pingunt, retroque parvum alterum. Is enim cum geminos pariat, ex his alterum supra modum diligit, alterum odit. Quem autem diligit, ante se assidue gestans, suffocat. At quem odit, retro habet, ac deinceps educat.

67. *Quomodo hominem lapsus suos tegentem?*

QUum notare eum volunt, qui delicta aut errata sua occultet, simium mejentem pingunt. Hic enim mejens urinam occulit.

68. *Quomodo eum, qui auditu magis valeat?*

EUm qui acutius audiat volentes innuere, capram pingunt, quæ & naribus, & auribus respirat atque audit.

69. *Quomodo instabilem?*

INstabilem quempiam, neque in eodem persisten-

μὲν ἰσχυρὸν, ὅτε δὲ ἀσθενῇ, βουλόμενοι σημῆται,
 ὕαιναν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ ὅτε μὲν ἄρρην γίνε-
 ται, ὅτε δὲ θήλεια.

δ. πῶς ἄνθρωπον ὑπὸ ἐλατλόνων ἡ-
 τώμενον;

ΑΝθρωπον δὲ ἡττώμενον ὑπὸ τῶν ἐλατλόνων βελό-
 μενοι σημῆται, δύο δέσματ' α ζωγραφῶσιν, ὧν
 τὸ μὲν, ὕαινης ἐστὶ, τὸ δὲ ἄλλο, παρδαλέως. εἰάν
 γὰρ ὁμῶς τεθῇ τὰ δύο ταῦτα δέσματ', τὸ μὲν τῆς
 παρδαλέως ἀποβάλλει τὰς τρίχας, τὸ δὲ ἄλλο, ἔ-

οα'. πῶς ἄνθρωπον τῷ ἰδίῳ ἐχθρῷ πε-
 ριγενόμενον;

ΑΝθρωπον τῷ ἰδίῳ ἐχθρῷ περιγενόμενον δηλῶ-
 ντες, ὕαιναν ἐπὶ τὰ δεξιὰ σρεφόμενῃ ζωγρα-
 φῶσιν. εἰάν δὲ νικώμενον, ἀνάπαλιν ἐπὶ τὰ ἀριστερά
 σρεφόμενῃ ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ διωκομένη, εἰάν
 ἐπὶ τὰ δεξιὰ σραφῇ, ἀναιρεῖ τὸν διώκοντα. εἰάν δὲ
 ἐπὶ τὰ ἀριστερά, ἀναιρεῖται ὑπὸ τῷ διώκοντι.

οβ'.

stentem statu, sed interim robustum & audacem, interim vero imbecillum ac timidum volentes designare, hyænam pingunt. Hæc enim nonnunquam mas est, nonnunquam fœmina.

70. *Quomodo eum, qui ab inferioribus victus sit?*

EUm qui inferiori & invalidiori cesserit, cum innuere volunt, geminas pelles pingunt, hyæ-næ unam, alteram pardi. Hæ enim si simul jungantur, pardi quidem pellis pilos abjicit, altera non item.

71. *Quomodo hominem inimico superiorem?*

EUm qui inimico superior evaserit, monstrantes, hyænam ad dextram versam pingunt: rursus eandem sinistrorsum, victum docentes. Hæc enim cum ab adversario invaditur, si ad dextram deflexerit, persequentem interimit: si ad sinistram, ab eodem perimitur.

Q

72.

οβ'. πῶς ἄνθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπενεχθεΐ-
σας αὐτῷ συμφορὰς ἀφόβως;

ΑΝθρωπον παρελθόντα τὰς ἐπενεχθεΐσας αὐτῷ
συμφορὰς ἀφόβως ἄχει θανάτου, βεβλόμενοι
δηλῶσαι, δέρμα υἰαίνης ζωγραφῶσιν. εἰάν γάρ τις
τὸ δέσμα τῆτο περιβάλληται, ἢ παρέλθῃ διὰ τι-
νων ἐχθρῶν, ἢ μὴ ἀδικηθήσεται ὑπὸ τινος, ἀλλὰ
παρέσχηται ἀφόβως.

ογ'. πῶς ἄνθρωπον διανθέντα τοῖς ἰδίοις
ἐχθροῖς;

ΑΝθρωπον διανθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, ἢ
μετὰ ζημίας μικρᾶς ἀπαλλαγέντα, βεβλόμε-
νοι σημῆναι, λύκον ζωγραφῶσιν, ἀπολέσαντα τὸ
ἄκρον τῆς ἑρᾶς. ἔτι γὰρ μέλλων θηγεύεσθαι, ἀ-
ποβάλλει τὰς τρίχας, ἢ τὸ ἄκρον τῆς ἑρᾶς.

οδ'. πῶς ἄνθρωπον φοβέμενον τὰ ἐπισυμ-
βαίνοντα αὐτῷ ἐκ τῆς ἀφανῆς;

ΑΝθρωπον φοβέμενον τὰ ἐπισυμβαίνοντα ἑαυτῷ
ἐκ

72. *Quomodo eum, qui intrepide oblatas
sibi pertulerit calamitates?*

EUM qui ad extremum usque vitæ spiritum omnes, in quas incidit calamitates, æquo & constanti superarit ac passus sit animo, si velint monstrare, pellem pingunt hyænæ. Hac enim fuccinctus quis, etsi per medios hostes feratur, intrepidus indemnisque præteribit.

73. *Quomodo hominem ab hostibus
oppressum?*

Circumventum oppressumque ab hostibus, & qui minimo sese a discrimine & damno emerit, indicare volentes, lupum pingunt amissa extrema cauda. Hic enim a venatoribus indagandus, pilos extremamque caudam resecat.

74. *Quomodo, hominem ea timentem, quæ
sibi ex improvviso, occultaque quæ-
dam ratione contingunt?*

EUM qui discrimina timeat sibi ex insperato

Q²

oc-

ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, βουλόμενοι σημῆναι, λύκον καὶ λίθον ζωγραφῶσιν. ἔτι γὰρ, ἔτε σίδηρον, ἔτε ῥάβδον φοβεῖται, ἀλλὰ μόνον λίθον· ἀμέλει εἰάν τις προσερίψῃ τέτῳ λίθον, εὕρισκει αὐτὸν πλοῦμενον. καὶ ὅτε ἂν πληγῇ τῷ λίθῳ ὁ λύκος, σκώληκας ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρει.

οέ. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ θυμῷ σωφρονισθέντα ὑπὸ πυρὸς;

ΑΝθρωπον ὑπὸ πυρὸς σωφρονισθέντα, καὶ ἐπὶ θυμῷ, θέλοντες δηλῶσαι, λέοντα καὶ δᾶδας ζωγραφῶσιν. ἔδεν γὰρ ἄλλο φοβεῖται ὁ λέων, ὥς τὰς ἀνημμένας δᾶδας, καὶ ὑπ' ἐδενὸς δαμάζειται, ὥς ὑπὸ τέτων.

οσ'. πῶς ἄνθρωπον πυρέτλοντα καὶ ὑφ' ἐαυτοῦ θεραπευθέντα;

ΑΝθρωπον πυρέτλοντα καὶ ὑφ' ἐαυτοῦ θεραπευθέντα βεβλόμενοι δηλῶσαι, λέοντα ζωγραφῶσι πίθηκον τρώγοντα. ἐκεῖν γὰρ εἰάν πυρέξῃ, φαγὼν πίθηκον ὑγιαίνει.

οζ.

occultoque objecta, dum monstrare voluerint, lupum ac lapidem pingunt. Hic enim neque sibi a ferro neque a virga, sed a lapide duntaxat timet. Nimirum si quis in eum lapidem conjecerit, derepente consternatum deprehendet: & ubicunque lapis ei vulnus inflixerit, ibi succrescere solent pullulareque vermes.

75. *Quomodo hominem ob iracundiam
igne castigatum?*

Hominem igne castigatum, idque ob furorem, volentes monstrare, Leones & faces pingunt. Nihil enim æque timet Leo, atque accensas faces, nullaque magis re dornatur, quam his.

76. *Quomodo febricitantem hominem,
qui sibi ipse medeatur?*

Eum qui feбри laborans se ipse curet, monstrantes, Leonem pingunt, qui simiam vorat. Hic enim febre correptus, si simiam vorarit, protinus convalescit.

οζ. πῶς ἄνθρωπον ὕψερρον σωφρονισθέντα
ἀπὸ τῆς πρώην ἐξωλείας;

ΑΝθρωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῆς πρώην ὕψερρον σω-
φρονισθέντα βελλόμενοι δηλώσαι, ταῦτον ζω-
γραφῶσιν περιδεδεμένον ἀγριοσυκέα. ἔτι γὰρ ὅ-
ταν ὄργῃ, δεσμεῖται ἀγριοσυκῇ ἢ ἡμερεῖται.

οή. πῶς ἄνθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα
εὐμετάβλητον;

ΑΝθρωπον σωφροσύνην ἔχοντα εὐμετάβλητον, ἢ
μὴ σαθηρὰν, βελλόμενοι σημεῖναι, ταῦτον ζω-
γραφοῦσι, περιδεδεμένον τὸ δεξιὸν γόνυ. ταῦτον
γὰρ εἰς δῆσιν τῷ δεξιῷ γόνυ, καρποδέσμιον πα-
ρακολληθέντα εὐρήσεις. αἰεὶ δὲ ὁ ταῦτον εἰς σωφροσύ-
νην παραλαμβάνει, διότι ἐδέποτε τοῦ θήλεος
ἐπιβαίνει μετὰ τὴν σύλληψιν.

οθ. πῶς ἄνθρωπον προβάτων ἢ αἰγῶν
φθορόοικον;

ΑΝθρωπον προβάτων ἢ αἰγῶν φθορόοικον βελλό-
με-

77. *Quomodo hominem prioribus damnis &
calamitatibus admonitum ac
emendatum?*

EUm qui ex iis, in quas paulo ante inciderit, calamitatibus postea modestior evaserit, si innuere velint, taurum pingunt caprifico revinctum. Hic enim si ferociat, caprifico ligatus mansuescit.

78. *Quomodo hominem necdum certa stabilique temperantia præditum?*

DUbiæ parumque stabilis temperantiæ hominem volentes ostendere, taurum pingunt, dextro genu alligatum. Hunc enim si dextro genu vinxeris, juncturam pedis consequi deprehendes. Porro taurus semper in temperantiæ exemplum & indicium assumitur, propterea quod nunquam post conceptum foeminam init.

79. *Quomodo domesticum ovium &
caprarum mactatorem?*

EUm qui mactandis ovibus & capris domum ex-
hau-

μενοι σημῆναι, αὐτὰ τὰ ζῶα γράφουσι τρώγοντα
κόνουζαν. ταῦτα γὰρ φαγόντα κόνουζαν, ἀποθνήσκει,
δίψη καλασχεθέντα.

π'. πῶς ἄνθρωπον τρώγοντα δηλαῖσιν;

ΑΝθρωπον τρώγοντα βελλόμενοι σημῆναι, κροκό-
δειλον ζωγραφῶσιν, ἔχοντα τὸ σῶμα ἀνεωγμέ-
νον. εἶτ' γὰρ ---

πα'. πῶς ἄρπαγα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον
σημαίνουσιν;

ΑΡπαγα ἄνθρωπον καὶ ἀνενέργητον βελλόμενοι ση-
μῆναι, κροκόδειλον ἔχοντα ἰβέως πλερὸν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς ζωγραφῶσι. τέττε γὰρ εἰάν ἰβέως πλερῶ
θιγῆς, ἀκίνητον αὐτὸν εὕρησεις.

πβ'. πῶς γυναῖκα γεννήσασαν ἅπαξ;

ΓΥναῖκα γεννήσασαν ἅπαξ βουλόμενοι σημῆ-
ναι, λέαιναν ζωγραφοῦσιν. αὕτη γὰρ δις οὐ
κύνει.

πγ'.

haurit & perdit, volentes significare, ipsa pingunt animantia conyza vescentia. Hanc enim herbam ubi pasta fuerint, siti detenta pereunt.

80. *Quomodo hominem edentem innuunt?*

Vescentem hominem significantes, pingunt Crocodilum ore aperto. Hic enim ---.

81. *Quomodo rapacem & inertem?*

Rapacem simul & pigrum inertemque hominem significant, Crocodilum pingentes, qui Ibis pennam in capite habeat. Hunc enim si Ibis penna tangas, immotum deprehendes.

82. *Quomodo mulierem semel enixam?*

Semel enixam mulierem significant, leonam pingentes. Hæc enim bis uterum non fert.

R

83.

πγ'. πῶς ἄνθρωπον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχήν
χὴν ἄμορφον;

ΑΝθρωπον ἄμορφον γεννηθέντα κατὰ τὴν ἀρχήν,
ὑσερον δὲ μορφωθέντα βεβλόμενοι σημῆναι,
ἀρχὴν ἐγκυμονῆσαν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ αἷμα
συνεστραμμένον ἢ πεπηγὸς τίκτει, ὑσερον δὲ τοῦτο
θαλπόμενον ἐν τοῖς ἰδίοις μηροῖς διάλυπται, καὶ
τῇ γλώσσει λειχόμενον τελειῖται.

πδ'. πῶς ἄνθρωπον ἰσχυρὸν, ἢ τῶν συμφε-
ροῦντων ὁσφραϊνικόν;

ΑΝθρωπον ἰσχυρὸν, ἢ τῶν συμφεροῦντων ὁσφραν-
τικὸν βεβλόμενοι σημῆναι, ἐλέφαντα ζωγραφ-
ῆσιν, ἔχοντα τὴν προβοσκίδα. ἐκείνη γὰρ ταύ-
τῃ ὁσφραίνειται, ἢ κρατεῖ τῶν προσπιπτόντων.

πέ'. πῶς ἄνθρωπον βασιλέα φεύγοντα
μωρίαν ἢ ἀφροσύνην;

ΑΝθρωπον βασιλέα φεύγοντα μωρίαν ἢ ἀφρο-
σύνην

83. *Quomodo hominem primum rudem,
informemque editum?*

Hominem, qui initio quidem informis natus sit, sed postea formam acceperit, innuunt depicta urſa prægnante. Hæc namque sanguinem primum condensatum & concretum parit: hunc postea propriis fovens femoribus, efformat, linguaque lambens perficit.

84. *Quomodo robustum hominem, quæque
e re sua sint subolfa-
cientem?*

Eum qui simul & viribus & ingenio valeat, ad ea dignoscenda quæ utilia sint, volentes significare, Elephantum pingunt cum sua proboscide. Hac enim odoratur, & incidentia consequitur.

85. *Quomodo regem a stultitia impruden-
tiaque abhorrentem?*

Regem qui omni studio stultitiam fugiat ac im-
R 2 pru-

σύνην βεβλόμενοι σημήναι, ἐλέφαντα ἢ κρίον ζω-
γραφῶσιν. ἐκεῖν' ὅ γὰρ θεωρῶν τὸν κρίον φεύγει.

πς'. πῶς βασιλέα φεύγοντα φλύαρον
ἄνθρωπον;

ΒΑΣΙΛΕΑ φεύγοντα φλύαρον ἄνθρωπον βεβλόμενοι
σημήναι, ἐλέφαντα ζωγραφῶσι μετὰ χοίρας. ἐκεῖ-
ν' ὅ γὰρ ἀκῶν φωνῆς χοίρας, φεύγει.

πζ'. πῶς ἄνθρωπον ὅξυν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν,
ἀσκέπῳ δὲ ἢ ἀνοήτῳ κινέμενον;

ΑΝΘΡΩΠΟΝ ὅξυν μὲν κατὰ τὴν κίνησιν, ἀσκέπῳ
δὲ ἢ ἀνοήτῳ κινέμενον βεβλόμενοι σημήναι,
ἐλαφον ἢ ἑχίδναν ζωγραφῶσιν. ἐκείνη γὰρ ὁρῶσα
τὴν ἑχίδναν, φεύγει.

πθ'. πῶς ἄνθρωπον προνοόμενον τῆς ἰδίας
τροφῆς;

ΑΝΘΡΩΠΟΝ προνοόμενον τῆς ἰδίας τροφῆς βεβλό-
μενοι σημήναι, ἐλέφαντα ζωγραφῶσι κατο-
εὔτ-

prudentiam significant, elephantum & arietem simul pingentes. Ille enim viso ariete fugit.

86. *Quomodo regem, qui nugatorem
aversetur?*

Regem qui nugacem vitet hominem, elephantum cum porco pingentes. Is enim voce porci audita, aufugit.

87. *Quomodo hominem, qui celeriter quidem, sed inconsulto inconsiderateque moveatur?*

Eum significantes, qui agilis sit & velox, sed qui tamen absque iudicio ac ratione feratur, cervum depingunt, & viperam. Hac siquidem conspecta, temere in fugam vertitur cervus.

88. *Quomodo hominem, qui suae prospiciat sepulturae?*

VT denotent eum, qui de sua sollicitus est sepultura, elephantem pingunt, proprios dentes

R 3

εὔπλοτα τὰς ἰδίαις ὀδόντας. ἐκεῖν' γὰρ ὅταν ἴδῃ
τὰς ἰδίαις ὀδόντας πίπλοντας, καταδράττεται τέτων,
ἢ τέττας ὀεὔττει.

πθ'. πῶς ἄνθρωπον ζήσαντα τέλειον βίον;

ΑΝθρωπον ζήσαντα τέλειον βίον θέλοντες δηλῶ-
σαι, κορώνην ἀποθανῶσαν ζωγραφῶσιν. αὐ-
τὴ γὰρ ζῇ ἑκατὸν ἔτη κατ' Αἰῦπτίους. τὸ δὲ ἔτ' ἔ-
κατ' Αἰγυπτίους τεσσάρων ἐνιαυτῶν.

ς'. πῶς ἄνθρωπον ἐν ἑαυτῷ κρύπτοντα κακίαν;

ΑΝθρωπον ἐμφωλεύοντα ἑαυτῷ κακίαν, ἢ ἀπο-
κρύπτοντα ἑαυτὸν, ὥσε μὴ γνωσθῆναι τοῖς ἰ-
δίοις, θέλοντες σημῆναι, πάρεδαν ζωγραφῶσιν.
αὕτη γὰρ κρύφα τὰ ζῶα θηρεύει, μὴ συγχωρῶ-
σα τὴν ἰδίαν ὀσμὴν ἀφιέναι, καλαδιωκτικὴν εἶσαι
τῶν ἄλλων ζώων.

σα'. πῶς ἄνθρωπον ἐξαπατῶμενον διὰ
κολακείας;

ΑΝθρωπον ἐξαπατῶμενον διὰ κολακείας βου-
λό-

tes defodientem. Hos enim ubi exciderint acceptos, in terram condit.

89. *Quomodo hominem, qui plenam iustamque aetatem vixerit?*

Eum qui iustam hominis ac legitimam vixerit aetatem, volentes monstrare, cornicem mortuam pingunt. Hæc enim centum juxta Ægyptiorum morem computatis annis vivit. Constat autem Ægyptiacus annus quatuor usitatis & communibus annis.

90. *Quomodo hominem, qui suum ipsius scelus ac maleficium tegat?*

Designantes hominem, qui scelestum suum ac malignum occultet animum, ne a suis noscatur, pardum pingunt. Hic siquidem clanculum alia persequitur animantia, nec finit impetum ac pernicitatem innotescere, qua in illis persequendis utitur.

91. *Quomodo hominem adulatione deceptum?*

Eum qui assentatione captetur, innuentes, cervum

λόμενοι σημῆναι, ἔλαφον μέλα αὐλητῆ ἀνθρώπου ζω-
 γραφῶσιν. αὕτη γὰρ θηρεύεται ἀκέεσσα ἡδέα συρί-
 σμαλα ἀδόντων, ὡς κατακλεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

εβ'. πῶς πρόγνωσιν εὐκαρπίας οἶνε;

Πρόγνωσιν εὐκαρπίας οἶνε βελόμενοι σημῆναι,
 ἔποπα ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνθ' γὰρ εἰάν προτῆ
 καιρῶ τῶν ἀμπέλων κρίζη, εὐοινίαν σημαίνει.

εγ'. πῶς ἀνθρώπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβέντα;

Ανθρώπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβέντα, ἢ ἑαυτὸν θε-
 ραπεύοντα, βελόμενοι σημῆναι, ἔποπα ζωγρα-
 φῶσι, ἢ ἀδιάντον τὴν βοτάνην. ἔτθ' γὰρ βλα-
 βεῖς ὑπὸ σαφυλῆς, ἀδιάντον ἀποτιθέμενθ' εἰς τὸ
 ἑαυτῷ σῶμα, περαιοδύεται.

εδ'. πῶς ἀνθρώπον ἐαυτὸν φυλάττοντα ἀπὸ
 ἐπιβελῆς ἐχθρῶν;

Ανθρώπον ἀπὸ ἐπιβελῆς ἐχθρῶν ἑαυτὸν φυλάτ-
 τοντα βελόμενοι σημῆναι, γέρανον γενη-
 οῦσιν

vum cum tibicine pingunt. Hic enim dum suavissimum audiens canentium modulatum, ingenti velut demulcetur voluptate, sic facile in venatorum manus incidit.

92. *Quomodo præsagium copiosæ vindemiæ?*

PRæsagium copię vini significantes, upupam pingunt: Quæ si ante vitium tempus cecinerit, insignem vini bonitatem simul ac copiam prænunciat.

93. *Quomodo hominem, cui uvæ usus nocuerit?*

UVæ esu offensum & sese curantem notantes, upupam pingunt, & Adiantum herbam. Hæc enim si uva comesta læsa fuerit, Adiantum ori inferens, certo decurso spacio pristinam recipit valetudinem.

94. *Quomodo hominem sibi ab hostium inimicorumve insidiis caventem?*

Sibi ab adversariorum insidiis caventem cum volunt significare, gruem vigilantem pingunt.
S Hæ

εἶσαν ζωγραφῶσιν. αὗται γὰρ εἰς αὐτὰς φυλάσσει
γρηγορεῖσαι κατ' ὁρδινον ἐν πάσῃ τῇ νυκτί.

σε'. πῶς παιδερασίαν;

Παιδερασίαν βεβλόμενοι σημῆναι, δύο πέρδικας
ζωγραφῶσιν. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπ' αὐτὰν χηρεύσωσιν,
εἰς αὐτοῖς ἀποκέχρηνται.

σε'. πῶς γέροντα ὑπὸ λιμῶ ἀποθανόντα;

Γέροντα ὑπὸ λιμῶ ἀποθανόντα θέλοντες δηλῶσαι,
αἰὲν ἀποκεκαμμένον ἔχοντα τὸ ράμφος ζω-
γραφῶσιν. ἐκεῖν γὰρ γηράσκων, ἀποκάμπεται
τὸ ράμφος αὐτοῦ, καὶ λιμῶ ἀποθνήσκει.

ςζ'. πῶς ἄνθρωπον αἰὲν ἐν κινήσει καὶ θυμῷ
διάγοντα;

Ανθρωπον αἰὲν ἐν κινήσει καὶ θυμῷ διάγοντα,
καὶ μήτε ἐν τῷ τρέφεσθαι ἡσυχάζοντα βεβλό-
μενοι σημῆναι, κορῶντος νεοσσὸς ζωγραφῶσιν. αὐ-
τὴ γὰρ ἱπταμένη τρέφει τὸς νεοσσὸς.

ςη'.

Hæ enim hoc se ipsas præsidio custodiunt, tota nocte per vices excubias agentes.

95. *Quomodo obscænum puerorum amorem?*

Pædicationem designantes, geminas perdices pingunt: Quæ cum viduæ sunt, se invicem abutuntur.

96. *Quomodo senem fame enectum?*

Senem qui fame perierit, volentes monstrare, aquilam pingunt aduncum rostro. Huic enim senescenti aduncum fit rostrum, itaque inedia perit.

97. *Quomodo hominem inperpetuo motu atque animi agitatione degentem?*

Eum qui in continuo motu & animi intentione usque adeo versetur, ut ne vescens quidem quiescat, significantes, cornicis pullos pingunt. Hæc enim etiam volans pullos pascit.

ση'. πῶς ἄνθρωπον εἰδότε τὰ μελέωρα;

ΑΝθρωπον εἰδότε τὰ μελέωρα θέλοντες σημῆ-
ναι, γέρανον ὑπλάμενον ζωγραφῶσιν. ἐκεῖν-
τος γὰρ ὑψηλῶς πάνυ ἵπταται, ἵνα θεάσῃται τὰ νέ-
φη, μὴ ἄρα χειμάζει, ἵνα ἐν ἡσυχίᾳ διαμένη.

στ'. πῶς ἄνθρωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἴδια
τέκνα δι' ἀπορίαν;

ΑΝθρωπον ἀπολαξάμενον τὰ ἴδια τέκνα δι' ἀ-
πορίαν βεβλόμενοι σημῆναι, ἱέρακα ἐγκύμονα
ζωγραφῶσιν. ἐκεῖντος γὰρ τίκων τρεῖς ὡὰ, τὸ ἐν
μόνον ἐπιλέγειν ἢ τρέφει, τὰ δὲ ἄλλα δύο κλά-
τῃς δὲ ποιεῖ, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς
ὄνυχας ἀπολλύειν, ἢ ἐνλεῦθεν μὴ δύνασθαι τὰ τρεῖς
βρέφη τρέφειν.

ζ'. πῶς ἄνθρωπον ὀκνεῖν τὴν διὰ τῶν πο-
δῶν κίνησιν ποιεῖσθαι;

ΑΝθρωπον ὀκνεῖν τὴν διὰ τῶν ποδῶν κίνησιν ποι-
εῖσθαι βεβλόμενοι σημῆναι, κάμηλον γεράφου-
σιν. ἐκείνη γὰρ μόνη τῶν ἄλλων ζώων τὸν μηρὸν
κάμπτει,

98. *Quomodo hominem sublimium rerum peritum?*

Sideralis scientiæ gnarum cum significant, gruem volantem pingunt. Illa enim alte admodum volat, ut nubes e proximo conspiciat, neque tempestate agitetur, atque ita altam agat quietem.

99. *Quomodo hominem proprios a se dimittentem liberos ob paupertatem?*

Hominem qui inopia pressus, liberos valere iussit, notantes, accipitrem prægnantem pingunt. Is enim cum tria ova pariat, unicum quod nutriat seligit, reliquis duobus fractis: Hoc autem facit, quod per id tempus ungues amittat, ideoque tres pullos simul educare non possit.

100. *Quomodo hominem movendis pedibus cunctabundum ac lentum?*

Hominem pedum motu tardum & segnem volentes monstrare, camelum pingunt. Hic enim solus ex omnibus animantibus crus inter eundem inflectit, unde & appellationem nactus est:

S 3

cum

κάμπει, διὸ καὶ κάμηλος λέγεται.

εα'. πῶς ἄνθρωπον ἀναιδῆ καὶ κατὰ τὴν
ὄρασιν ὀξύν;

ΑΝθρωπον ἀναιδῆ, καὶ κατὰ τὴν ὄρασιν ὀξύν θέ-
λοντες δηλώσαι, βάτραχον γεράφουσιν. ἔτι
γὰρ αἷμα ἐκ ἔχει, εἰ μὴ ἐν μόνοις τοῖς ὀφθαλμοῖς.
τὰς δὲ ἐκεῖ αἷμα ἔχουσας, ἀναιδεῖς καλεῖσιν, διὸ
καὶ ὁ Ποιητής· Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κρα-
δίην δ' ἐλάφοιο.

εβ'. πῶς ἄνθρωπον μὴ δυναθέντα κινεῖσθαι;

ΑΝθρωπον πολὺν χρόνον μὴ δυναθέντα κινεῖσθαι
ὑπερον δὲ κινηθέντα τοῖς ποσὶ, βεβλόμενοι ση-
μῆναι, βάτραχον ἔχοντα τὰς ὀπισθίας πόδας ζω-
γεράφουσιν. ἐκεῖνός γὰρ γεννᾶται ἄπικς, ὑπερον δὲ
αὐξανόμενος, προσλαμβάνει τὰς ὀπισθίας πρότερον.

εγ'. πῶς ἄνθρωπον πάντων ἐχθερόν;

ΑΝθρωπον πάντων ἐχθερόν καὶ ἀπεσχοινομένον θέ-
λόν-

cum Græce κάμηλ & quasi κάμη & a crurum inflexione dictus videatur.

101. *Quomodo impudentem hominem, acutique ac celeris visus?*

Hominem inverecundum & visu celerem designantes, ranam pingunt. Hæc enim non alibi sanguinem habet quam in oculis. Porro, qui illos sanguine resperfos habent, impudentes dicunt. Vnde & Poeta: Ebrie, luminibus canis, effrons, pectore cervi.

102. *Quomodo hominem, qui sese movere nequeat?*

Hominem qui cum diu sese movere non potuerit, postea tandem pedibus moveatur, demonstrantes, ranam pingunt, posteriores pedes habentem. Hæc enim primum sine pedibus nascitur, sed postea dum augetur, pedes assumit posteriores.

103. *Quomodo omnibus inimicum atque invisum hominem?*

Omnibus infestum, & qui cæterorum consortium

λοντες σημῆναι, ἐγχελυν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ
ἐδενὶ τῶν ἰχθύων συνευρίσκειται.

εἰδ'. πῶς ἄνθρωπον σώζοντα πολλὰς ἐν
θάλασσῃ;

ΑΝθρωπον σώζοντα πολλὰς ἐν θαλάσσῃ θέλον-
τες σημῆναι, νάεγκην τὸν ἰχθύν ζωγραφῶσιν.
αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς πολλὰς τῶν ἰχθύων μὴ δυ-
ναμένους κολυμβᾶν, συλλαμβάνει πρὸς ἑαυτὴν καὶ
σώζει.

εἰδ'. πῶς ἄνθρωπον, τὰ χεῖρσιμα καὶ τὰ ἄχρηστα
κακῶς ἀνηλωκότα;

ΑΝθρωπον τὰ χεῖρσιμα καὶ τὰ ἄχρηστα κακῶς
ἀνηλωκότα βελόμενοι σημῆναι, πολύποδα ζω-
γραφῶσιν. ἐκεῖν' ὅ γὰρ πολλὰ καὶ ἀσώτως ἐσθίων,
παρατίθει τὴν τροφὴν εἰς τὰς θαλάμας, καὶ ὅταν
ἀναλώσῃ τὰ χεῖρσιμα, τότε καὶ ἄχρηστα ἐκβάλλει.

εἰδ'. πῶς ἄνθρωπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσαντα;

ΑΝθρωπον τῶν ὁμοφύλων κρατήσαντα βελόμενοι
ση-

tium fugiat, ostendere volentes, anguillam pingunt. Hæc enim cum nullo alio pisce commercium habere deprehenditur.

104. *Quomodo hominem multos in mari servantem?*

Hominem multos in mari servantem, signare volentes, torpedinem piscem pingunt. Hæc enim ubi pisces multos viderit, qui natare non possint, ad se trahit, ac eos servat.

105. *Quomodo hominem, qui utilia simul & inutilia male consumserit?*

Hominem qui utilia simul & inutilia male consumserit, indicantes, polypum pingunt. Ille enim cum multa eaque intemperanter voret, cibum in cavernas reponens congerit, & cum utilia consumserit, tum & quæ sunt inutilia abjicit.

106. *Quomodo eum, qui suæ gentis hominibus imperitat?*

Suæ nationis & generis hominibus imperantem
T
cum

σημῆναι, κάραβον ἢ πολύποδα ζωγραφῶσιν. ἔτ' ὅ
γὰρ τὰς πολύποδας κρατεῖ, ἢ τὰ πρωτεῖα φέρει.

εζ'. πῶς ἄνδρα συζευχθέντα γυναικί;

ΑΝδρα συζευχθέντα γυναικί ἀπὸ πρώτης ἡλικίας,
ἐν ᾗ ἐτέχθη, βεβλόμενοι σημῆναι, πίννας ἐγκύ-
ως ζωγραφῶσιν. αὗται γὰρ γεννώμεναι ἐν τῷ κογ-
χῷ, μετὰ καιρὸν ὀλίγον συζεύγνυνται ἀλλήλαις
ἐνδον τῷ κόγχῳ.

εθ'. πῶς ἄνθρωπον μὴ προνοόμενον ἑαυτῷ;

ΠΑτέρα, ἢ ἄνθρωπον μὴ προνοόμενον ἑαυτῷ, ἀλλ'
ὑπὸ τῶν οἰκείων προνοόμενον θέλοντες σημῆναι,
πίνναν ἢ καρκίνον ζωγραφῶσιν. ἔτ' ὅ γὰρ ὁ καρ-
κὴν μένει κεκολλημένον τῇ σαρκὶ τῆς πίννης, ἢ
καλεῖται πιννοφύλαξ, ἀκολουθῶν τῷ ὀνόματι. ἢ ἐν
πίννᾳ διόλως κέχηνεν ἐν τῷ κόγχῳ πενῶσα. ὅταν
ἐν αὐτῇ κέχην ἡ παρειαλέθη ἰχθυόδιον τι, ὁ πιν-
νοφύλαξ δακνεί τῇ χηλὶ τὴν πίνναν, ἢ δὲ αἰσθο-
μένη καλαμύει τὸν κόγχον, ἢ ἔτως κυνηγεῖ τὸ ἰχ-
θύδιον.

εθ'.

cum denotare volunt, carabum & polypum pingunt. Ille enim polypis imperat, interque eos primas tenet.

107. *Quomodo hominem junctum mulieri?*

Hominem mulieri ab ineunte ætate, adeoque primis unguiculis junctum innuentes, ostrea prægnantia pingunt. Hæc enim cum in concha gignantur, paulo post intra eandem concham sibi invicem junguntur.

108. *Quomodo hominem, qui sui curam rationemque non habeat?*

Patrem aut hominem qui se ipse non curet, sed a domesticis & propinquis curetur, volentes significare, ostreum & cancrum pingunt. Hic enim carni ostrei velut agglutinator manet: Vnde & ex consecutione nominis, *πιννοφύλαξ*, quasi ostrei custos vocatur. Ostreum igitur plane hiat in concha esuriens. Si itaque dum hiat, pisciculus aliquis irreperit, mordet cancer ungula ostreum: quod sentiens, concham claudit, atque ita pisciculum venatur.

ρθ'. πῶς ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα;

ΑΝθρωπον λάμειαν ἔχοντα βεβλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφῆσιν. ἔτθ γὰρ μόνθ τῶν ἰχθύων μαρυκάται, καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει.

ρί'. πῶς ἄνθρωπον τὴν ἑαυτῷ τροφὴν ἐμῆντα;

ΑΝθρωπον ἐμῆντα τὴν ἰδίαν τροφὴν, ἢ πάλιν ἀπλήτως ἐσθίουσα, βεβλόμενοι σημῆναι, ἐνάλιον γαλεὸν ζωγραφῆσιν. ἔτθ γὰρ κύει μὲν διὰ τῷ σόμαίθ, νηχόμενθ δὲ κάλαπίνει τὸν γόνον.

ριά'. πῶς ἄνθρωπον ἀνθρώπων ἀλλοφύλων χρώμενον μίξει;

ΑΝθρωπον ἀνθρώπων χρώμενον μίξει ἀλλοφύλων βεβλόμενοι σημῆναι, μύραιναν ἰχθὺν ζωγραφῆσιν. αὕτη γὰρ ἐκ θαλάσσης ἀναβαίνουσα, τοῖς ἔχεσι μίγνυται, ἢ εὐθέως εἰς τὴν θάλασσαν ἐπιτρέχει.

ριβ'.

109. *Quomodo hominem ingluvie
laborantem?*

Hominem gulæ deditum designare volentes,
scarum pingunt. Hic enim solus ex piscibus
ruminat, & omnes occurrentes pisciculos devorat.

110. *Quomodo hominem cibos
vomentem?*

Eum qui ubi sumtos cibos evomuerit, avide rur-
sum vorat, & ita ut satiari non possit, signi-
ficantes, selem aquaticum pingunt. Hic enim
ore parit, & natans foetum absorbet.

111. *Quomodo hominem, qui cum alieni-
genis commercium habeat?*

Hominem alienigenarum commercio gaudentem
innuentes, murænam piscem pingunt. Hæc
enim e mari flumina ascendens, viperis miscetur,
ac protinus in mare recurrit.

ειβ'. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα;

ΑΝθρωπον ἐπὶ φόνῳ κολασθέντα, ἢ μεταμεληθέντα βελόμενοι σημῆναι, τρυγὸνα περιπεπλεγμένην ἀγκίστρῳ ζωγραφεῖσιν. αὕτη γὰρ καλὰσχέθεισα, ρίπτει τὴν ἐν τῇ ἔξῃ ἀκάνθαν.

ειγ'. πῶς ἄνθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίουῖα τὰ ἀλλότρια;

ΑΝθρωπον ἀφειδῶς κατεσθίουῖα τὰ ἀλλότρια, ἢ ὕστερον κατανηλωκότα τὰ ἴδια, βελόμενοι σημῆναι, πολὺποδα ζωγραφεῖσιν. ἐκεῖνθ' γὰρ εἰάν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίει.

ριδ'. πῶς ἄνθρωπον ἐπὶ καλῷ ὀρμήσαντα;

ΑΝθρωπον ἐπὶ καλῷ ὀρμήσαντα, ἢ ἀντὶ τέττε κακῷ περιπεσόντα, βελόμενοι σημῆναι, σπηρίαν ζωγραφεῖσιν. αὕτη γὰρ εἰάν ἴδῃ τινα βελόμενον αὐτὴν θηράσαι, προίεται εἰς τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς κοιλίας τὸ μέλαν, ὥς ἐκ τούτου μηκέτι αὐτὴν
βλέπε-

112. *Quomodo hominem ob eadem fac-
tam supplicio affectum?*

Hominem qui cædis admiffæ pœnas dederit, quemque pœniverit, designare volentes, turturem laqueo implicitam pingunt. Hæc enim capta, spinam quam in cauda habet, abjicit.

113. *Quomodo eum, qui profusus alie-
nis vescatur?*

Eum qui & aliena intemperanter decoquat, & demum sua consumserit, designantes, poly-
pum pingunt. Is enim si victu aliunde quæsito indiguerit, propria edit flagella.

114. *Quomodo eum, qui rerum honesta-
rum amore flagret?*

Eum qui toto pectore in res pulcherrimas incum-
bit, ac ideo sese periculis objicit, volentes in-
nuere, sepiam pingunt. Hæc enim si viderit a quo-
piam sibi insidias strui, in aquam ex alvo nigerri-
mum effundit sanguinem; ex quo fit, ut jam con-
spi-

βλέπεσθαι, ἢ ἔτω διαφεύγει.

εἰέ. πῶς ἄνθρωπον γόνιμον;

ΑΝθρωπον γόνιμον βελλόμενοι σημῆναι, σραθίον
 πυρίτην ζωγραφῶσιν. ἔτθ γὰρ ὑπὸ ὀργῆς
 ἀμέτερες, ἢ πολυσπερμίας ὀχλόμενθ, ἐπλάκεις μί-
 γνυται τῇ θηλείᾳ, ἐν μιᾷ ὥρᾳ, ἀθρόως σπερμαί-
 νων.

εἰς'. πῶς ἄνθρωπον συνοχέα ἢ ἐνωϊκόν;

ΑΝθρωπον συνοχέα ἢ ἐνωϊκόν βελλόμενοι σημῆ-
 ναι, λύραν ζωγραφῶσιν. αὕτη γὰρ συνέχει-
 αν φυλάττει τῶν ἰδίων κερμάτων.

εἰζ'. πῶς ἄνθρωπον πάλαι μὲν ἀποσάντα
 τῶν ἰδίων νοημάτων, ὕσερον δὲ γεγονότα
 τῆς ἑαυτῆς φρονήσεως;

ΑΝθρωπον πάλαι μὲν ἀποσάντα τῶν ἰδίων νοη-
 μάτων, ὕσερον δὲ τῆς ἑαυτῆς γεγονότα φρονή-
 σεως, ἢ τάξιν ἐπαγαγόντα τῇ ἑαυτῆς ζωῇ βελλό-
 μενοι

spicua non sit, atque ita evadat.

115. *Quomodo fecundum & veneri ad-
dictum hominem?*

SEmine abundantem hominem volentes designare, passerulum pyrgiten pingunt. Hic enim & immodica ira & copia feminis ductus, septies in hora foeminam init, copiosum confertimque semen effutens.

116. *Quomodo hominem, qui vim quandam habeat sibi alios conciliandi ac devinciendi?*

CUm hominem significant, qui alios sibi continenter devinciat & demereatur, lyram pingunt. Hæc enim continenter suum retinet concentum.

117. *Quomodo enim, qui antea mente alienatus fuerit, sed postea resipuerit?*

EUm volentes ostendere, qui cum quondam mente alienatus esset, ad se demum redierit, certumque vitæ suæ ordinem ac rationem instituerit,

V

μενοι σημῆναι, σύριγλα γράφουσιν. αὕτη γὰρ ἐπισρεπτική ἐστι, ἢ ἀναμνηστική τῶν καλαθυμίως πεπραγμένων αὐτῷ, ἢ μάλιστα τεταγμένον ἐκτελῶσα φθόγον.

ρη'. πῶς ἄνθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα;

Ανθρωπον ἴσως πᾶσι τὸ δίκαιον ἀπονέμοντα βεβλόμενοι σημῆναι, σεβθοκαμήλα πλερὸν γράφουσιν. τῆτο γὰρ τὸ ζῶον πανταχόθεν ἴσα ἔχει τὰ πλερυγώματα παρὰ τῶν ἄλλων.

ριθ'. πῶς ἄνθρωπον φιλοκλίσην;

Ανθρωπον φιλοκλίσην βεβλόμενοι σημῆναι, χεῖρα ἀνθρώπου γράφουσιν. αὕτη γὰρ ποιεῖ πάντα τὰ κτίσματα.

Ἐραπόλλωνος Νειλῶς ἱερογλυφικῶν τέλει.



rit, fistulam pingunt. Hæc siquidem animum demulcet, & ea in memoriam reducit, quæ ex animi sententia & cum voluptate quis gesserit. Insuper & maxime compositum edit sonum.

118. *Quomodo eum, qui jus ex æquo omnibus tribuat?*

EUm qui jus æqualiter omnibus impertiatur, significare volentes, struthiocameli pennam pingunt. Hoc enim animal præter cætera pennas alarum undiquaque æquales habet.

119. *Quomodo hominem ædificandi studiosum?*

ÆDificandi cupidum hominem volentes innuere, hominis manum pingunt. Hæc enim omnia absolvit opera.

Horapollinis Niliaci sacrarum sculpturarum finis.



VARIÆ LECTIONES

Prior numerus Paginam, posterior Versum denotat.

2. 2. ΝΕΙΔΩΟΥ. Codex Morellii
ΝΕΙΔΙΑΚΟΥ.
6. σημαίνουσι. Ald. σημαίνει.
11. οὐραϊόν. Mercerus ex Cod. Morell. οὐραϊόν.
12. χρυσέν. Ald. χρυσόν. Mercerus, ut hic.
16. δίχα κ. ita etiam Mercer. Ald. κ. omittit.
4. 14. Ενιαυτὸν ᾗ. a Cod. Morell. aberat ᾗ.
17. Ασροκύν. Ald. & Mercer. Ασρομύν.
19. λαμπρότερη, ὅτε ᾗ. Cod. Morell. ἐστ' ὅτε.
6. 7. βάεσιν. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. βαΐσιν.
14. πεντεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχουσι. Ita etiam Ald. Cod. Augustanus, & Mercer. ex Cod. Morell. πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσαν.
8. 3. προσίθεαδ. Ald. προίθεαδ. Mercer. ut hic.
6. τὰ ᾗ. Ald. & Mercer. τὰ γάρ.
19. περιφέρειαι. Ald. & Mercer. Φέρεται. Cod. Morell. περιγράφεται.
10. 1. ταπείνωσιν. Ald. ταπείνωσις.
2. ὡς τῷ χωρεῖ. Ald. & Mercer. χωρεῖ πρὸς τῷ.
6. φασι. Cod. Morell. δοκεῖ.
11. εἰς τὰ κάτω. Ald. & Mercer. εἰς τὸ κάτω.
12. τὸ ἀνιμαχόμενον. Ald. & Mercer. articulum non habent.
20. σύνθεσιν. Ald. συνήθειαν. Mercer. ut hic.
12. 1. & 2. δὲ τὸ κ. πρὸς ᾗ ψυχὴν συμπαθεῖν. Mercer. ex Cod. Morell. δὲ τὸ πρὸς ᾗ ψυχὴν συμπαθεῖν. Ald. τὸ πρὸς ᾗ ψυχὴν συμπαθεῖς.
3. ᾧ κ. Ald. ὡς κ. & sic etiam Cod. Morell.
14. 3. ἐτέρᾳ κορώνῃ. similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. κορώνῃ ἐτέρᾳ.
7. οἱ Ἕλληνες. Cod. Morell. absque articulo.
8. κορώνην. Cod. Morell. κορώνη.
16. μόνη.

16. μόνη. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. μό-
 vs. Ibid. τοιαύτη. Cod. Mo-
 rell. τοιαύτηδ'.
16. 9. ταύτην. Ald. ταύτη.
12. γένεσιν. Ald. γενέσεις.
21. στρογγυλοειδείς ἢ γίνονται.
 Ald. σρογγυλοειδής ἢ γίνεῖ.
 Mercer. ex Cod. Morell.
 ut hic.
18. 4. ἥ τριακονταήμερον. ita etiam
 Cod. Morell. Ald. & Mer-
 cer. ἥ τριάνοντα ἡμερῶν.
6. δίκερως. Ald. δίκερα. Mer-
 cer. ut hic.
7. ἐν ἑρανῶ. Cod. Aug. &
 Morell. ἑράνιον.
17. ὀργώση. Sic etiam Cod.
 Morell. Ald. & Mercer.
 ὀργύση.
18. ἀνεμον. Ald. ἀνελκον. Mer-
 cer. ex Cod. Morell. ut
 hic.
19. ὅπῃ ἡμέραις. Cod. Aug. ὅπῃ
 ἡμέρας.
20. 1. ποθῆσα. ita Cod. etiam
 Morell. Ald. & Mercer.
 ποιῆσα.
2. γυπῶν. Cod. Aug. & Mo-
 rell. ὀρνέων. Ibid. συλλαμ-
 βάνει. sic etiam Cod. Mo-
 rell. Ald. & Mercer. συλ-
 λαμβάνον.
3. αὐτὸ μόνον. non aliter Cod.
 Morell. Ald. & Mercer.
 αὐτῶν μόνον.
7. ἀνατολῇ. Cod. Morell. τῇ
 ἀνατολῇ.
14. σφαζομένης ἢ ὑπὸ μαχίρας. pro
 his duobus habebat tan-
 tum Cod. Morell. σφα-
 ζομένη.
21. ἔκλυθ'. Ald. ἔγγειθ'. Mer-
 cer. ex Cod. Morell. eti-
 am ἔκλυθ'.
22. 2. & 9. ἑκατὸν εἴκοσι. Ald. ἑκα-
 τὸν utroque loco. Mercer.
 ex Cod. Morell. ut hic.
18. θηλυκῶς μὲν τοι τὴν ἑρανὸν.
 non habet Ald. Mercer.
 θηλυκῶς ἢ τὴν ἑρανὸν.
24. 8. δραχμάς. Ald. δράχμαι.
17. ἔκτε ἀρσενικῆς ἢ θηλυκῆς. Mer-
 cer. ex Cod. Morell. ἔκτε
 ὄρσενικῆς ἢ θηλυκῆς ὑπαρχον-
 τῶ. Ald. ἔτε ἀρσενικοῖς reli-
 cta mox lacuna.
26. 6. εἰμαρμένην. Ald. εἰμαρμένη.
7. ἔπει ἢ αὖτις. ita etiam Cod.
 Morell. Ald. & Mercer.
 ἢ omittunt.
8. πέντε. Cod. Morell. πέμπτον.
16. ἐν

16. ἐν τῷ μέρῳ. in Cod. Morell.
non erat τῷ.
28. 1. καὶ ταυτὰ. Cod. Morell. ἀλ-
λὰ ταυτὰ.
2. ἐν ᾧ. ita etiam. Cod. Mo-
rell. Ald. & Mercer. ᾧ
omittunt.
3. μέχρι ὅ νῦν. Cod. Morell.
absque ὅ.
8. τυγχάνοντας. Ald. τυγχά-
νοντες.
9. καὶ τέτρες. Ald. καὶ τέτοις.
10. νεκρόμενον. sic etiam Mer-
cer. ex Morell. Cod. Ald.
νεκρόμενον appicta stellula.
14. αἰγύπτια. non aliter Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
αἰγυπῖοις.
18. καὶ εἰ γράφῃ. Ald. & Mer-
cer. καὶ ἐγγράφῃ.
20. φύσῃ. Cod. Morell. φη-
σιν.
21. ἰχθυώμενον. ita Cod. etiam
Morell. Ald. & Mercer.
ἰχθυώμενον. Ibid. ἄερον.
Cod. Aug. ἄρτον.
30. 1. ἡναῖται τε. sic etiam Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
ἡναῖ. ᾧ.
7. φαίνε. Non aliter Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
- φαίνονται.
10. ἀήμαλ. Similiter Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
τρόπῳ.
17. δύο. ita Cod. etiam Mo-
rell. Ald. & Mercer. ᾧ.
32. 1. ὦαν. a Cod. Morell. abe-
rat vox.
6. ὕδωρ — Cod. Morell. ὕ-
δωρ μομαῖ.
7. ὑπάρχει. Cod. Morell. ὑ-
πάσχει. Ald. & Mercer.
ὑπάρχει.
12. διείραντες. Ald. & Mercer.
διαφράντες, ut tamen stel-
lulam appingat Ald. Cod.
Morell. ut hic.
15. ὡς καὶ. Ald. & Mercer. ὡς
non habent.
34. 5. ἀπὸ ὅ. Sic etiam Cod. Mo-
rell. Ald. & Mercer. ο-
mittunt articulum.
11. Εγρηγορότα. Cod. Morell.
γρηγορότηλα.
36. 8. εἰς λέοντα. Cod. Aug. &
Morell. λέοντι.
9. ὅ Νεῖλος ποιεῖται. Cod. Mo-
rell. ποιεῖται. ὅ θεῖ. Ibid.
ἐμμένον. Cod. Morell.
ἐμμένον.
13. οἱ ἀρχαῖοι. ita etiam Cod.
Morell.

- Morell. Ald. & Mercer. omittunt ὄρχαῖοι. Ibid. ἐπισάται. Ald. & Mercer. πρὸς ἄλ.
15. post ὑπερίστη habebat Morell. Cod. ἢ ἐν χωρίων γέμοντες τὸ οἶνον ζῶον λείοντα.
16. τὸ μὲν ὑδρεῖον. ita etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. μὲν ὑδρεῖον non habet. Ibid. καρδίᾳ γλώσσαν. Cod. Morell. καρδίαν γλώσση.
19. Αἰλύπτῃ. Ald. & Mercer. Αἰγυπτίας.
38. 3. Αἰγυπτίας. Cod. Morell. Αἰγύπτῃ.
40. 17. ἡ τέτῃ. Ald. & Mercer. τέτῃ ἢ.
42. 2. ἐμφερῆς. Ald. ἐμφερῆς. Mercer. ut hic. Ibid. ἐκλείποντι. Cod. Morell. ἐκλείποντι.
3. συνεκλείπειν. sic etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. συνεκλιπῶν.
12. οἷτε. Cod. Morell. οἷγε.
18. ἀνύσση. Cod. Morell. ἀναλύσσης.
44. 5. παρὰ πωποδισμῶν. sic etiam Mercer. ex Cod. Morell. Ald. παρείπετο διαμένον.
46. 6. αἰεθμὸν. Cod. Morell. αἰεθμὸς.
11. αἰεθμὸς. Ald. & Mercer. αἰεθμὸν.
12. τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν. Mercer. ex Cod. Morell. δεκαῖς ἡδονῇ.
18. ψυχὴν ᾗ. ita Cod. etiam Morell. Ald. & Mercer. ᾗ omittunt.
48. 6. ὀπιβαίνῃ. Ald. ἐπιβαίνειν. Ibid. πάντας. Cod. Morell. πάντα.
13. Αἰγύπτῃ. Similiter Cod. Morell. Ald. & Mercer. Αἰγυπτίας.
20. σοι. ita etiam Cod. Morell. Ald. & Mercer. non habent.
50. 4. ἐπεὶ ἢ ἢ. Cod. Morell. ἐπεὶ ἢ ἢ.
5. ἐμφερῆς. Cod. Morell. αἰμερῆς.
52. 2. παρ' Αἰγυπτίοις τὰ. Mercer. τὰ παρ' Αἰγυπτίοις. Ibid. ἐκτελεῖσθαι. Ald. ἐκτελεῖσθαι. Mercer. ut hic.
14. μαθὼν. Cod. Morell. ὁ μαθὼν.
54. 4. προχαλεζόμενον. Ald. χαλεζόμενον. Mercer. χαριζόμενον.

6. τὰ ἄλλα θεῶν. Ald. & Merc-
cer. τὰ 7 θεῶν.
8. θεωρεῖ. Cod. Morell. θεω-
ρεῖται.
10. εἴτε μανία. Ald. & Mercer.
ἡ μανία.
56. 2. καθάπερ. Cod. Aug. καθὰ.
16. & 17. ἀγνείαν. Ald. bis
ἀγνοίαν. Mercer. ut hic.
58. 4. ἰχθύον. Sic etiam Mercer.
ex Cod. Morell. Ald. ἰχθυ-
νόν.
5. τάτων. Cod. Morell. τέτυ.
6. μεμιᾶσθαι. Cod. Aug. &
Morell. μεμιάνθαι.
14. ὕγιᾶ. Cod. Morell. ὕγιῃ.
15. καὶ μόριον. Cod. Morell.
καὶ τὸ μόριον.
16. εἰς τινὶ θήλειαν. ita etiam
Cod. Morell. Ald. &
Mercer. absque τινὶ.
60. 12. συνιείς τὸ. Ald. & Mer-
cer. συνιείς τε.
62. 4. ὄρυγα. Mercer. ex Cod.
Morell. ὄρυγᾶ & hic &
postea.
11. θεῖς ἀστὴρ ἀνατολῆς. Ald. &
Mercer. θεῖς ἀπὸ ἀνατολῆς.
sed ut stellulam appin-
gat Ald.
15. ἐγνώριζον. Ald. ἀγνώριζον.
- Mercer. ut hic.
16. ἀντιδικίαν. ita Mercer. eti-
am ex Cod. Morell. Ald.
voce caret.
18. ἐρημίαν. Cod. Morell. ἐρη-
μον. Ibid. & εἰς. sic etiam
Cod. Morell. Ald. &
Mercer. & εἰς.
64. 14. ἡ τις. Ald. & Mercer. ὅτι.
17. γέφυρες. Ald. & Mercer.
ζυγγραφέντες.
66. 11. σεβάξεν. ita Mercer. etiam
ex Cod. Morell. Ald. συμ-
βάλλειν.
68. 1. ὑποβάλλει. Cod. Morell.
ἐπεμβάλλει.
2. πελεκᾶν. Ald. & Mercer.
πελεκᾶς hic.
4. κατακαυόμενος. Ald. & Mer-
cer. κατακαυόμενα.
6. ἐοθίεν τὸς ἱερέας αὐτὸν. Ald.
& Mercer. τὸς ἱερέας ἐοθίον
αὐτὸν.
8. οἱ λοιποί. sic etiam Cod.
Morell. Ald. & Mercer.
οἱ πολλοί.
9. δύνειαν. Cod. Morell. ἀ-
νοιαν.
12. Εὐχαριστίαν γέφυρες. Cod.
Morell. interponerat δὲ.
16. τίλλει. Cod. Morell. τέλλει.

ADLECTORUM
2
MERCE
2
la seconda Edizione 2na.

JOANNIS MERCERI
OBSERVATIONES
I N
HORAPOLLINEM.

M E R C E R U S A D L E C T O R E M

In Secunda Editione Sua.

*A*dmonitum te velim, Lector, in hac Ori Editione ple-
raque secus habere, quam in prioribus: idque propter
oblatum nobis a Doctissimo & Diligentissimo Homine,
Guil. Morelio, vetustum hujus Autoris Exemplar manu scri-
ptum. Ex quo in Primo Libro (qui in eo tantum, nec tamen
totus descriptus erat) multa restituimus. Hoc tamen scito,
ubi alia illic lectio occurrebat, judicio adhibito nos eam se-
cutos, quæ potior videretur, adjecta interim margini vetusti.
Codicis lectione, ubi nostra non displicebat. Illud insuper es
admonendus, in vetusto Exemplari Capitibus Titulos non præpo-
ni, sed ad marginem adscribi: Quod cum parvi referrret,
morem jam hic receptum, temere immutare noluimus. Quod
ergo jam castigatorem Orum habeas. Benevole Lector, vene-
randæ Vetustati tribuito, & nostrum hac in re, atque Alio-
rum, quorum opera castigatio nunc prodit Orus Apollo, la-
borem boni consulito.

JOANNIS MERCERI OBSERVATIONES

I N

HORAPOLLINEM.

ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ) Sol Ægyptiis Ωρ^ο dicitur; idque ut infra apud hunc Autorem videre est, ἀπὸ τῆς ὥρῶν κρατεῖν, quod ejus motu (ut qui non temporum modo, quemadmodum scribit Plinius *Libri 2. Cap. 6.* terrarumque, sed siderum etiam ipsorum cœlique rector sit) horarum ac temporum distinguantur intervalla. Vide igitur, num forte rectius hujus Autoris nomen denso spiritu scribendum sit. Quanquam non est magni momenti hæc res.

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ) Hoc nomine ænigmaticæ quædam in rebus sacris sculpturæ, & sacra quædam apud Ægyptios monumenta seu characteres ac notæ intelliguntur. Illi enim, prius quam usitatissima esset literarum ac scripturæ ratio, vel ne facile vulgo sacra profanarentur mysteria; non literis hæc, sed sculptis rerum animaliumque figuris designabant. Inter eorum characteres ille vel maxime nobis memoratu dignus videtur, a nostro tamen Autore prætermisus, quod crucis insigni vitam futuram significabant, id figuræ Serapidis pectori insculptentes. Atque haud scio an morem illum Ægyptii (ut sunt eorum linguæ vicinæ) ab Hebræis sumserint; apud quos, ut testis

testis est Hieronymus in *Nonum Ezechielis Caput*, anti-
quis literis, cujusmodi & eo tempore erant Samaritano-
rum, talis litera crucis habet similitudinem. Sed hæc for-
sitam πάρεργα.

Pag. 1. πῶς αἰῶνα σημαίνει) In Venetiano quoque Ex-
emplari σημαίνει legitur. Vide autem, num rectius ση-
μαίνεσσι legatur; nisi mavis σημαίνει referre ad ἱερογλυφικά.
At in sequentibus semper verbum plurale reperies, ση-
μαίνουσιν, δηλῶσιν, ἐμφαίνουσιν: ut plane ad Ægyptios referri
debeat. [Atque id eo sane libentius legerim, quod hi Ti-
tuli, qui Capitibus superscribuntur, non ipsius sint Au-
toris, ut ex Manuscripto Codice perspicuum est, in quo
hæc ad marginem notantur, sed a diligenti postea Lecto-
re adjecti, sicut & in aliis plerisque accidit.]

Ἐξ τὸν αἰῶνα) αἰὼν & ævum, hoc est, τὸ τοῦ κόσμου
σύστασιν ἢ χρόνον ἑκτάσιν, mundi constitutionem temporis-
que, quoad orbis constiterit, productionem notat, &
æternitatem, ac plane idem, quod ὁλῆν HOLEM apud
Hebræos. Ideo αἰῶνια verto æterna, ævique seu temporis
continuum fluxum producentia. Porro æternam esse cælesti-
bus naturam, stulta credebat Antiquitas.

αἰῶνιον) Etsi nomen hoc & Græcum sit, & ὑπὲρ τῆς
ἐσχάτης deducatur, hic tamen ut nomen Ægyptium sumi de-
bet, idem valens quod Græce βασιλίσκος. Porro quod
hic de basilisco traditur, firmat Plinius *Lib. 29. Cap. 4.*
& *Lib. 8. Cap. 21.* addens & alios serpentes olfactu necare,
& hominem vel si aspiciat tantum interimere, & non conta-
ctus modo, verum & afflatos frutices necare. De variis
autem serpentum generibus vide Eundem *Cap. 23. Li-
bri 8.* [Antea ἐχέτων legebatur: sed nos ἐχέων ex M. S.
Cod.

70. 8. ὁππρέφειεν. Ald. & Merc.
cer. ὁππρέψφ.
72. 7. αὐτὸ ἢ τοῖς. Ald. & Mercer.
αὐτὸ τοῖς.
76. 5. πρὸς — ἢ διοίκησιν. Ald.
πρὸς — πρὸς διοίκησιν.
82. 12. ποτὲ ᾗ δέλην. ex Cod. Aug.
Ald. & Mercer. ea non
habent.
84. 1. & 2. συνηγμῆες. συνηγμῆοι.
Ald. & Mercer. συνηγομέ-
νες. συνηγομῆοι.
3. χεμελείαις. Cod. Aug. χει-
μεριναῖς.
86. 7. σημαίνουσιν. Ald. & Mer-
cer. σημαίνφ.
12. δεξιέμφοι. Ald. & Mercer.
ἀξιέμφοι.
15. σημαίνφ. Cod. Aug. δηλοῖ.
88. 3. & 4. ἔγκυον. Cod. Aug.
ἔγκυον.
9. εἴη ἢ ἄλλως. Cod. Aug.
πῶς τὸ αὐτὸ.
15. βοὸς ἀρρέν. Ald. & Mer-
cer. τὸ ἀρρέν. absque βοὸς.
90. 2. βοὸς ᾗ θηλείας. Ald. & Mer-
cer. iterum τὸ ᾗ θηλείας
absque βοὸς. Ibid. γραφό-
μην. Ald. & Mercer. ζω-
γραφοῦμην.
10. τὰ κέρτα. Ald. & Mercer.
articulum non habent.
16. ἀκοή. Ald. & Mercer. ἀκηή.
92. 1. Πῶς φονέα, ἢ αἷμα κροκοδεί-
λα; Ald. & Mercer. κροκο-
δείλα jungunt cum verbis
Philippi.
6. τῶν κορωνῶν. ex Cod. Aug.
Ald. & Mercer. non ha-
bent ea.
9. & 10. Ald. & Mercer. Πα-
γλις ἔρωτα ὡς θήρεον — ἢ ἀέ-
ρα σημαίνφ.
14. πῶς πολιορκίαν; Ald. &
Mercer. interponunt ποιεῖ.
94. 2. Γράμματα. Ald. & Mercer.
Πρόγραμμα.
7. ἢ δέκα, — ὁππῆδες. Ald.
& Mercer. δέκα — ὁπ-
πῆδας.
16. χηρεύση. Ald. & Mercer.
χηρεύει.
96. 9. Λεῖψον. Ald. & Mercer.
λεῖψιν.
16. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ. Ald.
& Mercer. ἐκάτερον ᾗ ἰ-
κάτερον ἀναιρεῖ.
100. 7. γυναικὶ αὐτῆς. Ald. & Mer-
cer. ἐαυτῆς γυναικὶ.
12. Ἀνδρα ᾗ. Ald. & Mercer.
non habent ᾗ.
17. Γυναῖκα ᾗ. & hic ᾗ omit-
tunt Illi.
102. 9. καταβαίνων. Ald. & Mer-
cer.

cer. καταβάλλον.

10. ἡνᾶ. Ald. & Mercer.

ἡνᾶδς σημαίν.

14. τέτς. Ald. & Mercer. αὐ-
τοῦ.

106. 7. τς γῆς. Ald. & Mercer.
non habent τς.

108. 12. νυκτερίδα. Ald. & Mer-
cer. pro eo τρυγόνα. Se-
quentia πάλιν ἔχουσιν ὁδόν-
τας ἢ μετὰς ignorant Illi.

110. 2. τελετήν. Ald. & Mercer.
τελετήν.

10. & 11. νεοσιαν ἢ ὑψηλότερος.
Ald. & Mercer. νοσιαν ἢ
ὑψηλότερον.

112. 1. δῆ τς ὀπῆς. Ald. & Mer-
cer. ista non habent.

2. τῶ πτεροφυῆσαι. Ald. & Mer-
cer. τῇ πτεροφυῆσ.

114. 1. ἐμβαλῆσα. Ald. & Mercer.
ἐμβαλῆ.

11. ἀνθρωπον ῆ. Ald. & Mer-
cer. omittunt δὲ.

12. νοσήσαντα. Ald. & Mercer.
ἀσθενήσαντα.

120. 1. ἰχυρόν, ὅτε δὲ ἀσθενῇ. Ald.
& Mercer. ἰχυρόν, θρα-
σύν, ὅτε δὲ ἀσθενῇ, δειλόν.

6. τῶν ἐλαττόνων. Ald. & Mer-
cer. non habent τῶν.

9. τεθῆ. Ald. & Mercer. ἡθῆ.

122. 12. μῆ ζημίας μικρᾶς. Ald. &
Mercer. ἡ ζημίαν μικρᾶς.

14. ἔτς. Ald. & Mercer.
non habent ῆ.

18. ἐαυτῶ. Ald. & Mercer.
αὐτῶ.

124. 19. πίθηκον. Ald. & Mercer.
πίθηκα.

126. 1. ὕπερον. non est apud Ald.
& Mercer.

12. γόνυ. Ald. & Mercer. γόν-
να.

128. 13. αὐτὸν εὐεῆσεις. Ald. &
Mercer. αὐτὸν non ha-
bent.

132. 15. & 16. τροφῆς. ita etiam
Ald. Mercer. ταφῆς. Ibid.
ιδίως. scribitur etiam σί-
κείας.

134. 1. ἐκεῖν &c. ita Cod. Aug.
Ald. & Mercer. pro illis
habent τέτς γὰρ πεσόντας
λαβὼν κατορύττ.

9. ἐν ἐαυτῶ. Ald. & Mercer.
ἐν omittunt.

14. ὁσμήν. Ald. & Mercer. ἑ-
μήν.

136. 9. θραπέυοντα. scribitur et-
iam περιδεύοντα.

138. 5. χηρεύωσιν. Ald. & Mer-
cer. χηρεύωσιν.

9. ἀποκεκαμμένον. Ald. & Mer-
cer.

cer. ἑπικεκαμμένον. utrum-
que erat in Cod. Aug.

12. αἰ. non habent Ald. & Mercer.

140. 1. τὰ μετέωρα. Ald. & Mercer. absque τὰ.

13. ἀπολλύειν. Ald. & Mercer.
ἀπολύειν.

142. 1. κάμνη. Ald. & Mercer.
κάμνη.

15. πρότερον. Ald. & Mercer.
πόδας.

144. 1. σημῆναι. Ald. & Mercer.
δηλῶσαι.

8. πρὸς ἑαυτὴν. Ald. πρὸς ἑαυτὴ.
Mercer. πρὸς ἑαυτῇ.

146. 6. ζωγραφῶσιν. Ald. & Mer-

cer. γράφουσιν.

148. 2. λάμειαν. Cod. Aug. λά-
μειαν.

9. ἐνάλιον. Ald. & Mercer.
ἐνυδρον.

15. μύραναι. Cod. Aug. σμύ-
ραναι.

152. 1. διαφεύγει. Ald. & Mercer.
φεύγει.

4. πυρήτην. Ald. & Mercer.
πυργίτην.

11. κρεμάτων. Ald. & Mercer.
κρεσμάτων.

17. ἐπαγαγόντα. Ald. & Mer-
cer. ἀπαγόντα.

154. 5. ἴσως. Ald. & Mercer. ἴσον
hic.





Cod. restituimus, quæ vox est Ægyptia, ut ex nostro Autore licet discere, basiliscum significans. Haud scio an ab Hebræo OB, quod Pythonem solent vertere.]

Pag. 4. τὴν ἐαυτῆς ἐοθίοντα εἶραν) Unde & à Latinis annus vertens dicitur, quod semper in se sua per vestigia volvitur annus.

Pag. 6. [ἐπειδὴ φασιν ἐν τῇ ἀναλογίᾳ ἰε. μοῖραι ὑπάρχουσι) Sic antea legebatur: sed lectio M. S. μοῖραι ὑπάρχουσιν, multo rectior, ut quæ Lunæ cursum aperte doceat. Porro quindecim Lunæ partes, quindecim dies intellige: nam & post, ubi de ejus occasu loquitur, dicit τὸ ὅριθ' ἔχον τὰς λ. ἡμερῶν πληρώσασαν.]

[ὑπάρχουσιν) Id est, quod in ortu quidem dicant eam, quum est quindecim partium, sursum erectis cornibus apparere: at in occasu, triginta diebus completis, cornua deorsum inflexa gerere.]

Pag. 8. βελόμηοι τε ἐτὶ εἰπεῖν, τέταρτον λέγουν) Annum antea ita Pontificum vitio turbatum, quemadmodum est apud Suetonium, ut nec messium feriæ æstati, nec vindemiarum autumnus quadrarent, in eum digessit ordinem Cæsar, Sosigenis opera; ut cum annus ex 365. diebus & quadrante, utpote sex horis constaret, quarto quoque anno Februario mense unus intercalaretur dies, qui & ob id bissextus dici solet: cujus nominis rationem optime noster Celsus sub Titulo de *Verborum Significatione* exponit, eo *Legis Capite*, cujus initium est, *Cum bissextus*.

ἢ νικη) In Aldino Exemplari interjiciuntur hæc; ἢ Ἀρεα, ἢ Ἀφροδίτῳ, aut Martem aut Venerem, quorum in sequentibus Capitibus ratio traditur. Ea & nos adnectenda curavimus. Porro ἰεραία malui accipitrem vertere, quam quod alii verterant aquilam: etsi pleraque ex iis, quæ

Y

quæ de natura τῶν ἱερῶν dicuntur, aquilis quoque conveniant. De variis autem accipitrum generibus vide Plin. *Cap. 8. Lib. 10.*

τῇ ἱερῶν βοτάνῃ) Lactuca caprina Plinio dicitur, Apulejo lactuca sylvestica; dicitur & Sonchites. Eandem hieraciam nonnullis vocari (vulgo hieraceum nominant), idem tradit Plinius, quoniam accipitres scalpendo eam, succoque oculos tingendo, obscuritatem, cum sensere, discutiant. De ejus facultatibus Plinium ipsum *Lib. 20. Cap. 7.* & Medicos consule.

Pag. 10. ταπείνωσις ᾗ) Ita in Exemplari Aldino legebatur, sed nos ταπείνωσιν emendavimus, ut præcedentibus ac subsequenter respondeat. [Adde, quod nostræ lectioni subscribit Vetus Exemplar.]

Pag. 12. τὸ πρὸς τῷ ψυχῷ συμπαθεῖς) Ita in Veteri legabatur: sed vera est M. S. Codicis lectio, δὲ τὸ πρὸς τῷ ψυχῷ συμπαθεῖν, quam & nos reposuimus. Est autem συμπαθεῖα Philosophis & Medicis ille naturæ consensus, cum iisdem rebus affici moverique solemus.

ὡς ἢ ἡ ψυχὴ τρέφεται) Est enim sanguis ὄχημα τῆς ψυχῆς, *vehiculum animæ*. Cæterum in Exemplari etiam Aldino ὡς legitur, sed ᾧ legendum existimo. [Quamquam & hæc lectio rejicienda non est, quam & in M. S. invenimus.]

δύο κορώναις) De cornicum natura vide Plinium *Lib. 10. Cap. 12.*

Pag. 14. αὐτῶν ὁμοιότης) Unde & cornicum concordia Proverbio celebratur: de qua est in Alciati Emblematis carmen elegantissimum:

*Cornicum mira inter se concordia vitæ est,
Inque vicem nunquam contaminata fides. &c.*

ἐν τοῖς γάμοις ἐκκορὶ κορὶ) Verba hæc ἐκκορὶ κορὶ ita transtulimus, ut ἐκκορὶ verbum illud sit, quod in nuptiis celebrandis acclamari soleret a Græcis, κορὶ autem dicat Autor in eo nomine cornicem significare. Cæterum quid aliud hæc vox ἐκκορὶ significet, inquirendum non est: præsertim quum dicat, Græcos verbum illud ἀγνοῦντας usurpare. Jungunt nonnulli has duas dictiones ἐκκορὶ κορὶ, easque Latine verti posse *orna cornicem*, hoc est pudicitiam, dicunt. ἐκκορῶ Græcis interdum est *orno*, unde diceretur in imperativo ἐκκόρει. Ego simpliciter ἐκκορὶ verbum esse puto, quo Græci perpetuam concordiam in nuptiarum celebratione conjugibus optabant, ejus tamen nominis rationem ignorantes. [Porro in M. S. pro κορώνη legitur κορώνη: ut in nuptiis acclamata fuisse verba illa intelligat ἐκκορὶ κορὶ κορώνη.]

κάνθαρον ζωγραφῆσι) De Scarabæo Plinius. *Lib. 11. Cap. 28.* Erasmus fusissime in Proverbio *Scarabæus aquilam quaerit.*

ἐπειδὴν ὁ ἄρσεν) Ita & in Venetiano Codice legitur. Sed legendum, ut restituimus ὁ ἄρσεν, quis est, qui vel de limine tantum Musas Græcanicas salutarit, qui non videat?

Pag. 16. αὐτὸς ὃ δὲ πρὸς τὴν ἀπηνιότηα εἰς λίθον φέρεται) Locum hunc non satis fideliter vertit vetus Interpres, ut qui sententiam hanc de Sole intellexerit, cujus expressim nulla est facta mentio; cum & contextus ratio, & veritas ipsa ex Astrologorum petita fontibus, satis aperte commonstret relativum αὐτὸς ad τὸν κόσμον, *mundum* referri debere. Quis enim nescit inter Astrologos, cælum illud quod primum mobile appellant, singulis diebus ab ortu in occasum rapidis-

pidissime circumagi, Solem vero ac cætera fidera adverso motu ferri ab occidente in orientem? quod eleganter Ovidius *Metamorph. Secundo*, versibus illis docuit:

*Adde, quod assidua rapitur vertigine cælum,
Sideraque alta trahit, celerique volumine torquet.
Nitor in adversum, nec me qui cætera vincit
Impetus, & rapido contrarius evebor orbi.*

Quod enim ab hoc Autore dictum est, ὅτι δ' ἀπὸ ἀπηνλιώτης εἰς λίβα, & ὅτι λίβος εἰς ἀπηνλιώτην, idem cum eo est, quod paulo ante dixerat, ὅτι ἀνατολῆς εἰς δύσιν, & similiter ὅτι δύσεως εἰς ἀνατολήν. ἀπηνλιώτης enim, qui Latinis Subsolanus dicitur, ut docet in *Meteorologicis* Aristoteles, & Gellius *Libri 2. Cap. 22.* ab ortu verno fiat: λίβ, qui Latinis Africus, ab occasu brumali. Adversatur enim Vulturno, qui ab ortu spirat hyberno. Vide & Plinium de ventorum ratione pulchre differentem *Libri 18. Cap. 33. & 34. & Lib. 2. Cap. 46. & 47.*

[τῇ ἐννάτῃ ᾗ ὁ γόδος.) Mendosam hanc lectionem esse, satis apparet ex præcedentibus, & pro ὁ γόδος substituendum εἰκοστή.]

ταύτῃ γὰρ τῇ ἡμέρᾳ) Sic & in Venetiano Exemplari legitur. Sed locum hunc ita potes emendare, si unicam adjicias literam, ταύτῃ γὰρ τῇ ἡμέρᾳ, vel potius, quod & meo quidem judicio aptius cum sequentibus cohererebit, ταύτῃ γὰρ τῇ ἡμέρᾳ &c. ut σύνοδος nomen sit substantivum, & sensus sit: Eo enim die existimat coitum esse Lunæ & Solis, insuperque mundi generationem, hoc est rerum quæ in mundo gignuntur, ortum ac productionem.

ῥῥῥῥῥῥ

ῥήσεις ᾗ) Lego ῥήσιν, etfi Venetianus quoque Codex refrageretur.

εἰσι ᾗ καὶ καθαίων ἰδέαι τρεῖς) Vide Plinium, qui & alia quædam videtur horum statuere genera.

σπογυλοειδής ᾗ γίνεται) Legendum videtur σπογυλοειδεῖς ᾗ γίνονται, nisi subitam numeri mutationem, Hebræo magis quam Græco sermoni familiarem, admittere libet. Sic & in Venetiano legitur. [Sed jam nihil dubium, quin ita sit immutanda hæc lectio ex fide M. S. Exemplaris.]

Pag. 18. ἐν Ἡλίς πόλει) Ἡλιόπολις, vel divisim Ἡλὶς πόλις urbs est Ægypti, hoc (ut Diodorus Siculus testatur) nomine ab Ægyptiis appellata, a Græcis vero Θήβαι. Hæc centum portis clara fuit. Unde Juvenalis:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Et Homerus *Iliados* I.

οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπλίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.
Αἰθ' ἐκατόμυυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάσῃ
Ἀνέρες ἐξοιχνῶσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν

Hesius ita reddidit:

*Aut etiam veteres Ægyptia mœnia Thebas,
Urbem divitiis celebrem, quam limina centum
Portarum claudunt, per quarum quamlibet unam
Agmina sæpe viri bello pulcherrima ducunt,
Curribus instructi rapidis, & equestribus armis.*

Ubi Homeri Interpretēs Θήβας Αἰγυπλίας exponens, τὰς in-

Y 3

quit

quit οὖν καλεῖται Διόσπολιν. Hanc eam esse credunt, quæ in Scripturis Sacris modo $\gamma\alpha\ \text{ON}$, modo $\gamma\alpha\ \text{AVEN}$, dicitur, *Genes.* 41. & 46. Item *Ezechielis* 30. Nam quæ בֵּית שֶׁמֶשׁ BETH SCHEMES, Hebræis dicitur, etsi nomen Solis præferat, longe tamen alia est: utpote quæ teste Josepho Græcis dicitur Scythopolis. Hæc in tribu Judæ erat, ut *Josue* 15. scribitur: etsi ejusdem nominis urbs & in tribu Naphtali & Isachar fuerit, quemadmodum docet *Historia Josue Cap.* 19. [Quamquam & hujus nominis urbem in Ægypto memorat *Jeremias* 43. *Cap.* Et hanc eam esse credunt, quæ *Isaie* 19. HIR HAHERES nominatur.]

διδέξαι ὃ ῥυαὶ, ἡ δίκρως) In quodam, inquit Plinius, genere eorum grandi, cornua prælonga, bisulcis dentata forcipibus, in cacumine cum libuit ad morsum coeuntibus, &c. Porro præter ea, quæ hoc loco noster Autor de mira Scarabæorum natura prodidit, ex Plinio adde & quæ sequuntur: Scarabæum ex asinorum corpore exanimato nasci, sicut equorum vespas atque crabrones, & juvencorum apes; mutante natura ex aliis quedam in alia: *Lib.* 11. *Cap.* 20. Eundem magnam Ægypti partem inter numina colere, quod Solis operum similitudo quedam, sicut & ex nostro Horo colligere est, huic animali fit: *Lib.* 30. *Cap.* 11. Scarabæum etiam visum exacuere: *Lib.* 29. *Cap.* ultimo. Sed hæc satis. Nam cætera diligens Lector assidua poterit lectione perscrutari.

καὶ ὃ ἱβίς) Hanc & Ægyptii inter numina sua habuerunt. Testis est Plinius *Lib.* 10. *Cap.* 28.

ἡ ἑρμιά) Non ignoro Uraniam unam ex novem Mufis esse; fuisse quoque hoc Veneris apud varias gentes Epitheton:

theton: Cæterum ego hoc loco ἔρανίαν nove interpreto, ut nihil amplius significet quam ἔρανόν. Hoc enim & infra admonet, quod scilicet Ægyptii ἀτοπον ἡγνῶνται ἀρεσινῶς δηλῶν τὸν ἔρανόν. Ideo ἔρανίαν hic genere fœmineo Ægyptiorum more potius, quam ἔρανὸν masculino extulit. Observabis tamen interim, non eodem ordine rei hujusce rationem postea esse redditam, quo proposita fuerat. Nam id penultimo loco facit. Vide igitur, num rectius ἢ ἔρανίαν subnecteretur post ἢ Ησαν.

ἢ ὃ ῥήσεις αὐτῶν) De hac Plinius *Lib. 10. Cap. 6.* hunc in modum scribit: *Nidos nemo attigit. Ideo etiam fuere, qui putarent illos ex adverso orbe advolare, falso. Nidificant enim in excelsissimis rupibus.*

πρὸς βορέαν ἀνέλκων) Dictionem hanc vetus Interpres omisit. Debet autem meo iudicio ad τὴν φύσιν referri, ut illæsum perftet indemneque ad Boream, vas genitale vulturis.

[ἀνέλκων) Ne te hæc dictio torqueat, quæ me alias torfit: est enim ex M. S. legendum ἀνεμὸν, sicut & nos reposuimus. Paulo post ποθῆσα, quod in Veteri Exemplari legitur, magis quadrat ad verbum præcedens ἀργύση seu ἀργώση.]

Pag. 20. αὐτὸ ὑπὸ ἀνέμῳ συλλαμβάνοντα) Locus hic corruptus est, & aliter a vetere Interprete lectus, quam a nobis legatur. Legebat ille cum negatione αὐτὸ ὑπὸ ἀνέμῳ συλλαμβάνοντα. At nos nullam hoc loco negationem interjiciendam censemus, sed postea ubi dicitur, γυπῶν δὲ ἔχ ὑπλωέμιον &c. ut sit hujus loci hic sensus: quoddam esse vulturum genus, quod ex vento quidem concipiat, sed ova ad esum duntaxat, non etiam ad fœtum utilia, quæ

ὁπηνέμ

ὑπηνέμια Græcis, quasi Latine subventanea dicuntur: At eos vultures, qui non coitu tantum utuntur subventaneo, & in quo ex vento nihil omnino concipiatur, ova hujusmodi edere, quæ possint ζωογονεῖσθαι, hoc est vivificari ac foetum producere. Quod si veteris Interpretis lectio- nem sequi malis, liberum est: sed omnino diversus erit sensus, aliud inquam esse vulturum genus, quod nequaquam ex vento concipiat, horumque ova esui solum, non item genituræ accommodata esse: At omnes illos vultures, qui ex vento comprimuntur & concipiunt, ova parere ad foetum gignendum accommodatissima. Cæterum lectio- nem sententiamque nostram firmare videtur, quod ab Erasmo in Proverbio ὑπηνέμια ἕκτα, id est, *subventanea parit*, scribitur; usurpari id Adagii de levibus frivolis- que inventis, translatumque esse ab avibus, quæ Veneris imaginatione concipiunt ova, sed inania, & unde foetus non gignatur, quæ Græci tum ὑπηνέμια, tum ζεφύρια dixe- runt. Unde & apud Homerum *Iliad.* Δ'. ἀνεμώλια βάζεις, *vana ac frivola loqueris.* Ubi Homeri Interpres ἀνεμώλια exponit ἀνεμόφθορα ἢ ἀνέμοις ἰοικότα, τῶν ἐν ἀφανῇ. Et in *Libris Epigrammatum*, in illo Palladæ *Carminē*:

Ω γῆρ' ἀνθρώπων ἀνεμώλιον αὐτοχόλωτον,
Μέχρ' ἔλγος βιότῃ μὴδὲν ἐπισάμνον.

Dicuntur etiam ἀνεμίδια & ἀνεμοφθόρητα. [Cæterum paulo alia lectio est in M. S. quæ sane haud scio an recipienda sit: Nam pro ἐστὶ δὲ ἢ ἄλλα γῆρ' γυπῶν, illic legitur ὀρνέων γῆρ': & tum sequenti sententiæ non erit adjicienda nega- tio. Erit enim sensus: alia quidem esse avium genera, quæ

quæ ex vento concipiant, sed quorum ova esui tantum, non genituræ sint accommoda: At vulturum ova, etsi ex vento concipiant, ad generandum valere.]

πρὸ ἡμερῶν ἐπὶ λᾶ) Plinius scribit, vultures triduo ante aut biduo volare, ubi cadavera futura sunt. Unde Proverbialis Sententia, *Si vultur es, cadaver expecta*. Vide Erasmi in Proverbio, *Vulturis umbra*.

ἐκατὸν ᾧ εἰκοσι ἡμέρας ἔγλει & μῆνι) Versionem nostram in hunc locum si cum vetere Interprete conferas, cum, locum hunc aut aliter legisse, aut nequaquam intellexisse comperies. Nam cum trecentos sexaginta quinque anni dies, in tres partes, hoc est, in ter centum viginti dies, ita Græcus Contextus dicat vulturem distribuere, ut centum quidem ac viginti diebus ἔγλει, vel ut nos legimus ἔγκυ, maneat, totidem diebus pullos nutriet, totidem se ipse curet, reliquis quinque ex vento concipiat; Vetus Interpretes centum ac viginti dies duobus primis membris ascribit, postremo ducentos & quadraginta, quo & modo dierum anni numerus 360. completur, verum non ut in Contextu Græco distributi sunt. Porro pro ἔγλει lego ἔγκυ, quod mihi magis vulturis naturæ consonum videtur; [atque ita etiam in M. S. legebatur.] Enimvero illud animadversione dignum, ubi in Contextu Græco legitur, ᾧ ἡ λειπόμενα ἐκατὸν, minorem desiderari numerum, ἢ εἰκοσι, qui & sæpe prætermitti solet, & infra omittitur, ubi dicit ἐν ᾧ ἐκατὸν ἡμέραις, ἐν αἷς τὰ ἑαυτῆς ἐκτρέφει τέκνα. At hoc loco, ut dierum anni numerus omni ex parte absolutus sit, necessario adscribendum censuerim. [Cæterum in M. S. utrobique legitur πρὸ. quo modo & nos restituimus.]

Z

Pag.

Pag. 22. ὅπερ ἐστὶ Θηλείας ἔργον) Hoc ad vocem ipsam ῥύσεις, quæ fœminea est, referri debet.

Pag. 24. μηκύνω τὸν λόγον — Αἰγύπτιοι) Desiderari in hac lacuna verbum δηλῶσι, aut aliud simile, vetus quoque sensus Interpres.

μήτηρ γὰρ ἐστὶ Θηλυκὴ ζῷον) Potest ut vertimus intelligi, matrem sexus esse fœminei : Potest & de vulture accipi, quod mater sit fœminei animalis. Nunquam enim nisi fœminam vultur, qui & ipse fœmineus est, ex se procreat.

δράχμαι ᾧ δύο) propter συνέπειαν superiorum, lego δραχμὰς ᾧ δύο.

ἔτε ὄρσενικοῖς) Hic aliquid deesse videtur. Potest tamen sensus elici, etsi nonnulli ita hunc locum suppleant, ἔτε ὄρσενικοὶ ἀναγκαῖοι. [Sed sequamur lectionem M. S. Exemplaris, ubi ita legitur, ἔτε ὄρσενικῶν ἢ Θηλυκῶν ὑπάρχοντων, id est, *Ipsis enim videtur mundus ex mare & fœmina constare.*]

ὄρσενενοθήλει) Hoc ex Poëtarum Fabulis satis notum est, qui mollem effœminatumque deum Vulcanum, Palлада viripotentem & bellatricem deam statuunt.

Pag. 26. εἰμαρμένην ᾧ) Lege εἰμαρμένην, ut præcedentibus & subsequētib; respondeat.

πέντε μόνοι ἐξ αὐτῶν κινέμενοι) Cur non potius septem omnes Planetæ? nisi forte ex hoc numero Saturnum & Martem, ut infesta graviaque sidera, eximi voluerunt.

κυνόκεφαλον ζωγράψαι) De Cynocephalo Plin. *Lib. 8. Cap. 54.* Unde colligere licet, animal esse Cynocephalum homini haud ab simile, monstisque annumerari, sicut & Satyros, Sphinges, similiaque apud Scriptores

celebrata portentorum genera.

Pag. 28. ἐξομαίηκοντα δύο χάρας) Hæc Climata appellant, a Poli inclinatione & elevatione.

ἢ θημελείας τυγχάνοντες) Locum hunc corruptum alio, qui, quod ad illas duas dictiones attinet, τυγχάνοντες & τέτοις, ita emenda, ut quod & orationis ipsa monet structura, pro τυγχάνοντες legas τυγχάνοντας, & pro τέτοις, τέτους.

καθ' ἐκάστω ἡμέραν νεοθύμενον) Dubitabamus antea, quomodo locus esset restituendus, ac ἐοθύμενον vel ἐοθιόθυμνον substituebamus: Sed jam plane locus erit restitutus, si ex Veteri legas νεοθύμενον.

ἢ χοινίον) Hoc nomine stilum appellat ex juncis cinnatum: χοῖνις enim juncus est.

ἢ ἐγγράφει) Potest hoc referri vel ad Cynocephalum, ut nos vertimus, vel ad Sacerdotem, ut sit sensus: & ubi Sacerdos ex eo genere Cynocephalum esse perspexerit, quod literis addictum est, eum inter animalia sacra refert, & in ordinem sacrum cooptat. Id enim significatus sæpe habet verbum ἐγγράφειν.

ἐπὶ Ἑρμῇ ἐνεμήθη τῷ πάντων μετέχοντι γραμματέων) Est enim Mercurius Orationis ac Eloquentiæ Præses, quem & Plato Ἑρμῆν quasi εἰρέμεν, Deum scilicet qui dicendi rationem excogitaret, dictum vult. Unde olim apud Græcos in Foris, Ἑρμῆς Αγοραῖος.

ἀλλ' εἰδὲ ἰχθυόμενον λέγον) Ita emendo, ἀλλ' εἰδὲ ἰχθυόμενον λέγον, vel potius λέγοντες: sed neque si piscibus alatur, quod tamen ejus naturæ repugnat, propterea ignavus est, aut inertiae torporique deditus, quemadmodum Externi Sacerdotes. Ægyptios enim Sacerdotes sapientiæ studia &

& optimas quasque artes magna coluisse diligentia, eminentissimi prodiderunt Autores, inter quos & Aristoteles circa initium τῆς μὲν τὰ φυσικά. [In Veteri legitur ἰχθυώμενον ὄργον, ut sit ab ἰχθυάω.]

Pag. 30. ἀρίματα) Hæc dictio in Venetiano quoque Exemplari ascribitur, sed longius a cæteris distans, quod ostendit aliquid hoc loco desiderari. [Verum in M. S. prorsus omittitur.

πῶς ἰσημερίας δύο) Græci dierum, Latini noctium rationem habuerunt. Unde factum est, ut quas Græci ἰσημερίας, Latini *æquinotia* vocarint, cum vox Græca *æquidia* sonet. Hæc contingunt Sole Æquatorem quem vocant Circulum perlustrante, sub Signis Ariete & Libra. Bis enim in anno noctes diebus æquantur, vere mense Martio, & autumnio mense Septembri.

δωδεκάρις τῆς ἡμέρας καὶ ἐκάλειν ἄρα ἐξεί) Atque hinc duodecim horarum origo fuisse creditur. Quodam enim tempore Trismegistus, cum esset in Ægypto, sacrum quoddam animal Serapi dedicatum, quod in toto die duodecies urinam fecisset, pari semper interposito tempore, per duodecim horas diem dimensum esse conjecit, & exinde hic horarum numerus custoditur. Alii dicunt ex quadratura cæli, quæ secundum Musicam rationem in duodecim partes dicitur esse divisa, horas duodecim esse nominatas. Aquam enim per totum diem exceperunt tenuissima caverna defluentem, & hanc Majores nostri in duodecim partes diviserunt; ex his partibus horis nomen imposuerunt. Hæc insignis Rhetor Victorinus in luculentis illis Commentariis, quæ in Rhetoricos Ciceronis edidit. Quæ ideo huc ad verbum transferre visum est, quod ad sequentium intellectum faciant. Sacrum autem
anis-

animal, nostrum intelligit Cynocephalum.

Pag. 32. ἵνα ᾗ μὴ ὁρύτερον) Corruptus est locus hic, & ita meo iudicio restituendus, ut τὸ ὕδωρ, quod priori loco habes, expungatur, & pro καλασκδάσματα, unitatis numero καλασκδάσμα legatur, sic: ἵνα ᾗ μὴ ὁρύτερον καλασκδάσμα ὑπάρχει, δι' ἃ τὸ ὕδωρ &c. [Cæterum quod hic legimus διαφράντες, in Veteri haud scio an rectius legitur διείραντες, quasi fibula trajicientes.

κεφαλῶν ᾗ ἔχει μεγάλῳ) Caput habet Leo maximum, & fortissimum, si Plinio credimus *Lib. 8. Cap. 36.* Cæterum de Leonum natura ample apud Eundem, *eiusdem Lib. Cap. 16.*

Pag. 34. κοιμώμεθ' ᾗ ἀνεωρότας τέρας ἔχει) Patentibus dormit oculis, quod uno verbo κορυβανήαν Græci dicunt, ut & autor est Plinius *Lib. 11. Cap. 37.*

Pag. 36. Αἰγυπτίσι νέον, ἐρμινώδην ᾗ σημαίνῃ νέον) Et νέον quoque Græcis, autore Servio, dicitur πρὸς τὸ νέαν ἰλὺν ἔλκειν, quod novum secum limum fœcemque trahat.

τρῆς ὕδρας) Nunc ὕδραν fœminino, nunc ὕδρεον neutro dicit. Utrunque nomen vas denotat aquarium.

ὅ ἥλιος εἰς λέοντα ᾗρόμεθ') Idem testatur Plinius *Lib. 18. Cap. 18.* his verbis: Nilus ibi coloni vice fungens, evagari incipit, ut diximus, a Solstitio aut nova Luna, ac primo lente, deinde vehementius, quandiu in Leone Sol est. Mox pigrescit in Virginem transgresso, atque in Libra residet, & reliqua.

ταῖς χολέδρας) Ego libentius κλεψύδρας legerim, aut certe modica immutatione facta χολύδρας: quo nomine canales innuantur, πρὸς τὸ ἐν αὐτοῖς ὡσανεὶ χολᾶν τὸ ὕδωρ, quod in illis videatur aqua germinare ac pullulare.

Z 3

κατ'

κατ' ὄχλῳ πλεονασμῷ ὑγρότητι) Potest expleri locus hic, si adjicias τῷ αὐτῷ σημείῳ χρῶν) : idem signum, Leonem inquam, adhibent, cum ob immodicam Nili inundationem preces fundunt. Exundat autem præter modum Nilus, si sedecim cubitos exuperaverit. Ut enim Ibidem inquit Plinius, *si duodecim cubitos non excessit, fames certa est, nec minus si sedecim exuperavit.*

τὸ — ὁμοῖντες) Puto legendum τὸ Νέον ὁμοῖντες. Hoc enim ante dixit nomen esse Nilo apud Ægyptios; nisi mavis legere τὸ Νεῖλον. Quæ enim sequuntur, Nilo accommodantur. [At in Veteri legitur, τὸ μὲν ὑδρεῖον.]

ἡμέτεραν & εἶναι) Forte quod in hac gustus sit, sine quo nullum esse animal tradit Aristoteles: cum tamen lingua carere testudinem marinam scribat Plin. *Lib. 11. Cap. 37.*

Pag. 38. τεῖτον ὃ ὑπὲρ τῷ ὄμβρῳ) Vide de hac re Pomponium Melam.

Pag. 40. ὀνοκέφαλον) Quoddam animalis genus, cui ab asinino capite nomen est. Alii *asini caput* simpliciter exponunt.

πῶς φυλακτῆρον) Amuletum Latini appellant, omne id scilicet, quod efficax est ad arcendum venenum ac discrimen: vocant & Græci ἀλεξιφάρμακον.

ἢ χωρὶς γραμμῶν) Hujusmodi fere sunt omnia hæc Ægyptiorum sacra Symbola & Cælaturæ.

ἀπλάσων ὃ ἀνθρώπων) ἔμβρυον aut ἐμβρύονα uno appellant nomine, foetum nimirum adhuc imperfectum, qui etiamnum in utero est: βρέφος ab Homero dici existimat ejusdem Interpres *Iliados* ψ.

Pag. 42. τῷ μὲν ἐτέρῳ μὲν αὐτῷ βατράχῳ) Hoc eleganter declarat Ovidius *Metamorph. 1.*

Et eodem

— — — — — *Et eodem corpore sæpe*
Altera pars vivit, rudis est pars altera tellus.

τὰ δὲ ἄλλα τῇ ταύτης τοῖς ὀφθαλμοῖς) Nec immerito: cum nulla ex parte, ut scribit Plinius *Libri* 11. *Cap.* 37. majora sint animi indicia, homini maxime. Voces autem sunt ἢ ἐν τῇ ψυχῇ παθῶν σύμβολα, ut scribit Aristoteles in *Lib.* *ἠθ.* 1. 1. 1.

Pag. 44. ἐν τετρακοσίων ἑξήκοντα πέντε ἡμερῶν ὃ ἔτις ὑπάρχοντες) Ex trecentis (ut ante dictum est) sexaginta quinque diebus naturalibus, cum quadrante, id est, sex horis, conflatur annus, quæ quatiennis collectæ, quarto anno diem constituunt, ut venuste Ovidius *Lib. Fast.* 3. illo expressit *Disticho*:

Is decies senos ter centum Et quinque diebus
Jungit, Et e pleno tempora quarta die.

[σημεῖον] ὡς παρεπεποδισμῶν) Indicatur eum lingua præpeditum. Facilis lectio ex M. S. Nam quod antea legebatur, ὡς παρείπετο διαμῶν, difficile poterat intelligi. Facile vero fuit ex παρεπεποδισμῶν, ignaro præsertim aut oscitanti Scribæ, facere παρείπετο διαμῶν.]

[Pag. 46. τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν) M. S. τὰ δεκάξ ἡδονῶν, id est, quum enim voluptas, ut diximus, a sexto decimo anno sumat initium. Quæ Lectio est melior.]

Pag. 48. πάντων ᾧ ὑπαβαίνειν) lego ὑπαβαίνειν. πολὺς ὀνομασθήσε) Ita & in Venetiano legebatur, sed quis non videt ὀνομασθήσε) legendum? ubi Futurum pro Præterito Hebræorum forsitan more usurpatum, notabis, sicut & infra ὁ λόγος ἀποδοθήσε): nisi utrobique mavis Aoristum.

ristum substituere, ἀγομάσθῃ & ἀπεδόθῃ. [Cæterum hoc loco inter πολλὸς & ἐνομασθήσε] spatium quoddam interjicitur in M. S. quasi desit verbum.]

§3. πεντακοσίων ἐτῶν) Plinius tradit annis sexcentis sexaginta vivere, *Libri 10. Cap. 2.* Ubi mirum sane ejus describit ortum: *Senescentem*, inquit, *casta thurisque surculis constituere nidum*, replere odoribus & super emori; ex ossibus deinde & medullis ejus nasci primo ceu vermiculum; inde fieri pulum, principioque justa funeri priori reddere, & totum deferre nidum prope Panchaiam in Solis urbem, & in ara ibi deponere.

ἡλίου χαίρειν ἰσὺ Αἰγυπτίων) Libentius legerim ἐπ' Αἰγυπτίων. Scribit & ibidem Plinius, sacrum in Arabia Soli esse.

Pag. 50. ἡ ἱεὶς αὐτὸ καὶ αὐτὸ τῇ καρδίᾳ ἐστὶν ἐμφερὴς) Significat Ibi cor esse maximum, ut tota pene nihil aliud, quam cor esse videatur. [Pro ἐμφερὴς in M. S. legitur ἀμερὴς, quasi cor Ibidis dividi non possit; quod non perinde placet.]

ἡ ὥρεος) Nonnulli lineam vel punctum exponunt: sed malo finem vertere, cum huic sensui quadret optime ratio, quæ postea subjungitur.

Pag. 52. πᾶς ὁ ἔχων τὸ τροφὴν, μαθήσεται τὰ γράμματα, ἢ τὰ λοιπὰ) Unde Juvenalis:

*Haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat
Res angusta domi.*

Et illud Alciati Emblema:

*Dextra tenet lapidem, manus altera sustinet alas.
Ut me pluma levat, &c.*

ἀμπερὴς

ἄμβροτος) Nomen est Ægyptium, quantum conjicere licet.

μαθὼν γράμματα εἰς ὄρμον ζωῆς εὐδίων ἐλήλυθεν) Nam juxta Senarium Proverbialem,

Διπλῆν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

Et,

Βακτηρία γὰρ ἐστὶ παιδεία βίη.

Et in Libro Epigrammatum,

Ἡ δ' ἀρετὴ σαφερὴν τι ἢ ἄτροπον, ἥς ὅππ' μάνης
κύματα θαρσαλέως ποντοπόρῳ βιότῃ.

Pag. 56. περιθέασι τῷ κυνὶ ἢ βασιλικῷ σολὴν παρέκει-
μένῳ χῆμα γυμνόν) Nec defuerunt, autore Plinio *Libri*
6. Cap. 30. qui canem pro rege haberent, motu ejus im-
peria augurantes. Cæterum ubi legitur σχῆμα γυμνόν, ma-
lim dandi casu legere, χῆμα γυμνόν: nisi mavis dicere,
pendere hunc accusandi casum a participio παρεκειμένῳ
ex vi præpositionis, ut sæpe fit: Aut certe distingue post
παρεκειμένῳ, ut χῆμα γυμνόν per se intelligatur.

πῶς δηλοῖσιν ἀγνοίαν) Miror non advertisse veterem Inter-
pretem, ἀγνοίαν, hoc est, puritatem legendum esse, non,
ut ipse vertit, ignorantiam, hoc est ἀγνοίαν, quod rationi,
quæ subsequitur, non est consonum. Quæ & causa for-
tassis eum impulit, ut pro dictione καθαρμός, quæ purga-
tionem lustrationemque significat, corruptionem verterit.

Pag. 58. ἰχθίων ζωρεαφεῖσι) pro ἰχθίων et si Venetiano
Exemplari refragante, lego ἰχθύν. [Quam Lectionem fir-
mat & Verus Codex.]

κενοποιὸν ᾧ ἰχθὺς πᾶς) Non defunt ex piscibus, qui ha-
A a mum

mun devorent, aut mordeant, atque esca spolient. Et omnino de astu piscium variis Locis Plinius *Lib. 9.*

ἡ ἀλληλοφάγον) De similitudine piscium inter sese, Idem *Lib. 9. Cap. ultimo.*

ἀπαξ εἰς θήλειαν φύσιν καθεῖς τὸ ἑαυτῆ) In tauris conceptionem uno initu peragi autor est idem Plin. *Lib. 8. Cap. 45.* quæ si forte pererrarit, vigesimo post die marem foemina repetit. Hos non sæpius quam bis die inire, Idem attestatur.

Pag. 62 ὄρυγα ζωγραφεῖσι) Orygem Plinius tradit animal esse unicomne ac bisulcum *Lib. 11. Cap. 46.* Hunc quidam dicunt contrario pilo & ad caput verso, vestiri, *Lib. 8. Cap. 53.* De eodem, Caniculæ vim exponens *Lib. 2. Cap. 40.* ita scribit: *Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus contra stare, & contueri tradit, ac velut adorare, cum sternerit.* [Cæterum nos ex M. S. Codice pro ὄρυγα reposuimus ὄρυγα, coturnicem: propterea quod infra huic animanti alas tribuat. Negocium tamen videtur faceßere, quod anteriora crura nominat; nisi anteriorem crurum aut pedum partem in coturnice intelligas. Faceßit & illud, quod dicat huic animanti præcos Reges insediße, quodque labia nominet.]

ζωγραφεῖ ἑαυτῆ τὰς κόρας) Papillas oculorum ita depingit, eoque colore inficit, ut indignantis tristantisque habitu conspiciatur; aut certe humi oculos defigens, velut eos pingere pulveri imprimens videtur.

ἡ ἑνὴν γυνάμειον) γυνάμειον norma a Valla verti solet: stylus, ex cujus umbra horarum sumitur indicium.

τὸ μόνον τῶν πτερυγίων) Mirum sane est, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine, quod sciam

sciam, est proditum. Itaque totum hunc locum corruptum existimarim. Nec qua ratione possit restitui succurrit, nisi forte pro τ πλωων legimus τ θηρων.

[τστο μόνον τ πλωων) Hoc Orygi accommodari non poterat: propterea commodum occurrit Vetus Exemplar, quod nobis totum hunc eximeret scrupulum. Cæterum antea post επειδη dictio una desiderabatur, quam ex Veteri Codice contextui inseruimus, αντιδικίαν.]

Pag. 64. ο μὲς τὸν καθαρώτατον αὐτῶν ἐκλεξάμεθα) Hoc idem Plin. Lib. 8. Cap. 37. de muribus Ponticis tradit, quorum, inquit, palatum in gustu sagacissimum Autores quonam modo intellexerint, miror.

μύμηκα ζωγραφῆσι) Miram formicarum industriam, & ingenium vide apud Plin. Lib. 11. Cap. 36.

Pag. 66. χηναλώπεκα) Chenalopeces, quasi Latine vulpanseris dicas, in anserum genere connumerat Plin. Lib. 10. Cap. 22. [Quod hic legebatur συμβέλλειν, recte ex Veteri Exemplari est immutatum in σεβάξεν.]

Pag. 68. Εὐχμεσίαν γραφόντες, κικηφὸν ζωγραφῆσι) Nomen hoc peregrinum esse ac barbarum satis apparet. Cæterum hanc esse eam avem existimo, quam Græci πελαργόν, Latini Ciconiam appellant. Ciconia, inquit Plin. Lib. 10. Cap. 23. nidus eosdem repetunt, genitricum senectam invicem educant. Unde & factum est verbum ἀνιπελαργεῖν, pro eo quod est promerentibus gratiam in tempore referre. Cuius rei rationem totam Suidas diligenter his verbis explicat: quæ ideo adscribere visum est, quod his & Ciconiæ & Hippopotami, de quo proximo Capite, naturæ aperte ac eleganter exprimuntur. ἀνιπελαργεῖν, ἀνιδιδόναι τὰς χάριτας. λέγει δὲ, τὰς πελαργὺς γένησκάτας τὰς γενεὺς τρέφειν. Αἰ-

σοτέλης δὲ φησι τὸ πρὸς τῇ πελαργῶν λόγον ἀληθῆ· ὁμοίως ὃ αὐτοῖς φησι ποιῆν καὶ τὰς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυπῶσι, κατωτέρω ὃ ἵπποπόταμον· δηλῶντες, ὡς ὑποτάσσεται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες, διὰ τῇ πτερύγων βασιλεύουσι τὰς γεγρακότας γοεῖς· οἱ δὲ ἵπποπόταμοι, ζῶν ἀδικώτατον. Est in hanc rem Alciati Emblemata:

Aërio insignis pietate Ciconia nido. &c.

Pag. 70. ἵπποποτάμους ὄνυχας) Hippopotamum describit Plinius *Lib. 8. Capite 25.*

πελιδεῖαν (ωγραφεῖσι) De Columbibus Plin. *Lib. 10. Cap. 34.*

Pag. 72. βασιλέα ὃ κάκισον) Antequam in Venetianum Exemplar incidissē, quoniam in Exemplari nostro legebatur κάκισον, legendum credebam κράτισον, *potentissimum*: cui sane lectioni quadrat optime id quod subnectitur, αἰνιττόμενοι γράφειν τὸ βασιλέα ὃ κόσμους κρατεῖν.

Pag. 74. παρ' αὐτῆς -- ἐν τῷ κόσμῳ) Lacunam hanc replendam existimo interjecto verbo κυβερνᾶται aut ὑπάρχει, ut intelligatur, ab eo non secus regi mundum, ac domum regiam, quæ in orbis ambitu utique continetur.

Pag. 76. ἐν τῷ ὃ μέλιτι -- ἐν τῷ ὃ κέντρῳ) Lacunas hujus sententiæ ita replendas existimo, ut legas, ἐν τῷ ὃ μέλιτι χρηστότητι καὶ ἐν τῷ ὃ κέντρῳ ὃ ζωὴς δυνάμει, βασιλέα χρηστὸν ἅμα καὶ ὄντον εἶναι πρὸς διοίκησιν.

Pag. 78. κροκόδειλον (ωγραφεῖσι) De quo Plinius *Lib. 8. Cap. 25.*

Pag. 80. αὐτότοκον καὶ κατωφρὲς) αὐτότοκον, *per se ac facile pariens*. Nam & paulo ante πολυγόνον esse dixit. κατωφρὲς exposui, *in Venèrem pronum*. Significat & hoc nomen *in humum deflexum ac despiciens*.

I N

IN HORAPOLLINEM. 189
IN LIBRUM SECUNDUM.

Pag. 82. Καὶ ἀεὶ νεοσσὸν) νεοσσὸς lego, & ubi in Venetiano paulo post κυκλοσδὸν legebatur, lego κυκλοειδές. Cæterum existimo Libri hujus initia mutila esse, ex eo potissimum, quod cum cæterorum rationem diligentissime attulerit, in his rationem subticuerit, idque ad illud usque Caput, cujus est Titulus, τί δηλῶσι χειλιδόνα γραφόντες. Nisi forte horum omnium rationes prætermittendas Autor ipse censuit, quod vel omnino ignoræ essent, vel quod potius credendum sit, quod apud Ægyptios vulgo notissimæ essent.

Pag. 84. Δύο πόδες συνηγόμενοι) Lego vel συνηγμένοι, vel συνημμένοι, aut si libet συναγόμενοι. Progressus siquidem Sol ad ultimum punctum Cancri vel Capricorni, jam ibi defixus subsistere videtur, quod non ultra, Austrum vel Aquilonem versus progrediatur, sed incipiat vel a nobis abscedere, vel ad nos rursus propius accedere. Græci conversionis Solis rationem habentes, τροπὰς χειμερινὰς ἢ θερινὰς dixere, quæ Latini *hyberna æstivaque solstitia*, nomine ex ejusdem statione desumpto, quod ibi stare videatur.

Αἰδοῖον χειρὶ κρατῶμενον) Unde & legimus quondam existisse Philosophum, qui in somno manum alteram ori, alteram pudendis admoveret; innuens nimirum hæc duo esse in homine membra, quæ moderamine egeant frenatuque difficillima sint.

Pag. 86. Ἀνθὴ ἢ ἀνεμώνης) De Anemone papaveris genere vide abunde Plin. *Lib. 21. Cap. 23.* & Erasmus in Proverbio Ρόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνει. Insuperque Medicos, præcipue Dioscoridem *Lib. 2. Cap. 207.*

Aa 3

Pag.

Pag. 88. Γυνᾶκα ἔγγυον) Vide nūm ἔγγυον legi possit, & quod post sequitur σημαίνε, structuræ sensusque ratio postulet, ut in ζωγραφεῖσι commutetur.

οἶον πτέρυγας ἔχον) ἔχοντα legendum existimo, quod & oratio satis indicat.

Pag. 90. ὥραν δηλοῖ) Potest & per horam, & per anni pulcherrimam partem verti. Sed cum ratio hujus ex Autore non appareat, fit ut non satis assequamur, utro hic modo sumi debeat.

Pag. 92. ὡς θήραν — ἢ ἄερα) Et hic locus mutilus est, nec restitutu facilis, nisi dictionem ἢ ἄερα, ut supervacuam, expungas.

Pag. 94. Πράγματα ἐπὶ) Malim cum veteri Interprete legere γράμματα. Sed & hujus rationem rei ignoramus.

Pag. 96. ἰχθυόμωνα ζωγραφεῖν) De Ichneumone Plinius Lib. 8. Cap. 24.

ὀρίγανον ἱερογλυφεῖσι) Herba est sic dicta, quod montibus gaudeat, vel, ut Aliis placet, quod visum acuat. De hac & variis ejus generibus Plin. Lib. 20. Cap. 17. Hæc & cunila dicitur: Autor Dioscorides, quem vide Lib. 3. Cap. 32.

Pag. 98. ἐκσοίζοντα) Verti cum vetere Interprete, cauda flagellantem: significat proprie hæc dictio idem, quod ἐκ τῆς σοῆς ἐκβάλλοντα, quasi a porticu & antro suo pellen-tem.

Pag. 102. διὰ τῆτο σείρά ἐσι) De hac re vide Plin. Lib. 8. Cap. 44.

ταῦρον ὅππῃ τὰ χρύσεα) Idem Plin. ejusdem Lib. Cap. 45.

Pag. 106. αἰετὸν λίθον βασιάζοντα) De aquilis Plin. Lib. 10. Cap. 3.

ὥτι

ὠτίδα) Avem hanc dictam putat Plin. quod sit *auribus* plumeis eminentibus, quam describit *Lib. 10. Cap. 22. & 23.*

Pag. 110. ῥήσσει ἐαυτὸν ὅπῃ τῷ γλῶ, ἢ ὀπλῷ &c.) Pro ῥήσσει legunt Nonnulli ῥίπτει, sic & pro ῥήγματι, ῥίμματι, & pro ὀπλῷ, κοπλῷ: quam lēctionem non improbo.

Pag. 112. σόμα σόματι ἐμβάλλει) *Viperæ mas*, inquit Plin. *Lib. 10. Cap. 62. caput inserit in os, quod illa abrodit voluptatis dulcedine.*

Pag. 114. αὐτὴ γὰρ ἐν τῇ — ἡ ἕκλει) Videtur deesse ἐν τῇ φυσικῇ τάξει, *naturali ordine ac ratione*, aut simile quippiam.

σαλαμάνδραν ζωγραφεῖσιν) De hac Plin. *Lib. 10. Cap. 66.*

Pag. 116. ἀσπάλακα ζωγραφεῖσι) Talpis visum non esse, oculorum tamen inesse effigiem, si quis prætentam detrahat membranam, autor Plin. *Lib. 11. Cap. 37.*

Pag. 122. ἀνθρώπον διανθέντα) ὥστε ἔχει διαίνειν, quod verbum interdum ἐξαπατᾶν, *decipere & circumvenire* notat.

Pag. 128. φαγόντα κύνεζαν) De qua Dioscorides *Lib. 3. Cap. 136.*

Pag. 130. ἄκτον ἐγκυμονῶσαν) Plin. *Lib. 8. Cap. 36.*

Pag. 132. ἐλέφαντα ἢ κελόν) Vetus Interpres pro ἐλέφαντα legebat ἑλαφον, sicut & paulo post, ubi de dentibus Elephantis fit mentio.

Pag. 136. ἀδύαντον τῷ βοτάνῳ) Ea est, quæ vulgo capillus Veneris dicitur, inde nomen nata, quod folium ejus aqua perfusum ἢ διαίνει, *non madeat*, sicco semper simile. De hac Dioscorides *Lib. 4. Cap. 136.*

Pag. 142. διὸ ἢ κάμνη λέγει) Quidam legunt κάμνη, quod in idem recidit, ὥστε ἔχει κάμπειν ἢ μῆρῳ.

Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματι ἔχων, κερδίστω δ' ἐλάφῳ) *Homerus*

rus *Iliados* α. Verba sunt Achillis Agamemnoni conviciantis. Hestius ita vertit :

*Ebrie, victo mero, vultu disforme canino,
Qui trepidum pavidi cor habes timidissime cervi.*

Pag. 148. λαίμεϊαν ἔχοντα] Lego λαίμεϊαν, ἀντὶ τῆς λαίμεϊαν.

Pag. 152. σφραβίων πυργίττω] De hoc Passerum genere vide apud Paulum Æginetam *Lib. 1.*

Pag. 154. σφραβοκαμήλης πτερόν] De Struthocamelo, quæ avium maxima est, Plinius initio statim *Libri 10.*

Atque hic nostrarum Observationum finis sit. Quas (et si non ipsis omnia, quæ in hoc Autore mutila erant, loca restitimus) eo tamen nomine, boni, Lector, consules; quod non totum Librum Primum Vetus Exemplar, a doctissimo & diligentissimo homine, Guil. Morelio, nobis oblatum, habuerit: & Venerianum Exemplar, unde hæc transcripta sunt, multis scatebat mendis; atque haud scio an paucioribus, quam jam a multis annis hic Typis mandatum fuerat. Tu interim bene vale, & his frue.



DA-

DAVIDIS HOESCHELII
AVGVSTANI
NOTÆ
AD
HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

DAVIDIS HÖRSCHLII

AVGVSTANI

NOTAE

AD

HORATII HIEROGLYPHICA

DAVIDIS HOESCHELII AVGVSTANI

N O T Æ

A D

HORAPOLLINIS HIEROGLYPHICA.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Ita Liber Aug. calamo diligenter exaratus. Videtur is, cujus vita apud Suidam extat: isti enim Libelli ad τεχνικά referri possunt. Alium puto fuisse Horapollinem Ægyptium sub Zenone Imp. cujus etiam Suidas meminit; quamvis locus est lacunofus. Chæremonem & Hermapionem quoque hoc argumentum attigisse, ex Eusebii *Libro 3. Præp. Evang.* e Suidæ *Collectaneis*, & Ammiani Marcellini *Lib. 17.* cognoscimus; Hermatelem, ex Tertulliano de *Spectaculis*: quanquam id nomen Libri M. S. multis modis variant. Quod porro Quidam Ωρᾶ Απόλλωνος scribingunt, quo etiam modo in Apographo Indicis Libror. M. S. Bibliothecæ Vaticanæ legitur; id vel Etymologiæ ratione, vel quod sit ὁ δὲ ὁ γράφει μύθων, fieri dicamus. *Horapulū*, elegans M. S. quem Justus Poghinus Gallus olim J. Scheckio J.C. amico nostro ostendit, in frontispicio & fine constanter nominat, sive id recentium Græcorum more, qui pro *Moscho* dicunt *Moschopulus*, seu corrupte, pro Horapolline.

ΙΕΡΟΓΑΤΦΙΚΑ] Scil. γεγραμμένα: quæ Αἰγυπτιακά vocat Diod. Sicul. *Libro 1.* Αἰθιοπικά ἔστιν ἱερὰ *Lib. 3.* opponitque τοῖς δημοῦδοι, quæ δημοτικά Herodoto *Euterpe*. De his Plinius

Bb 2

nius

nus *Lib. 36. Cap. 8. Etenim sculptura illæ, effigiesque, quas videmus, Egyptiæ sunt literæ.* σημεῖα ἢνα ἢ χαρᾶκτῆρες, Lucian. *Hermotimo*: quam inde ἢ δὲ συμβόλων φιλοσοφίαν appellat Philo, Clem. Alex. *μυστικῶν*, & ἢ Αἰγυπτίων θεολογίαν Plut. Vide & C. Tacit. *Lib. 11. Amm. Marcell. Lib. 17. De Symbolo autem Crucis Hieroglyphico, Socratem Eccles. Hist. Lib. 5. Cap. 17. & G. Cedreni Annal.*

Cap. 1. πῶς αἰῶνα] Facile assentior conjecturæ Nobiliss. Viri, & προσφώνησιν hic deesse; quum Secundi Libri Proœmium eam Lectoribus suspicionem moveat: & Paraphrasin potius, quam nudam Interpretationem, Philippi illius videri posse; quum aliena fide, σημαίνουσι, non σημαίνοντο, omnia recitentur. Versus etiam Homeri, *Lib. 2. Cap. 101.* adferatur.

ὄφιν] Cyrillus *Lib. 9. contra Julianum* ait; Ægyptios fingere serpentem in figuram temporis.

τελῶν γρῶν ὄφειν] Varia serpentum genera *Libro ad Pisonem de Theriaca*, commemorat Galenus; ac de Basilisco quidem hæc: ὁ μὲν γὰρ βασιλίσκος (ἐστὶ γὰρ τὸ θηρίον ὑπόξανθον, ἢ δὴ τῇ κεφαλῇ τρεῖς ὑπεροχὰς ἔχον) ὥς φασιν, ὅτι ἢ ὀρεθεῖς μόνον, ἢ συνείπων ἀκυσθεὶς, ἀναίρει τὰς ἀκυσσάσας ἢ τὰς ἰδόντας αὐτὸν· ἢ ὅτι ἢ ἄπικον ζῶων, εἴ τι ἢ ἀψαίτο τὴν ζῶον ἀνηρημένον, ἢ αὐτὸ τελευτᾷ εὐθέως, ἢ δὲ τὸ πᾶν αὐτὸ τὸ θῆρ ἢ ἄπικον θηρίον ἐγγὺς εἶναι φυλάττει. Ibidem (ut hoc obiter ostendam) ancillæ Cleopatrar̃ Νάειρα & Καρμιόνη (Χαρμιόνη Glycas) dicuntur, quæ Plutarcho Εἰσῆς (γῆφ. ἢ Εἰσῆς) ἢ Χάριμιον.

Cap. 2. ὄφιν ζωγραφῶσι] Cyrillus *L. eod.* Aspidem, in figuram cœli: quod in circulum feratur. Sunt, qui anni Symbolum faciant: vide Hier. Wolsium, in *Somnium Scipionis*.

τὸ γῆ-

τὸ γῆρας] τὸ σύφαρ, Lucian. *Hermot.* Sic Aristoph. γελῶ
 μάλλον, ἢ τὸ γῆρας ἀφείλ: Suid. ἀντὶ δ' εἰσάσας· ἢ μεταφορᾷ δὲ
 ᾧ ὄφειαν, ᾧ ἐκδυόμενον τὸ γῆρας. Vise Aristot. 8. *Hist. Ani-*
mal. 17. Theocriti *Aram.* Ælian. *Lib.* 9. *de Animal. Cap.*
 16. Nicandri *Theriaca.* Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 27. & *Lib.* 20. *C.*
 23. Virg. 3. *Georg.* 2. *Æneid.* Nonn. *Dionys.* *Lib.* 41. Ser-
 pentem inde Symbolum Medicinæ dixerunt. Ut enim
 ille fœniculi gustatu senectam exuit, oculorumque aciem
 succo ejus reficit; ita ægroti, ope artis Medicæ, morbos
 depellunt; Theodor. *Lib.* 1. *Therapeut.*

ἢ μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν] Quod Simplicius, εἰς τὰς
 ἰδίας οὐλότητας reverti, dixit: Epicharmus, καὶ ἀπῆλθεν, ὅθεν
 ἦλθεν, πάλιν. γὰρ μὴ εἰς γῶν, πινύμα δ' ἄνω. Similia apud Phi-
 lon. & Eurip.

ἐπ' αὐτοῖς ἡμεῖς] περὶ τελευτῆς, ἢ περὶ λήξεως ἐνιαυτός,
 Hom: περὶ τὸ εἶναι εἰς ἐαυτόν. *Annus vertens, est natura,*
dum Sol, percurrrens duodecim Signa, eodem, unde profectus
est, redit: Cenforinus. Herodot. *Lib.* 1.

Cap. 3. ἀσροκύων] Hæc lectio M. S. Cod. Aug. vera est: is
 est ἀσρῶν κύων: τὸ κατ' ἔρανὸν ἄστρον Cl. Alex: intelligitur Ca-
 nis, quæ & Canicula, Sirius. Plut. *Lib. de Iside:* λέγουσιν
 οἱ ἱερεῖς, καλεῖσθαι Κύναν μὲν ἢ Ἰσίδου ὑφ' Ἑλλήνων, ὑφ' Αἰγυπτίων
 ἢ Σῶθιν (pro quo alibi, apud Eundem, Σῶθιν legitur) &
 ᾧ ἄστρον ἢ Σείριον, Ἰσίδου νομίζουσιν. Homerus, ἔλεγε Πι-
 ad. λ'. ὁ δ' ἡμετέρας κύων, Lucian. de quo Didymus ad
Lib. Iliad. λ'. Nonn. *Dionys.* *Lib.* 47. Sirius aliquando pro
 Sole accipitur, Diod. Sicul. *Lib.* 1. Plut. *de Iside.*

Cap. 4. πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσιν] Sc. σελήνην: quindecim
 gradibus confectis; id est, quando ὁ quindecim partibus a
 ☉ recessit, post ὃ tendens ad ☿: tum enim ὑπαναγῆσθαι
 de-

Bb 3

definit, & fit orientalis a Sole, secundum Astrologos. Ptolem. *Lib. 4.* τετραβιβλος, *Cap. αὐτὴ συναρμολογῶν.* Theon in *Arati Phenom.* Plin. *Lib. 2. Cap. 14.* Interpretatio illa, quæ ἐ. μόρας pro 15. diebus accipit, locum habere non potest: quia tum Luna Soli opponitur, & plenum lumen nobis obvertit: tantum abest, ut corniculata appareat. De hoc Horapollinis loco, quidam Vir Doctissimus, sic ad me: Proponit Autor distantiam 15. partium, id est, graduum, non quod in illo posito duntaxat ☽ cornua sursum tendat; nam revera quum primum illa unico gradu a ☉ is conjunctione discedit, statim respectu nostri cornua erigere incipit, etiamsi nondum appareat. Sed dum 30. diebus completis, ait, ☽ deorsum inflexa gerere cornua; cum vulgo loquitur, quod integro mensi 30. dies tribuere consuevit. (Vide infra *Cap. 66.*) Supponit autem Solem in eodem posito, quo supra, id est, in Occidente, & Lunam ejus conjunctionem appetentem: tunc enim ☽ antequam ☉ in eodem longitudinis puncto jungitur, cornua sua deorsum inflectit.

Cap. 5. τετρακοσίων ξέ. ἡμερῶν] Plin. *L. 18. Cap. 25. & L. 34. C. 7.* Janum geminum a Numa rege dicatum scribit, qui pacis bellicque argumento colatur, digitis ita figuratis, ut CCCLXV. dierum nota, per significationem anni, temporis & ævi se Deum indicaret. Jani simulachrum olim etiam ita effingebatur, ut dextra τ, sinistra vero ξέ, literas præferret: quo itidem numerus dierum anni exprimitur. Vide Suid. in *DiCTIONE ῥωνη*. Plut. in *Placitis Philosoph.* & Censorin. *de Die Natali*, *Cap. 6. 7.*

Cap. 6. ἐδωλον ἡλῖς] Clem. Al. *Strom. 5.* ὁ δ' ἱέραξ, σύμβολον ἡλῖς. πυρώδης γὰρ αἰναιρετικός. ἀντίκειναι τὰς λοιμικὰς νόσους ἡλῖω αἰναιρε-
ναι

ναλιδέασιν. Eustath. α. Iliad. ἰέραξ δ' ἰέρωται ἡλίου Απόλλωνι, διὰ τε τὸ ὄξυ (Diod. S. Lib. 3.) τὴ κινήσεως, ἢ διὰ τὴν ἐξ ἐτυμολογίας συγγένειαν. ἢ γὰρ ἴεται ἴσον ὁ ἡλιος.

ὄξυωπῆν] *Ælian. Lib. 10. de Animal. Cap. 14.*

πολυχρόνιον] *Ad annos usque 700. Idem: quod in dubium tamen vocat.*

ὑπλιάσας] ὡς ἐξ ὑπλίας νέων, Ibid.

αἷμα] σαρκῶν ἣ ἡδεται βορᾶ, ἢ πίνει αἷμα, ἢ τὰ νεότερα ἐκτρέφει τοῖς αὐτοῖς, *Ælian.*

Cap. 7. ψυχῆς περίβολος] Cor, mentis quædam sedes est; in eo enim creditur esse animi virtus principalis: Gr. Nysl. *Hom. 1. in Pascha. Hippocr. Lib. περὶ καρδίας*, ubi & de animi nutrimento. at Philo περὶ ονείρων, Cl. Al. *Str. 5. & Galenus Libro*, ὅτι τὰ τῆ ψυχῆς ἡδῆ τῆ σώματος κέντρον ἐπεται, cerebrum animi domicilium dicunt. vide *Theodoreti Serm. 5. ad Græc. Infid.*

Cap. 8. ἐκκορεῖ, κορεῖ] Scholiastes Pindari, locum adfert ex *Æscyli Danaïdibus*, quo idem innuitur;

Καῖπειτα δ' εἴσι λαμπρὸν ἡλὶς φάος.

Εὖς ἐγείρω πρεσβυεῖς νυμφίους,

Νόμοισι δέντων, σὺν κόροις τὲ καὶ κόραις

Καὶν τῇ βίῳ * ἀκορεῖ — * 10. ἐκκορεῖ.

καὶν τῇ βίῳ, κόρας κορώνας. παροτρύνοντες δ' ἐνιοὶ φασι, ἐκκορεῖ κόρας κορώνας. Quibus verbis an mendum subit, vide. velut Ibid. αἰσχύνω mendose legitur, pro αἰσχύνων, τὸ δὲ τελίζων. De eodem ritu, *Æliani verba Lib. 3. Cap. 9. de Animal.* sunt hæc: *In nuptiis olim Veteres, audio, post Hymenæum Cornicem invocare solitos fuisse; Hocque Concordiæ signum dare iis, qui liberum quærendorum gratia convenissent.* Eandem por-

10

ro continentiaē laudem cornicibus, quam Autor noster, tribuit Naz. *Parænesi ad Virg.* Plutarch. Gryllo & Ælian. κορώναι (inquit hic) ἀλλήλαις εἰσι πιστόπα). ἢ ὅταν εἰς κοινωνίαν συνέλθωσι, πάνυ σφόδρῃ ἀγαπᾶσι σφᾶς· ἢ ἐκ ἀν' ἰδοὶ τις μιγνύμενα ταῦτα τὰ ζῶα ἀνέδλω, ἢ ὡς ἔτυχε. λέγεται δ' οἱ τὰ πρὸς τῶν ἀκρεβέντες, καὶ ὅτι σκοπῶσι τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν χρηρεύ. Idem de turture scribit Basil. M. *Homil. 8. in Hexaem.* Clem. Al. *Strom. 2.* Naz. *Car. ad Virg. Parænetico.*

μῖα κορώνη] Non alienum ab hoc loco, quod Ibidem legitur: οἷτε ἔδρας ἢ πτήσεις ὀρνίθων παρεμφυλάτιονες, ἐκ δὲ σύμβολον εἰς μαντείαν ὁττόσιν εἶναί φασιν, εἰ ὑπακέσσοιτο κορώνη μία.

Cap. 10. αὐτογλῶες] ὁ κἀνθάδε, ἄθλη ζῶν ἐσιν, &c. Ælian. *Lib. 10. Cap. 15.* Plut. *Lib. de Iside* duobus in Locis, Idem, Scarabæum viris bellicosis sculpturam annuli fuisse, inquit: quod maribus prorsus universis pro patria pugandum sit. Ammian. Marcell. *Lib. 17. per vulturem nature vocabulum pandunt: quia mares nullos posse inter has alites inveniri, rationes memorant Physicæ.*

Βοὸς] ὄνυ, secundum Suidam; qui, idem vocabuli Ety-
mo confirmat. Vide etiam locum Plinii, c. *Lib. 11. Cap. 20.*

σφαιροειδὲς] Præter Plut. & Ælianum, nisi quod locus apud illum mendosus, Euseb. *Lib. 3. Evang. Præparat.* idem adfert e Libro Porphyrii περὶ τῶν ἐμφύχων σκοπῆς, ubi Ægyptios, etiam Cantharum sive Scarabæum, tanquam vivam Solis imaginem, coluisse scribit: Αἰγύπτιοι δ' ἐσέφθησαν, ὡς εἰκόνα ἥλιος ἐμφύχον.

αἰλῶρον] Gell. *Lib. 20. Cap. 8.* Ælurorum oculos ad Lu-
næ vices (inquit) aut ampliores fieri, aut minores. Illud, εν

ἐν πανσελήνῳ ; hoc, ἐν ᾧ μειώσεται ἡ ἄστρ, Plut. Similia de Cercope, *Annal. Lib. I.* apud M. Glycam. de Ibide, quæ interlunii tempore cæca ; & de mustela, cujus hepar cum Luna variatur, Plut. *Lib. 4. Sympos. Q. 5.*

ἡ δὲ τριηκονταήμερον] Herodot. Cleio, αἰγυπιοὶ δὲ τριακοντημέρας ἀγνοῦντες τὰς δωδέκα μῆνας, ἐπάγχουσιν ἀνά πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας, παρὲς τὰς ὀκτώ. Vide Diod. Sicul. *Lib. I.*

ἦς] ἢ τῷ Ἑρμῇ δέ φασι, τῷ πατρὶ τῶν λόγων, Φιλῆς : Aelianus *Lib. 10. de Animal. Cap. 29.*

Cap. 11. πρὸς βορέαν) Plutarch. *Rom. Quæst. 93.* θῆλυ πᾶν τὸ γένος ἐστὶ, καὶ κυττοκονὶ δεχόμενοι τὸ ἀπηλιώτιον, ὥσπερ τὰ δένδρα τὸ ζέφυρον, *Aegyptii perhibent, totum vulturum genus esse femininum, & concipere Subsolani flatu excepto, sicut arbores Favonii admissio spiritu.* Aelian. *Lib. 2. Cap. 46.* Vulturem non nasci marem ajunt : quam rem non ignorantes hæc bestiae, pullorumque solitudinem ac inopiam timentes, ad gignendos pullos talia machinantur : adverse Austro volant, qui si non spirat, ad Eurum ventum oris biatu se pandunt ; spiritus venti influens, ipsas implet. Vide Basil. M. *Homil. 8. in Hexaem. Mich. Glyc. Annal. Lib. I.*

ἢ γύψ] ὁ γύψ, masculino genere, utuntur alii Scriptores, *Levit. 11. Dent. 14. Job. 39.* Basil. M. *Homil. ead. Aristot. 6. Hist. Animal. 5.* Plut. Lucian. *Xiph. &c.*

αὐτὸ μόνον] duntaxat : ita loquitur Lucian. *Somnio. & Philo passim.*

ἔστι δὲ καὶ ἄλλα γένη ὀρνέων] Ita malim cum Aug. Cod. legere, quam cum Interpretibus γυπῶν : quamquam non sim nescius, Aristotelem duo vulturum genera facere, 8. *Hist. Animal. 3.* ἢ γυπῶν (inquit) δύο ἐστὶν εἶδη ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλυδαιότερος ὁ δὲ μείζων καὶ σποδοειδέσσης. Plin. *Lib.*

10. Cap. 6. *Vulturum prevalent nigri*. Cæterum aves co-
hortales quoque vento concipere, autor est Columella,
Lib. 6. Cap. 27. Plinius *Lib. 10. Cap. 60.* *Quidam & ven-*
to putant ea (scil. ova hypenemia) *generari: qua de causa*
etiam zephyria appellantur. Aristot. *Lib. 6. Hist. Animal.*
Cap. 2. ζεφύρια ἢ καλεῖται τὰ ὑπὸ πλέμια ὑπὸ λινων, ὅτι ὑπὸ τῆς ἐαρινῆς
ἄραν φαίνονται δεχόμενα τὰ πνέματα αἱ ὀρνίθες. August. *Lib. 21.*
de Civ. Dei, Cap. 5. In Cappadocia etiam equas vento concipere,
eosdemque fœtus non amplius triennio vivere scribit. De quo &
Varro *Lib. 2. Cap. 1.* & Plin: *Lib. 8. Cap. 42.* Ælianus
oves non ignorare ait, Boream & Austrum non minus,
quam qui eas incant arietes, earum fœcunditatem pro-
movere; & illum quidem ad masculæ sobolis generatio-
nem, hunc fœmineæ efficacem esse; ideoque, pro sexus
desiderio, ad alterutrum ventum in coitu sese obvertere,
Lib. 7. Cap. 27.

γυπῶν ἢ ὑπὸ πλέμιον] Id est, ὑπ' ἀνέμου ὀχλομήων: at vul-
turum, qui ex vento concipiunt, ova ad gignendum, absque
negandi particula, cum M. S. rectius legeris. Phasiani-
nus, *Vulturum autem, in aëre coitum facientium sub vento,*
ovorum generatio ad procreandum fit.

ἄλλα γὰρ ὀρνέων] οἷον ἀλεκτορίδων, πέρδικων, πελειεῶν, τα-
υῶν, χλωδῶν, χλωαλώπεκων, gallinæ, perdicis, columbæ,
pavonis, anseris, chenalopecis. Aristot. Plin.

ἐκείνη ἢ πρὸς ζωογονίαν] γίνεσθαι ἢ τὰ ὑπὸ πλέμια γόνιμα, εἰάν
ἐν τινὶ καιρῷ ὀχλομήῃ ὑπὸ τῆς ἄρρης, Aristotel. 3. *de Gener.*
Anim. 1.

ἀφ' ἧς καὶ] Phasianinus, atque etiam exinde in omni dea
id observant, vulturem subscribendo.

Cap. 12. συνεσθῆναι] Phasianinus, *Ipsis etenim Egyptiis*
μυθῶν

mundus ex hujusmodi consistere faeminis, non vero masculis, videtur.

ἄρσενόηλεις] Phasianinus, *hermaphroditi*: qui sunt Philoni ἀνδρόγυνοι & γύνανδροι. Plut. μηέρεα ἢ Σελῳίῳ ἡ κόσμος καλεῖται, ἢ φύσιν ἔχειν ἄρσενόθηλον ὅιον. *Lunam mundi matrem appellant, Et naturam ex utroque mixtam sexu ei assignant.* Ammonius in *Lib. Aristot. de Interpret.* ἢ γὰρ εἰ ἄρσενικῶς Διγύνπῃοι ἢ σελῳίῳ ὀνομάζειν εἰώθασιν· ἀπὸ ὡς πρὸς ἢ γυνῶ, οἶμαι, αὐτῶ παρὰβαλλόντες, ἔχ' ὑπὸ ἡλίας μόνον, ἀλλὰ ἢ ὑπ' αὐτῆς Φωτισομένη. διὸ ἢ ὁ ἐν τῷ συμποσίῳ ἡ Ἀριστοφάνους λόγῳ τὸ μὲν ἄρρεν τῷ ἡλίῳ παροσέκειν ἔφη, τὸ δ' ὅθ' ἔλυν τῇ γῇ, τῇ δὲ σελῳίῳ τὸ ἀρρενόθηλον. Naz. εἰσέχθη τις ἡμῖν ἢ Μαρκίωνος Θεὸς ἀρρενόθηλος, *introducitur nobis est Marcionis etiam Deus, masculino-femineus.*

Cap. 13. ἐγκόσμιον] *Mundanum*, seu qui in mundo est, proprie significat. Phasianinus, *Deum totius orbis.* Bernardinus plane omisit.

Cap. 14. κόλυμβον] *Urinatorem, natatorem*; κολυμβητῶν ἢ ὕφουδρον, Aelian. τὸν τὰς ἀποδύσεις τὰς καταλάττω μετιόντα, Idem. κυβιστῶ, Naz. Phasianin. *stagnum.*

κυνόκεφαλον] *De Cynocephalo*, Arist. *Lib. 2. Hist. Animal.* Cap. 8. Aelian. *Lib. 4. Cap. 46. de Animal.* Et *Lib. 6. Cap. 10. Diod. Sicul. Lib. 3.*

ἐπεὶ δὲ οὐ. χώρας] *Totidem sunt Linguarum Idiomatica, Epiphanio autore, Lib. I. contra Hæres.*

γεγάμματα ὀπισμαρῶν] *Ptolemæis regnantibus.* Aelian.

Ἐργῇ] Ὀρετῇ ἢ παιδείῳ ἢ ἢ τεχνῶν, Diod. Sicul. *Lib. 1. Sect. 2.* Γραμματικῆς ἢ Μουσικῆς, Plut. *de Iside.*

ἄργον] *Lib. M. S. ἀρτον*, quod probo, ut sit hic sensus; *Cynocephalum neque piscibus, neque pane vesci e piscibus*

Cc 2

con-

confecto. Quo panis genere victitasse Oritas, Plin. docet *Lib. 7. Cap. 2.* qui idem *Lib. 18. Cap. 11.* & ostrearii panis meminit. Strabo *Lib. 15.* pisces ad Solem assatos, in mortariis, quæ e cetorum vertebriis fiant, ab Oritis illis tundi; atque inde, frumento paululum admixto, panem confici scribit: οἱ σπόνδυλοι δ' αὐτοῖς εἰσὶν ἔλμοι, ἐν οἷς πῆσσαι (πῆσσαι) τὰς ἰχθύας ἐν ἡλίῳ καλοπῆσαντες· εἴτ' ἄροποιῶν, σίτε μικρὰ καταμίξαντες. Athenæus *Lib. 9.* ex Mnesimacho, inter piscis species, ἄρτες quoque ponit. Phasianinus *Argum* piscem accepit, quem nullus reperio: ἄρτε vero apud Aristotelem, aliud. Bernardinus totum hunc locum, ut alibi alia (vitio forsan Exemplaris) prætermisit.

καθάπερ ἢ οἱ ἱερεῖς] Piscem odii, ἢ μύσας, seu (ut Horapollonoster) rei abominandæ, ἢ μύσας, Symbolum fuisset apud Ægyptios; Clem. Al. *Str. 5.* Plut. *Lib. de Iside* ostendit. Unde piscium esu abstinuisse Sacerdotes, nihil mirum: idque cum alias ob fabulas, inquit Clemens *Str. 7.* tum potissimum, ὡς πλαδαρὰν ἢ σάρα τὴ τοιαύδε κατασκόψεως βρώσεως. Sua etiam ætate piscibus Ægyptios Sacerdotes abstinuisse; scribit idem Plutarch. *Lib. 8. Sympos. 2. 8.* (quod apud Interpretem desideratur) Ἐξ piscium nullum immolari, nullo rem sacram fieri. ἰχθύων θύσιμῳ ἔδῃς, ἔδῃ ἱερέσιμῳ. Piscem coluerunt Syri tanquam Deum, Diod. Sicul. *Lib. 2.* Lucian. *de Syria Dea.*

ᾠετομῶ] Philo πρὸς ᾠετομῆς. Cl. Al. *Str. 1.*

Cap. 16. ἵνα ἢ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ] Lacuna in M. S. eadem, & lectio, forsan restituenda hoc modo; ἵνα ἢ μὴ εὐρύτερον τὸ ὕδωρ πε καλαρῦνῃ, κατασκόψαμαλα ὑπάρχῃ, δι' ὧν &c. Phasianinus, Ne vero latius aqua utique decurrat, neve rursus restrictius, præparationes quædam ibi fiunt, per quas aqua ipsa
ad

ad horologium defluit: ambobus etenim præparamenti opus est.

Cap. 17. θυμὸν) *Furorem, Phasian. Animum, iram, furorem*, Bernardinus, quum vox Græca sit πολύσημοι. Elias Cret. Episc. *Leo sic est a natura comparatus, ut & iracundia, & vitæ solivagæ studio, & abhorrente a societate sui generis animantium instituto delectetur.* Quæ ad verbum leguntur *Homil. 9. Bas. M. & Annalium M. Glycæ Lib. I.* ubi lacunam p. 68. e Cod. Aug. sic exple, ἡ ὁθεν τοῖς παθαινομένοις ἡ ὑγεία προέρχεται. Plura de Leone vide apud Aristot. & Aelian.

κεφαλῶν ἃ ἔχει μεγάλῳ] *Oppian. Lib. 3.*

——— μέγῳ δέ τε κόρῳ

Ομῶς δ' αἰγλήνῃα———

Fulgentes oculos, caput immensum.

Ωρο] *Plut. Lib. de Iside, Ωρίωνα ὃ Ωρον dicit: & Lib. 5. Sympos. Q. 4. τὸς ἐνιαυτὸς ἀρχαῖκῶς ὥρας λέγεσθαι: ut & Diod. Sicul. Lib. I. qui inde, τὰς κατ' ἐταῖ ἀναρχαίς, ὥρα φάσιν προσαγορεύεσθαι, inquit. τὸν ὃ Ωρον μεθερμηνεύοντες φασὶν ἀπόλλωνα ὑπάρχειν, Ibid.*

ὥρων κορυφαί] ὥραι, quatuor anni tempora; Olympi janitricibus Homero: πυλαῖσι ἃ, *Lucian. Unde Janus apud Ovidium,*

Præfideo foribus cæli cum mitibus Horis,

Et redit officio Jupiter ipse meo.

Homerus Iliad. 9.

Αὐτόματα ὃ πύλαι μύκον ἑρῶν, ὥς ἔχον ὥραι.

Ταῖς ὀπιτέτραπται μέγας ἑρῶν ἑλυμπός τε,

ἢ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἢ ὀπιθεῖναι.

Cc 3

Cap.

Cap. 18. ἀλλὴν ἢ γαίφονες] ἀλλῆς μὲν σύμβολον ἢ ῥώμης αὐτοῖς ὁ λέων, Clem. Al. *Str.* 5. *Proverb.* 30. σκύμνῳ λέοντῷ ἰσχυρώτερόν κτιλῶν, ὅς σὸν ἀποστέφεῖ) ἡ δὲ καταπτήσῃ κτιλῶ. Quid vero sit ὁσμὴ λέοντῷ, *Jobi* 6. *Capite*, docet Scholion M.S. e Chrysof. δυσῶδες ᾧ τῆτο τὸ θηρίον μεθ' ὑπερολῆς· ἐπειδὴ ᾧ ἔχῃ ἡ ἀπὸ τῆ φύσεως πλεονεξίαν, ἐτέρως αὐτὸν ἢ ἄλλων φαν- λότερον ἐποίησεν ὁ Θεός.

ἀνεωγώτας] Plut. oculos Leonis dormientis suffulgere, dormire autem momento temporis, ait. 4. *Sympos.* 2. 5. vide Ælian. *Lib.* 5. *Cap.* 39. *de Animal.* & Etymolog.

Cap. 19. τοῖς κλείθροις τῶν ἱερῶν] Plutar. ἢ τὸν λέοντα τιμῶ- σι, ἢ χάσμασι λεοντείσι τὰ τῶν ἱερῶν θυρώματα κοσμεῖν, ὅτι πλημ- μυρεῖ Νεῖλῳ,

Ἡελίς τὰ πρῶτα συνερχομένηο Λέοντι. id est, *Et Leonem venerantur, rictibusque Leoninis januas templorum ornant, quia Nilus exundat* (ut *Seq.* etiam *Cap.* noster Autor as- serit)

Titanis primum curru tangente Leonem.

Cap. 20. φοβερόν] *Amos* 3. λέων ἐρόζεται ἢ τίς ἔ φοβηθή- σεται; *Leo rugiet, quis non timebit?*

Cap. 21. Νεῖλος] De hoc Strabo *L.* 17. Plin. *L.* 5. *C.* 9. Sic autem dictum volunt, siue παρόσον νεάν. (ἤτοι ἐνιαυσιαίαν) ἱλὸν φέρῃ, quo alludit Plut. *Lib.* *de Iside.* Non. *Dionys.* *Lib.* 3. Heliodorus Tricæ Episcopus *Lib.* 9. *Æthiopisibn.* seu ἀπὸ Νεῖλεως, ut Diod. Sicul. *Lib.* 1. ὅς μὲν μάλιν ἐκλίσσῃ Εὐκράτην. seu ἀπὸ τῆ νεῖν λαϊῶς, ὃ ἐστὶ ρεῖν ἢ συστροφῶν. seu de- nique ὅτι κατ' ἐτῷ πλημμυρῶν, ὡλεσμένον χρόνον νεάζειν δακεῖ; Schol. *Theocr.* *Idyll.* 7. Diphthongo cur scribatur, Eu- stathius ad *V.* 224. *Dionys.* *Periegetæ* indicat: τὸ ᾧ Νεῖλῳ, κατὰ τὴ δύναμιν τὴν ἐν αὐτῷ σοιχείαν, ποσέμενον, τὸν τῆς ἀεθ- μόν

μὸν συντελεῖ, ὅποσαι εἰσὶ καὶ αἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραι καὶ ἔτω δεινύ-
ται, ὅτι ὁ Νεῖλ^Θ καὶ εἰρμόν ἵνα φέρεται.

χολέδρας] χολέδραι, ὑδάτων δοχεῖα, δεξαμεναί, Ammon.
ἀγωγοὶ ὑδατ^Θ, Herodian. ὑδραγωγοί, Sirac. 24. ὑδραγωγεία,
Strabo *Lib.* 5. ὑδραγωγία, Harmenop. σωλιῶες & ὑδρορροαί,
Basil. αὐλοὶ σωληνοειδεῖς, Philo. In Glossario, *Canalis*, ρυ-
σρεξ: quod emendo, ῥῆς, ῥύαξ. Est autem χολέδρα com-
positum ^{αὐτῶ} τὸ κοιλόν, καὶ ^ἢ ἔδραν, in tubos cavatum, Si-
phon; vel ^{αὐτῶ} τὴν χύσιν, unde χολάδες etiam dicuntur se-
cundum M. S. Lexicon Aug. τὰ ἔντερα. Phasianin. *sedes*
communes.

τῆς εισαγωγῆς] κρενῆς, Basil. Hinc aquam per tubos sive
canales illos ductam, εισαγωγήμον ὕδωρ idem Strabo vocat.

ἀφ' ἧς] Phasianin. *qui mos in hodiernum usque diem etiam-*
num apud eos firmus perdurat, qui vota pro humoris ἑ ἀqua
abundantia suscipiunt.

μέση τ' οἰκωμένης] Medium terræ sive ab aquilis, seu a
corvis, seu ab oloribus esse inventum, qui ab extremis
illius partibus eo convolarint, ubi templum fuerit Delphi-
cum; fabulantur Græci: quem inde ὀμφαλὸν γῆς, Pindarus
Pyth. Od. 8. ἔ 11. *Nem. Od.* 7. Euripides *Medea*, eosque se-
tus Plato *Lib.* δ' Πολιτιῶν, id est, *terræ umbilicum*, dixit.
Hinc μεσόμφαλ^Θ ἔδρα ἔ Απολλων^Θ, apud Clem. Al. ex
eod. Eurip. Sic μεσόμφαλον ἄστρον ὀλύμπου, est Aries Nonno
Dionys. Lib. 1.

Cap. 22. Θημιατήριον] Plut. *Lib. de Iside*, Ægyptios cœ-
lum hac figura significare scribit. Neque tamen quicquam
impedit, eadem Ægyptum notatam, quam cœli imagi-
nem interpretabantur, ut est apud Hermetis Æsculapium
Cap. 9. Videtur hac quoque zelotypus designatus: et si
Ho-

Horapollinis verba id non clare exprimunt.

Cap. 24. φυλακτήριον] ἀλεξιτήριον, ἀντιφάρμακον, πάλιον.

Cap. 25. ἀπλᾶσον] ἢ ἀδιατύπωλον, Philo. παιδίον μὴ ἐξεκονισμένον, Exod. 21.

Cap. 26. ἀνευγώτας ἔχειν] Plut. Lib. 4. Sympos. Q. 5. Ælian. Lib. 13. de Animal. Cap. 13.

Cap. 27. γλῶσσαν] σοφῆς ὀρχητηγὸν ἰωῆς, Non. Dionys. 26. οἷτε λόγοι] ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μὲν ἐστὶν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ πεφοβημένος· ἢ ὁ μὲν οἶα ἴς πηγὴν, ὁ δὲ γεγωνὼς ἀπ' ἐκείνης ῥέων· ἢ ὁ μὲν ἐστὶ χῶρεα τὸ ἡγεμονικόν· ὁ δὲ κατὰ πεφοβητὸν, γλῶττα καὶ στόμα ἢ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιία, Philo Lib. 3. de Mose. Aristoteles illum τὸν ἐν τῇ ψυχῇ, hunc τὸν ἔξω λόγον vocat, 1. Analyt. Post. 8. Vide Basil. M. Homil. in principium Joannis, & Naz. Definit. 7. Amb. Ælianum Lib. 10. Cap. 29. de Animal. His quidam addunt λόγον ἐγγράμματος, cujus hic manum Horapollus Symbolum facit; quam ἐγγράφον αὐδῶ ex Nonno dicere possumus: nam & scribendo, idque manus ministerio, sensa mentis exprimimus.

ὕφαιμον] Cruore suffusum. Huc pertinent illæ Græcorum phrasæ, φονικὸν βλέπειν, Basil. M. φοβερὸν, ὑποπτον, ἱταμόν, δριμύ, δρίγανον, Lucian. Aristoph. ταυρωπὸν ἀποβλέπειν, Philo. ταυρηδὸν ὁρᾶν, & similes. Genes. 4. ἵνα ἡ συνέπεσε τὸ πρὸς σὺν σε; dicit Caino Jehova: & Jacobus Leæ Rachelique, ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρὸς σὺν τῷ πατρὶ ἡμῶν, ὅτι ἐκ ἐστὶ πρὸς ἐμὲ, ὡς ἐχθρὸς ἢ τρίτῳ ἡμέραν, Ibid. 33. & 1. Reg. 18. de Saulo dicitur, ἢ ἦν Σαὺλ ὑποβλεπόμενος τὸν Δαβὶδ ὡς πρὸς ἐμὲ οὐκ ἐκείνης, καὶ ἐπώκεινα. Quo sensu Latini etiam, torve asperitare, torva tueri, oculis torvis tueri dicunt.

ὀφθαλμὸν] Nam & oculi nimis arguti, quemadmodum animo

nimo affecti simus, loquuntur, Cic. 1. de Leg. Suntque animi tanquam fores, Polemoni: quos cor sequi, ὁμμασι καὶ καρχηδὶ ἐσπεῖ, dixit Theologus. Notum est illud Comici; Non innueram: & Apophthegma sive Isocratis seu Periclis (utrique enim Plutarchus tribuit) de oculorum continentia. Cui simile illud Xenocratis; qui negabat quicquam referre, pedes ne an oculos in alienam domum defigere-mus, apud Ælian. Lib. 14. Var. Hist. Cap. 42. qui, Cap. 22. ejusdem Libri, exemplum adfert eorum, qui oculorum nutu & manuum gestu, quum per tyrannum colloqui non liceret, animi cogitata, alii aliis, aperuerint.

Cap. 28. αἰέ] χίλια ἐνεήκοντα πέντε.

τριῖς χεῖρες] Hanc & humanæ staturæ mensuram dicunt, quæ annos tres nato media sit. Basil. Magn. Homil. 10. Hexæm. τριετὲς τὸ παιδίον ἐμέτρησεν ὁ πατήρ, οἶδεν ὅτι τὸ διπλάσιον τέτρε μέγεθος ἀπολήψεται ἐν τῇ ἡλικίᾳ.

Cap. 29. Φωνὴ ἢ μακρόφων] Sonitus & tonitru ex eo sunt genere, quæ sane nullo modo pingi possunt. Sed quum in Obeliscis, qui Romæ supersunt, multæ conspiciantur imagines rerum nec naturalium nec artificialium; quæ quid sibi velint, hodie nemo facile dicat: fieri potest, ut eæ mutuo inter Ægyptios ac tacito consensu de hujusmodi rebus, quæ sub visum non cadunt, acciperentur.

Φωνὴ] ἢ Φωνὴ pro tonitru accipitur Exod. 9. Ac Phyci dicunt, fulgur tonitru posterius erumpere, ut sanguis vulnus sequatur: prius tamen videri; auditu sonum expectante, visu lumini occurrente: Plut. Lib. ad Princip. Inerudit. Plin. Lib. 2. Cap. 54.

βροντιὰ] τί μοι φιλοσοφῆσεις περὶ ἀέρος παῶν ἢ βροντῶν, ὧ βροντῶν ἀπὸ γῆς σὺ, ἢ ἐδὲ μικροῖς σπινθήρεσι τῇ ἀληθείας λαμπρόμηνε; τίνες

Dd

τῖνας ἀτμὲς ὑπὸ γῆς αἰθέρα, νέφες δημιουργός; ἢ αἴεθ' πύκνωσιν
 ἵνα, ἢ νεφῶν ἢ μαλαμάτων (νεάφ. ἢ πυκνωμάτων) θλίψιν ἢ σύρ-
 ρηξιν; ἵνα ἢ μὲν θλίψις σοι ἢ ἀσθενίῳ, ἢ ὃ ῥῆξις ἢ βροντῇ ἀπερ-
 γασθῇ. ποῖον δ' πνεῦμα σενοχωρέμενον, εἴτα ἐκ ἔχον διέξοδον; ἵνα
 ἀσθενίῃ θλιβόμενον, ἢ βροντήσῃ ῥηγνύμενον. Naz. de Theolog.

Cap. 33. ἐπεὶ δὲ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν] Forte legendum
 ἐπεὶ δὲ 15. σύμβολον ἡδονῆς εἶναι εἰπομένη: id enim antea di-
 ctum est. Phasianinus; Coitum vero indicare volentes, bis
 sextum decimum numerum pingunt; maris & fœminæ gemina-
 tam voluptatem significantes, quæ illa ætate per coitum filios
 gignit, ut demonstratum est.

Cap. 34. φοίνικα τὸ ὄρνεον] ὁ φοῖνιξ ὁ ἀραβικὸς, ὄρνεον λέγει
 εἶναι μονογῆρες, ἀζύγον ἐν τῇ δημιουργίᾳ. καὶ ἐτη φ'. τὸτο πάσ-
 χος, ὃ ἢ φοιδράν παρῆα ἢ ἀνάσσειν. αὐτοὶ γὰρ ἢ οἱ ἐκλιπες παρὶ
 αὐτῆ διηγῆναι, ὅτι παρῆα τὸ τέλει αὐτῆ, ἔρχεται παρὶ ἢ Ἀγ-
 γυπτον; ἢ ἀντικρὺ δ' ἡλίς ἴσεται· εἴτα τεφρεται, ἢ ὑπὸ δ' χοῶς
 αὐτῆ σκώληξ γινώσκει· ἢ αὐτὸς αὖθις εἰς πλῶν μεταβάλλεται ἢ
 φοίνικα. τὸτο δ', ὡς εἰπομένη, καὶ ἐτη φ'. εἴωθε γίνεσθαι. M. Glycas
 Lib. 1. Annal. Vide & Naz. Carm. Parenet. ad Virg. V.
 526. Epiphanii Physiologum Cap. 11. ejusdemque An-
 cyrotum P. 505. ubi mendose, θαυμάσαι δέ μοι ἅπασιν (pro
 εἰπεῖν) παρὶ τῆς ἢ ἀπίσαν ἐκλιπών, legitur. Phœnicem in
 Ægypto visum, Tiberio mortem denunciaffe, scribit
 Xiphilin.

πολυχροινώταται] Inde natum Proverbium φοίνικ' ἐτη
 εἴωναι, Lucian. Hermotim.

πάντων γὰρ ὁπλῶν] Hinc Sol Homero ὑπερίων dicitur,
 Iliad. τ'. Odyss. α'. Virg. 4. Æneid.

Sol, qui terrarum flammis opera omnia lustras.

200

πολὺς] Lacunæ forsan inferendum, τέτρεσι πάντα περιέχων, id est (ut Phasianin.) *omnia ambiens*: vel, ut Etymologiftes, δι' ἧ τὰ ὅλα συνέχεται. Nisi pro πολὺς sit legendum παλὺφθαλμος: id enim Græca lingua esse Osirin, quo Solem intellexerint, affirmat Diod. Sicul. *Libr. 1.* quem consule.

Cap. 35. ὡς Αἰγυπτίων] Malim legere τὰς Αἰγυπτίους: vel λέγονται ᾧ, &c. οἱ Αἰγύπτιοι, id est, *Dicuntur siquidem Ægyptii Sole magis gaudere, quam ceteræ gentes.* Phasianinus: *Sole namque supra reliquos mortales, omnes Ægyptii gaudere traduntur.*

Cap. 36. ἡ γῆς] Plut. 9. *Sympos. 2. 3.* Mercurium primum Deorum in Ægypto literas invenisse inquit; itaque Ibin Ægyptios signum facere primæ literæ. Cur autem cordis Symbolum eadem fuerit; colligi potest e pictura illius avis apud Ælian. *Lib. 10. Cap. 29. de Animal.*

Cap. 37. ὁ ὃ ἀφύης] Philo *Lib. περὶ τῶν μετεωρολογίας. P. 66.* φύσεως δὲ μὴ προὔπαρχόντος, ἀνωφελεῖ πάντα, &c. Xenocr. ἔτι παρ' ἐμοὶ πόντος ἔκινάπτεται.

Cap. 38. μαθὼν γράμματα] Menander, λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

Cap. 39. ἱερογραμματεία] Sacri Scribæ apud Ægyptios etiam futura vere prædicere poterant; Suidas, e *Lib. 2. Originum Fl. Josephi Cap. 5.*

ὥσπερ οἱ κύβες] Plut. *Problem. Rom. Q. 51.*

ἀτενίζε] Recitat idem Plutarchus (& Ælian. *Lib. 7. Cap. 13. de Animal.*) exemplum canis, Cappari, qui sacrilegum Athenis in Æsculapii templo prodiderit.

ἐλαφρότερον] μακρόν, Aristot. 3. *de Part. Animal. 12.*

Cap. 40. Ἀρχὴν δὲ ἢ δικαστὴν] Thebis simulacra fuerunt

Dd 2

dedi-

dedicata judicum manibus carentium; & princeps judicum oculos in terram dejectos habens: quo innuebatur, justiciam donis & alloquiis non esse obnoxiam, Plut. *de Iside*. Vide & Diod. *Siculum Lib. 1. Sect. 2.*

Cap. 41. Πάσφρον] Diod. *Sicul. Lib. 1. Pag. 18. πασφρών* meminit: ut Plut. *Lib. de Iside*, ἱεραφύρων καὶ ἱερασίων, λινὰς ἐσθῆτας φορέντων. Ubi ἡ λινοςολίων solam Iliacos facere negat; ut nec barba pallioque graves, illico sint philosophi.

Cap. 42. Ωροσκόπων] *Horoscopum*, Phasianinus.

ἀλλ' ἐπειδὴ] *Sed ob id, quia hominibus ab ipsis horis ac temporibus tribuuntur*, Phasian.

Cap. 43. Ἰδωρ] Sacerdotes, qui sunt maxime observantes legum, lustrandi sui causa aquam inde petunt, unde Ibis biberit; quod infectam aut insalubrem nullam hæc aquam tangat avis. Plut. *de Iside*, & *Lib. de Solertia Animal. Ælian. Lib. 1. C. 45. de Animal.*

πῦρ] καθαρτήριον καὶ φαύλης ὕλης καὶ μοχθηρῆς, Naz. Ejus θυμιατήριον, id est, acerra, fuit Symbolum, ut aquæ phiala.

Cap. 44. μῦσος] Plutarch. μῦσος: Vide *Notas ad Caput 14.* & Lucian. *de Syria Dea.*

κενοποιῶν] καινοποιῶν: Phasianinus, *Effetque perinde, ac rem novam & inusitatam moliri, si quis Sacerdos id facere tentaret: nam pisces apud eos se invicem absumunt, ob id odio summo pere habiti.*

ἀπλοφάγον] Nemef. *de Nat. Hom.* καὶ ὅτι τὸ ἰχθύων φύσις ἀπλοφάγος &c. *P. 23.* quem vide.

Cap. 45. ὁ ἔφης] Epiphani. contra *Ophitas*, serpentem caput inprimis munire testatur, non nescium, ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς ἡ πᾶσα ζωὴ αὐτῆς τυγχάνει.

Cap.

Cap. 46. ταῦρον] ὁ βασιλεύς τῶν ἡμέρων ζῶων, Macar. *Homil. I.*

μηδέποτε ἔθλητο θηβαινεῖν μὴ τὴ σύλληψιν] διδασκέω δ' ἀνὴρ, inquit Philo, μὴ ἀτελεῖς γονὰς, ἀκαίρως ἢ ἀμύσας χάριν ἡδονῆς, περιέσθ. φιλήδονοι μὲν γὰρ, οἱ μὴ σποσθῶς ἕνεκα τέκνων, ἢ ἔδιακονίσαι τὸ γένος, συνέρχοντο γυναῖξιν· ἀλλὰ θηρώμενοι, συνὸν ἢ τεύχων τρόπον, ἢ ἐξ ὀμιλίας σπύλαυσιν. Zenobie certe, Palmyrenorum reginæ, eam fuisse castitatem, scribit Treb. Pollio, ut ne virum suum quidem sciret, nisi tentatis conceptionibus.

Cap. 48. τεύχον] ἡγάμενον αἰπολῆς, *Proverb. 30.* τὸ τεύχον ἀπεθέωσαν, ἔσθ' τὸ γυνήϊκον μόριον, *Diod. Sicul. Lib. I.* hircum Mendesii coluerunt, *Clem. Al. Protrept.*

Cap. 49. ὄρυγα] Ita recte Cod. Aug. non, ut in G. Morelii M. S. (quod Pierius tamen probat *Lib. 25. Hieroglyph.*) ὄρυγα. Hæc fera olim in vivariis, ad quadrimum usque, alebatur; *Columella Lib. 9. Cap. 1.* Cornu etiam ejus animalis in militia mirificus erat usus, ἔσθ' τὸ μέγεθος ἢ τηλικόν, *Diod. Sicul. Lib. 3.* (ubi ὀρύχων, mendose pro ὄρυγων, legitur) & Agatharchides. Oryx Aristoteli μονόκερως est, *Lib. 3. de Part. Animal. Cap. 2.* & *Lib. 2. Hist. Animal. Cap. 1.* Oppian. *Lib. 2. Cynaget.*

Εἰς δὲ τις δρυμοῖσι παρέστι ὀξύκερως θήρ,

Λαγίσθυμο ὄρυξ, κρυερὸς θήρεας μάλισα.

ἔ,

Πινόκερως δ' ὄρυγ μὲν ἔφιν δέμας αἰθυκλήρ

Οὐ ποσσὶν μείζων —

Cæterum Plutarchus *Lib. de Solert. Animal.* Orygem ea die & hora vocem ait emittere, qua fidus oriatur, quod *Sirium*

Dd 3

rium & Caniculam Græci appellant, Ægyptii Sothin. Cujus sententiæ adstipulatur Aelian. *Lib. 7. Cap. 8. de Animal.* Plin. *Lib. 2. C. 40.*

ἄπὸ τοῦ ἡλίου ἀστὴρ] Ad Solis exortum conversus oryx, alvum dejecit, Aelian. *Lib. 10. Cap. 28. de Animal.*

πτερωτῶν] κτηνῶν legendum esse, vel e Deuteronomii *Cap. 14.* liquet: neque enim oryx volucre, sed quadrupes est. Phasianinus, *Idcirco sacerdotes quoque solum hoc animal ex omnibus aliis animantibus absque jugulatione comedunt.*

πιὼν] Lege πιὼν. Mox pro ἀναταραχάσθ, Phasianini Codex ἀνορύσθ: interpretatur enim, labiis defodiens.

Cap. 51. μῦαν] τὸ θεοστυγὲς καὶ πτερωτῶν, καὶ ἀναιδέστων, Philo *Lib. 1. de Moysē.* Aelian. *Lib. 2. de Animal. Cap. 29. & Lib. 7. C. 19.*

ἦτε καὶ ἐργασμένη μαλαὰ περὶ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ιχθυόα δακύνει —

Homerus *Iliad. ρ'.*

Cap. 52. μύρμηκα] De formicæ industria, *Proverb. 6. 30. Basil. M. Homil. 9. in Hexaëm. Aristot. 9. Hist. Anim. 38. Aelian. Lib. 4. Cap. 43. de Animal. πολεμιστὸς ἔστι; ἀλλὰ ἔμύρμηκα & σπολεμένη: inquit D. Chrysost: χρυσοφορεῖς; ἀλλ' ἐκ ἔτιως, ὡς οἱ Ἰνδοὶ μύρμηκες. De his, idem Aelian. *Lib. 16. de Anim. C. 15. & Dio Chrysost. Orat. 35.**

Cap. 53. χλωαλόπεκα] Aelian. *Lib. 11. Cap. 38. vulpanferem φιλότεκνον & ipse appellat, atque in tuendis pullis eandem, quam perdix (de qua Basil. Homil. in S. Baptisma) operam ponere, ac, ut illi elabantur, se venatoribus capiendam præbere, scribit.*

Cap. 54. Πελεκάννα] De hac ave Physiologus Epiphanii *Cap.*

Cap. 8. Mich. Glycas *Annal. Lib. I.*

Cap. 55. κικονίαν] Hanc ciconiam esse volunt, de qua Philo in *Expositione Decalogi*. Basil. *Homil. 8. in Hexaëm.* Physiologus Epiphani *Cap. 25.* Aristot. 9. *Hist. Animal.* 13. Aelian. 3. *de Animal.* 23. Illam coluerunt Thesiali, Clem. Alex. *Protrept.* quod serpentibus esset infesta, eosque occideret; Plut. *Lib. de Iside.* Steph. *de Urb.*

μόνον] Sunt qui meropes idem facere confirmant. Arist. *Ibid.* Aelian. 9. *de Animal.* 30. Plin. *Lib. 10. Cap. 10.* Legendum & apud Suidam arbitror τὰς μέροπας, pro ἀερόπας, in *DiCTIONE* ἀντιπελαργεῖν.

τίλλει αὐτῶν τὰ πτερόα] τοῖς οἰκείοις πτεροῖς διαθάλλει, Basil.

Cap. 56. ἵπποποτάμους] Plut. *Lib. de Solert. Anim. Ciconie*, patres suos alunt: equi fluviales, ut cum matribus coire possint, eos necant. Symbolice Hippopotamus eidem Plutar. *Lib. de Iside* notat impudentiam. Vide Aristot. *Lib. 2. Cap. 7. de Animal. Hist.* Aelian. *Lib. 7. Cap. 19* Strabonem *Lib. 15.* & Nonn. *Dionys. Lib. 26.* cujus adeo versus subijci am, propter consensum cum aliis Scriptoribus:

— — — ἐὼς Ἰνδὸς Ὑδάσπης·
 Κεῖθι μελαμψήφιδι διαζύων ῥέον ὄπλῃ
 Νήχευ ὕδατόεσι ποταμῇ· ἵππου ἀλήτης,
 Οἷον ἐμὲ Νείλοιο φερειχρὲς οἶδμα χαράσων,
 Ναιετάει βυθίοιο δι' ὕδατος ὑγρὸς ὀδίτης,
 Μηκεδανᾶς χρύνεσιν· ἐπ' αἰγιαλοῦ δ' βαίνει,
 Αἰχμῇ καρχαρόδοντι διασχίζων ῥάχην ὕλης·
 Καὶ διεπλὺν ἀχάρεκτον ἔχων χρῦνον ἄρπαγα καρπῶν,
 Μιμηλῇ δρεπάνῃ σαχυνηφόρῳ λήϊα πέμνει,
 Ἀμνητὴς ἀσίδην· ἀμαλκοφόρος τοκετοῖο.

One-

Onesicratus apud Strabon. etiam in India nasci perhibet. junge etiam Aristot. 8. *Hist. Animal.* & Ælian. *Lib. 5. de Animal. Cap. 54.* Plin. *Lib. 8. Cap. 25.*

εἰς ἣ τὸ κατώτατον] Phasianinus, *Itaque non ab re Egyptii iidem ad inferiores sceptri divini partes Hippopotami ungulas duas pingunt; ut videatur legisse; ὥστε ἐκ ἀπο σκόπε οἱ αὐτοὶ Αἰγυπτιοὶ εἰς τὸ κατώτατον μέρῳ τῆς γῆς σκήπτρον γράφουσιν ὄνυχας* &c. de quo, Suidæ locum habes *Supra Pag. 187.*

Cap. 57. περισσεύων] De columbis, Aristot. 9. *Hist. Animal. 7.* Ælian. *Lib. 3. de Animal. Cap. 44.* Epiphan. contra *Ophitas.* Columbas tanquam deos coluerunt Assyrii, Lucian.

ὡς χαλὴν ἔχει] Alas columbæ sibi contingere, David ille Vates exorat *Psal. 54.* Ita enim solenne est sacris effatis obscure Spiritus Sancti virtutem nominare: sive quod ea avis felle careat, sed quod pectoris inimica sit, ut testantur qui id observarunt; Greg. Nyss. *de Virg. Basil. M. Expos. Psal. 33.*

Cap. 58. ἐν ὕδατι περιπατῶντας] τῶν κυμάτων περὶδυνάσας, Naz. Unde Apostoli Christum in mari ambulantiem conspicati, spectrum esse dixerunt, *Matth. 14.*

Cap. 59. κἀκίςον] Ita & M. S. & Phasianinus.

Cap. 61. ὁ γὰρ βασιλεὺς] Siquidem domus regia in ipso terrarum orbe unica existit, Phasianinus.

Cap. 62. μέλισσαν] De apum natura, *Proverb. 6.* Basil. M. *Hom. 8. in Hexaëm.* Theodoret. *Lib. 5. de Providentia.* Aristot. 5. *Hist. Animal. 22.* & *Lib. 9. Cap. 40.* Ælian. *Lib. 1. Cap. 59. 60.* & *Lib. 5. Cap. 10. 11. de Animal.* Plin. *Lib. 11. Cap. 5. &c.* Virg. 4. *Georg.*

μόνον] Animantes aliæ sub duce degunt, ut grues, apes: aliæ

aliæ nulli subditæ imperio sunt, ut formicæ, & alia innumera pene genera. Arist. 1. *Hist. Anim.* 1.

ἐκ τῆς μέλιτος] ἐργασίας: Phasianinus, ex illius itidem apīs mellificatione atque opere assiduo, nec non ex aculeo, operationem variarum rerum, quæ ad usum humanum necessariæ sunt, atque potentiam inprimis præparandam esse, statuerunt. Quæ duo ad gubernationem civitatis maxime pertinere, & cæteris rebus conducibilia esse judicaverunt. Ammian. Marcell. Lib. 17. per speciem apīs mella conficiendis indicant regem: moderatori cum jucunditate aculeos quoque innasci debere, his signis ostendentes.

ὅτι οὐκ εἶναι πρὸς τὴν πόλεως διοίκησιν, secundum interpretationem Phasianini.

Cap. 65. ἐργα] ἐργα, id est, operæ, legendum; monet Pierius Lib. 35. *Hieroglyph.*

Cap. 66. καθὼς καὶ πρὸς] Cap. 4. Hic locus obscurior est, quia Autor vocibus *ortus* & *occasus* non utitur in eadem significatione, qua Astronomi. Sensus Amico nostro videtur esse: Luna singulis mensibus viginti octo dies ἐν πλάτει sumptos conspicua est, reliquos vero dies (nam spacium unius mensis integri, cum vulgo, triginta dierum esse statuit) sub radijs solaribus occultatur. Solet enim in regionibus Australibus, qualis est Alexandria Ægypti, ubi hic Autor vixit, altera fere post novilunium die Luna rursus conspici. Quando igitur mensem exprimit ea figura, qua Luna apparet, dum viginti octo dies complectitur; numerationis initium a primo apparitionis die facit, signumque mensis Hieroglyphicum eam vult esse figuram, quam Luna die apparitionis suæ ultima repræsentat.


E c

Cap.

Cap. 67. πολύγονον] Ova sexaginta ut plurimum parit, Aristot. 5. *Hist. Animal.* 33.

N O T Æ

DAVID. HOESCHEL. AD II. LIBRUM HIEROGLYPH. HORAPOLLINIS.

Cap. 1.  Εὐν] Sydera enim pro Diis olim habita, Philo *Lib. I. de Monarchia & Expos. Decalogi*; quæ qui coluerint, eos peccasse quidem ait, sed minus, quam qui lapides & ligna, metallum, atque id genus alia, adorarint.

χρόνον] De Sole & Luna, ἔωσαν (inquit) εἰς σημεῖα ἢ εἰς καιρὸς, ἢ εἰς ἡμέρας ἢ εἰς ἐνιαυτοὺς, *Genes.* 1.

νόστα] Quod tum Stellæ maxime sint conspicuæ.

Cap. 3. χειμερίαις] χειμεριναῖς, M. S.

Cap. 4. καρδία φάρυγγος] Secus iis, οἱ τ' ὁ μὴ βάζει, κακῶς δ' ὀπίθεν φρονέουσιν, Hom. ἡ γλῶττιν τῇ καρδίᾳ πλατύνει ἀντίφθογγον, *Nicetas*.

Cap. 5. ὅμα] *Principium & finem*, Phasianinus.

Cap. 7. αἰδοῖον χειρὶ] ἢ ἀνάχαρσιν ἢ Σαύθιν τοσούτον ὁ τ' σωφροσύνης ἢ τ' ἀσκήσεως ἔως κατέχευεν, ὡς καὶ κοιμώμενον τὰ χεῖρα αὐτῆς καὶ τὰ αἰδοῖα κρατεῖν δι' οἰκείων χειρῶν. Μόνον γὰρ χειρῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπνώτων ἐδείκνυε, πόσης ἀσφαλείας δέον τὰ τοιαῦτα, M. Glyc. *Annal. Lib. 3.* Clem. Alex. *Ser. 5.* Plut. *Lib. de Garrulitate*. Πηγάφει καὶ αὐτὲς εἰκόσι, Γλώσσης, γαστρός, αἰδοῖων κρατεῖν, Laërt.

Cap. 8. νόστον ἀνθρώπου] Ob hujusmodi herbæ asperum scilicet tetrumque odorem, quem vix homines ferre possunt, Phasianinus.

Cap.

Cap. 9. νωλιαῖον] Semen enim labi per spinam e cerebro videtur, Arist. *Problem.* 56. *Señ.* 10. Autor *Libelli* αὐτὸ γονῆς apud Hippocratem, χωρὶς γὰρ τὸ πλεῖστον ἔχει γόνυ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὰ ἔσχατα εἰς τὴν νωλιαῖον μυελόν. Idem, semen facit ἀπόσπασμα ὅλης ἑώρας.

Cap. 10. Ορετύγ] Forfan hoc etiam loco, ὄρευγ legendum.

Cap. 11. δεξιόμενοι] *dextras jungentes*; hoc e M. S. Aug. reposuimus. Phasianinus, *qui sese circumplexi dextris excipiant*. Apud Aldum ἀξιόμενοι legitur, quod Mercerus expressit.

Cap. 13. ἀναμέτρησιν σημαίνει] *Illis enim numerum comprehendere facilius homines consueverunt*, Phasianinus.

Cap. 15. ἱέραξ] ἔσηκεν ἱέραξ ἀναπέλασας τὰς πτέρυγας, ἀκίνητος καθορῶν τὰ πρὸς νότον, *Iob* 39.

ἢ ἄλλως] πῶς τὸ αὐτὸ, M. S. sensu eodem.

ἀνεμον σημαίνει] *Ita enim velox in volando, sicut ventus, accipiter perhibetur*, Phasianinus.

Cap. 19. Προτομή] *Ulcus*, Phasianinus.

Cap. 23. Ακοή ζωγραφική] Phasian: *Audientem quippiam hominem arrectis auribus, seu auditum ipsum pingentes; opus quod futurum est, declaratur. Postquam enim, quæ facturi sumus, audivimus; ad futurum opus nos ipsos accingimus.*

Cap. 24. Σφήξ αἰετοειδής] Phasian: *Ex Crocodilo vespa per aërem volitans quum picta fuerit, nocentem sanguinem vel cadem significat. Quam lectionem agnoscit Pierius quod Lib. 26. Hieroglyph. sed Infra Cap. 44. Autor vespam ex equino cadavere nasci ait: velut etiam Aelian. 1. de Animal. 28. Versus apud Suidam,*

Ec 2

Ια-

Ἰππων ἢ σφῆκες γυνή, ταύρων ἢ μέλισσαι.

Cap. 25. Νυκλκώραξ] νυκτὸς κώραξ, Apolin. *Psal.* 101. De hoc, Basil. M. *Homil.* 8. *Hexaëm.* Aristotel. 8. *Hist. Animal.* Cap. 3.

Cap. 26. Παγὶς ἔρωτα] Phasian. *Laqueus pectus amorem significat*, in quo quædam veluti venatio existit: ubi pedicis Cupidineis & laqueo amantes irretiti, quodammodo detinentur.

Cap. 27. Λόγοι ἢ φύλλα] *Descripta folia, codicillique*, Pierius *Lib.* 47. Cap. 36.

παλαιότατον] παλαιότης, Idem ex M. S.

Cap. 30. γραμμὴ ὀρθή] Vide eundem Joan. Pierium, *Lib.* 37. *Hieroglyph.*

Cap. 31. χελιδόνα] De hac, Aristot. 9. *Hist. Animal.* 7. Ælian. 3. *de Animal.* 25. Plut. *de Solertia Animal.* Plin. *Lib.* 10. Cap. 33.

Cap. 32. περσερὰν μέλαιναν] αἱ πελειάδες καὶ αἱ φάσσαι καὶ τὸ τρυγόνων γένος, καὶ ὅσα τέτοις παραπλήσια, ἢ θηπιμίαν οὐ ποιεῖ πρὸς ποικὰ ἢ ἀναίδλω, ἀλλὰ πρὸς ἓν ἢ ὁμόφυλον, Cl. Al. *Str.* 2.

Cap. 33. ἰχνόμωνα] Idem scribit Aristot. 9. *Hist. Animal.* Cap. 6.

Cap. 35. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ] *uterque enim necat*, exitium affert. Crocodilo autem insidiari non scorpionem (quod ex hoc Autoris Commatio volunt eruere: nisi locus Æliani huc sit arcessendus, *Lib.* 2. Cap. 33. *de Animal.*) legimus, sed ichneumonem: Plut. *Lib.* *de Solert. Animal.* Strabo *Lib.* 17. Oppian. *Lib.* 3. *de Venat.* Diod. Sicul. *Lib.* 1. Plin. *Lib.* 8. Cap. 27. secundum quem ἢ ὁ δελφιν & κροκόδειλος καὶ αἰγώνισος.

Cap.

Cap. 36. ὀσάριον] ἢ ρδ ἡ γαλὴ ὀσῶν-ἐχθρὸν τὸ αἰδοῖον, 2. *de Hist. An.* 1. *Aristotel.*

Cap. 37. χοῖρον] Naz. — ἐλομύωντε συν ἡρώ — & *Carm. ad Episcopos*, V. 41.

Πῶς δὲ τε σὺς μονόφορβον ἐμὴν δηλήσαθ' ἀλωαί.

Vide legem contra fues, apud Ælian. 5. *de Animal.* 45.

Cap. 38. λέοντα] Crebrior enim iracundia ejus, Plin. *Lib.* 8. *Cap.* 16. συναπεργνήθη ὁ θυμὸς τῷ λέοντι, Basil. *Θῆρ*, αἰθμασι βρυχαλέοισι χολέμῳ, Naz.

ἐκσείζοντα] Phasian. *discerpentem*. Sed e ratione, quæ Symboli redditur, conjicio legendum ἐξοσειζοντα : & mox ἐξοσειζομένης. ἐξοσειζειν proprie significat exossare, ἐξαεθρῆν deartuare.

Cap. 39. κύκνον] Olorum morte narratur flebilis cantus, falso (ut arbitror) aliquot experimentis, ait Plin. *Lib.* 10. *Cap.* 23. negat Ælianus quoque se de eo quicquam affirmare posse, *Lib.* 2. *Cap.* 32. Naz. *Orat.* 2. *de Theologia*, & *Carmine ad Nemesium*, V. 309. cantilenam illam cygnum expansis ad auras alis efficere, scribit; quod ore modulari videri possit. Ὀφωνίαν eidem tribuit D. Chrysost. *Comm.* in 2. *Cap. Epist. ad Philipp.* Plato *Phædone*, Arist. 9. *Hist. Animal.* 12. Cic. 1. *Tuscul.* Dio Chrysost. *Corinthiaca*. Lucian. *Timone*, & *de Eleetro*.

Cap. 41. ἀνδρα.] Phasian. *Virum, qui radio solari visum hebetaverit, caligantibusque oculis febrem contraxerit, & exinde mortuus tandem sit, significantes; cantharum, hæc est, scarabæum cæcum pingunt: hic enim radiis solaribus obcæcatus nonnunquam perimitur.*

Cap. 42. ἡμίονον] *Genes.* 36. οἱ ἱαμεν, id est, multi, dicunt.

E e 3

cuntur ab Onan primo inventi, in Eremito. Idem, ὁρεῖς
Philoni. Vide Aristot. *Lib. 2. de Generat. Animal. Cap. 8.*
Ælian. *Lib. 12. Cap. 16.* Plin. *Lib. 8. Cap. 44.*

Cap. 43. *Quæ pueros fœmineos*] Phasian. *quæ fœminas*
primo, mox mares.

ἄρρεν ἵκτε] Dicunt Physiologi, εἶναι τὸ μὲν ἄρρεν ἐκ
τῶν δεξιῶν, τὸ δὲ θήλυ ἐκ τῶν ἀριστερῶν, Aristot. 4. *de Generat.*
Animal. 1.

Cap. 44. ἐκ γὰρ τέτρα] Ovid. 15. *Metamorph.*

Pressus humo bellator equus, crabronis origo est.

Cap. 45. ἐκλιτρώσκει] καὶ ἐκβάλλει δὲ ἵππου κύμα, ἐὰν
ἐσφρήσῃ ὁσμὴν λύχνης σκοπευνομένης, Aristot. 8. *Hist. Animal.*
Cap. 24. Ælian. *Lib. 9. Cap. 54.* ἢ ψηλαφηθεῖσα, Plin. *Lib.*
28. *Cap. 7.*

Cap. 46. φύλλον δάφνης] δάφνανον, Ælian. *Lib. 5. Cap.*
46. *de Animal.*

Cap. 47. ἐκ τέτρων] Aristot. 5. *Hist. Animal. 19.*

Cap. 48. τὴν χοιλίαν ἔχει] Idem 2. *Hist. Anim. 15.* πρὸς
τοῖς ἐντέροις. Vide Supra Notas ad *Lib. 1. Cap. 57.* Galen.
Tomo 3. Lib. πρὸς μελαίνης χοιλῆς Extremo, flavam bilem, ξαν-
θὴν χοιλίαν illis tribuere videtur.

Cap. 49. λίθον] αἰκίτην, Ælian. *Lib. 1. Cap. 35.*

Cap. 50. ὠρίδα] Avem tardam, asionem: Plin. *Lib. 10.*
C. 22. 23. Ælianus contra Φίλιππον asseverat, *Lib. 2. Cap.*
28. *de Animal.* sed solam ex avibus metuere canes, *Lib. 5.*
Cap. 24.

Cap. 52. μὴ ἔχουσα πτερὰ] Ideo Aristoteli δερμώπτερον δι-
citur, 1. *Hist. Animal. 5.*

Cap. 53. ὀδόντας] *Volucrum nulli dentes, præter vespertilio-*
nem,

nem, Plin. Lib. 11. Cap. 37.

μασδς] Idem Lib. eod. Cap. 39.

Cap. 55. ὁ δὲ ἔσματος ἔλαλει] ἄσμου ς : Plin. Lib. 11. Cap. 26. Arist. 4. Hist. Animal. 7.

Cap. 56. νεοσίων] πρὸ ἀετῶν, Aristot. 9. Hist. Animal. 32. Plin. Lib. 10. Cap. 3.

ὕψιλλότερ] Jobi 39.

Cap. 57. φοίνικα] Ovid. 15. Metamorph. Laetantius Carm. de Phœnice. Vide Supra Notas ad 34. Cap. Lib. 1.

ὁ νεοσὸς πάλιν ἐπὶ ἰδίων πατερίδα] De sepultura Phœnicis, Herodotus Euterpe.

Cap. 59. ἔχιν] De coitu & partu viperarum, Basil. M. Homil. contra Fœneratores, de Invidia, & 9. Hexaëm. Ælian. L. 1. C. 24. de Animal.

Cap. 60. ἐν τῇ] deest forte ὠδῶν. Phasianinus, partus tempore.

Cap. 62. σαλαμάνδραν] ἢ ἔδδ' πυρὸς λωβήσατο λυγνὸς, Nicand. Alexiph. ζῶν ἐν πυρὶ σκαῖρον, ᾧ τὰ πάντα ἀλίσκει : animal in igne, quo omnia consumuntur, saliens. Naz. in Vita Basil. M. & Parænesi ad Virg. V. 580. Aristot. 5. Hist. Animal. 19. Ælian. L. 2. C. 31.

ἐκατέρω] Phasian. Ipsa enim quum in igne fuerit, ab utroque capite quos attigerit flammis conficit, ignemque etiam tactum extinguit. ζῶν αὐτὴν πυρὸς λυγνόν, quæ in igne vivat, inde exempta moriantur, meminerunt Philo Lib. de Noha, deque Gigantibus. Macar. Homil. 14.

Cap. 63. ἀσπάλακα] De talpa, Epiphan. contra Adami-anos. Galen. Lib. 2. πρὸ σπέρματος. Cl. Alex. Protrep. Aristot. 1. Hist. Animal. 9. Oppian. 1. de Venat.

Cap. 64. ἀπρόσιτον] Phasian. aditu difficilem, atque inaccessiblei-

cessibilem, ἀπρόσιτον.

Cap. 65. ἐξωλείας] *ἐξολίας videtur legisse Phasianinus; quum ita reddiderit; Hominem, cui fraus propria perniciosam relegationem attulerit, cuique fuga sua noceat, significare volentes, &c.*

κάτορα] *De hoc, Ælian. Lib. 6. Cap. 34. de Animal.*

Cap. 68. τὸ μᾶλλον ἀκούσα] *Plut. Lib. 4. Sympos. Q. 5. ὁξυηκοῖα ἢ δοκεῖ διαφέρειν ὁ λαγὼς· ὡς Αἰγύπτιοι θαυμάσαντες, ἐν τοῖς ἱεροῖς γεγύμασιν ἀκούω σημαίνεσι, τὸς λαγῶς γεγύφοντες, id est, Celeritate autem exaudiendi lepus aliis videtur antere. Cujus admiratione ducti Egyptii, in suis Sacris Literis, πιστο lepore, auditum significant.*

τῶν ὠτῶν] *Capras auribus spirare, autor est Archelaus (Plin. Lib. 8. Cap. 50.) & Alcmaeon; negat Aristot. 1. Hist. Animal. 11.*

Cap. 70. υἰάνης] *De hyæna, Cl. Alex. Lib. 2. Ped. Cap. 10. & Aristot. 6. Hist. Animal. 32. hyænam sexum annua vice permutare, negant. Pro Autore nostro faciunt Ovid. 15. Metamorph. Ælian. Lib. 1. Cap. 25. de Animal. Oppian. Lib. 3. de Venat.*

Θαῦμα ἢ ἡ τὸδ' ἄνεσα παρὶ σῆκτῃσιν υἰάνης,
Ἀρσένα καὶ θήλειαν ἀμείβεσθαι λυκάεσσι,

Id est, ut Joan. Bodinus;

*Majus eo referunt etiam miraculum, Hyenas
Alternis annis naturæ jura novare, ut
Ambiguus fiat modo mas, modo fœmina fœta.*

ῥέγμαλα] *Mirum dictum, si pelles utriusque contrarie suspendantur, decidere pilos pantheræ, Plin. Lib. 28. Cap. 8.*

Cap. 71. αὐτὴ γὰρ διωκομένη] *Plin. Ibid.*

Cap.

Cap. 73. διαβέντα] Phasian. *qui detineatur, quique perexiguâ jactura ab eorum manibus sese liberet.*

τὸ ἀκρον τῆς ἑρᾶς] De quo Plin. *Lib. 8. C. 22.*

Cap. 75. ἔδεν γδ ἀλλο] Idem confirmat Aristot. 9. *Hist. Animal. 44.* autoritate Homeri *Iliad. λ'.* Quibus præterea Leo terreatur; vide apud Plin. *Lib. 8. Cap. 16.*

Cap. 76. φαγὼν πίθηκον] Plin. *Ibid.*

Cap. 77. Ἀνθρωπον δ' ἀπὸ ἐξωλείας] Phasian. *hominem, qui ad bonam frugem ob primam relegationem a patria, quam passus fuerit, demum redierit, morigeratusque inde factus sit.* ut rursus ἐξοείας in ejus Codice scriptum fuisse, existimem.

Cap. 80. ἔτ' γὰρ] Phasianinus, Codicis beneficio, lacunam sic explet: *Hic enim ab aqua quum exierit, os hians prominentibus dentibus, hirudinibus refertum, gerit: intra quod trochilus, quum voluerit, penetrans ultro citroque libere commeat.* De quo, Herodot. *Euterpe*, Aristot. 9. *Hist. Animal. 6.* ἔτ' *Lib. θαυμασ. ἀνεσμάτων*, Plut. *Lib. de Solert. Animal. Ælian. Lib. 3. Cap. 11. ἔτ' Lib. 8. C. 27. de Animal. Plin. Lib. 8. Cap. 25.*

Cap. 81. Ἰβέως πλερῶ] Serpentes quosvis Ibidum pennas timere, Ægyptii asserunt: Ælian. *Lib. 1. Cap. 38.*

Cap. 82. δὲς ἔκ' κυτῆρας] Idem Ælian. *Leænam* quinquies parere inquit, *Lib. 4. Cap. 34.* nec non Oppian. *Lib. 3. Cyneget.* Sed Basil. M. *Homil. 9. Hexaëmeri*, τὰ δ' φθαλκὰ καὶ ἄλλων, ὀλιγοτόκα. ὅθεν λέοντες ἐνὸς μόλις ἢ λέωνος μήτηρ γίνεσθαι γὰρ ἀκμαῖς καὶ ὀνύχων διασπαρξάσας καὶ μήτερον, ἔτω πρεῖσιν, ὡς φασι: idque ex Herodoti *Thalia.* Quod ipsius experientiae testimonio refutatur.

F f

Cap.

Cap. 83. ἀρκλον]

*Nec catulus, partu quem reddidit ursa recenti,
Sed male viva caro est: lambendo mater in artus
Fingit; & in formam, quantam capit ipsa, reducit.*

Ovid. 15. *Metamorph.* Plut. *Lib. de Amore Proles*, Arist. 6. *Hist. Animal.* 30. Oppian. 3. *Cyneget.* Plin. *Lib.* 10. C. 63. Fertur etiam Virgilius dixisse; *parere se versus more atque ritu ursino.* Gell. *Lib.* 17. C. 10. Aliter J. Scalig. *Exoter. Exer.* 6.

Cap. 84. μετεσκέδῃ] μετενομασίαν, Basil. M. *Homil.* 9. *Hexaem.*

ταύτη] Aristot. 2. *de Part. Animal.* 16.

Cap. 85. ἡ κελὼν] Arietem cornutum, & suis grunnitum, horret Elephas. Hoc modo Romani elephantos Pyrrhi, Epirotarum regis, in fugam vertisse, victoriamque ab illo reportasse dicuntur, Ælian. *L.* 1. C. 38. *de Anim.*

Cap. 86. χοίρε] Idem Aelian. *L.* 16. C. 36. Plut. *L. de Solertia Animal.*

Cap. 87. ἐκείνη ᾗ ὁρῶσα] Malim legere, ἐκείνῃ ᾗ ὁρῶσα ἢ ἐχθρῇ, φάγῃ, hæc siquidem, illo conspecto, in fugam vertitur. Theophrast. *L.* 4. *de Caus. Plantarum*, C. 11. εἰ πᾶσι ταῦτά μετέφορα καὶ τὰς ἰδίας φύσεις. ὅπερ ἐν πολλοῖς μὴ φανερόν, ἐκ πλείους δ' ὁμοφασίας, ὡς εἰπὴν ᾗ γὰρ γνωσμένων τὰ πρὸς τὰς ἐλάφους, αἱ τὰς ἐχθρὰς ἐθίσκιν, ὅφ' ὧν τὰ ἄλλα θνήσκουσιν. Vide Basil. M. *Expos. Psalmi* 28. Lucret. *Lib.* 6. qui initium verborum Theophrasti interpretatus est;

Et magis esse aliis alias animantibus aptas

Res ad vitæ rationem —

ἐλαφον] Hanc Plutarchus dictam existimat non a cursu, sed

sed serpentes attrahendi facilitate, & τῶν ἡ ἐλαφρότητα, ἀλλὰ τῶν ἡ ἐλξιν & ὀφews. De qua cervorum natura, præter jam dictos, Ælian. *L. 2. C. 9. L. 8. C. 6.* Plin. *L. 8. C. 32. L. 28. C. 8.* Oppian. *Lib. 2. de Venatione.*

Cap. 88. τῆς ἰδίας τροφῆς] Ita M. S. Aug. Phasianinus & Pierius *L. 2. Hieroglyph.* id est, *de victus ratione sollicitum* &c. κατορύσσονται τὰς ἰδίας ὀδόντας] Dentes, deciduos casu aliquo vel senecta, defodiunt, Plin. *L. 8. C. 3.*

τάττες ὁρύττει] Hactenus M. S. omisiss iis, quæ sequuntur, sensus ejusdem.

Cap. 89. κορώνων] De cujus vivacitate Plut. *4. Sympos. 1.* & Hesiodus apud Eundem *Lib. de Oraculorum Defectu,* Plin. *L. 7. C. 48.* Synes. *Epist. 110.* κορώνων ἐνιαυτὸς ἀρξαι.

Cap. 90. πάρδαλιν] Aristot. *9. Hist. Animal. 6.* Ælian. *L. 5. Cap. 40.* Plin. *Lib. 8. C. 17.*

ὀρμῶ] ὀρμῶ, odorem, rectius cum M. S. Augustano (ut ex iisdem Autoribus patet) legeris; quam ὀρμῶ, id est, impetum, cum Aldo & Phasianino, cæterisque Interpretibus. Ad pantheram ajunt plerasque quadrupedes accedere, suavitate odoris illectas, maxime simias, Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Ælian. *L. 5. C. 40. 53. & L. 8. C. 6.*

Cap. 91. αὐλητῆς] Mulcentur fistula pastorali & cantu, Aristot. *9. Hist. Animal. 5.* Plin. *Lib. 8. C. 32.* Ælian. *Lib. 12. C. 46.*

Cap. 92. ἔποπα] ὃν δὴ φασὶ δῖξ. λίπῳ θρηνῶντα ἄδειν, Plato *Phædone.* Theocr. *Eidyll. 5.*

οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀνδρὶ κίσας ἐρίσδεν,

οὐδ' ἔποπας κύκνοις —

Cap. 93. ἀδελφῶν] Ælian. *L. 1. C. 35. de Animal.* Plin. *Lib.*

Ff 2

Lib. 22. Cap. 21. Uterque adiantum, Callitrichon etiam dici, scribit.

Cap. 94. γέρονον γεγοῦσσαν] De gruum excubiis, Basil. *M. Homil. 8. Hexaëm. Plut. de Solert. Animal. Aristot. 9. Hist. Animal. 10. Ælian. L. 3. C. 13. Plin. L. 10. C. 23.* De earundem volatu, Naz. *Orat. 2. de Theologia*, Max. Tyrius λόγω μ'. Cic. *2. de Nat. Deor.*

κατ' ὄρδινον] ἐκ παλαιοῦ, Basil.

Cap. 95. πέρδικας] De harum intemperantia libidinis, Plin. *L. 10. C. 33. Athen. Lib. 9. Ælian. L. 3. C. 16. Aristot. 9. Hist. Animal. 8. qui 2. de Generat. Animal. 5.* cum diversi etiam generis avibus illas coire, autor est.

Cap. 96. λιμὴν Ἀποθνήσκας] Aristot. *9. Hist. Animal. 32. Plin. L. 10. C. 3.*

Cap. 97. τρέφει τὰς νεοσσάς] Basil. *Homil. 8. Hexaëm.* ex Aristotele.

Cap. 98. εἰδὸτα τὰ μετέωρα] μετεωρολόγιον, Philo.

μὴ ἄρα χειμάζει] Basil. *M. Epist. 140. M. S. ad Meletium Archiatrum*, ἡμῖν δ' εἰδ' ὅσον τῷ γεράνοισι ὑπάρχει, τὰ θυγατρὶ δ' χειμῶν διαφυγεῖν, ἀλλ' ἕνεκα μὴ δ' περιδέσθαι τὸ μέλλον, εἰδὲν ἴσως τῷ γεράνων χεῖρας ἐσμὲν, τῷ δ' αὖτ' ἢ βίον αὐτεξασίῳ τοσούτον τῷ ὀρνιθῶν σπολιμπανόμεθα, ὅσον καὶ δ' πέτεσθαι δύνασθαι μικρὰ δεῖν. Nautas quoque observato avis hujus volatu, tempestatem prævisam effugere, testatur Ælian. *L. 3. C. 14.*

Cap. 99. τεῖλα] Duo, ut plurimum, autore Aristot. *9. Hist. Animal. 11.*

τὰς ὄνυχας σπολλύνει] Similia de aquilis, Plin. *Lib. 10. Cap. 3.*

Cap. 100. τὸ μῆρον κάμπη] ἐν τῷ καθέξει, Etymolog.

διὸ καὶ κάμμη] οἷον κάμμη ἢ κάμμη, ut illa marginis lectio

lectio fit Scholion.

Cap. 101. ἀναιδέες] Oculos, animi esse indices; dictum jam supra. De quo Arist. 1. *Hist. Animal.* 10. Plin. *L.* 11. C. 37. Neque ulla ex parte majora animi indicia cunctis animalibus, sed homini maxime, id est, moderationis, clementiæ, misericordiæ, odii, amoris, (ὁφθαλμὸς προέλευθε ἔγνωτο πομπὸς ἐρώτων, Non. Dionys. *L.* 5.) tristitiæ, lætitiæ. Contuitu quoque multiformes, truces, torvi, flagrant, graves, transversi, limi, summissi, blandi. Perfecto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, nictant, convident. Hinc illæ misericordiæ (Terent. *Andr. Act.* 1. Sc. 1.) lachrymæ. Hos quum osculamur, animum ipsum videmur attingere.

Cap. 102. βάτραχον] Rana Græcis βάτραχον, quasi ὁ τῆ βοῇ τραχὺς, Schol. Theoc. — τὸ γὰρ μέλ^{ον} εἰ καλὸν ἄδ^{ει}, Mosch. *Idyll.* 3. V. 115. Illa ranarum coaxatio, pluviae imminentis signum Arato; Plut. *Quest. Natural.* 2. § *Lib. de Solert. Animal.* Aelian. *L.* 9. C. 13. De ranarum vero (neque enim illæ sunt unius generis) in aëre generatione, Diod. *Sicul. Lib.* 3.

ἐκείν^{ον} γὰρ γυνῶ^ν ἄπας] Ovidius, 15. *Metamor.*

*Semina limus habet virides generantia ranas,
Et generant truncas pedibus: mox apta natando
Crura dat; utque eadem sint longis saltibus apta,
Posterior superat partes mensura priores.*

Cap. 103. ἑγχελευν] Basil. M. *Homil.* 9. *Hexaëm.* τὰς ἡ ἑγχέλει^{ας} εἰδὲ ἄλλως ὁρῶμεν, ἢ ἐν τῷ ἰαυ^{ον} συνισαμένης. Hanc nominis Etymologiam e Versibus Aristophanis colligit Arhænaeus *Lib.* 7. *Dipnosoph.* Unde corrigendus Etymologus,
Ff 3 apud

apud quem ἔρχεσθαι, πρὸς τὸ ἔχεσθαι ἐν τῇ ὕλῃ, legitur; pro, ἐν τῇ ἰλύϊ. Simile mendum (ut hoc corrigam παρέργωγς) *Pfalm. ξή. V. 2. Apolinaris*;

Βύσσας ἐν ὑλῇν παγίς, βίοτοιο χαλίζω.

Pro, ἰλύσει. Nam Septuaginta, ἐπεάγλω εἰς ἰλὺν βυβῆ, καὶ ἐν ἑσιν ὑπόστασις. Cæterum anguillas, non nisi turbata aqua capi; scribit Clem. Al. *Strom. 7.* Eisdem seorsim a cæteris piscibus degere, neque unquam in eorum esse comitatu, Ælianus.

Cap 104. νάρκω] *Torpedo pisciculos sibi ad pabulum venatur, quosque attingit, torpore immobiles efficit; θηρεύει δ' εἰς τροφὴν ἑαυτῆς τὰ ἰχθύδια, περσαπτομένη, καὶ ναρκῶν καὶ ἀκινήτων ποῖσσα: Athen. Lib. eod. ex Aristot. 9. Hist. Animal. 37. De hac torpedinis solertia, Plin. L. 9. C. 42. Plut. Lib. de Solert. Animal.*

Cap. 105. τὰ χρήσιμα] *Aristot. 9. Hist. Animal. 37. ὁ πολυψς, ἀνέητος μὲν ἐστὶ (καὶ γὰρ πρὸς τὴν χεῖρα βαδίζῃ ἀνθρώπου καὶ θηριῶν) οἰκονομικὸς δ' ἐστὶ. πάντα γὰρ συνέργει μὲν εἰς τὴν θαλάμῳ καὶ τυγχάνει κατοικῶν. ὅταν ἡ καταναλώσῃ τὰ χρησιμώτατα, ἐμβαίνει τὰ ὄσσεα, καὶ τὰ κελύφια τῶν καρκίνων καὶ κογχυλίων, καὶ τὰς ἀκάνθας τῶν ἰχθύδιων. id est, ut Plin. Lib. 9. C. 39. Quum polypus alioqui brutum habeatur animal, ut quod ad manum hominis adaptatur; in re quodammodo familiari callet. Omnia in domum comportat; dein putamina, erosa carne (ἐξαίρων τὰ σαρκία, Aristotel. de Hist. Anim. Lib. 8. Cap. 2.) egerit. Polypum, ad similitudinem loci colorem mutare; cum iidem scribunt, tum Plut. Quæst. Nat. 19. Philo περὶ μέθης, Basil. M. Homil. 7. Hexæm. Naz. Homil. 8. Carm. εἰς ἑαυτὸν, Clem. Alex. L. 3. Pedag. C. 11. Lucian. de Saltat. 8. Dialogo Menelai ac Protei.*

Cap.

Cap. 106. κάραεν] *Cancrorum genera, carabi, astaci, &c.* Plin. *L. 9. C. 31.* καράεις διμεγέβεις ait Synes. *Epist. 4.* Lucian. *Dialogo Dorionis & Myrtales, ἀναφаланκας, ἢ τινὶ χροῖαν οἷον κάραεν.*

Cap. 107. πίννας] *Concharum generis & pinna est,* Plin. *L. 9. C. 42.* Basil. M. *Homil. contra Divites, τὰ ἢ ἐν θαλάττης ἀνθη, ἢ κόχλω, ἢ πίννα, ὑπὲρ τὸ ἐν τῷ περὶ θαλάττης ἐριον.* & *Hom. 7. Hexaem. πόθεν τὸ χρυσὸν ἔριον αἱ πίνναι τρέφουσιν, ὅπερ ἐδεῖς τῷ ἀνδοσάφω ἐμιμήσατο;*

Cap. 108. πιννοφύλαξ] Aristot. *5. Hist. Animal. 15.* Athen. *L. 3.* Ælian. *L. 3. C. 29.* Oppian. *2. de Piscibus. Cic. 2. de Nat. Deor. & 3. de Finib. ubi custos ille pinnæ, Pinnoteres vocatur: ut & apud Plin. L. 9. C. 30. & 42.* Scholiastem Aristoph. in *Vespis:* sed apud Plut. ὁ πιννοθήρας, *Lib. de Solert. Animal. nisi & ibi πιννοτήρης sit legendum, quum mox dicat, πωλεῖ τινὶ κόχλῳ &c.*

Cap. 109. λάμψαν] ἡ λάμψα, nomen piscis, sic dicti ὁπὸ ἔχειν μέγαν λαμψόν, a gulæ magnitudine: unde hoc loco pro ingluvie, seu gulæ insatiata libidine accipitur. Aliquando significat φάσμα (legendum forte & apud Etymolog. φάσμα τι vel φάσματα pro χάσματα, *P. 555. V. 55.*) seu eam, cui exemptiles oculos (ἀφαιρέτης ὀφθαλμοῦ) fuisset fabulantur: Philostr. *L. 4. Vitæ Apollonii.* Strabo *Lib. 1.* Plut. *Lib. de Curiositate.* Lucian. *Philopseude, & Aristoph. Scholiastes.* Est & nomen proprium Tibicinæ Demetrii, Plut. *Vit. Clem. Alex. Protrept. Athen. Lib. 4. 14.* Ælian. *Var. Hist. L. 12. C. 17.* Urbis denique nomen, Strabo, *L. 9.* De Lamia pisce, Plin. *L. 9. C. 24.* Oppiano *λάμψαν, Lib. 1. Halieut.*

σκάρον] ὁπὸ ἔσκαρειν, dictus, Athen. *Lib. 7.*

μα-

μαρναται) Arist. 2. *Hist. Anim.* 17. & L. 8. C. 2. item 3. de *Part. Animal.* 14. Plin. L. 9. C. 17. *Solus piscium dicitur ruminare, herbisque vesci, non aliis piscibus, mari Carpathio maxime frequens.* Vide Ælian. L. 1. C. 2. L. 2. C. 54. L. 12. C. 42. de *Animal.* Oppian. 1. de *Piscib.*

Cap. 110. γαλεόν] Mustelium ore parere, foetumque denuo absorbere, scribit etiam Ælian. L. 2. C. 55. ideoque ab illius, tanquam impuri, esu abstinere sacerdotes, L. 9. C. 65. & Aristot. οἱ μὲν ἔν ἄλλοι γαλεοὶ ἢ ἐξαφισσῶσι, ἢ δίχονται εἰς ἑαυτοὺς, τὰς νεοττὰς, 6. *Hist. Animal.* 10.

Cap. 111. τοῖς ἔχεισι μίγνυ] de murænæ cum vipera coitu, Ælian. L. 1. C. 50. L. 9. C. 66. de *Animal.* Plin. L. 9. C. 23. L. 32. C. 2.

Cap. 112. τυρούνα] De turture, dum quid pro Autoris sententia tuenda sese offerat, notetur interea: illum sapientiae divinae, columbam humanae Symbolum; atque inter volucris illis solis locum in Hebræorum sacrificiis fuisse, Philo *Lib. 11*. ὡς ὁ τῶν θεῶν κληρονόμος, P. 338. ubi V. a fine 2. πρὸ διαίτητῃ & ἀπεικάζουσα, legendum, διαίτη τῇ μὲν θνητῶν ἀσμβύζουσα, περισερᾷ ταύτῃ ἀπεικάζουσι &c. Dignum etiam notatu, Resurrectionis Typum quibusdam turturæ esse; quum Aristoteles illum hyeme latere, plumasque amittere (φωλεῖν τὴν ἢ πτερορρεῖν ἐν τῇ φωλεῇ) scribat, 8. *Hist. Animal.* 16. Quæ ibidem de palumbis Interpres subjicit; in Græco non extant, pugnantque cum eo, quod in Epiphaniū *Ancyroto* legitur, P. 505.

περιπεπλεγμένη ἀγκίστρω] ἀγκιστρὸς βέσσα, Philo. τὸ ἀγκίστρον, hamus. αἱ ἀγκίστροι, ἢ τὰ ἀγκίστρα, Bas. M. *Hom.* 10. *Hexaem.*

Cap. 113. τὰς ἰδίας πλεκτάνους ἐσθίει] Ælian. L. 1. C. 27. & L. 14. C. 26. Plut. *Lib. de Solert. Animal.* Sed Po-

Polypum brachia sua rodere, falsum est, inquit Plin. L. 9. C. 29. & Aristot. 8. *Hist. Animal.* 2.

ἐὰν δὲ σπορήσῃ] εἴ τις αὐτῷ γένῃ ἀθελεία, Ælian.

Cap. 114. τὸ μέλαν] Cic. 2. de *Nat. Deor.* *Aliæ fuga se, aliæ occultatione tutantur: atramenti effusione, sepia.* Similia apud Naz. *Orat. ad Cl. Episcopos*, & *Carm.* 1. V. 500. Arist. 4. de *Partib. Animal.* Ælian. L. 1. C. 34. Athen. L. 7. Plin. L. 9. C. 29. Plutarchus *Lib. de Solert. Animal.* atrum illum sepia colorem, θόλον Græce dici ait.

Cap. 115. σερβίον πυργίτῳ] Paul. Ægin. L. 1. C. 82. hunc inter aves concoctu difficiliores numerat, ἢ τῶν μικρῶν σερβίων τροφή, ἐν οἷς εἰσὶ ἢ οἱ πυργίται, σκληροτέρῃ τυγχάνει.

ὄργῃς] Malim legere ὄρμῃς, impetu: nisi vocabulum ὄργῃς pro coeundi appetitu hic accipiendum sit; ὡς τὸ ὄρεγεσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖν.

Cap. 118. λύραν] De Lyræ Symphonia, Philo *Lib. 8*. τι ἄτρεπτον τὸ θεῖον. Eodem instrumento Musico Pythagorei ante somnum utebantur, Plut. *Lib. de Iside.* Differt a Psalterio, Basil. M. *Hom. in I. Psalm.* Terpander Lesbios Lyræ ante quatuor contentam fidibus, septem nervis primus instruxit, Strabo L. 13. Quod e Versibus in eum scriptis intelligitur;

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετραγῆρον δὲ σπρέψαντες αἰοῖδ' ὦν,

ἐπὶ αἰὼν φέρμεν νέες κελαινὰς ὁμοῦ ὕμνας.

Clem. Alex. *Str.* 6. nisi quod prior Versus ibi desideratur. Numerum chordarum auxit postea Timotheus Milesius, Plut. de *Musica.*

Cap. 117. σὺλῆγα] Cic. 1. de *Divinat.* *Multis rebus inflammantur tales animi, qui corporibus non inhaerent: ut hi,*
G g qui

qui sono quodam vocum, & Phrygiis cantibus, incitantur. Servum Gracchus cum eburneola solitus est habere fistula, qui staret occulte post ipsum, quum concionaretur, peritum; qui inflaret celeriter eum sonum, quo illum aut remissum excitaret, aut a contentione revocaret, Lib. 3. de Oratore. Naz.

— — — — — ἰὸς δὲ τε ἀνδρὶ μέριμνα,
Βαῖν ἢ χάνον ἔσκον ἐμοῖς μελέεσσιν ἀρήγων,
Ποιμνικῶ σύριγγα βοηθῶν ἐοδλὸν ὀπάσων.

Cap. 118. *σπυθοκαμήλη*] De quo Diod. Sicul. L. 2. & 3. Oppian. 3. *Cyneget.* Is est Aristoreli ὁ σπυθὸς ὁ Λυβικός, 4. *de Part. Animal.* 14. *Æliano* L. 14. C. 7. ἡ σπυθὸς ἡ μεγάλη. Synes. *Epist.* 134. σπυθὸς μεγάλας ἀπὸ τῷ ἐν εἰρήνῃ κυνηγεσίῳ εἰχομένου, *Siruthiocamelos ex venatione, dum pax erat, habebamus.*

Cap. 119. *χεῖρα ἀνθρώπου*] Plutarch. *Lib. de Fraternali Amore:* αὐτὰς τε τὰς χεῖρας εἰς πολλὰς καὶ ἀνίσχουσας δακτύλους ῥίψασα (scil. ἡ φύσις) πάντων ὀργάνων ἐμμελέεστα καὶ τεχνικώτατα παρέχεν· ὥστε Ἀναξαγόραν τὸ παλαιὸν ἐν τῇ χερσὶ τῇ αἰλίαν Ἰθδεῶς τὴν ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ συνέσεως, ἀλλὰ τότε μὲν ἔοικεν ἀληθὲς εἶναι τεχνικόν. καὶ ὅτι, ὅτι χεῖρας ἔσχεν ἀνθρώπου, σοφώτατον, ἀλλ' ὅτι φύσιν λογικὴν καὶ τεχνικὴν, ὀργάνων φύσιν τοιούτων ἔτυχεν, id est, *Xyl. Interprete, Ipsas manus, in multos atque inæquales scissas digitos, Natura omnium instrumentorum accuratissime & artificiosissime paravit: adeo ut Anaxagoras ille priscus humane sapientiæ causam manibus imputaverit. falso quidem hoc: non enim propter manus homo est sapientissimus; sed quia natura cum ratione & arte prædiderat, instrumenta quoque talia est nactus. Eadem Galeni sententia, Lib. 1. de Usu Partium Corporis Humani. Vide etiam Plut. Politic. Præcept. & Aristot. 4. de Part. Animal. 10.*

NICO-

NICOLAI CAUSSINI
OBSERVATIONES
ET NOTÆ SELECTÆ
I N
HORAPOLLINEM.

NICOLAI CAUSSINI
OBSERVATIONES
ET NOTAE SELECTAE
IN
HORAPOLLINEM

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 13:11:47 UTC from Psifiako Apothetio Dimosias Istorikis Vibliothikis
Restrictions apply.

NICOLAI CAUSSINI
OBSERVATIONES
ET NOTÆ SELECTÆ
I N
HORAPOLLINEM.

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Auctor hujus Libri vulgo Horus Apollo Niliacus appellatur. Suspecta mihi semper fuit hæc vox Horus Apollo. Siquidem Horus apud Ægyptios idem est ac Apollo. Itaque existimarim nomen Apollinis ad interpretationem dictionis Hori prius tanquam glossēma additum, tandem in ipsum nomen irrepsisse. Nam apud Photium & Suidam Ωραπόλλωνα quoque scriptum reperio. Sed quis hic Horus sive Horapollō, valde ambiguum est. Parum certe viderunt, qui huic auctori Suidæ præfixere, Ωρος, Αλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνῃ πόλει. ἔγραψε περὶ διχρόνων. ὅπως τὰ ἐθνικὰ λεκτέον. λύσεις προτάσεων τῇ Ηρωδιανῇ. πίνακα τῇ αὐτῇ. περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων. ὀρθογραφίαν καὶ σοιχεῖον. περὶ τῇ εἰ διφθόγγῃ. ὀρθογραφίαν περὶ τῇ αἰ διφθόγγῃ, καὶ Φρυγίχου, καὶ σοιχεῖον. ἀνθολόγιον περὶ γυναικῶν. Hæc inquam Horo nostro non conveniunt, primum quia Niliacus est, non Alexandrinus; deinde quia Aegyptiace scripsit, ut author est Philippus, non Græce; Tertio quia Suidas, qui hujus Grammatici Alexandrini Opera tam accurate numerat, ut ne Tractatum quidem de Ei diphtongo omittat, hujus Operis ἱερογλυφικῶν

G g 3
nuf

nusquam meminerit. Eadem de causa puto falli Coeli-
um Rhodiginum, qui putat hunc auctorem fuisse Hora-
pollinem, Grammaticum ex Ægypto nobilem, arte cla-
rissimum, nec ullo veterum tempestate Theodosii gloria
inferiorem. Nam is *ἡραπολλων*, ut discimus ex Suida,
Panopolitanus fuit, & Græcorum Commentariorum
scriptor, idem opinor ac ille, cujus *Πατρικὰ Ἀλεξανδρείας* se
cum Helladii Befantinoi & Andronici Hermopolitani Co-
dice conjuncta vidisse refert Photius in *Biblioth. pag.*
1597. Edit. Paul Stephani. Restat igitur ut dicamus,
Horum alium esse ab istis auctoribus Græcis, Horo &
Horapolline, atque ut conjicere licet, longe antiquiorem.
Dicitur porro Niliacus, non communi nomine quasi idem
esset ac Ægyptius, (ut nonnulli voluerunt) sed a Nilo
urbe Ægypti, cujus meminit Hecataeus apud Stephanum
de *Urbibus*. Nilus enim tria significat, fluvium, urbem,
& templum. *Νεῖλος, πόλις Αἰγύπτου, ἢ ἱερὸν Νεῖλου.* Hic cum
de Sacris Literis suæ gentis scripisset, Philippus Græcus
auctor, ejus libellum Ægyptium in Græcam linguam
vertit, ut in operis limine comperimus: Is autem Hori
Niliaci Interpres posterioribus fuisse temporibus, qui-
bus jam se mundissimis Græcorum elegantis Barbaries
illeverat, facile comprobatur ex stylo; nam *ὄρδινον* pro *ordi-*
ne, *πάτρωνα* pro *patrono* usurpat, & similia, quæ non nisi
apud recentiores Græcos invenias.

Cap. 1. Libr. 1. *τὸ τοῦ μόνου ἀθάνατον*] Philo Byblius
non dicit immortale, quod Ægyptiorum narrant Fabulæ,
sed vix naturali nece confici.

Cap. 3. *Σωθις*] Sothis apud Ægyptios sidus magni no-
minis, quod idem est cum Canicula. Ab ejus ortu He-
liaco

liaco Ægyptii Neomeniam Thoth primi magnæ Periodi Canicularis putabant : ab hac ipsa mundi statuebant primordium : quod Porphyrius in *Libello*, quem de *Nympharum Antro* composuit, docet his verbis : Αἰγυπτίαις ἡ ἀρχὴ ἔτρε, ἐκ Τδροχόου ὡς Ρωμαίοις, ἀπὸ Καρκίνου. πρὸς γὰρ τῷ Καρκίνῳ ἡ Σῶθις, ἣν Κυνὸς ἀστὲρ Ἕλληνες φασί. Νεμηνία δὲ αὐτοῖς ἡ Σῶθews ἀνατολή, γενέσεως κατάρχουσα τῆς εἰς τὸν κόσμον. Ægyptiis principium anni est, non Aquarius, ut Romanis, sed Cancer. in Cancro enim est Sothis (quam Canis sidus Græci dicunt) Neomenia autem est ipsis Sothidis ortus, quæ generationis mundi ducit initium. Hæc autem Sothis, a rege Petosiride apud Vettium Valentem vocatur Σῆθ, idque genere masculino, cum dicit ὁ Σῆθ ἀνατολῇ. Eadem quoque Ασροκύνων dicta ; ubi insigne mendum irrepserrat Ασρομύνων pro Ασροκύνων, quam lectionem aperte indicat Porphyrius de *Antro*. Notat porro Caniculam præcipue habere duas stellas, unam in capite, quæ Isis vocatur, & alteram in lingua, quæ Sirius proprie & Canis nuncupatur. Unde apud Diodorum inter titulos Isidis hic legitur :

Εγὼ εἰμι ἐν τῷ ἀστρῷ τῷ Κυνὶ ἐπιτέλλουσα.

Ego sum in astro Canis refulgens.

Hæc docte simul & acute vidit Hadrianus Junius. Sed in eo dissentire cogor ab homine erudito, quod eandem stellam neget appellari *Mæram*, & *Nearam* apud Hyginum reponat. Ego *Mera* verissimam lectionem puto, & ex Nonno Dionysiacō scriptore comprobo ; sic enim *Lib.* 12. scribit,

— πρῶτ' ἰδὲν ἀστὲρ Μαίρης.

— ignee astrum *Mæræ*.

Ubi

Ubi *Neera* nomen convenire non potest. Et certe Etymologia congruit; nam *μαίρειν* est lucere. Porro de hujus fideris fulgore & signis præclare cecinit Homerus *Ιλιάδ.* X.

Δαμπρότατ' ἢ μὴ οὐκ ἐστὶ, κακὸν ἢ τε σῆμα τέτυκται,
Καί' τε φέρεי πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

At Manil. *Astronom. Lib. 5.*

*Exoriturque Canis, latratque Canicula flammæ,
Et rabit igne suo, geminatque incendia Solis.*

Quod autem dicit in hujus fideris exortu *Ægyptios* ση·
μεῖαδ' ὡς ἐν πάντων τ' ἐν τῇ ἐνιαυτῷ μελλόντων, id est, *Pro-*
gnosticon facere de iis, quæ toto anno futura sunt, alludit ad
Καλανδολόγια, quæ nos vulgo *Almanachs* nominamus. Mos
iste, ut apparet, ab *Ægyptiis* manavit ad *Græcos*; qui
cum sæpe iis divinationibus abuterentur, minime miran-
dum est, si perstringantur à Patribus, ut *judiciariæ Astro-*
logiæ Commentarii. Nicephorus Homologeta in *Canon.*
Τῶν ὀποκαλύψιν ἔ Παύλου, ἢ τὰ λεγόμενα *Εροντολογία*, ἢ *σελη-*
νοδρομία, ἢ *Καλανδολόγια*, ἢ *χρηὶ δέξεδ'· βέβηλα γὰρ πάντα.*
id est, *Revelationem Pauli*, & *commentarios de fulminibus*,
de prædictionibus mensium, & *auspiciis Calendarum*, admit-
tere non oportet: sunt enim profani omnes.

Cap. 5. Et &c.] Pleraque sunt in hoc Capite sub-
obscura, quæ liquidius mihi videntur explicanda. Pri-
mum enim quis est ille *annus Dei*? pro quo fœda impri-
mis nota apud Censorinum legitur *annus diei*. Sed *Græ-*
ca totam illam fuliginem facile detergunt, cum dicunt,
ἐξ ἧς τελευτασίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν, *annum Dei tre-*
centis

centis & sexaginta quinque diebus absolvi. Ex quo apparet annum esse civilem, & hic Solem, κατ' ἐξοχὴν θεὸν nominari. Non ob eam rationem, quam Ludovicus Carrion *Libro Secundo Emendationum* annotavit, quod primi homines existimarint Deos Solem, Lunam, Terram, Astra, eosque primum nominarint θεοί, quia perpetuo cursu viderent ferri; unde & Apollo, ὁ θεός. Hæc ratio (inquam) non evincit; quia ad Græcos potius pertinet quam Ægyptios: deinde θεός nomen omnibus stellis volventibus facit esse commune. Longe aptior mihi videtur ratio illa, quæ colligitur ex Plutarcho in *Libro de Iside & Osiride*: ubi notat ipsius Osiridis, per quem Solem intelligebant, Natali auditam fuisse vocem, quæ significaret natum esse μέγαν θεόν; ex quo hæc appellatio placuit, & ad ipsius postea numinis honorem usurpata est. Accedit quod Isin & Osirin, Solem videlicet & Lunam, supra cæteros omnes Deos colerent Ægyptii, eisque omnes honores deferrent. Unde & Apion Plistonices Osiridis five Serapidis simulachrum, ex novem cubitorum smaragdo conflatum, stupendo apud eos miraculo commemorat. Mos erat autem omnibus gentibus, ut Deos Patrios, Tutelares, & quos Theodoretus in *Oratione de Martyribus* πολιούχας nominat, sine additamento Deos vocitarent. Sic Attici Minervam, τὴν θεόν, & Lacedæmonii Castores, vocarunt τὼ σιῶ, & Ægyptii Osirin, ὁ θεός, Isin, τὴν θεόν. Jam quod gravioris est difficultatis, cur annum communem per quartam arvi partem, quæ centum duntaxat cubitos complectebatur, expresserunt, & eundem annum τέταρτον, quasi quadrantem diceret, nominarunt? Observo ex Censorino *Libro de die Natali*, duplicem Ægyptiorum

H h

rum

rum annum fuisse, unum quidem minorem trecentorum & sexaginta quinque dierum: Alterum Κυνικόν, Canicularē, qui quatuor Solis annos complectebatur, uno insuper die intercalari addito, ut Horus definit, si non ex civili ratione, saltem ex arcana Sacerdotum observatione: Nam primis temporibus nulla fuit apud Ægyptios intercalandi consuetudo. Hunc annum ex ortu Caniculæ quater repetito definiebant; Atque ut trecentis & sexaginta quinque diebus absolutis, sex præterea horæ ad cursum, qui ex motu Solis definitur, singulis annis redduntur; illæ vero post quatuor annorum conversionem diem solidum efficiunt; Ægyptii (inquit) quarto demum ortu Sothidis, sive Caniculæ, intercalabant, & solidum annum tunc absolutum putabant; quod inerat re vera quadriennium civili quadriennio, uno die majus propter hanc intercalationem. Hæc ex Censorini verbis colliges, quæ ita se habent. *Ad Ægyptiorum verum annum magnum Luna non pertinet, quem Græce Κυνικόν, Latine Canicularem vocamus, propterea quod initium illius sumitur, cum primo die ejus mensis, quem vocant Ægyptii Σωθ, caniculæ sidus exoritur. Nam eorum annus civilis solos habet dies trecentos sexaginta quinque, sine ullo intercalari: itaque quadriennium apud eos uno circiter die minus est, quam naturale quadriennium; eoque fit, ut anno millesimo quadringentesimo sexagesimo primo, ad idem revolvatur principium: hic annus etiam ἡλιακὸς a plerisque dicitur, & ab aliis ὁ θεῖος ἐνιαυτός. Hæc ille; ex quibus jam facile est Hori symbolum interpretari: Annum vertentem, hoc est civilem, significantes quartam arvi partem pingunt, & annum volentes dicere, Τέταρτον, quadrantem, dicunt. Quorsum? nisi quia*
civi-

civilis annus est quarta pars anni magni; & præterea in unoquoque anno quarta diei pars redundat, quam rationem subintexit, cum dicit, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆ ἄστρῃ τῆς Σώφους μέχρ' τῆς ἄλλης ἀνατολῆς τέταρτον ἡμέρας περιείθεδ', *ab uno Sothidis ortu ad alterum (præter annum) quartam diei partem apponi; ex quo, inquit, quarto quoque anno supervacuum diem computant.*

Cap. 8. μέχρ' νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις &c.] Scopulus est hic locus, ad quem multi offenderunt. Nil opus est omnium commemorare sententias. Cælius Rhodiginus, & Gesnerus, qui in grandem illam voluminum molem omnia pene congesserunt, hunc antiquitatis ritum non omisere, sed verbis adeo corruptis expresserunt, ut nihil minus videantur, quam hujus Auctoris sententiam intellexisse. Arripuerunt enim ex communi Interprete hæc verba, ἐκκορὶ nimirum κορὶ cornicem appellantes; quibus nihil distortius. Pierius paulo liquidior sententiis, in hac tamen verborum interpretatione, quæ maxime desiderabatur, filum abrumpit: *Græci (inquit) ut Hori Interpres observavit, nuptialibus festis ἐκκορὶ κορώνῃ clamitare consueverant, cum tamen ignorarent Cornicem in nuptiis omine auspiciatissimo nominari solitam.* Tum suspicatur mendum, & aliter apud Æschylum in *Danaidibus* scribi fatetur, sed quod affert non plus habet perspicuitatis. Nam ut rem accuratius inspiciamus, Tragœdia Æschyli, quæ laudatur, non extat, licet tantum nobis rivulos ex hoc fonte in Pindari Scholiaste consectari, qui ad *Pythiorum Oden Tertiam* pag. 217. sub finem explicans illud Ποῖα,

H h 2

243

— ἄλλες

Οἷα παρθένοι φιλεῖσιν ἑταῖροι·

Ἐσπερίαις ὑποκ-

ρίξεσθαι αἰδοῦσαι.

Coetanæ ut Virgines sociæ solent in vespertinis cantibus dicere juvenilibus jocis. Interpres (inquam) ad hoc verbum quærit, quid sit ὑποκρίξεσθαι; respondet idem esse ac juvenilius animi causâ lascivire, & ludere, νεωτερίζεσθαι τῷ ψυχῷ τε καὶ παίρειν. Alii censent puellas ὑποκρίξεσθαι dictas fuisse, ἀντὶ τῆ ἀμφοτέρως κόρης ὑμνεῖν, νυμφίον, καὶ τῷ νύμφῳ; *Quod sponsum & sponsam celebrarent.* Tertiam subinfert rationem, quod canentes bene ominatis vocibus inclamarent, σὺν κόροις τε καὶ κόραις, *Cum pueris & puellis*; quod initium cantilenæ nuptialis esse liquidum est. Hic proferuntur Æschyli verba ex *Tragædia Danaïdum*, mire à Pierio truncata, atque depravata:

Καί περτα δ' εἰσι λαμπρὸν ἥλις φάος,

Ἐως ἐγείρω πρενυμένους τὰς νύμφους,

Νομοῖσι θέντων, σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Horum sensus est: *Deinde vero prodit lucidum solis jubar, interim excito benevolos conjuges, Legibus eorum qui statuerunt* (hanc cantilenam) σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Hæc Æschylus; nam quæ sequuntur, καὶ νῦν τῷ βίῳ ἀπορεῖ ἀντὶ τῆ κόρας κορώνας, non jam videntur Æschyli, sed ex alio capite ducta sunt, & tam foedè discerpta, ac mutila, ut nihil ad hujus loci interpretationem inde deduci possit. Hadrianus Junius, vir eruditissimus, longe sagacius locum illum pervidit *Animadversorum Lib. I. Cap. I.* ubi Cælii Rhodigini, qui hæc

hæc ipsa Hori verba citavit, mentionem faciens, *Disperam* (inquit) *si se ipse intellexerit, tantum abest ut Hori sententiam pervidisse illum putem.* Tum emendans contextum proculdubio depravatam, legit, ἐκκόρη κόρη κορώνη, & interpretatur, *Everre Virgo cornicem, atque elimina.* Jubetur autem (inquit) Virgo Cornicem everrere, quod sinister esset solitariae Cornicis occurfus, velut viduam portendentis vitam. Hæc laudatus Criticus satis apposite, quæ prima quidem specie, probabilitate sensum percellunt; sed tamen accuratius spectata aliquid relinquunt dubitationis. Nam primum vox ἐκκορῆν, everrere, proprie est sordibus purgare, ac emundare, & non nisi durius significat eliminare. Deinde cur jubetur everri & eliminari cornix, cum potius ad nuptias post Hymenæum invocaretur? nec dicas invocatas fuisse duas cornices, non singularem. Ælianum enim *Libro tertio de Animalibus Capite nono*, ubi de hac invocatione Cornicis scribit, non aliter, quam Horus, singulari numero usurpavit; cum ait consuevisse Veres, ἐν τοῖς γάμοις μὲν τὴν Τριτάκον κορώνην καλεῖν. Cum igitur constet invocatam fuisse cornicem, non potest dici everri & eliminari, siquidem invocare, & eliminare, plane repugnant. Et cum fateatur Horus, ὁμονοίας χάριν celebrari illud ἐκκόρη κόρη κορώνη, plene invocatam potius, quam expulsam Cornicem significat, nec jam unius numero Cornicis rationem habet in hoc Adagio, quæ solitaria credebatur infausta, sed κορώνη dixit nomen speciei, non numeri; ab omni enim numero abstrahit. Dicam ego, quod sentio; cum verbum κορεῖν frequentius saturare significet, ita hæc Hori verba interpretanda existimo, ἐκκόρη κόρη κορώνη, *Exsatura ô puella Cornicem.*

H h 3

Neque

Neque hoc levi conjectura adductus effutio; nam puellæ nubiles ut ominatas consequerentur nuptias, jubebantur opimum prandium dare Cornici; quod ex Phœnice Colophonio, qui citatur ab Athenæo *Libro octavo* colligere licet, ubi Coronistæ, hoc est Circulatores, Cornici loquutulejæ, quam circumferebant, emendicant stipem, & prandium ad fores patrisfamilias: Accedit autem virgo nubilus, & ficus affert pro prandio Cornicis; ex quo æruscutores illi precantur, ut illustrem & locupletem maritum nanciscatur; quod Cornicem conjugii Hieroglyphicum tam impense colat. Versus autem Phœnicis sunt, ubi diu Megyræ illi rogarunt,

Ω παῖ θύραν ἀγλινε· πλῆτ' ἤκεσε,

καὶ τῇ Κορώνῃ παρθένῃ Φέρῃ σῦκα.

Θεοί, ῥύσιντο μετάπεμπλ' ἡ κόρη,

Κάφρειδὸν ἄνδρα κύνωματόν ἐξούροι·

Καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κῆρον εἰς χεῖρας,

Καὶ μητρὶ κέβλι εἰς τὰ γένα κατθεῖν.

O puella fores aperi. Plutus audit,

Et Cornici Virgo affert ficus.

O Dii, fiat multis procis expetita puella;

Et locupletem virum & celebrem nanciscatur,

Senique patri filiolum in manus,

Et matri filiolum in genua deponat.

Hæc opinor multum ad hujus loci interpretationem faciunt, & simul gravium Auctorum, de Cornice in nuptiis invocata, & de puellarum erga Cornicem cultu, judicia satis confirmant; quibus etiam addi potest, quod habet Pausanias in *Messenicis* de Cornice ænea, in fundamentis

mentis Coroneæ urbis inventa, quam licet colligere ibi gentilitio ritu cultam fuisse. Videre est quoque apud Festum hujus superstitionis relicta Romanis vestigia. Nam erat (inquit) *Corniscarum Divarum Lucus trans Tiberim, Cornicibus dicatus, quod in Junonis tutela esse putabantur.* Cujus rei nulla commodior est ratio, quam quæ ab Horo affertur, quod Cornix sit conjugalis amoris Symbolum, Mares enim foeminis connubio juncti nunquam ad alteram divertunt Cornicem, ac ne ipsa quidem foemina quoad vivit ad alterum marem; quod si mors divortium fecerit, qui superstes est e conjugibus, perpetuum sibi indicit cælibatum.

Cap. II. *ἔρανίαν ᾗ, & ᾗ δὲ ἔρανίᾳ &c.*] Noli existimare Uraniam Ægyptium esse vocabulum, sed ne Græcum quidem, hoc præsertim sensu. Nam præter nomen Musæ proprium, *ἔρανία* nihil significat, nisi forte ludum pilæ, cujus meminit Julius Pollux: *Ἡ δὲ ἔρανία, ὃ μὲν ἀνακλάσας αὐτὸν, ἀπαρίπλη τιὼ σφαῖραν εἰς τὸν ἔρανόν. τοῖς δ' ἢ ἀπομύχαις φιλομύχαις, πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν ἐμπεσεῖν, ἀρπάσσαι.* *Urania est ludi pile genus, cum hic quidem reclinans sese, pilam in cælum projicit: illis vero assistentibus cura est, priusquam terram contingat, arripere.* Quem ludum invenias descriptum ab Homero. Horus igitur *ἔρανίαν* dixit pro cælo, ad imitationem alicujus verbi Ægyptii generis foeminini. Sed ne longius inquiramus, Pindarus certe *Olymp. Od. 1.* si non *ἔρανόν*, saltem *αἰθέρα* foeminino genere protulit, *ἐρήμας δ' αἰθέρος.* Mox subobscura sunt hæc verba: *δραχμας ᾗ δύο, διότι παρ' Αἰγυπτίους μονὰς ἐστὶν αἱ δύο δραχμαί. μονὰς ᾗ πάντοτε διδμῶ χύσεις. διόλως ἔν δύο δραχμας. ἐολόμφοι δηλῶσαι, γῦπα γεφύσιν, ἐπεὶ μήτηρ δοκεῖ, ἢ γένεσις εἶναι, καθάπερ ἢ ἡ μο-*

ἢ μονάς. Quæ Pierius ita reddit: Si drachmas duas ostendere veluissent, Vulturem ponebant. Caussam nonnulli commenti sunt: quia unitas apud Ægyptios duarum drachmarum instar æstimatur, unitas vero cum binario totius est numeri generatio. Merito itaque si drachmas duas indicare vellent, Vulturem pingebant, quandoquidem & generationis & matris prerogativa polleat, perinde ac unitas ipsa una cum binario numeros omnes generat. Hæc *ἡ φιλοσοφία* & parum fideliter: nam cum Horus dixisset Monadem esse generationem & principium numerorum, hic semper addit, Unitas cum binario; sed binarii nusquam Horus meminit: non enim binarius principium dicitur numerorum, sed ipsa unitas. Deinde multum laborat in explicandis illis duabus drachmis, per quas putat cor significari, cum tamen hic de ea re nulla sit quaestio. Ego sic existimo, *δραχμάς* pro *γραμμάς* in hunc locum irrepisse; nam quod de lineis, non de drachmis sit sermo, declarat quod statim sequitur, *παρ' Αἰγυπτίους μονάς ἔστιν αἱ δύο γραμμαί*, apud Ægyptios duæ lineæ unitatem significant. Cur autem hoc binario linearum unitatem significarent, hic nodus est, qui ut facilius solvatur, primum statuendum, quod ex Pythagora, Damascio, Synesio & cæteris notum est, Deum appellari *Μονάδα*, Unitatem: Signum autem Dei, & magni mysterii, apud Ægyptios fuit duplex linea, quarum altera alteri in perpendiculi modum ductæ substerneretur. Cujus rei cum ab iis ratio quaeretur, nulla alia suppetebat, nisi quod hæc divini cujusdam mysterii significatio esset. Quamobrem & per easdem lineas in crucis modum compositas, quas ita reverebantur, & *Magnæ Unitatis*, hoc est, Dei Hieroglyphicum ducebant, incerti quid pingerent, Crucis sacrosanctum

Etum mysterium apud hanc gentem adumbratum graves Auctores tradunt. Isidorus *Lib. 1.* Origenes *Cap. 3.* Rufinus *Lib. 11. Cap. 29.* Socrates *Lib. 5. Cap. 17.* Sozom. *Lib. 7. Cap. 15.* Niceph. *Lib. 21. Cap. 16.* adduntque sub Theodosio Imperatore cum solo requarentur templa, in Serapidis Sacrario Hieroglyphicas compertas esse Literas, quæ Crucis præferrent formam.

Cap. 12. Ηφαίστον ἢ γράφοντες, κάνθαρον &c.] Non possunt ista congruere: Nam quomodo uni duo Symbola inter se opposita responderent? Scribe, Ηφαίστον ἢ γράφοντες, κάνθαρον ζωγεγῆσσι, Αθηνᾶν ἢ ἢ Ηφαίστον γῦπα ἢ κάνθαρον. *Vulcanum indicantes, Scarabæum pingunt, Minervam vero simul cum Vulcano, Vulturem & Scarabæum.*

Cap. 13. Θεὸν ἢ ἐγκόσμιον] Merceri versio, *Deum pulchre ornatum*: Repono, *Deum mundo inhabitantem*. Divinam enim providentiam significat per Universum commean-tem. Quinque autem illæ Stellæ sunt, opinor, reliqui Planetæ, excepto Sole & Luna; Nam Stellæ nomine censerī non solent.

Cap. 14. ἰχθυώμενον ἄρρον] ἰχθυώμενον ἄρρον hic aliquis verterat, *panem ex piscibus*: Imo intellige *panem juscūlo piscis intinctum*. Nam quod ait Clitarchus, Oritas panem ex piscibus fecisse, hoc perrarum est, nec Ægyptiis consuetum.

Cap. 15 βασιλείον τε ἢ κεφαλῆς &c.] Videre est hic in picturis (editionis scilicet Merceri) cynocephalum cum regia corona, & Interpres quidem pingit, *regium insigne capite gestantem*: quam sententiam secutus est quoque Pierius: *Ad cynocephali, inquit, speciem addebant, ut manus in cælum sublatas haberet, & diadema regium capite gestaret.* Nusquam tamen hoc apud Horum invenies, a
Ii
quo

quo hoc Symbolum depromptum est : fefellit Eruditos Viros hic textus, *Βασίλειον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχοντα*, itaque statim arripuerunt, quod occurrebat, & *Βασίλειον* coronam interpretati sunt; sed nunquam cynocephalos coronatos Horus Apollo constituit. Quid igitur dicendum? τὸ βασίλειον nomen, & *Βασίλει*, regium vel regale proprium significat. Itaque non modo ad coronam significandam traducitur, sed ad illud omne, quod regem spectat: unde *Βασίλει*, & *Βασίλειον* dicitur, quod in quaque re obinet principatum; & est veluti aliorum principium, atque exemplar. Igitur Hieroglyphicorum Scriptores Prototypa Imaginum & Symbolorum, quorum primaria & uberior est significatio, appellant *Βασίλειες*. Ut enim rex vivus & spirans longe præstantior est imagine, quæ ad ejus speciem expressa est, (Nam quidquid perfectionis est in imagine, longe excitatius lucet in exemplari tanquam in fonte & origine) ita fit, ut Luna appelletur *Βασίλει*, hoc est exemplar, & *ἀρχέτυπ*, Cynocephalus vero sit τὸ *Βασιλευόμηνον*. Et ita Cynocephalus dicitur habere *Βασίλειον* in capite; quia Prototypum suum, Lunam scilicet, in imagine suo capiti imminentem defixis intuetur oculis. Et ne videar illud gratis assumere, ex ipso Auctore comprobo, ubi ad *Hieroglyphicum* 11. lib. 1. cum dixisset, vultures omnes esse fœminas, itaque ad significandum quidquid est muliebri, recte assumi vulturem, quia in eo genere præstantissimum est, & quasi regula cæterorum, utitur eodem nomine *Βασίλεις*: sic enim habet; καὶ τὸ γυνῶν ὃ (ὡς προεῖπον) γέν, θηλειῶν ἐστὶν γέν, μόνον, δι' ἣν αἰῶνα ἢ παντὶ θηλυκῷ ζῳδίῳ, Αἰγύπτιοι γύναις ὡς Βασίλειον ἐπιτίθεισαν. *quin & vulturum genus, ut jam exposui, fœminas*

tantum complectitur. Quam ob causam & cuiusvis scæminei sexus animanti Aegyptii vulturem ut in eo sexu principem ac primum apponunt. Nemo hic Κοσίων Coronam & Diadema, nisi absurde, interpretatus fuerit.

Cap. 16. ἐν τοῖς ὁρολογίαις αὐτῶν Αἰγύπτιοι κυνοκέφαλον) Aegyptiorum Horologii siue Clepsydris insculptum fuisse constat Cynocephalum, e cuius natura guttatim aqua deflueret, sed miræ his in verbis ambages, ἕως τῆς ἑξῆς τρίπα διείραντες. Interpretes sic reddunt: *Remedium hoc excogitarunt, ut quicquid pilorum est ad caudam usque abradentes, pro hujus crassitudine ferream quandam fistulam ad aquam excernendam fabricentur. Quæso, quid hic faciunt pili, & quorsum abradi dicuntur? Existimarunt credo in clepsydris vivum animal statui, non effigiem animalis insculpti, cum de abradendis pilis ad emissionem aquæ loquantur. Num tota hæc versio magnas ineptias admittit? Si licet in re valde perplexa conijcere, ubi illi legunt τρίπα διείραντες, & perperam vertunt pilos abradentes, nam διεῖρειν nunquam radere significat, existimo restituendum τρίπα vel τρίμα διείραντες. Errore Librariorum forte scriptum est π pro π, ut sæpe fit, & τρίμα positum pro τρίπα: Hic aliquis Tyro in Græcis pulchram emendationem facere se existimavit, si τρίπα pro τρίμα reponeret, & ita latam errandi ansam dedit. Nomen autem τρίπα Græcis recentioribus idem est, ac τρίμα siue ὀπή foramen. Et eo quidem utitur Corona Pretiosa, Liber Græcus, qui sæpe citatur in Mearsii Lexico. Nemini porro mirum videbitur, si Philippus Hori interpres, Græcus recentior, hoc vocabulum usurparit, cum ὄρδινον pro ordine, πάτερων pro patrono, & similia habeat. Existimo igitur germanam vocem esse τρίπα, & ita lego, ἕως τῆς οὐράς τρίπα*

τρίπα διείραντες πρὸς τὸ ταύτης πᾶχος σίδηρον κατασκευάζουσι
 πρὸς τὴν πεποιημένην χρείαν. Cynocephali effigiem, vel po-
 tius vasculum in ejusdem animalis formam edolatum, ad
 caudam usque, vel ad membrum & naturam, quæ per
 caudam significatur, perforant, per foramen autem fer-
 ream fistulam seu canalem trajiciunt, quo æquabilior fiat
 per ferreum sive æreum Epistomium, aquæ defluentis
 emissio: διείρειν autem τρίπα recte dicitur, quasi insubulare
 vel subula facere foramen. De ista Clepsydræ fabricatio-
 ne & foramine, sic scribit Aristoph. Scholiastes in Vespis,
 κλεψύδρα ἀγγεῖον τετραμένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἔβαλλον καὶ εἶων ῥεῖν ἄχε-
 ρε ὅπῃς. *Clepsydra vas perforatum, in quod aquam effundebant,*
& sinebant fluere usque ad foramen. Et rursus ab eo appel-
 latur ἀγγεῖον ἔχον μικροτάτῳ ὀπῇ, πρὸς πυθμένα. Apuleius
 quoque formam ejus attigit, cum sic describit: *Hic rur-*
sus præconis amplo boatu citatus accusator quidam senior exur-
git, & ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colli gra-
ciliter fistulato, ac per hoc guttatim defluo, infusa aqua popu-
lum sic adorat. Porro de usu Clepsydrarum in foro super-
 vacaneum arbitror hic pluribus inculcare. Lege ibidem,
 ἵνα μὴ ἐνυτέρων τὸ κατασκευάσμα ὑπάρχη, & Latine redde; *ne*
vero latior sit machina: ubi Interpres cum sua Periphrasi
 sensum non assequitur, *Ne foramen illud acute artificioseque*
confectum. Non enim de foramine intelligendum, sed
 πρὸς μοῖσιν, de illa animalis parte sculpta in Horologio &
 in modum tubi fistulata, vel de vasculo in Cynocephali
 formam artificiose dolato. Cæterum de hac divisione
 horarum ex Cynocephali observatione mentionem fecit
 Victorinus in Commentariis ad Rhetoricos Ciceronis.

Cap. 21. ὅν καλεῖσιν Αἰγυπτίσι νῦν] Congruentia dicit He-
 sychio

fychio, qui in Dictione νῆς, ait eam significare ψυχὴν, ποταμὸν, & μονάδα. Hic igitur fluvius est Nilus.

Cap. 34. πλημμύραν] Mercerus hic interpretatur *inundationem*: ex qua certe interpretatione ratio, quæ affertur ab Oro, inepta limato saltem Lectori videbitur, & ridicula. Nota ex Hesychio, πλημμύραν duo significare, ρεῦσαν ὕδατος, & πληθόν. In hoc loco designat *multitudinem*, non *inundationem*. Unde manifesta ratio est, cur Phoenix πληθόν significet, quia Solis Hieroglyphicum est, qui πολλὸς nominatur. Possset quidem inundationem significare, sed in alium sensum torquenda esset hujus Symboli ratio.

Cap. 35. διὰ πεντακοσίων ἐτῶν παρεγίνειν] De hac Phœnicis ætate non consentiunt Auctores. Mille annos eidem tribuit Nonnus. Septem millia Chæremon Ægyptius, ut est apud Joannem Tzetzem. Trecentos & quadraginta Albertus. Cum Phœnicis vita magni anni fieri conversionem rara fides est inter auctores (inquit Solinus) quamvis eorum plurimi magnum annum non quingentis & quadraginta, sed duodecim milibus nongentis quinquaginta quatuor annis constare dicant. Difficile est in re tam fabulosa aliquid certum statuere. Quod autem ait, fertur siquidem Sole, &c, id Ægyptiis, non Phœnici tribuendum. Itaque, quod inconcinne hic Author dixit, λέγεται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν ὑπὸ Αἰγύπτιον, corrigendum, λέγονται γὰρ μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἡλίῳ χαίρειν Αἰγύπτιοι.

Cap. 38. ἐστὶ ὃ πρὸς τοῖς ἱερογραμματεῦσι] Cave ierogrammateis confundas cum Arpedonaptis, quorum meminit Clemens Alexandrinus *Stromatum Libro Primo* cum luculento Democriti testimonio, qui suam eruditionem intemperantius prædicans scribit: καὶ λογίων ἀνθρώπων πλείων ἐσήκασα.

ἢ γραμμέων συνθέσις μὲν ἀποδείξις δὲ εἰς με παρήλαξεν, εἰ
οἱ Αἰγυπτίων καλεσθέντες Ἀρπεδονάπται. *Et homines doctos audiui
plurimos, & in componendis cum demonstratione lineis nemo me
adhuc superavit, nec qui Ægyptiorum quidem vocantur Ar-
pedonaptæ. Ubi Arpedonaptas colligas esse Ægyptiorum
Mathematicos. At ἱερογραμματεῖς de genere erant Sacer-
dotum; & iidem qui apud Assyrios ἱερῶν λόγων ἑρμηνευταί,
ut author est Lucianus in Macrobiis. Siquidem Æ-
gyptiorum sacris & doctrinis præfecti nunc ἱερόφο-
ροι & ἱεροσόλοι appellantur, ὅτι τὸν ἱερὸν λόγον περὶ
θεῶν, πάσης καθαρόντα δεισιδαιμονίας, καὶ περιεργίας, ἐκ
τῆ ψυχῆ φέροντες, ὥσπερ ἐν κίσῃ, ἢ περισέλλοντες, Quod sa-
cræ doctrinæ ab omni superstitione & curiositate puram,
in animo suo, tanquam in cista, gestant, atque continent, ut
diserte notavit Plutarchus: nunc ἱερογραμματεῖς, qui non
tantum Sacrarum Literarum Notarii fuerunt, ut quidam
apud Diodorum interpretati sunt, sed Sacræ Doctrinæ In-
terpretes: eosdem vates fuisse innuit Suidas, cum ait,
οὗτοι παρ' Αἰγυπτίους ἦσαν δεινοί, ἢ πρὸς τὰ μελλόντων τιτὼ ἀλήθειαν
εἰπεῖν, additque unum ex iis Regi Ægyptiorum prædi-
xisse, futurum Israelitam virtute & gloria clarissimum,
qui Ægyptiorum imperium deprimeret: Moysem scilicet
innuebat. Iidem etiam erant Phylacteriorum scientissimi;
quorum author pervetustus fertur Jachim in ea gente πε-
ριάπτων ἢ ἐπαοιδῶν ἑμπειρῶν. At vero cum Horus describat
ἱερογραμματεῶν τέλειον, πολλὰ μελετῶντα, ὑλακτῶντα τε συνεχῶς,
ἢ ἀπηργισμένον, μηδὲν χαριζόμενον, facile ostendit sacros
illos Scribas, legibus & disciplinæ præfectos fuisse. Ta-
les enim erant antiquitus Ægyptiorum Sacerdotes. Hi
namque, ut Senatus Principes, Regi præsto semper ade-
rant,*

rant, qua opera, qua consilio, qua doctrina ipsum adjuvantes; tum ex Astrologia & Astrorum inspectione futura divinando, tum ex Sacrorum Librorum annotatis res gestas cum utilitate interpretando. Unde a cunctis oneribus erant immunes, & primas a Rege honoris & potestatis obtinebant: πάντων ἀτελεῖς, ἢ δευτεροδόντες μετὰ τὸν βασιλέα, ταῖς δέξαις ἢ τῇ ἐξουσίᾳ. Præterea sceptrum commune cum Regibus habebant, quod ad honorem agriculturæ, sicut & Æthiopes, in formam aratri effingebant, ut licet ex Diodoro colligere. Et illi quidem primis temporibus Ægyptiorum Sacerdotes hanc dignitatem obtinuerunt. Nam postquam sub Romanorum imperio Ægyptus esse cœpit, nihil his hominibus contemptius; quippe qui ex sacrificis, in viles Chaldæos, haruspices, & aliptas degenerarunt; quod licet ex Hadriani Epist. apud Phlegontem colligere, quæ refertur a Flavio Vopisco in *Saturnino*, statim a principio. Ubi præcautione opus est, ad diluendam Hadriani Imperatoris calumniam, qui perverse & malitiose Christianos cum Isiacis Sacerdotibus confundit, & iisdem Serapidis cultum imponit his verbis: *Ægyptum, quam mihi laudabas Serviane charissime, totam didici levem, pendulam, & ad omnia famæ momenta volitantem. Illi qui Serapin colunt Christiani sunt; & devoti sunt Serapi, qui se Christi Episcopos dicunt.* Hæc admodum perfidiose, nisi velis hac ratione excusare, quod de Apostatis loquatur; qui, ut est in Actis Epimachi Ægyptii Martyris, apud Græcum Martyrologum, ἡ Χριστιανισμὸν κρύβοντες τῷ ἀσέβειν ὑπεκρίνοντο, *testo Christianismo impietatem simularunt.* Pergit Hadrianus, *Nemo illic Archisynagogus Judeorum, nemo Samarites, nemo Christianorum*

rum Presbyter, (quod de hæreticis Christianæ pietatis simulatoribus intelligendum) *non Mathematicus*, *non Aruspex*, *non Aliptes*. Ex quibus intelligere licet, ad quas fordes impiorum sacrificorum natio devenerit. Hoc ipsum plenius ostendit Divus Cyprianus, ubi Senatorem a Christiana fide Apostatam, atque ad Serapidis & Isis cultum nefarie abreptum infectatur, simul Ægyptios Sacerdotes, in quorum Collegium cooptatus fuerat, describit his verbis:

*Namque Sacerdotes tunicis muliebribus idem
Interiorum ritum cultu interiore fatentur,
Idque licere putant quod non licet: unde per orbem
Leviter incedunt, mollita voce loquentes,
Lapsatosque tenent extenso pollice lumbos,
Et proprium mutant vulgato crimine sexum:
Cumque suos celebrant ritus, his esse diebus
Se castos memorant; At si tantummodo tunc sunt
Ut perhibent casti, reliquo jam tempore qui sunt?
Sed quia coguntur saltem semel esse pudici,
Mente fremunt, lacerant corpus, funduntque cruorem.*

Quæ illic Cyprianus de vestibus, & flagitiosissimis moribus prosequutus est, copiose describit Apuleius, ubi nominat indusia, mitellas, crocotas, virgatas vestes, cœnosa pigmenta, & cætera: *Die sequenti*, inquit, *variis coloribus indusiati, & deformiter quisque formari, faciem cœnoso pigmento obliti, & oculis obunctis graphice prodeunt, mitellis, & crocotis, & carbasinis, & bombycinis linteis. Quidam tunicas albas in modum lanciolarum quoquoersum fluente purpura depictas, cingulo subligati, pedes luteis indu-*
ti

ti caleamentis. Mox de eorum phanaticis furoribus differit plenius: Quorum rituum pleraque etiam primis temporibus in usu fuisse, declarat Herodotus, ubi animadvertit eos derafos fuisse, circumcisos, veste linea, & calceis papyraceis indutos, frigida interdium rer, noctu bis lotos, & in Deorum suppliciis frequenti diverberatione sua sponte cæsos. Proximi erant Sacerdotibus *ἐνταφιασαὶ & ταριχεύεται*, qui cadavera maxime Sacrorum Animalium curabant, quos, ut ait Diodorus, *πάσης μὲν ἡμῆς ἢ πολυωρίας ἀξιοῦνται, τοῖς τε ἱεροῦσι συνόντες, ἢ τὰς εἰς ἱερὸν εἰσόδους ἀκωλύτως, ὡς ἱεροὶ, ποιεῖν*. *Omni honore atque cultu dignantur: Nam sacerdotibus familiares sunt, & in sacrarium ut qui sacri sunt, libere ingrediuntur.* Tanta autem superstitione & apparatu sacra animalia funerant, ut Curatorem funeris unius animalis, totas facultates suas satis luculentas impendisse, & insuper quinquaginta talenta a Ptolemæo fœneratum memoret Diodorus. Verum quoniam inter officia Sacerdotum est aliquod discrimen, operæ pretium est, de hac re audire Clementem Alexandrinum, qui totam hanc Sapientum & Sacerdotum Ægyptiorum seriem disertissime tradit *Stromatum libro sexto p. 465.* Primus, inquit, procedit is, qui vulgo *ὠδὸς* nominatur, unum aliquid afferens ex Symbolis Musicæ. Eum dicunt oportere duos Libros tenere ex Libris Mercurii, ex quibus unus quidem continet hymnos Deorum, alter vero rationes vitæ regiæ. Post Cantorem vero procedit, *ὁ ὠροσκοπέων, ὠρολόγιον τε μέγα χεῖρα ἢ φοινικὰ Ἀστρολογίας ἔχων σύμβολα.* *Horoscopus gestans in manu Horologium & palmam Astrologiæ Symbola.* Eum quatuor Libros Mercurii de Astrologia oportet semper promptos in ore habere. Deinceps autem *ὁ ἱερογραμματεὺς, ἔχων πλεεὶς ὅπλῃ τὴν κεφαλῆς, βιβλίον ἐν*

Kk

Kk

χειρὶ, ἢ κανίνα, ἐν ᾧ πότε γραφικὸν μέλαν, ἢ χροῖος, ἢ γραφασί. *Pro-*
dit, inquit, Scriba Sacrorum alas habens in capite, & li-
brum in manibus, & regulam, atramentum præterea ad scri-
bendum, & stylum junceum, quo scribunt. Hunc oportet
 scire ea, quæ vocantur Hieroglyphica, & Mundi Descrip-
 tionem, & Geographiam, & ordinem Solis & Lunæ, &
 quinque Errantium Stellarum, Aegyptique Chorographiam,
 & Nili descriptionem, tum instrumentorum, ornamento-
 rumque sacrorum, tum locorum consecratorum, mensuras
 præterea, & quæcumque ad templa & res sacras attinent.
 Deinde sequitur, Στολιστὴς ἔχων τε τὸ δικαιοσύνης πῆχυον, ἢ τὸ
 σπονδεῖον, *Stolistes seu Ornator, qui justitiæ cubitum & calicem*
ad libandum gestat. Is scit omnia, quæ ad disciplinam &
 sacrificia, primitias, hymnos, preces, pompas denique &
 dies festos spectant. Post omnes exit Propheta, *προφάνης*
τὸ ὑδρεῖον ἐγκρατοπισμύχου, ᾧ ἔποντο οἱ τὸ ἔκπεμψιν τῶν ἁγίων βασιλεύ-
οντες. *Qui spectabilem in sinu gestat hydriam, quem sequun-*
tur, qui emissos panes portant. Is, ut qui sit Sacrorum Præ-
 fectus, ediscit Libros decem, qui vocantur Sacerdotales,
 de Diis & legibus, & universa Sacerdotum disciplina.
 Meminit quoque eo loco Πασαφύων, qui sex Mercurii Li-
 bros de Medicina ediscunt, hoc est, de Anatomia, &
 morbis, instrumentisque Medicis, tum de medicamentis,
 oculis, & mulieribus. Eos autem esse ex ordine Sacer-
 dotum declarat hic locus *Libri Tertii Pædagog. Cap. 2.* ubi
 describens eum, qui idola ostendit, *πασαφύων ὃ ἦ ἡς ἀλ-*
λὰ τῶν ἱεροποιούντων: ex quo apparet fuisse quemdam *Ædi-*
tuum, de quo dico ad *Symbolum 41. Lib. 1.* Ex eo Cle-
 mentis loco facile confutes eos, qui existimarunt omnes
 Ægyptiorum Sacerdotes communiter vocari Prophetas;
 quod

quod sensisse videtur Diogenes Laertius, cujus auctoritate adductus Criticorum aliquis, in hoc Antinoi monumento, ANTINOΩ ΣΥΝΘΡΟΝΩ ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΔΗ ΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ, *προφήτης*, hic dicit esse *ιερέα*, abusus communi nomine proprii loco, nec satis ea discriminans, quæ apud Ægyptios (ut doctissime ostendit Clemens) inter se distincta erant.

Cap. 39. *ἢ ἀνατεταμμένα θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῆς κηδεύοντα εἶδωλα*] Turbatum est in hoc loco, & puto restituendum *ἀνατεταμμένα*. Quam enim ridiculum est, hæc verba de Pollinctore accipere, & cum Interpretibus dicere, *Quod nuda & resecta, quibus iusta facit, simulachra contemplatur?* Et ubi Pollinctor iusta facit, hoc est, sepelit simulachra? & simulachra in partes concisa? Esto, Pollinctores funerarent sacra animalia, prius dissecta unguentisque oblita, non tamen hoc simulachris aureis & marmoreis unquam factum legitur; quod per se ineptum est. Hæc igitur verba de Cane intelligenda sunt, *γυμνὰ ἢ ἀνατεταμμένα θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῆς κηδεύοντα εἶδωλα*, *nuda & explicata spectat, quæ custodit, Deorum simulachra*. Nam *κηδεύειν* non semper funerare, sed curare & servare significat. Quod autem canes custodiæ Templorum & Simulachrorum adhiberentur, ne quid auri argenteive ex iis abraderetur, aut etiam gemmæ, quibus parietes sacri apud Ægyptios collucebant, furto subducerentur, ex Horo colligere licet, & Æliano de *Animalibus*. Porro quos hic *ἐνταφιασὰς* seu Libitinarios designari vides ab Horo, publici funeris Curatores, eorundem cætum apud Christianos in Orientali Imperio *ἀσκητήριον* dictum fuisse notat Vir Eruditus; non tamen evincit iis, quas affert, rationibus. Nam quod ex

K k 2

No-

Novella Justiniani 59. citat, ἐκάσῃ κλίνῃ ἀσκητήριον δίδωσθαι ἀσκήτας aliquot exequiis mortuorum fuisse deputatos confirmat, non tamen inde recte colligit, ἀσκητήριον fuisse proprie quod funera curabat, quasi definire vellet, ἀσκητῶν esse ἐνταφιασὴν; quod minime dici potest, ubi propria verbi significatio quæritur. Neque enim si Apelles sit pictor & orator, ideo pictorem definiens, dicam, *Πιστορ ἐστὶν ὁρατορ*.

Cap. 40. περσιθέασι τῶ κυνὶ ἢ βασιλικῶ σολῶ &c.] Recte hic animadverit Vir de nostra Societate Eruditus, unam copulativam ἢ pervertere sensum. Depingenda est ut Regis statua veste ad pedes strata, quam canis custodiat, & restituendum, *προσιθέασι τῶ κυνὶ βασιλικῶ σολῶ παρεγκειμένῳ ἢ χῆμα γυμνόν*.

Cap. 41. Πασοφόρον ὃ σημαίνοντες] Interpres vertit, *sacrum pallium gestantem*, perperam meo quidem iudicio. Nam si verbi significatio spectanda est, D. Hieronymus in *Isaiam* *pastoforium* interpretatur thalamum, in quo habitat præpositus templi; in quo *πασοφόρον* æditus est aliquis potius, quam *sacrum pallium gestans*; quæ verba nimis generalia sunt & obscura. Fefellit Interpretem, quod apud Julium Pollucem *πασὸς* dicitur, *ὅθεν τῇ δυνεὶ πεπέρασμα*, *velum quod thalamo obtenditur*; ubi cum aliqui Codices Latini *pallium* reddiderint, hic de veste communi accepit: sed debebat animadvertere quod habet Etymologicum Magnum, *πασὸς, ἢ ἐν πετασμάτων ποικίλων κατεσκευασμένη σκηνή*. Ubi *pastos* non *pallium* tantum, sed *thalamus* ipse nominatur, quo sensu etiam *pastoforium* dicitur. Verum hic aliud latet, quod neque Clementis Alexandrini Interpretes pervidere: *πασοφόρον*, ut constat ex eodem Clemente, *est*

est ex Sacerdotibus Ægyptiorum, & ut facile intelligi potest, Ædituus aliquis; nam dicitur advenas in templum introducere & idola monstrare, *σεμνὸν δεδορκῶς, ἢ παῖτανα τῇ Αἰγυπτίων ἄδων γλώσση*. Nunc Docti Viri quærunť, quorsum dicatur *πασόφορος*; neque enim Deorum thalamos & ædes portat, sed custodit: Manuscriptus aliquis Codex apud Clementem Alexandrinum habet, *πασόφορος*, distortius quidem, sed apparet ex eo locum esse depravatum: Ego legendum existimo *πασόφορος*, *templi custos*; quo nihil aptius ad Clementis & Hori mentem video: nam *ὑπὸ τέττε φυλάττει* τὸ ἱερόν.

Cap. 49. *Ακαθαρσίαν ἣ γράφοντες, ὄρυγα ζωγραφῶσιν &c.*] Magna in hoc Hierolyphico enodando Interpretum est dissensio. Alii siquidem de Oryge, alii de Coturnice intelligunt. Multum refert utrum de quadrupede, an de ave sermo sit; quod tamen unius litteræ ambiguitate decepti homines, alioqui non imperiti, confudere. Codex Italus, qui Romæ prodiit excusus anno 1599, nomen *ὄρυγος* de textu expunxit; reliquit tamen illi locum ad marginem, ne plane abrasum videretur: Deinde reposuit *ὄρνυγος*, Coturnicem pro Oryge. Qua in sententia fuit quoque Pierius *Lib. 27.* haud ita diligens in Hori mente perscrutanda. Mihi vero mirari contigit, quomodo Viris Doctis hæc interpretatio exciderit, quæ ut alia omittam, vel hoc uno argumento refelli quam facillime potest, quod id ipsum animal, de quo hic sermo est, Horus dicat *ἐμπροσθίους σκέλεσιν ἀνορύσσειν τὴν γῆν*, *anterioribus cruribus, siue pedibus, terram effodere*. Quæso, cur anteriores hic pedes nominantur, nisi quia sunt & posteriores? at si anteriores sunt & posteriores, apparet animal esse quadrupes, quod

K k 3

quod in avem tam cito efformavit Pierius. Deinde si avis est, & Coturnix, quomodo huic, tanquam equo, insidentes facit Reges? quod absurdum est. Omnino de Oryge totum Symbolum intelligendum; Primum, quia id omnium pene Codicum fides postulat, & ὄρυγος nomen, ut apparet, non nisi timide in alienam sedem irrepfit. Secundum, quia quæ hic Orygi tribuuntur ab Horo, eadem quoque comprobantur Ælianus de *Animalibus*. Neque enim tantum Orygem dicit, Solem Orientem averfari, sed etiam adversus ejus exortum alvum dejicere; quo fit, ut Serapidis cultores tam præposterum animal male oderint. Bene igitur in hac parte Mercerus, qui Aldi Codicem sequutus nihil mutavit. Sed hic postea laudatus Interpres postquam ad hunc textum devenit, καὶ οἱ ἱερεῖς τῶτο μόνον τῷ πτηνῶν ἀσφράγιον ἐδίδοσαν, hoc est (ut ipse interpretatur) *Quare & sacerdotes unam hanc inter volucres non signatam comedunt*: tum idem Mercerus in hunc locum annotat; *Mirum sane est, quod hoc loco Orygem inter volatilia annumeret, quod a nemine quod sciam, est proditum*. Putavit ita Vir minime malus, Oryges alatos ab Horo conferi, nec mirum est, si hoc tantopere demiratur, sed non minus mirandum, quomodo Vir tam emunctæ naris, & in tot Authorum commentationibus volutatus, tam facilem locum suo nitori restituere non potuerit. Itaque totum hunc locum (inquit) corruptum existimari, nec qua ratione possit restitui, succurrit, nisi forte pro τῷ πτηνῶν, legimus τῷ ὄρνιθι. Si tam audacter in Auctoribus mutare licet, omnia (fateor) erunt protinus alba. Sed ubi prudentium Criticorum in dictionum mutationibus hæc audacia? Ego existimo, unius & admodum affinis literulæ mutatione pos-

posse totam hanc plagam sanari, si dicamus πτηνῶν positum pro κτηνῶν, quæ germana est lectio. Sed reclamabit aliquis ex Grammaticorum natione, τὸ κτηνῶν dici de pecudibus; quod in Orygem ferum animal cadere non potest. Hic quisquis ita objecerit, satisfactum sibi abunde existimet, si Orygem inter pecudes esui aptas videat annumerari a Columella, ubi sic scribit: *Feræ pecudes, ut capreoli, damæque, nec minus Orygum cervorumque genera, & aprorum, modo lautitiis & voluptatibus Dominorum serviunt, modo questui ac redditibus.* Unde etiam Juvenalis: *Et Getulus Oryx hebeti lautissima cæna Cæditur.* Est enim Oryx de genere caprearum sylvestrium, bisulcus, & unicornis, ut ex Aristotele & Plinio licet colligere. Oppianus tamen non unum duntaxat cornu, sed plura videtur illi tribuere, dum canit: *Ὀξείαι κεράων ἢ μετήγοροι ἀντέλκον αἰχμαῖ.* Nunc quod reliquum est difficultatis, expediemus: *διόπερ οἱ ὀρχαῖοι βασιλεῖς, ἃ ὠροκόπε σηµαίνοντι αὐτοῖς ἡ ἀναβολήν, ἐπικαθίσαντες τέτρω τῷ ζῳῷ, δὲ μέσος αὐτῆς ὡς ἡνῶν γνωµόνων πλὴν τῆ ἀνατολῆς ἀνέλθειαν ἐγνώριζον.* Quapropter antiqui Reges cum sibi ortum nunciaret horarum observator, huic insidentes animali, per medium ipsum velut gnomones quosdam ortus rationem ac tempus accurate certoque cognoscebant. Primum malim καθίζειν active sumere, & de Horoscopo intelligere, quem Reges jubent Orygem conscendere, ut certius Solis ortum dignoscat. Quod autem habet δὲ μέσος αὐτῆς, τὸ per medium ipsum subobscurum est; nescio enim, quid sibi cogitatione pinxit Mercerus, quasi per medium hoc animal, cui insident intuentes Reges, ortus speculentur: Hic μέσον accipiendum est, pro re interiecta & interposita ad aliquid efficiendum, vel certe uno verbo clau-

clarius dicendum διαμέσς αὐτῶ, hoc est, *ipsum interventu, ipso mediante*. Nam διάμεσς dicitur antiquis, ut recentioribus μεσίτης, qui ad negotium aliquod conciliandum intervenit, & sic ὄρυξ hic διάμεσς nominatur, quod beneficio hujus naturalis propensionis, qua Solis primas faces prævidet, tempora discernant Horoscopi. Jam quod ad interpretationem eorum verborum attinet, διὸ οἱ ἱερεῖς τῶτο μόνον τῶ κτηνῶν ἀσφράγιον ἐδίδουν, *Sacerdotes unam hanc inter volucres non signatam comedunt*: Visa est Interpreti suspecta vox ἀσφράγις, & forte (inquit) legendum ἀσφάγις; sed omnino retinenda vetus lectio ἀσφράγις. Declarat Herodotus, ubi ostendit, vetitum esse Sacerdotibus sub pœna capitis, ne victimam aliquam immolent, quam prius sigillari annulo non signarint, ἀσήμενον δὲ θύσαντι θάνατον ζήμιον ἐπιτίθεται. Horus hic Orygem solum excipit, eam opinor ob causam, quod quæ Deorum sigillo essent impressa, in Deorum possessionem transcribi viderentur: at nefas erat, Orygem execratum animal Dei, maxime Solis, nota inurere, & quasi ejusdem peculium facere.

Cap. 59. βασιλέα δὲ κάκιστον] Si recte expendatur Hieroglyphicum, nomen κάκιστον sensui repugnat. Itaque Pierius legit κάλιστατον: Mallem tamen καλίστατον, cum potentissimum regem designari dicat, qui universo terrarum orbi imperitet.

Cap. 69. αὐτότοκον γὰρ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον] Quid facit hic αὐτότοκον, quod Mercerus vertit *ad partum facile & maxime proclive*; at Trebati, *est hoc animal rotundum & promiscue parit*? Nugæ: Lege, αὐτόκυπτον καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶον, *suapte natura cernuum & inflexum animal*: quo nihil ad sensum accommodatius.

Cap.

Cap. 2. Lib. 2. Καὶ αἰεὶ νεοσσὸν &c.] Hoc Hieroglyphicum ut breve, ita difficile est: Primum Mercerus emendat αἰεὶ νεοσσὸς pro νεοσσὸν. Ego veterem lectionem retineo, cum bis in Horo constanti Veterum Codicum fide ita legatur. Non advertit Mercerus, quod doctiores Grammatici notant, recentiores Græcos (ex quorum numero est hic Auctor Hori μεταφρασῆς) nonnunquam accusativis nominativorum loco abusos. Sic Nicetas in *Alexio Angelo* θυγάτηρα dixit pro θυγάτηρ: τῷ βασιλεῖ δὲ τῷδε καὶ τρίτῃ θυγάτηρα ἦν Εὐδοκία τῶνομα. Sic Corona Pretiosa, Græcus Liber, θυερίδα in nominandi casu pro θυεῖς habet. ἀρρενογόνος autem non tantum masculus est, sed mares generans. Vox κυκλοιδὸν omnino depravata est: Mercerus reponit κυκλοειδής, & interpretatur orbiculatum: Sed quis tales sensus probare possit? Quod aquilæ pullus orbiculatum quid significet. Vide num legendum sit τυλοειδής: τυλοειδής est calli speciem habens, & per Metaphoram robustus: sic autem Aquilæ pullus innuet masculum, fortem, & robustum, qui ex diuturno labore callum contraxerit. Non occurrit, quomodo aliter hanc cicatricem obducamus.

Cap. 3. Δύο πόδες] Hoc Hieroglyphico ubi legitur, Δύο πόδες συνηγμένοι ἢ βεβηκότες δρόμον ἤλις ἢ ἐν ταῖς χαμέραις τροπαῖς σημαίνεσι, Gemini pedes simul compacti & progredientes, solis cursum cum in solstitio est hyberno, significant, variæ sunt lectiones. Et primum quidem Manuscriptus liber, pro δύο πόδες habet δύο πολύποδες. Pierius *Hieroglyphicwn Lib. 27. Cap. 29.* non est admodum pugnax, quo minus duo Polypi ad hibernum solstitium denotandum simul colligati exprimantur: *Impressorum*, inquit, *Codicum lectio, quæ est δύο πόδες, nequaquam displicet:*

L1

cet:

cet: sed si progressum exprimere volueris, videndum est, si pedes illigatos pinxeris, qua ratione id tuearis. Hæc ille, quorum nullam auctoritatem, nullam affert rationem. Et certe nullus opinor Veterum invenietur, qui ullam partem Polypi ad Solem significandum unquam usurparit; quamquam ut nihil est in istis Symbolis tam alienum, quod non aliquo cultu orationis, & rationis specie splendescat, posset illud fortasse dici, Polypum recte Solis in hyberno solstitio tarditatem significare, quod fit, ut ait Ovidius,

— *crinali corpore segnis.*

Vel ut canit Oppianus:

Παντοίας σφοδράλλυγας ὑπὸ σκολιοῖσιν ἰμάσσι
Τεχνάζων.

Verum quid opus esset geminos Polypos ad hoc Symbolum pingere? & si sua natura tardi sunt, cur vincula, quæ ad frænandam celeritatem expressa sunt, injicerentur? Puto probabilius esse, si pro δύο πολυπόδες, legatur δύο πολλὰ πόδες, id est, duo Solis pedes, pro duobus Polypis; nam Sol πολὺς appellatur, ut constat ex eodem Horo. Quid est autem aptius ad Solem in solstitio hyberno tarde progredientem significandum, quam Hori sive Apollinis statuam, cujus pedes inter se vincti sint & impliciti, depingere? At urget Pierius, & quærit, quomodo si pedes vincti sint, progredientur? Difficilius quidem, sed tamen progredi possunt; quod cernitur in ergastulariis, qui ita vincuntur compedibus, ut aliqua ex parte movere se, & progredi possint; & recte quidem hoc pacto cursus Solis significatur, qui non est omnino nullus, sed

tardior, ut stare quodammodo loco videatur. Quamobrem puto legitimam esse lectionem, δύο πολλὰ πόδες συνεργόμενοι, pro συνηγομῆνοι, ἢ βεβηκότες.

Cap. 20. Ἰπποπόταμος πόσις] Quomodo Hippopotamus horas significet quærit Pierius *Hieroglyph. Lib. 29.* Et multum quidem laborat, ut explicet, conjecturæ vero, quas affert, paulo videntur debiliores. Quia depascit segetes, inquit, ante determinatas in diem, vel quod interdum in imis aquis latet, noctu in terram egreditur. Hæc, inquam, rem acrius perpendenti non satisfaciunt. Primum nota, in Græco esse ὥραν, non ὥρας: ὥρα autem κατ' ἐξοχῶν, ut constat, sæpe verum tempus significat. Et ita ὥρας, hoc est, veris Hippopotamus Symbolum esse dicitur, quia vère, ubi primum herbæ pubescunt, incipit e Nilo egredi & pabulari, ut habet Nicander in *Theriacis*,

Χιλοὶ ὅτε χλοάσιν, νέην δ' ἀπεχέυατο ποίην.

Pabula ubi virescunt, & novam fundunt herbam.

Dixit autem ἀπεχέυατο pro ἀπεχεύαντο per Enallagen. Ali-ter etiam explicari potest, si dicas ὥραν irrepsisse pro ὥραν, ut Hippopotamus execrationem significet, quo nullum animal execrabilius; nam Patrem interficit, & Matrem comprimit.

Cap. 29. Γεγύμματα ἐπὶ ἄνδρσι δακτύλοις πελεχόμενα] Pa-rum accurate hoc Philippus expressit, cum nullam ratio-nem subjiat, nec quos digitos quasve literas intelligat designet; itaque vix conjecturæ ansam relinquit.

Cap. 30. Γραμμὴ ὁρθὴ μία ἅμα γραμμῇ &c.] Hoc & hu-jusmodi signa, sunt ex hominum impositione levissimo plerumque fundamento, haud dissimilia iis, quæ Nicolaus

Ll 2

Smyr-

Smyrnæus Aftabafdas collegit de signis numerorum.

Cap. 37. Οτε Εβλων] ανθρωπον εξώλη σημῆναι, χοῖρον ζωγαφῶσι] Ægyptiis igitur, Judæis, & Persis execrationi fuit, contra Samiis honori, qui suum pro tutela navium sumpserunt: Τα Σάμια πλοῖα συὸς τύπον ἔχον ἐν ταῖς πρώραις, Hesychius. Inde explicatur obscurum Proverbium, quod est in Stromateo, Ναὺς δὲ τις ἀκύρωσθαι Σαμὴν υἱὸς εἶδθαι ἔχουσα.

Cap. 38. ἐκσίζοντα τὰς ἰδίας σκύνους] Hic ἐκσίζειν Mercerus dicit esse ἐκ σοῦς ἐκβάλλειν; sed hoc sine ullo testimonio: Lege potius ἐκσίζειν, quod est etiam flagellare.

Cap. 51. Ανθρωπον προσφύγοντα τῷ ἰδίῳ πατρὶνι] Πάτρωνος nomen recentioribus Græcis usurpatum, ut apud Latinos. Scholiast. Eurip. Πάτρων, ἐλευθερώσας τὸν ἀργυρώνηλον. Hesychius putat quoque centum primos Romuli Senatores πάτρωνας nominatos.

Cap. 53. Γυναῖκα θηλάζουσαν — τρυγόντα ζωγαφῶσιν] Gravis hic Merceri hallucinatio, & ubi turtures visi cum mammis & dentibus? Omnino vel nomen τεργῶν positum est pro vespertilionem, quod unum inter volatilia proprie dicitur τεργῆν, ut author est Julius Pollux, vel Turturis & Vespertilionis Symbola sibi invicem proxima, in hac imagine ita fuerunt confusa, ut τρυγῶν ἀντὶ νυκτερίδου ponetur: Soli enim inter volatilia Vespertiloni dentes & marmæ tribuuntur ab Auctoribus.

Cap. 57. γενᾶται ἣ τοῖστω τρόπῳ ὅταν μέλλῃ τελευτᾶν &c.] Quod ait hic, Phœnicem se in terram summo impetu projicere, unde & vulnus accipit; ex sanie vero vulneris defluente aliam gigni, qui simul cum patre moribundo Heliopolin proficiscitur; hoc neque Chæremone Ægyptius, qui

qui citatur à Tzetze, neque Philostratus & Herodotus, aut ex Latinis Solinus, Lactantius, Manilius, Ovidius & cæteri, qui Phænicis meminerunt, tradidere: Patrem tamen eundem orbiculari myrrhæ ligno veluti ovo includere, & ad aram Solis deferre meminit Herodotus; sed melius Lactantius de cineribus & reliquiis patris accipit his verbis,

Ungue balsameo myrrhaque & thure soluto

Condit, & in formam conglobat ore pio:

Quam pedibus gestans contendit Solis ad ortum,

Atque aræ residens ponit in æde sacra.

Licitum cuique fuit, in re tam ignota pro arbitrio fingere; itaque pluribus discutiendum non puto.

Cap. 62. αὐτὴ γὰρ ἐκατέρω τῇ κεφαλῇ ἀναίει] Miratur Gernerus, vir multæ lectionis, Salamandras hic dici bicipites, & merito: plagam vidit, non tamen sanavit. Existimarem ego sic legendum, αὐτὴ γὰρ ἐκατέρω τῇ κεφαλῇ ἀναίει. Ignem utrimque, hoc est, ab utroque latere cingentem, extinguunt, & id capite, a quo maxime frigidus humor instillatur, quo Scholiastes Nicandri ignem extingui voluit. Porro, quando audis hominem πυρὶ καίμενον exhiberi per Salamandram, intellige flammis obsessum, non consumptum.

Cap. 78. κατὰ πόδας παρακολυθῆντα ἐνέχευς] *Juncturam pedis consequi deprehendes*, inquit Mercerus: valde obscurum est quid velit. Significat potius vinculum & (ut ait Vetus Glossarium) fasciolam aut funem articulare, quam juncturam pedis: Innuitque bovem ita religatum, suum trahere vinculum, nec recte coërceri.

L1 3

Cap.

Cap. 94. αὐται γὰρ ἑαυτὰς φυλάσσειν γρηγορεῖσαι κατ' ὅρδινον]
 Vox Romana, Græca civitate donata, qua usus est etiam
 Macarius Xinus adversus Sarracenos, & Constantinus in
 Tacticiis, λοχαγὸς ὃ λέγει ὁ πρῶτος ὃ εἶχε, ἤγεν ὃ ὅρδινον.

Cap. 104. Ανθρωπον σώζοντα πολλὰς — νάρκην τὸν ἐχθρὸν
 ζωοποιεῖν &c.] Aliorum quidem Auctorum hoc nemo
 tradit, sed uno omnes ore contradicunt: Itaque hic Au-
 ctor Ori Interpres νάρκην fortasse posuit pro Nautilo seu
 Nauta pisce, cujus mira in natando industria, de qua
 vide Aristotelem Lib. 9. de Animal. Cap. 37. & Oppian.
 Lib. 1. Αλιευτικῶν.

Cap. 109. Ανθρωπον λάμειαν ἔχοντα] Vide, num λαμῖον
 ἔχοντα sit legendum; λαμῖος est gula: vel certo παροιμιαικῶς
 Lamiam habere dicuntur, qui gulam habent aut ventrem
 infatiabilem. Nam λάμια apud Hesychium est bellua, vel
 mulier insigni voracitate. Quod autem hic tradit de Sca-
 ro, id ipsum habet Aristoteles: Scarus diversa omnino ven-
 tris species est, & ruminare solus piscium quadrupedum ritu
 creditur.

Cap. 112. αὐτὴ γὰρ καταγεθῆσα, ῥίπτει τὴν ἐν τῇ ἐξῆς ἀκάν-
 θαν] Non de turture ave, sed de pastinaca pisce intelli-
 git, quem Græci τρυγόναι nominant: Spina autem caudæ,
 est radius sive stimulus, quem hic piscis habet insignem.
 Dioscor. Lib. 2. Cap. 22. τὸ κέντρον τῆς ἐξῆς nominat: βέλτε-
 ρι γινέσθαι Oppianus, qui ejus venenum disertè describit L. 2.
 de Piscatu. Legeigitur, hamo, ἀγκίστρον, non laqueo, ut red-
 dit Mercerus, implicatam Pastinacam.



JOAN-

JOANNIS CORNELII
 DE PAVW
 OBSERVATIONES
 I N
 HORAPOLLINEM.

IOANNIS CORNELII
DE PAV
OBSERVATIONES
IN
HORAEOLINEM

JOANNIS CORNELII DE PAUW

OBSERVATIONES

I N

HORAPOLLINIS

LIBRUM PRIMUM.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΖΑΓΟΡΑΣ

ΩΡΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Ita efferendum est hoc nomen cum M. S. Augustano, Suida, Photio & Eustathio. Errant, qui ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ scribunt divisim. Nam ista Isodynamata, quæ conjuncta bene sonant, disjuncta sonant male. Patet ex Linguæ Analogia & exemplis ubique obviis, quæ convasare nolo. Unum est, quod silentio præterire non possum, quia plane gemellum est huic Nostro: Ut ΩϞÆgyptiace est ΑΠόλλων, ita ΑνεϞis Ægyptiace est Ερμης: Ex istis duobus unum ΕρμάνεϞis similiter factum est; quod si separes, & contra ipsos Græcos insurgis, & Linguæ Genio impingis colaphum. Hoc certum & perspicuum. Quare ineptum est ΩΡΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, & redonandum Nasutulidis, a quibus profectum est primum. *Horapulus*, quod ex Poghini Libro M. S. adducit Hæschelius, longe tamen pejus. Nam id nihil significat, & Amanuensium meras exhibet inanias. Quod autem Viri Eruditi de Recentiorum ΜοχόπελϞ pro ΜόχϞ, ΑρμύόπελϞ pro ΑρμύϞ, ΞανδόπελϞ pro ΞάνϞ &c, notant, intelligendum est caute. Nam nomina illa voces non sunt singulæ, sed binæ. Græcis scilicet Recentioribus πελϞ est Latinorum *pullus*, ut scimus ex Glossis Græco-
Mm bar;

barbaris: Ista vox cum aliis vocibus ab illis conjuncta sæpe; atque hinc Μοχόπουλος idem, quod Μόχου πῦλον, Ἀρμύπουλος idem, quod Ἀρμύου πῦλον, & sic in cæteris. Unde apparet, quid ad ipsum *Horum* faciat *Horapulus*; pro quo, si nomen fuisset usu receptum, scribendum esset saltem *Horopulus*, ut ab Aliis jam observatum. Sed ut dixi, nugax est omnis ista scriptio & abjicienda prorsus.

Cap. 1. πῶς αἰῶνα σημαίνουσι;] Verum est, quod Mercerus notat de his Inscriptiunculis: Recentiores sunt, & ratio earum habenda est nulla.

τὴν ἐρεὴν ὑπὸ τὸ λοιπὸν σῶμα κρυπτομένην] *Caudam sub reliquo corpore latentem.* Interpres male. Basiliscus serpens est magnitudine duodecim digitorum, qui incedit medio erectus: Vide Plin. *Lib. 8. Cap. 21.* Hic ita pingebatur ab Ægyptiis æternitatem designare volentibus, ut sub corpore erecto lateret cauda, ne finis æternitati contrarius appareret scilicet. Apage flexus multiplices, & quicquid eo pertinere posset.

ἐρεῖον] Mercerus ex Libro Morellii ἐρεῖον: quod mihi impense placet. Nam sic vocem habemus peregrinam. Junge Bochartum in *Hierozōic. Part. 1. P. 22. & Part. 2. P. 402.*

θεοῖς περιτιθέασιν] Interpres, *diis circumponunt.* Utrumque pravum est; quia nimis exiguus est Basiliscus, quam ut Diis circumponi possit. Scribe παρατιθέασιν: Sic quod verum est, dicitur. Mox in fine Capitis recte scriptum, ἡ δὲ κεφαλὴ τῶν θεῶν παρατιθέασιν.

τὸ ὅ μόνον ἀθάνατον] Hoc nullibi scriptum, sed contra apud Plinium & Ælium scripta, quæ mortalitatem ejus evincunt subitam: Sciunt omnes. De Ibide notat Ælianus *Lib.*

Lib. 10. Cap. 29. de Animal. Ως μὲν ἐν μακροβιώτατον ἐστὶ τὸ ζῶον ἢ δὴ εἶπον· λέγει ὁ Ἀπίων, ἢ ἐπάγεται τὰς ἐν ἑρμῇ πόλιν ἱερέας μάρτυρας δεικνύοντας οἱ εἶναι ἀθάνατον. τὸτο μὲν ἐν ἢ ἐκείνῳ δοκεῖ τῇ ἀληθείας ἀφελῆσαι πάμπολυ· ἢ ἐμοὶ ὁ πάντως ἂν ἢ κατεφαίνεται ψευδὲς, εἰ ἢ ἐκείνῳ δοκεῖ. An simile quid de Basilisco cum suis Ægyptiis confinxit Horapollo? Haud puto; quia *Cap. 34. hujus Libri*, ubi de Phœnice agitur, legimus disertē, ψυχὴν μὲν, ἐπειδὴ πάντων τῇ ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον ὑπάρχει τὸτο τὸ ζῶον. Quod certe scribere non potuisset Autor, si Basiliscum fecisset immortalem. Quid igitur? Locum corruptum auguror & Amanuensium fidem habeo suspectam: Scribi potest perbene ad mentem Philippi & ipsius Horapollinis, τὸτο ὁ μόνον εἰ ἀθάνατον. Alia genera Serpentum sunt satis longæva; hoc unum præ cæteris adeo longævum est, ut videatur fere immortale: Vocula omiſſa taxat, & tollit quod nimium est. Hoc certe non displicet: Et sic optime etiam quadrat, quod de Basilisco ex Philone Byblio notant Viri Eruditi.

ὁ ἢ περισφυσῆσαν ἐτέρῳ παντὶ ζῳῷ δίχα ἢ τῷ δακύν, ἀνακρεῖ] Signate Ælianus *Lib. 2. Cap. 5. de Animal.* ἢ μὲντοι ἢ θεασάμενοι ὁ τῷ ὄφειν μήκιστον αὐτὸν, ἐν εἰς ἀναβολὰς, ἀπὸ ἤδη ὅς τῷ φουσίματι περισφολῆς αὐτῷ ἐστίν. Nam Emphaticum est illud αὐτῷ ἐστίν, & ex Atticorum oculis petitum, ut sciunt, qui Linguam callent. Bochartus in *Hierozoic. Part. 2. P. 401.* depravate citat αὐτός ἐστιν, idque in καυτός vel καυσός mutat parum perite.

Cap. 2. ταῦτα πάλιν ἢ τῷ μείωσιν εἰς αὐτὸν λαμβάνειν] Interpretēs, ea rursus in eundem resolvī, ὅς tanquam imminutionem sumere. Neutrum placet; quia Articulo αὐτὸν relato ad vocem κόσμῳ, non dicitur, quod dicendum erat. Omnia,
Mm 2 quæ

quæ in Mundo generantur, non redeunt dissoluta in Mundum; nam inde non exierant; sed in se ipsa & genera sua, unde processerant, & quorum partem ab æterno constituebant: Quare generatio & diminutio illa expressa Serpente, qui caudam ore comprimens, in se redit. Notissimum est hoc Philosophorum Dogma, & ab Hæschelio etiam commemoratum in Notis: Id autem hic expressum sine dubio, antequam Amanuenses mutaverant, quod ipse Philippus scripserat. Lege igitur, ταῦτα πάλιν ἢ μείωσιν εἰς ἑαυτὰ λαμβάνειν: Sic illud ipsum habebimus denuo. Pro εἰαυτὸ Græci etiam dicunt αὐτὸ: Quare & αὐτὰ pro εἰαυτὰ legere potes, si velis.

Cap. 3. Ἰσιν, τετέσι γυναῖκα] Illud τετέσι γυναῖκα aperte probat, Ἰσις vel Ἰσιν Ægyptiis denotasse *fæminam*. Nam alias inepta est interpretatio, & nugas agit Philippus.

Σωθῆς] Σωθῆς Viri Eruditi *canem* denotare aiunt apud Coptos. Sit ita, per me licet: Aliter tamen Veteres Ægyptii, si Plutarchum audiamus, qui in Libro de *Isid.* & *Osirid.* scribit, Σωθὶ σημαίνειν κύησιν ἢ τὸ κύειν: in quo nihil est, quod ad vocem κύων pertineat proprie & jure suo. Quod subjicit ibi Autor, διὸ ἢ παρατροπῆς ἡρομολῆς & ὀνόματι, Ἑλληνιστὶ κύων κέκληται τὸ ἄστρον, ὅπερ ἴδιον τῆς Ἰσιδος νομίζουσιν, lusus ingenii est, quo rem ipsam tangit, non vocabuli indolem. Nihil apertius; nihil indubitatus.

διόπερ ἐκ ἀλόγως τὸ ἐνιαυτὸν.] Malim διόπερ ἐκ ἀλόγως καὶ τὸν ἐνιαυτὸν, Ἰσιν λέγεσθαι. Qua de causa non absque ratione annum etiam vocant *isin*. Isis multa significabat apud Ægyptios: *mulierem*; *Deam*; *fidus*, in quo anima *Deæ*; *annum*. Attende; videbis particulam requiri, ut oratio recte procedat.

ἑτέροις

βασις] Cur Aldinum βασις aspernantur Viri Eruditi? id ego certe non assequor, ubi βαίν præcessit, & hoc usu tritum est, illud non item. Vide etiam sequentia.

Cap. 4. πεντεκαίδεκα μοῖραι ὑπάρχουσιν] Haud dubie legendum πεντεκαίδεκα μοιρῶν ὑπάρχουσιν: id ipsa verborum συνέχεια probat. μοῖραι sunt gradus, non dies: id certum quoque.

πληρώσασαν] Præsens hic, & idem, quod πληρόσαν, *complementem*: Mercerus pessimè *completis*. Nam id falsum est, ut quisque animadvertit statim.

εἰς τὸ κάτω τοῖς κέρασι νεύειν] Ex his & superioribus commode illustrari potest illud Plinii de Simiis *Lib. 8. Cap. 54. Luna cava tristes esse, quibus in eo genere cava sit, novam exultatione adorare. Cum Luna deorsum cornua inflectit, cava est, & suum illud inane nobis ostendit: Similiter Cælum dicitur cavum apud Varronem Lib. 4. de Ling. Lat. Cælum dictum scribit Ælius Gallus, quod est cælatum; aut a contrario nomine, quod apertum est: Non male. Quod post, verior Ælius; multo potius cælare a cælo, quam cælum a cælando. Sed non minus illud alterum de cælando, ab eo potuit dici, quod interdiu cælatur, quam quod noctu non cælatur omnino. Ego magis puto a chaos cavum; & hinc cælum, κοῖλον: quoniam ut dixi, hoc circum supraque, quod complexu continet terram, cavum, κοῖλον. Itaque dicit Andromeda, Nox tu, quæ cava cæli signitinentibus conficis bigeis. Et Agamemnon, In altifono cæli clypeo. Cavum enim clypeum. Et Ennius item ad cavationem, Cæli ingentes fornices. Ita legendus est ille locus: de quo Nos alibi accuratius. Salmasius ad Solinum de istis Plinii mira: videbimus loco suo.*

Mm 3

Cap:

Cap. 5. Εἰς τὸ ἐνισάμηνον] *Annum ineuntem & inceptum.*
Interpres non bene, *instantem annum.* Sciunt Græce docti.

ἡ ἀρχὴ, πηχῶν ἑκατόν] Ita Ægyptii: aliter Græci. Vide
Suidam in V. Αἰγυπτία μάνης, & Leopardum *Lib. 5. Cap. 22.*
Emendat.

τελακασίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν] Hæc mutila sunt, & Au-
torem reddunt sibi adversum. Scribendum absque dubio,
τελακασίων ἐξήκοντα πέντε ἡμερῶν καὶ τετάρτη. Unoquoque an-
no quartum diei accedit; & sic annus Solaris proprie &
accurate loquendo non est dierum 365, sed 365 & qua-
drantis diei. Hoc Autor dixit; hoc sequentia aperte sibi
requirunt. Numeris indicati erant dies: id vitium ex-
clusit; Nota scilicet, qua indicata erat pars quarta diei,
ab imperitis neglecta fuit, tanquam calami ductus super-
vacaneus & fortuitus. Nihil manifestius: Et sic, ut nunc
video, locum hunc etiam constituit Salmasius ad Solinum
pag. 389.

ὅθεν καὶ διὰ τετραετηρίδου πελοσὴν ἡμέραν ἀεθμῶσιν Αἰγύ-
πιοι] Quarto quoque anno igitur Ægyptii pro quinque
diebus ἐπαγόμενοις computabant sex dies ἐπαγόμενοις, ut sic
quatuor illos quadrantes colligerent. Quadrantis ratio sin-
gulis annis haberi non poterat in computando, quia an-
nus dies, non dierum requirit partes: Expectandum igitur,
donec quatuor quadrantes diem efficerent unum;
quem non intercalabant Ægyptii, sed suis ἐπαγόμενοις ἀρ-
ponebant. Hoc aperte docet hic locus Horapollinis. Mi-
nus perite Diodorus Siculus *Lib. 1. Biblioth. τὰς ἡμέρας*
ἐκ ἀρχῆς καὶ ¼ σελήνην, αἰπὰ καὶ τὸν ἥλιον, τελακονθήμερος μὲν τι-
θέμενοι τὰς μῆνας, πέντε ἡμέρας καὶ τέταρτον τοῖς δώδεκα μηνῶν
ἐπαγῶσιν, καὶ τέτῳ τῷ τρόπῳ τὸν ἐνισάσιον κύκλον ἀναπληροῦσι.
Nam

Nam ita currebat tempus, sed non computabatur. Ab uno ortu Caniculæ ad alterum Caniculæ ortum sunt dies trecenti sexaginta quinque cum unius diei quadrante: Hoc tempus quotannis sibi observabant Astronomi, sed Ægyptii in vita communi non computabant quotannis; quia, ut modo dixi, annus civibus computatus dies integros, non diei particulas desiderat. Hoc perspicuum est, & illud Diodori, πέντε ὃ ἡμέρας ἢ τέταρτον τοῖς δώδεκα μηνὶ ἐπαύρουν, minus accuratum esse probat. Atque hinc constat etiam, quam recte scriptum sit apud Plinium *Lib. 2. Cap.*

47. *Omnium quidem, si libeat observare minimos ambitus, redire easdem vices quadriennio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustri ejus semper intercalari anno Caniculæ ortu.* Annus quartus istius Periodi minoris, annus intercalaris est, in quo quadrantium fieri debet collectio: Hoc quarto anno, statim a lustro quadriennali completo incipit lustrum quadriennale novum, ipso Caniculæ ortu. Nihil apertius, aut facilius. Salmasius ad Solinum multus est suo more in redarguenda loci Pliniani scriptura: quo jure nunc omnes & singuli vident. Taceo, quod de Eudoxo ibi verba fiant, qui intercalationem certe non metuebat, aut annum illum quartum *intercalarem* dicere recusasset. Sed hoc in transitu: Plura alias.

Cap. 6. ἢ Ἀρεᾶ, ἢ Ἀφροδίτην] Hæc ocium agunt hic, & tutius abessent. Nam aliis interjectis de Marte & Venere demum agitur *Cap. 8.* In Antiqua Editione, qua usus est Mercerus, antequam Aldinam nactus fuerat, non comparebant ista, ut colligere possumus ex Nota ejus.

πλεονέχεια περιφέρει] Elegans est περιφέρει, & rem Graphice

phice demonstrat: Videmus quotidie.

πρὸς τὸτο] τὸτο respicit accipitrem, & sibi requirit ζῶον, quot latet in ζῶα; πρὸς autem comparat, & alia animantia cum accipitre confert: Veritas igitur, cum hoc collata. Interpres habet eadem ratione; quod Græca non promunt, & minus exercitatos inducere posset in errorem.

ἐν τῷ ἄνω ἐξημαλίσθ] Hoc minus exasciatum est, & leviter corruptum: Scribe, ἐς τὸ ἄνω ἐξημαλίσθ. Sic apte sequitur ἐς τὸ κάτω, quod gemellum illud satis aperte desiderat: Et sic εἰς etiam nitet magis, quam ἐς. Aldinum autem Exemplar sequor, cum τὸ κάτω tibi commendo. Nam id singulum recte jungit singulo. Si τὸ κάτω malles, etiam τὸ ἄνω scripserim: tu fac, quod velis. Supra Cap. 4. εἰς τὸ κάτω βλεῖν & πρὸς τὸ ἄνω ἐξημαλίσθ similiter habuimus.

Cap. 7. Εἰ γέ μὴν] Hoc Caput Mercerus in secunda Editione sua perperam connectit cum Capite præcedenti. Nam ibi post νίκην statim in principio nulla ψυχῆς fit mentio: Methodum nostri.

ἐστὶ γὰρ τὸ μὴ βαί, ψυχῇ] Aliter Bochartus ex Lexico Coptico: Vide ejus Hierozoicon Part. 1. Pag. 115.

ψυχὴν ἐγκαρδίαν] Animam in corde habitantem. Merceri animam cordatam ambiguum est.

ὅτι τὸ καὶ πρὸς ἢ ψυχὴν συμπαθεῖν] Ita Codex Augustanus cum Codice Morelliano, si particulam καὶ excipias, quæ a Morelliano aberat: utrumque satis aptum est, quam καὶ tutius certe omitteretur. Aldinum, τὸ πρὸς ἢ ψυχὴν συμπαθεῖς, haud dubie diversa lectio est, quæ in Libris diversis olim reperta fuit: τὸ sæpe idem, quod ὅ, ut nemo nescit; Eo sensu accipiendum est in verbis istis, quæ sic satis commoda sunt: unde Ἔ accipiter, quod plane cum anima

anima consentit, aquam &c.

Cap. 8. βασανιζομένη] Verbum honestum: *examinata, explorata*. Apud Hesychium est, βασανιζόμενος. ὁ θάσσον συ-
νσιάζων ὡς ἡ ἰωπώναντι. Ubi scribendum forte βασανιζόμενος.
Sed hæc alias & loco suo.

ἐπειδὴν ἡ γυνήση, ὅπερ σπανίως γίνετο, δύο ὄρσενικὰ, ἢ δύο θη-
λυκὰ] Hæc depravata sunt. Nam qui jungi possunt duo
mascula, vel duo fæminea? Negatio excidit haud dubie,
& scribendum, ἐπειδὴν ἡ γυνήση, ἔκ, ὅπερ σπανίως γίνετο, δύο
ὄρσενικὰ, ἢ δύο θηλυκὰ. Ut quisque videt, γυνήση præce-
dentia respicit primo & principaliter.

ἔδὲ μὴν ἡ θήλεια ἐτέρᾳ κορώνη] Ita Hæschelius ex Codice
Augustano, cui Morellianus suffragabatur. Aldus in suis
Membranis repperat, ἡ θήλεια κορώνη ἐτέρᾳ. Legere opti-
mum sit, ἔδὲ μὴν ἡ θήλεια κορώνη ἐτέρᾳ.

ἐκκορεῖ, κορεῖ, κορώνην λέγειν ἀγνοῶντες] Quid? an Græci
ignorabant, quid acclamatio ista sibi vellet, & ea uteban-
tur nihilominus? Credat Judæus apella, non ego: Sic
omnium bipedum stupidissimi fuissent Græci, qui rem
omnem ab Ægyptiis addiscere potuissent millies. Locus
haud dubie est corruptus, quem diu emendare debuissent
Viri Eruditi, ne adeo insulsa viderentur calculo suo pro-
basse. Faciamus, quod decet. ἐκκορεῖ, κορεῖ, κορώνην Græ-
cum est, & voces exhibet, quas ipsi pueri in Græcia intel-
ligeabant. Scribe, ἐκκόρει κόρε κορώνην. κορέω & κορεύω est de-
virgino, ut διακορέω & διακορεύω: pro illis ἐκκορέω & ἐκ-
κορεύω dixerunt etiam multi. In Dicto certe Vulgari,
quod hic habemus, ἐκκόρη nihil aliud est, quam διακόρη:
de virgine puer cornicem. κόρος sponsus est juvenculus, cui ac-
clamatio Cornicem optat, id est, uxorem fidissimam &

Nn

ab

ab omni impudicitia plane alienam. Nihil suavius, nihil apertius; inprimis si Æliani locum notissimum jungas. Et quid igitur? Istane ignorarunt Græci Græcis innutriti? Apage ineptias plus quam ineptas. Ut ipsa acclamatio corrupta fuit, ita corruptum quoque est illud ἀγνοῦντες: Scribe meo periculo absque mora, λέγασαι εὐνοῦντες. Quod dicebant, animo benevolo dicebant, & fausta precantes benevolis: Hoc certius certo. Cum Amanuensium errore solenni Græca leviter deformata essent, Critici Diobolares pro Ægyptiis & peregrinis ista habentes, εὐνοῦντες bono animo mutarunt in ἀγνοῦντες: Hoc quisque sentit statim. Et sic locus hic facilis est & manifestus. Addamus ei alterum similem, qui apud Pindari Commentatores extat, & elegantissimus certe est, si legatur, ut primum calamo exit. Versus Æschyli ex Danaïdibus, tres Senarii sunt puri puti,

Καῖπειτα δ' εἴσι λαμπρὸν ἡλὶς φάος,
 Ἐως ἐγείρω πνευμένης τὰς νυμφίς
 Νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

Nómoisι θέντων, more eorum, qui eos posuerunt prius: θέντες intelliguntur illi, qui ad thorum deduxerant novos nuptos, ut illic primo cubarent una: Hi eos posuerant & deposuerant ibi: Et hoc τιθέναι pulchre opponitur alteri ἐγείρειν. Nihil simplicius, aut venustius. In illa deducendum turba semper erant pueri & puellæ: Eo pertinet Æschyli σὺν κόροις τε καὶ κόραις, & illud Commentatorum antecedens, ἢ τὸ ὑποκουέσθαι αἰδαῖς εἶπεν, διὰ τὸ τὰς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζόμενους λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόραις. Res est indubitata. Quæ sequuntur post Tragici Versus, verba sunt In-

Interpretis Græci: Lege, καὶ τῷ ἑλῷ; ἀκορεῖ ἀντὶ τοῦ κόρου κορώναν. Quod ἐκκόρειν est in Dicto præcedenti, ἀκορεῖν est in Dicto illo: α, ut notum, centies auget, non privat; hinc ἀκορεῖν plus est, quam κορεῖν, & Emphatice accipi debet ibi: Sciunt Græce docti, & præter imperitos ea de re dubitabit nemo: *Sirenue devirginat* (Talassius) *pro puella cornicem*. Hoc Dictum autem in vita communi erat frequens: Quo spectat Scholiastæ ἢ ἐν τῷ ἑλῷ. Vita sæpe mores communes denotat: Comici ἑλὸν μιμῶσται sunt apud Hephæstionem Nostrium: Alia prætereo. Eodem pertinent frequentia; quæ ita constituenda sunt, παροτρύνοντες ἢ ἐνιοὶ φασιν, Ἐκκόρει κόρε κορώναν. Et hoc est ipsum illud Dictum, quod hic habemus. Nunc omnia clarent etiam in Scholiis. Nam illud αἰχρύνην ἐξευτελίζων recte constituit Hæschellius: αἰχρύνων sequitur apud ipsum Pindarum. Quæ Alii de his conscribillarunt, non sunt unius assis, & eo ablegari debent, quo alia inepta quævis. Cur autem Nicolaus Causinus ex Phænice Colophonio adducit ea, quæ nihil ad rem pertinent, neglectis illis,

Αἰὲ' ὦ γὰθοὶ ἐπορέξαθ', ὦν μυχὸς πλεῖτ',
 Δὸς ὄναξ ἢ σὺ πολλὰ μοι νύμφη,
 Νόμῳ Κορώνη· χεῖρε δ' ἐν ἐπατέσῃ,
 Τοιαῦτα εἰδὼς δὴς ἢ ἢ καταχρήσθ.

quæ eo pertinent plane? An quia in istis etiam post Eru-
 ditissimi Casauboni industriam videbat nihil? Fallor, aut
 ita est. Et, quæso, quid ὄναξ ibi? quid alia perplexa &
 male coagmentata? absque ullo dubio Versus insigniter
 sunt corrupti, qui nunc in transitu conjectura, nisi fal-
 lor, insigni faciam, ut iterum sint syncerissimi. Lege,

N n 2

ΑΛΛ'

Ἀλλ' ὦ ἴθαυτοὶ πορεύεσθ', ὧν μυχοὺς πλετεῖ·

Δος ὦ νεᾶνις ἢ σὺ πολλαί μοι νύμφη·

Νόμῳ Κορώνῃ χεῖρα δὲν ἐπαίεσθ'.

Τοιαῦτα γ' εἰδώς, δός τι ἢ κατὰ χερὲς σέ.

νεᾶνις νύμφη, *sponsa juvencula*; hoc aptum est, & ipse Phænix, si revivisceret, pro suo agnosceret lubens: Cum scriptum esset compendiarie, ὦ νανις vel ὦ ναις, ex eo prodiit statim Rex ille infaustus obstetricante Amanuensium imperitia. δὲν ἐπαίεσθ' scriptum pro δέναι ἐπαίεσθ' ob Verbum. Alia aperta sunt, & morari non possunt quemquam. Sed hoc in transitu, ut dixi: Reliqua, quæ in fragmento illo minus expedita sunt, tentabimus suo loco.

Cap. 10. Μονογενὲς] *Ab uno genitum, ab uno ortum*. Interpretis *unigenitum* non dicit, quod debet.

μόνη δὲ ἡμεῖς αὐτῆς] Ita legendum. *Una enim & simplex generatio ejus, talis est*. Cum ἡμεῖς arcte cohæret μόνη, & unum illud ac μονογενὲς explicat. μόνης diversa lectio est, quæ ita non convenit certe.

πλάσσει σφαίροειδὲς παραπλήσιον τῷ κόσμῳ ἡμίμα] Sic etiam Alii, ut notum: Et quid igitur est, quod apud Aristotelem legimus *Lib. 5. Cap. 19. de Histor. Animal.* οἱ δὲ κανθαροὶ ὡς κυλίσσει κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλδύσει τε τὸν χειμῶνα, ἢ ἐνλίπτεσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι? An in pilulis latere & hyemem transfigere possunt scarabæi? Id ego certe non capio, nec alius etiam capiet. Nam quod orbiculatum est, ipsa forma sua latebras excludit. Hoc omnes sentiunt statim. Locus Philosophi depravatus est: Visne suspicionem? Legendum forte, ἐν ταύτῃ φωλδύσει τε τὰ γόνιμα, ἢ ἐνλίπτεσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάνθαροι. τὰ γόνιμα sunt

sunt femina, ex quibus generantur vermes, scarabæorum initia. *φωλῶσι* est *abscondunt*, *occultant*: agendi notionem verbum sæpe habet. Hesychius in Lexico: *φωλῶσι. κρύπτει*. Suidas: *Φωλέωσι. κρύπτεισι*. Noster *Lib. 2. Cap. 90. Ανθρῶπον ἐμφωλῶσιν αὐτῷ κακίαν*. Alia adscribere nolo. In pilula igitur, quamvolvunt, femina abscondunt, vermesque ingenerant scarabæi: Hoc aptum & bonum. Facilis autem est conjectura nostra: Nam ex *γόνιμα* statim fieri potest *χειμῶνα* vel *χιμῶνα*, ut vulgo scriptum, transpositis modo literis.

ἐνάτη ἢ ἢ ὀγδὼν] *εἰκοστῇ* pro *ὀγδὼν* requiritur haud dubie: Ex notis numeralibus error. Junge *Ælianum Lib. 10. Cap. 15. de Animal.* Ubi *τῇ δὲ ταύταις* est *die sequenti*, non *deinde*, ut imperite vertit Interpres.

ταῦτ' ἢ τὼ ἡμέραν] Subaudiendum est *κατὰ*, ut ipsi pueri sciunt. Mercerus *ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ* impensius probans, nescio, quid sibi velit.

ἥρξεν κόσμος] *Mundi ortum*. Die vigesimo nono, quo Luna Solis congressum appetit, Mundus hic visibilis & ὄλκός ortus est secundum Ægyptios. Scis, quid de Mundi ortu fabulantur illi: hujus tota machina producta fuit die vigesimo nono, cum dies viginti octo latuerat, & ipso illo puncto diei vigesimi noni, quo Sol cum Luna congre-ditur, se visendam præbuit nativitatique habuit ho-ram. Plura forte alias. Mercerus, qui *Mundi generatio-nem* explicat *rerum, quæ in Mundo gignuntur, ortum ac pro-ductionem*, immane quantum a vero abest, ut nunc omnes vident.

ἀκλινωτῇ] De radiis accipiendum suspicor, quibus cutis earum distincta: radios quasi exhibet corporis pictura.

N n 3

ἀμεαν

ἀμυνότεραι] Minores & ita exiguae, ut evanescant fere: ἀμυνόν & ἀμυνέσθω eleganter etiam de illis dicitur, quae rediguntur quasi ad nihilum. Interpres pessime, ut nemo nescit, qui feles & eorum oculos nórit.

ἐχθὶς ὃ πάς κάνθαρος ἢ δακτύλος τελαώνια] Hoc falsissimum est, ut sciunt ipsi pueri: Non dubito, quin Amanuenses hic iterum egerunt res suas. Aut vocula excidit, & legendum est, ἐχθὶς ὃ πάς ἐστὶ κάνθαρος &c, aut literarum compendia male expressa sunt, & scribendum, ἐχθὶς ὃ ἐστὶ κάνθαρος &c. Nihil apertius.

ἢ μονόκερος ἢ ιδιόμορφος] Quid hoc? an duo alia Scaraeorum genera non erant etiam ιδιόμορφα? De eo dubitet nemo. Nam inde discrimen, & accurata distinctio. Et quid igitur, rogo iterum, ιδιόμορφος de tertio genere? an quia unum illorum αἰλέων, alterum ταύρων erat simile, hoc vero animantium nulli, vox separatim de eo usurpata? Hoc aliquid est, sed quod longius arcessitum non satisfacit mihi. Et sit tamen ita; quid, quaeso, sequens Ibidis mentio ad hoc praecedens? eane vicina sunt, & apte connecti possunt? Cras credam, non hodie. Quid plura? Locum leviter corruptum puto, & mutata unica literula scribendum, ἢ μονόκερος ἢ ἰσιόμορφος, unicornis est & Ibidem refert. Sic pulchre Ibidis memoria succedit, & in unoquoque genere similitudo est apta: Primum αἰλέων refert, & quia αἰλέος Solis Symbolum est, dicatur Soli: Alterum refert taurum, & quia taurus Lunae est vehiculum, dicatur Lunae: Tertium Ibidem refert, & quia Ibis Mercurio sacra est, Mercurio etiam censetur sacrum. Vides? Cetera est conjectura mea, & de qua dubitabit nemo.

Cap.

Cap. 11. ὅταν ὀργῶσῃ] Novum hoc ab ὀργῶ, pro quo ὀργῶν usu tritum est. Pierius Valerianus *Hieroglyph. Lib. 18. Cap. 4.* ὀργᾶζει legit; quod ego non sumam mihi, ubi duo Cod. M. S. pro hoc nostro stant. Aldinum ὀργύσῃ non est unius assis, & natum forte ex ὀργήσῃ.

πρὸς βορέαν ἀνεμον] Ita perbene Cod. Aug. & Morell. ἀνελκον Aldi ipso inepto ineptius est. Sed an forte in Libris quibusdam scriptum, πλὴν φύσιν ἑαυτῆς ἀνοίξασα πρὸς βορέαν, ἀνέλκασα ὑπὸ τῆς ὀχύδης, *naturam suam pandens Eorea, ab eo attrahens comprimitur*? Sane ἀνέλκασα non illepidè adumbraret conceptionis mirificæ blanditias & modum: ἀνέλκειν sæpe est attrahere, & ita accipi posset hic: Hoc certum. Cum autem ita scriptum esset, facile ex eo fieri potuit ἀνέλκασ' & ἀνέλκον: Quare fortasse vera est hæc mea suspicio; quæ tamen alterum ἀνεμον, quo nihil certe facilius, nequaquam proscribit, aut proscribere potest. Pro ὅπῃ ἡμέρας mox Cod. Aug. paulo emaculatus ὅπῃ ἡμέρας: ipsi Tyrones sciunt.

ποῦσα παιδοποιῶν] Hæc iterum Cod. Aug. & Morell. lectio est. Aldus ediderat, ποῖσα παιδοποιῶν: quod certe flaccescit, & a Sciolis profectum est, quibus γάμον γαμῖν, νόσον νοσῆν, & alia id genus, placebant vehementius. Veritas, *fetus procreandi desiderio*: ipsum illud desiderium facit, ut & potus & cibi fiat immemor. Sentisne? hoc ποῦσα hic statuminat plane.

ἄλλα γένη γυπῶν] Perbene uterque Liber M. S. ὀρνέων habet pro γυπῶν: Vide modo sequentia, & si dubites, ad Pyrrhonis Scholam extemplo te confer, ut semper & de omnibus dubites posthac.

γυπῶν ὃ ὑπνέμιον ποικιλῶν] His omnes Vultures distin-

stinguit Autor ab omnibus aliis alitibus: nihil apertius, ut dixi.

ἐξ ἰκανῆ διασήμελθ.] Copula adesset peropportune: ἢ ἐξ ἰκανῆ διασήμελθ. Vide modo.

ποσειζομένη τὰ πρὸς χερσὶν αὐτῇ βρώσιμα] ποσειζομένη vox est suspecta mihi; quia hic agitur de visu vulturis, quo victui necessaria destinat sibi e longinquo: Nihil apertius. Interpres, atque e satis longo intervallo quæ sibi usui sint, comparet edulia: Quod certo certius ineptum est. Nam id faciunt omnes volucres, ut nihil de aliis animantibus dicam. πορίζεσθ aliquando est invenire & querere excogitando: An istam σημασίαν inflexit Philippus, & de vulture, qui oculis edulia sibi destinat, eo sensu τὸ ποσειζομένη adhibuit? Non puto, nec putabunt, qui Græca callent. Quid igitur? Fallor, aut vox leviter corrupta est, & ipse Philippus scripsit, χωσειζομένη τὰ πρὸς χερσὶν αὐτῇ βρώσιμα: sibi secernens ad victum necessaria. Oculis secernit e longinquo edulia mox petenda: Nihil naturalius, nihil facilius. Victum quærens, e longinquo discernit, quæ victui esse possunt.

ἐκατὸν γὰρ εἰκοσι ἡμέρας ἔγκυος μέλει &c.] Ælianus Lib. 2. Cap. 46. de Animal. γῦπα δὲ ἄρρενα ἔφασκε γινέσθαι ποτε, ἀλλὰ θηλείας ἀπάσας· ὅπερ θησαύριμα τὰ ζῶα, ἢ ἐρημίαν τέκνων δεδιότα, εἰς θηγογνῶ τέκνων τοιαῦτα δρᾷ· ἀνέπρωροι τῷ νότῳ πέτονται· εἰ δὲ μὴ ἦ νότθ, τῷ εὐρῷ κεχῆνασι, ἢ τὸ πνεῦμα εἰσρέον πληροὶ αὐτάς, ἢ κύσει τελαῶν ἐτών. Quorum postrema non vertit Interpres. An quia incredibile videbatur ei, tam diu uterum gestare vultures? Ita videtur certe. Scis, quid de Elephanto scribat Ælianus, scribant alii: Id incredulitatem ejus auxit. Ego tamen Græca ideo non negli-

gligam, aut Æliani Codicibus mox omnem sic denegavero fidem: Aliud est, quod facit ut dubitem, an Autor unquam scripserit, quod nunc in Libris scripsisse dicitur. Quæ de subventanea vulturum conceptione narrat, ex Ægyptiorum scriniis petita sunt, ut constat ex hoc ipso loco, & Plutarcho in *Quæst. Roman.* Hoc certum & exploratum. Jam autem diserte hic notat Noster, vulturem non diutius, quam centum & viginti dies uterum gestare: A quo cum istud Æliani abeat immensum, fors Amanuenses dederunt, quod ipse Autor non dederat. Visne conjecturam? Legendum forte, ἡ κύβητος τρίτον ἔτος, & tertiam anni partem uterum gestant. Sic elegantissime conspirant ista Æliani cum his Horapollinis, & vultures non onerantur nimio uteri labore: Facillimus autem est error, ut quisque videt statim. Inquires apud Philen legimus ex Æliano, quem ubique sequitur,

Θῆλυς ὃ πάς γούψ, ἡ σποράς ἀνευ κύβ.
 Χαίνων ᾧ ἀνέπρωρ ὕψ πρὸς νότον,
 Συλλαμβάνει τὸ πνεῦμα, ἡ τρίτη χρόνος,
 Στρεβὺς πλεωρὺς ἄρ' ἀπὸ μήτρας ἐξάγει.

Fateor: Sed quid obstat, quominus ille in Libros inciderit, qui eundem errorem præferebant, quem nunc præferunt Nostri. Nihil certe, nihil. Nam & Phileri, & Aliis omnibus, qui Antiquiora describebant, id contigit sæpe: De Plinio notissima res est, & cujus exemplum insigne adferemus in his ipsis Observatiunculis. Quo recentiores autem sunt Autores, & propius ad tempora nostra accedunt, eo probabilior est errorum consensus & gemina Librorum depravatio: Hoc certum & dubii

Oo.

cx.

pers. Quare illud Philetis apud me certe ponderis est perexigui, nec scripturam Æliani suspectam statuminare potest. Et sane ut dicam, quod sentio, non modo Philen, sed plerosque etiam alios, qui ea tempestate vivebant, depravato Æliani loco inductos fuisse puto, ut de vulturum uteri gestatione scripserint, quæ Antiquis plane ignota fuerant. Nam hinc etiam est meo iudicio illud Glycæ in *Annalibus*: οἱ δὲ γε τὰς φύσεις τῶ ζῶον διασκεψάμενοι, τελεῖν χρόνον τῆς γῦπας ἐγκυμονεῖν τετραετίον. ἢ πῶς, ἀκούε· ἐκ ἐστὶν ἄρρενα γῦπα θεάσσαθ'· ἀσυνδυάσως ᾧ αὐτὰς ἵκτειν νόμοι φύσεως παρεκελεύον. ἔθεν ἢ πᾶν τὸ γένος αὐτῶν ἢ τὸ θήλειος φύσις ἡνέγκατο. ὅπερ ὁπιστάμενοι γῦπες, ἢ τὴν ἐρημίαν δεδιότες τὸ τέκναν, εἰς ὁπισθονὴν ἅπαν τὸ γένος στρατεύε, ἢ δεῶσι ἢ σίφισμα ἀεῖσον. τῷ νότῳ ἢ ᾧ ἀνὴπρωροι πέτανται· εἰ δὲ μὴ νότος εἴη, τῷ συγρηῖ εἴρω ἀπλῶσι τὰς πτέρυγας, ἅτα κεχῆνασι, ἢ τὸ πνεύματ' ἐμφορεῖνται εἰσρεόντ', ἢ τίκτεσι ζῶα, μὴ μὲν τοι γε ὡς ὑπὴνεια. διὸ πλείους χρόνος δαῖται ἢ φύσις πρὸς ζῶα τελεσιργίαν. χαλεπὸν ᾧ, ἢ λίαν ἐργῶδες τῇ φύσιν ἐσιῶσαι τὸ πνεῦμα, ἢ πρὸς ζῶον πλασσεργεῖν τὸ λεπτότατον. Locum Æliani aperte respicit, & τετραετιῇ istam uteri gestationem censens, nihilo minus excogitat bonus, quæ eam probabilem efficiant & naturæ legibus consentaneam. Basilii Magnus, quem in verbis præcedentibus secutus est fide, de istis ne γε: Vide *Hemilium* ejus 8. in *Hexæmer*. Quod certe notandum. In *Geoponicis*, illo bonorum & malorum cumulo, legimus *Lib. 14. Cap. 26.* tanquam ex Aristotele; ἀεὶστέλης φησί, γῦπας μὲν ὁσμὴν ἀπόκλυθ', κανθάρας δὲ τῇ ὁσμῇ τὸ ρόδιον. εἶναι δὲ τέτοις σωτήριον τὸ δυσωδίαν. γῦπας δὲ μὴ συγγίνεσθ', ἀλλὰ ἀντιπρώως τῷ νότῳ πετομένης ἐγκυμονεῖν, ἢ εἰς τριῶν ἐτῶν τίκτειν. Quæ ejusdem sunt notæ, & eandem erroris habent scaturiginem.

nem. Nam falsissimum est, quod de Aristotele dicitur, qui priora, non posteriora scripsit in Libris suis. Ipse Philosophus de vulture *Lib. 6. Cap. 5. de Animal.* τίττει ὃ δύο ὥσ' οἱ γῦπες. τὰ μὲν ἔν' ἄλλα ὅσα σαρκοφάγα, ἔκ' ὥπται πλεονάκεις ἢ ἅπαξ ἵκτονται· ἢ ὃ χελιδὼν δις νεοττεύει, μόνον ἔσ' σαρκοφάγων, id est, ut recte vertit Interpres, *Pariunt vultures ova bina: Cætera quæ carne vescuntur, non plus quam semel anno parere exploratum est; Hirundo una bis anno nidificat.* Nihil apertius est; pessimeque nugas suas Philospho adscripsit homo ineptus. Interpres ibi ὅσ' τριῶν ἐτῶν τίττειν Latine reddidit *per tres annos parere*: quod nimis infultum est hercule, & ineptiarum alit ineptias. Nam sic vultures deterioris fuissent conditionis, quam ipsa Latona, cui partus fuit longe difficillimus propter negatum, in quo pareret, terræ angulum. Veritas missis nugis, *sed facie Austro obversa volare, atque sic prægnantes fieri, Et post tres annos parere.* Annos tres uterum gestant, & illis exactis pariunt: Usus præpositionis tenent Græce docti. Et sic igitur Recentiores, Æliani Codicibus decepti, ut firmiter mihimet ipse persuadeo; sed plerique, ut antea dixi, non omnes. Nam meliora certe edoctus fuit Joannes Tzetzes ex Scriptore huic Nostro affini, ut constat ex *Chiliad. 12. Cap. 439.* ubi inter alia hæc leguntur,

Πέντε δ' ἡμέραις πρὸς πυγὴν πετόμενοι ἀνέμοις,
Κυέλις συλλαμβάνουσι γονὴν ὑπηνέμιαν;
Ἐν ἐκατὸν ἢ εἴκοσιν ἡμέραις ὃ χελιδὼν
Τὰ ὑπηνέμια ὥσ' ἐν ὃ τοσάτοις ἄλλαις
Ἐκ ἔ' ὧν ἐκλέπται, ἢ νεοσῆς ποιεῖσιν;

Oo 2

E

Εν ἑκατὸν ἡμέραις ἢ καὶ ἑξοσιν ἑτέροις,
Μέχρι καὶ πτήσεως αὐτῶν, ἐκλήφευσιν ἐκείνας.

πρὸς πυλῶν πετόμενοι ἀνέμοις, *volantes ventis, qui ad nates flant.* ἀνεμοὶ πρὸς πυλῶν sunt venti averſi & poſtici, qui vulgo dicuntur ἄριοι. Moneo, quia Interpres πρὸς πυλῶν perperam ſeparavit ab ἀνέμοις, vertens, *Quinque autem diebus natibus volantes contra ventos.* Nam ſic Græca non poſſunt eſſe bona. Periti vident.

Θηλυκῶς μὲν τοι ἢ ἔρανόν] Hæc tuto abeſſe poſſunt, & minus certe conveniunt, quia pro τῶν ἔρανόν Philippo placuit τῶν ἔρανίαν: Fors a manu recentiori acceſſerunt, ideoque in Aldi Membranis non comparebant.

ὑποτελεῖται] Recte Interpres *perfecta ſit*: Nam Præſens non quadraret, & ipſum Præteritum hic in Præſenti latet. Alias legendum ſit ὑποτελέσθη vel ἀπετελέσθη.

βασιλείον] Regium inſigne ita dicitur, ut nemo neſcit: Hic vox latius accipitur, & quodvis inſigne denotat, quod res a rebus principaliter diſtinguuntur. Ut ſexu ſæminæ inſigne, quo ab altero virili apertius diſtinguatur, Vultur apponitur cuius ſæminæ: Hoc appoſitiſſimum eſt.

μηκύνω ἢ λόγον —] Hæc mutila cenſent Viri Eruditi, & in Libris M. S. ut mutila repræſentantur: Male, niſi fallor. Nam cui bono repetitio illa, *μητέρα ἐν θέλοντες ſημῆναι, γῦπα ζωγεφῶσι?* Nonne Philippus id omne enarraverat antea, & quidem accurate? De eo dubitat nemo. Et cur igitur, rogo adhuc ſemel, id repetitum hic, & quidem ita jejune? Hoc ego non aſſequor, & alii etiam non aſſequentur, quibus ingenium eſt paulo felicius. Dicam, quod ſuſpico. Menda leviffima obſidet locum,

locum, quam Critici insulsi non potuerunt deprehendere; quo factum, ut verba male distinxerint, & sic magis adhuc corruerint, mutilaque censuerint tandem: Si scripseris, αἰφ' ἔκαστην θεάν, ἵνα μὴ ἐκείνης γεγράφων μηκύνω τὸν λόγον, Αἰγυπιοὶ μητέρεσσιν ἔσαν θέλοντες σημῆναι, γῦπα ζωγραφῶσι, sententia erit apta numerosque habebit suos, nec quicquam aderit, quod putide repetitum videatur cuiquam. Quid autem facilius hac conjectura nostra? Ex ἔνῃ implicite scripto facimus ἔσαν explicite scriptum: Imo hoc placet. Hæschelius ad Marginem Editionis suæ ita supplebat lacunam, — τὸν λόγον, σημαίνοντες, τίω γῦπα ζωγραφῶσιν Αἰγυπιοί.

μήτηρ γὰρ ἐστὶ θηλυκὴ ζῷον] Ad vulturem hoc referendum; non modo mater est vultur, sed etiam mater matrum; quia mares non sunt in isto genere. Nihil signatius. Quod de matre sexus feminei addit Mercerus, ineptum est & Græca non ferunt: Nam sic scribendum fuisset, μήτηρ γὰρ ἐστὶ θηλυκὸν ζῷον. Pueri vident, & sentiunt etiam, quam marcidum sit illud ipsum.

ἐπεὶ τῶν ἡ γένεσις ἐκείθεν ἐστὶ] Quo respicit τῶν? An ad superiora illa, διότι καὶ ἡ γένεσις ἡλίου καὶ σεληνῆς καὶ λοιπῶν ἀστέρων, ἐν αὐτῷ ἀποτελεῖται? Nihil aliud restat, & nisi eo respiciat vocula, misere inter verba sociata relinquatur sibi. Hoc ipsum tamen durum, & vix tolerabile. Nisi fallor, locus male habet: An forte legendum, ἐπεὶ τοσούτων ἡ γένεσις ἐκείθεν ἐστὶ, quoniam tot & tantorum generatio inde est? Sic vocula apte ad præcedentia illa referri potest, & orationis structura non est prava. Scriptura compendiaria vitio originem dedit.

δεσχμὰς ὃ δύο &c.] Hæc ego non intelligo: Quid

O o 3

drachmæ

drachmæ ad Ægyptios? quid drachmæ ad unitatem? Ego in his talpa sum, nec juvant Viri Eruditi: Nam Nicolaum Caussinum, qui vocem δραχμᾶς ter mutat, ipsa scripturæ pervicacia refellit. Visne conjecturam? Dabo, sed ea conditione, ut meliora proferas, si hora benignior tibi obtigerit. Græci drachmam una quadam linea videntur repræsentasse; & duas proinde drachmas lineis duabus: Hæ autem duæ lineæ erant nota unitatis apud Ægyptios; de qua hic verba faciens Philippus, non Interpretem, sed Periphrastem egit, & ut Græcis suis rem perspicue exponeret, signum illud unitatis vocavit duas drachmas, earumque lineolis unitatis lineolas designavit. Sic omnes intelligebant statim, quid Symbolum sibi vellet, & duæ Ægyptiorum lineolæ duabus Græcorum lineolis designatæ, non poterant cuiquam e Græcia esse ignoratæ. Sentisne? Certe vel hoc verum est & locus subindicat certo, vel aliud quiddam subest, cujus notitiam Amanuensium ignavia mihi invidit. Quæ de ipso Monadis signo apud Ægyptios notat Caussinus, Mystica sunt, & ego non curo, quia auctoritate carent.

Cap. 12. κἀνδραρον ἢ γῦπα] Ordinem nota: in Vulcano masculinum præcedit, in Minerva fæmineum. Nihil decentius.

ἐκτε δρσενικῆ ἢ θηλυκῆ] Ita perbene legitur ex Libris melioribus: ὑπάρχοντες, quod Morellianus præterea exhibebat, sententia non requirit. Hactenus nihil evidentius. Sed quid sequens, Ἡνὶ ᾧ τῆς ἀθλων τλὴν γῦπα γεγέσκειν? An id probabat naturam masculinam Deæ? Nihil insulsius. Nam omnia in vulturibus fæminea, ut jam audivimus sæpe. Et sic apparet, ipsos illos Libros meliores eodem vicio

tio laborare, quo alii deterioris notæ, & vel temporis injuria, vel descriptorum ignavia fecisse etiam vocum aliquot jacturam. Legendum saltem, ut scias, quid Autor voluerit, ὅτι ἡ τῆς Ἀθλωᾶς τὸν κἀνθάρον, ἢ ὅτι ἡ Ἡφαίστη τὴν γῦπα γράφουσιν. ἔτσι γὰρ μόνοι θεῶν παρ' αὐτοῖς ἔρσενοθήλεις ὑπάρχουσι. Hoc ego video, hoc tu vides: Sic mares junguntur fæminis, & naturæ communio indicatur certa. Causinus de his pessime: Aperta res est.

μόνοι θεῶν] Interpres, *hi soli ex Diis*: quod falsum est. Nam præter Minervam & Vulcanum plures fuerunt Dei ἔρσενοθήλεις in Ægypto. De Luna ipse Horapollo *Cap. præced.* ἥτις (scilicet κἀνθάρων δότιέσα γυνὴ) ἢ τῇ Σελῶν καθιερώθη, ἀφ' ἧς ἢ τὸν ἐν ἑρανῶ ταῦρον, ὕψωμα τῆς θεᾶς ταύτης λέγουσιν εἶναι παῖδες Αἰγυπτίων. Quæ aperte naturam masculam vindicant Lunæ: Nam quo pertinebunt cæteroquin tauri vires? Alia Autorum loca de Luna mare sciens prætereo: Notissima enim sunt: Neque cumulo, quæ de aliis Ægyptiorum Diis masculo-fæmineis aliunde afferri possent: Nam ea etiam satis nota sunt in hac literarum luce. Sufficit, quod sic constet de Interpretis ineptiis; qui cum aliis Viris Eruditis non intellexit vocem μόνου, cujus σημασία hic non excludit, sed eximit, & aliquid præstans notat & egregium. Vulcanus & Minerva Dei ἔρσενοθήλεις non sunt soli, sed inter Deos ἔρσενοθήλεις primarii sunt ac præcipui; pro Diis masculo-fæmineis habentur κατ' ἐξοχῶν: Hoc aptum & ad Ægyptiorum Dogmata accommodatum est. Sic autem vox illa etiam alibi accipienda est: Adscribamus ex Hymnis, qui Orpheo tribuuntur vulgo, exempla quædam: In Hymno Νεμέσεως est,

Αἰδία,

Αἰδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρεσα δικαίοις.

In Hymno Νόμυ,

Αὐτὸς γὰρ μὲν ζῶων οἶκα κρατύνει.

In Hymno Λδοκοθέας,

Μένει δὲ θνητῶν οἶκτρον μέρος ἐν αἰλὶ λύεις.

In sequenti Παλαίμονι,

Φαινόμενι σωτῆρ μὲν θνητοῖς ἀναφαίνη.

In Hymno Περσεφόνης,

Εὐφρογῆς, κερδέεσα, μὲν θνητοῖσι ποθεῖν.

Alia omitto, & ipse quærere potes: Sunt enim plura. In omnibus autem istis aliquid eximium indicatur voce, & de uno ac solo minime cogitandum est: Nam cæteroque improba & inepta essent, quæ ibi dicuntur ab initiatis: Id omnes ac singuli vident. Et sic etiam in aliis Autoribus ad τὸ ὑποκείμενον accommodanda est vocis significatio, quam nunc primus, nisi memoria fallat, tibi aperio. Unum exemplum adhuc afferam ex ipso Horapoline nostro: Ubi de Cucupha sermo est, gratum animum eo indicatum fuisse legimus, διότι τῷτο μόνον ἔῃ αἰλόγων ζώων ἐπειδὴν ὑπὸ ἑ γονέων ἐκτραφῆ, γηρεύσασιν αὐτοῖς πλεὺς αὐτῷ ἀνταποδίδωσι χάριν. Quod falsum est, si Interpretes sequaris, sed verum, si sequaris me: Inter aves scilicet pias, maxime pia est illa, ideoque excellentiæ nota non immerito ei tribuitur. Videsne?

Cap. 13. Θεὸν δὲ ἐγκόσμιον] Recte vertunt, *Deum qui in mundo est; Deum mundo inhabitantem*: ψυχῶ ἐγκαρδιαν similiter habuimus supra Cap. 7.

πλεὺς νικῶν πηγῶσιν, ἢ &c.] Hæc notes: Totum hoc Univerſum Circus est, in quo immensa Corpora Cælestia cum

cum omnibus aliis inter se cursu certant : Huic certamini præest Deus ἐγκόσμιος, qui victores declarare & victoriæ præmia distribuere potest solus : Illa ipsa autem spes victoriæ est, quæ facit, ut sidera & Orbis universus in partibus suis, celerrime & absque ulla intermissione se continuo moveant. Hoc sibi volunt illa, de quibus Alii, quantum memoria repeto, ne hilum : Quare notandum est, ut dixi, hoc Ægyptiorum Dogma singulare,

πέντε μόνοι &c.] Saturnum & Martem numero septenario eximit Mercerus : quod ego probare non possum. Haud dubie Solem & Lunam supra Planetarum conditionem extulerunt Ægyptii, & inde factum est, ut quinque remanserint numero. Et sic etiam Caussin' perbene.

Cap. 14. πρὸς τὸ θεῶν συνέδριον] Mercerus, cum Dea congressu : Recte. Nam de Dea sermo est, non de Deo. Scribe igitur in Græcis, πρὸς τὸ θεῶν συνέδριον, ne dissona sint, quæ consona esse debent. ἡ σελήνη συνοδεύουσα ἡλίῳ sic sequitur etiam apte. Nihil evidentius. Mox ἐν τῷ μέρει τῆς ὥρας significat partem horæ : Interpres nimis dilute, aliquanto tempore.

ἐπὶ τῷ ἐν τῷ] τῷ non est apud Aldum, & abundat certe, vel potius in γὰρ mutandum est : ἡ δὲ præcessit, ut vides.

τάτες δὲ τετραμύλλες — ἔτω ἡ τάτες] Mira constructio, quæ Tautologiam exhibet manifestam : Nam ἔτω ἡ τάτες ingrate repetitur, ubi τάτες τετραμύλλες præcedit. Dicam, quod suspicor : Aliquando pro genitivis absolutis adhibentur nominativi absoluti, & oratio eos paulo liberius
Pp asciscit

asciscit arbitrio suo : Res est Eruditis nota, & quæ sæpe imperitis Amanuensibus obfuit. Simile hic observasse videor mihi. Legas enim, ἔτοι ἡ τρεφομένη ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ θημελείας τυγχάνοντες, εἰ, καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελευτᾷ, ἔτω ἢ τέττες, ἀλλὰ &c, videbis statim orationem satis bene procedere & nihil in ea apparere superfluum. Nominandi enim casus sunt pro casibus gignendi, & præponuntur apte, ut mox quarto sit locus. Nihil apertius. Et sic manifestum est, quo Aldinum τυγχάνοντες pertinuerit : In eo scilicet veræ lectionis sunt vestigia, quæ penitus Amanuensium socordia non potuit delere. Si casus accusandi adhibuisset Philippus statim in principio Pericopæ, haud dubie scripsisset uno ac simplici ductu, τέττες ἢ τρεφομένης ἐν τοῖς ἱεροῖς ἢ θημελείας τυγχάνοντας εἰ καθάπερ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τελευτᾷ, ἀλλὰ &c. Hoc certum & perspicuum est : Potes autem jungere cum his nostris verba Eustathii ad *Iliad. B. V. 353*. Ut jam monuimus, Amanuenses insulsi hanc constructionem paulo secretiorem interpolaverunt sæpe. Supra *Cap. 10*. habuimus, ἡ δὲ Σφαῖρα, ζωογονεῖται τὸ ἑ κανθάρων γένος : Ubi dubito, an simile non irrepsit mendum : Nam de ipsa Sphæra ibi adhuc sermo est præcipuus; ideoque longe signatius & convenientius certe legeretur, ἡ δὲ Σφαῖρα, ζωογονεῖται τὸ ἑ κανθάρων γένος, eadem structura, quam hic enodavimus tibi. Locum perpende, quæso; videbis.

τότε ὅλον Σποδινῆς] Legendum potius, τότε ὅλον Σποδινῆς κεν. Nam a præcedentibus pendent.

Αἰγυπία θησαυρίων] Malim Αἰγυπίοις : De literis Ægyptiis nihil præcessit, sed de literis simpliciter; & mox etiam θησαυρίων χειμῶνα similiter sequitur : Quare abunde

dat & nimium est Αἰγύπτια. Alterum Αἰγύπτιοις contra ap-
 tum est & Emphasin habet; quia illa Cynocephalorum
 familia, quæ eo erat ingenio, ut literas addiscere posset
 quascunque, apud Ægyptios inveniebatur solos, aut in-
 veniri credebatur saltem. Recte igitur Aldus cum Li-
 bris suis: Junge Ælianum *Lib. 6. Cap. 10. de Animal.*

ἢ εἰ γράφει] Ita legendum est absque ullo dubio: Nam
 ideo atramentum & stylus Cynocephalo apposita.

ἰχθυώμενον ἄρον] Codex Augustanus perbene ἰχθυώμενον
 ἄρον: quod Caussin^{us} verissime explicuit. Nam quæ de
 Ichthyophagis Oritis scribuntur, non conveniunt Ægyp-
 tiis: Dein ἄρον ἰχθυώμενον non est panis ex piscibus con-
 fectus, sed panis, cui aliquid de piscibus accedit: Atten-
 de modo; ipsa locutio Caussin^{um} juvat.

οἱ ἱερεῖς ἐντός] Interpres *externi Sacerdotes*: Qui sunt il-
 li, & cur de illis hic sermo? Ineptiæ & ineptiæ meræ.
 Post ἱερεῖς collocandum est punctum, & ἐντός cum sequen-
 tibus connectendum. Quid autem vocula ista? An *præ-
 terea*? an *extra illud*, quod jam dixerat? Sic certe sententia
 esset apta: Sed usus obstat, quo non probata est signifi-
 catio illa. Quare legendum suspicor, αὐτοὺς ἑσταῖ τε πε-
 ρετέλειμένον &c. quod perspicuum est, & omnes intel-
 ligunt statim: Ex ductibus literarum implicitis error.

τῷ ῥύτῳ παρὰ φερόμενον] Quid illud παρὰ φερόμενον ad ῥύ-
 τῳ? Interpres, *nec tamen ullis a nativo colore transfertur aut
 inquinatur sordibus*: Vide, quo circuitu utatur, ut παρὰ
 φερόμενον accommodet ad sententiæ normam. Id omne ta-
 men ineptum & jejunum: Nam nunquam ita locuti sunt
 Græci. Sed esto; ita locuti sint sæpe: quid tota illa sen-
 tentia ad natationis industriam? An qui in natando non

contrahunt sordes, doctius & melius natant, quam qui eas contrahunt? Ne ita sentias, si cachinnos non expectes. Et quid igitur verborum murmur ad rem ipsam? Nihil plane, nihil. Non dubito, quin locus egregie depravatus sit ab Amanuensium fursure: Scribe, ut ipse Philippus scripserat olim, διότι τὰ μὲν ἄλλα ζῶα κολύμβω χρώμενα, ῥῶ παραφέρεται, μόνον ὃ τέτο, εἰς ὃν τόπον περὶ τῆς πορδύτης, κολυμβᾷ, καὶ μηδὲν τῷ ῥῶ παραφερόμενον. Recta via natus, quo velit, nec unquam ab aquarum fluxu agitur transversus: Hoc egregium est; hoc dicit, quod debet. ῥῶ pro ῥύπω scribebant Veteres, & in Libris Antiquis αἰ & ε confunduntur millies: Inde prima depravationis causa.

Cap. 15. *χῆμαλι τοῖωδε*] In aliis Libris *τρόπω τοῖωδε*: Ex qua lectionis diversitate, ad Marginem annotata, haud dubie ortum est illud *χῆμαλι*, quod ad finem Capituli præcedentis, paulo remotius a voce *παραφερόμενον*, apparebat in Libris Aldinis: Augustanus & Morellianus id non habebant. Vide Merceri Notas.

Βασιλείον τε ὅπλιν καὶ κεφαλῆς ἐχόντα] *Βασιλείον* hic sumitur pro regio insigni; de quo non incondite Laurentius Pignorius ad *Mensam Isiacam*: Quamquam mihi, ubi hunc locum Horapollinis jungo cum figura Cercopithecii & Cynocephali, qui in dicta Mensa Isiaca visuntur, sit probabilius, insigne regium apud Ægyptios fuisse Lunæ exorientis signum, quod ipsum orbem Lunarem complectebatur, tanquam ex eo egredientem: Nam sic Schemata illa intelligo. De Luna nova habuimus supra, *καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ πεντεκαίδεκα μούρων ὑπάρχουσαν, πρὸς τὸ ἄνω τοῖς κέρασιν ἐχρημαλίσθη*: Talis autem figura est, quæ orbem continet.

rinet totum, vel ex qua orbis exsurgit totus. Et sic Lunam habemus, quæ primo exilis, tandem continuo crescens ad orbem redigitur plenum ac perfectum: In quo certe aliquid est, quod quævis læta promittebat regi, & proinde efficere potuit, ut illud pro insigni regio habitum fuerit perquam accommode & perquam venuste. Sic locus hic appositissimus est, de quo Caussinus adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari possit: Neque juvat bonum locus ille superior de Vulture. Nam ibi ad vocem βασιλειον accedit γῦπα, & longe alia est locutionis indoles: Pueri vident, & in re clara verbis parco lubens.

τὸ γῦμα ὅπῃ τῆς ἀνατολῆς, ὁ κυνοκέφαλος &c.] Distinctio male habet: Scribe, τῷτο γράφει τὸ γῦμα, ὅπῃ τῆς ἀνατολῆς ὁ κυνοκέφαλος ποιῆται, ὡς εἰπεῖν περὶ τοῦ κύματος τῆς θαλάσσης. Articulus δ' arcte cohæret cum τὸ γῦμα, & ὅπῃ τῆς ἀνατολῆς ita accipiendum, ac si post ὁ collocatum esset. Interpres locum fortasse non intellexit satis: Nam ideo a verbis singulis discessionem fecit, nisi fallor. Vide modo.

ἐπειδὴ ἀμφοτέρω φωτὶ μετέλθῃσι] Locus suspectus: Nam quid ἀμφοτέρω hic? Idne præcedentia nos exspectare iubent? Nequaquam certe, quicquid Interpres comminiscatur sibi. Dicam suspicionem meam: Legendum autumo, ἐπειδὴ ἀμφοτέρω φωτὶ μετέλθῃσι. Sic apte dicitur, cur Lunam orientem adoret Cynocephalus: Quia scilicet ortu ejus particeps fit utriusque luminis. Sole occidente mox Lunam videt orientem, & sic pro uno lumine luminibus fruitur duobus. Emphaticum est ἀμφοτέρω & venustum: Hoc quisque videt statim. Cum autem id mutatum esset in ἀμφοτέρω, mox μετέλθῃσι transire debuit in μετέλθῃσι volens nolens: Nihil apertius.

Pp 3

Cap.

Cap. 16. Ισημερίας δύο πάλιν σημαίνοντες, κυνοκέφαλον &c.] Illud πάλιν leviter transpositum est. Nam ad latus Cynocephali incedere debet, de quo antea fuit sermo, non de Æquinoctiis, Legc, Ισημερίας δύο σημαίνοντες, πάλιν κυνοκέφαλον &c.

[ζωγραφεῖσι ζῶον] Sententiam male onerat ζῶον: Distinguendum puto, κυνοκέφαλον καδήμουν ζωγραφεῖσι. ζῶον ἐν ταῖς δυοῖ ἢ ἰσημερίας &c.

ἵνα ἢ μὴ δυνάτερον τὸ ὕδωρ &c.] De his & sequentibus, quæ difficillima sunt, ita sentio. Legendum est primo, ἵνα ἢ μὴ δυνάτερον τὸ κατασκευάσμα ὑπάρχει, δι' ἃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ὠραλίον ἀποκρίνεῖ, μὴ ἢ πάλιν γενώτερον, ἀμφοτέρων ἢ χρεία, τὸ μὴ ἢ δυνάτερον, ταχέως ἐκφέρειν τὸ ὕδωρ, ἔχ' ὕγιως ἢ ἀναμέτρησιν ἢ ὥρας ἀποτελεῖ, τὸ ἢ γενώτερον, κατ' ὀλίγον ἢ βραδέως ἀπολύον ἢ κρυόν, ὁμοίως. Hoc certum & perspicuum: Sic εὐρύτερον & γενώτερον dicuntur recte de isto Catafceuasmate, quæ de ipsa aqua certe dicuntur perperam. τὸ ὕδωρ male repetitum has tenebras induxit: Nam sic locus visus est mutilus, & omnia confusa fuerunt & turbata. ἀπολύον ἢ κρυόν est aquam emittens: quod scilicet ἐκφέρειν τὸ ὕδωρ dixit paulo ante, hic ἀπολύον ἢ κρυόν dicit eodem sensu. Interpres minus bene & ambigue. ὁμοίως præcedentia respicit, ἔχ' ὕγιως τὴν ἀναμέτρησιν τῆς ὥρας ἀποτελεῖ, quæ hic repetenda sunt ἀπὸ κοινῆς: Id autem ex corrupto ἕως protraximus, in quod transferat Amanuensium imperitia, qui scripturæ compendia & literarum ductus implicitos non intelligebant. Nihil pronius aut facilius, ut sciunt periti. Dein scribendum, ἢ ἐρήθρας τρύπαν διεκτρυντες, πρὸς τὸ ταύτης πάχους, σίδηρον κατασκευάζουσι πρὸς ἢ περικειμένην χρείαν. Meatus urinarii scissuram perforantes, pro hujus crassitie ferream

ream fistulam fabricantur in usum modo dictum. Οὐρήθρα
 meatus urinarius est a vesica ad caulis caput, cujus aper-
 turam τρύπαν vocat Autor: Hanc ad vivum expressam per-
 forabant, & ad facti foraminis magnitudinem redigebant
 magnitudinem fistulæ ferreæ, quæ aquam per caulem de-
 duceret, ut sic deducta cursum teneret certum. Jam ni-
 hil apertius. Pro οὐρήθρας compendiarie exaratum erat
 οὐρας: hoc imperiti Scribæ descripserunt imperite. τρύπα
 autem & τρύπαν, si literæ copulentur, a τέχνα non mul-
 tum abludit, & facile etiam seducere potuit ignavos. E-
 runt, qui scripturi sunt, τῆς οὐρήθρας τῆμα: Quod certe
 non displicet etiam mihi, si pro ταύτης πάχθ legatur τέ-
 τς πάχθ: Nam articulus nominis conditionem & sexum
 debet sequi. Tu fac, quod velis; utrumque bonum est,
 & rem exprimit apte. διείρειν est trajicere & perforare, pul-
 chreque dicitur de ipsa τρύπη in imagine expressa: Hoc
 certum. In Aldino Exemplari erat διάφραγντες; quod eo-
 dem pertinuit: Nam haud dubie detortum est ex διαφεί-
 ραντες, quod non diversum est a διείραντες. Nunc omnia
 elarent, quæ hæctenus fuerunt obscurissima, nec alii Viri
 Eruditi potuerunt ope ingenii illustrare: Præter Merce-
 rum, Hæschelium & Caussinum, videndi sunt Gesnerus
 in *Historia Animalium*, & Salmasius in *Exercitat. ad So-
 linum* pag. 454. Qui omnes a veritatis scopo aberrarunt
 longe. Apage, apage illud τέπα, quod abblandiri potuit
 Caussino: Nam ea barbaries non est in his Philippi. Dein
 οὐράς de Cynocephali pene ineptissimum est; quia ipse cau-
 dam habet proprie dictam: Vide Pignorii *Mensam Isai-
 cam*, ut alia præteream. Homo cauda caret; & ideo pars
 illa, quæ caudam refert, quanquam pro cauda minime sit,
 ita

ita dicitur non invenisse. Nihil certius. Quid autem Polyhistoris illud, ἐκ τῆς ἐρεῖς τεύχεα δέραντες, πρὸς τὸ ταύτης πᾶσι σίδηρον κατασκευάζουσι? An τρίχα δέρεται apte dicitur? An fistula, quæ crassitiem habebat unius pili, aquam commodè transmittere poterat, & cum præcedenti ^{σειώ-}τερον omnique cohærentia loci convenit suspicio illa? Dicam libere; nihil anilius, nihil exoletius. Alia prætereo, & cum nugis diutius conflictari nolo. Cæterum in Codice Morelliano post δυνάστεον scriptum erat τὸ ὕδωρ μοῦα: quod ego ignoro, quid sibi velit. Visne conjecturam? Fors Lector diligens ad τὸ ὕδωρ adscripserat in Margine vocem μῶμα, qua indicabat vocabulum illud spernendum & inducendum esse ibi: τὸ ὕδωρ μῶμα, illud ὕδωρ sperne ac ride. μωμεῖν, μωμέειν & μωμάειν in usu promiscuo fuerunt olim. Et hoc satis probabile est profecto: Nam tales annotatiunculae & ὑπερβαίνεις millies in contextum insinuarunt sese, & eo ipso Autorum loca misere deturparunt: Eruditiores sciunt, & Nos ea de re suo loco plura.

ὡς ἢ ἐδὲ] Quantivis pretii est illud ὡς, quod ex Codice Augustiano promittit Hæschelius: Nam absque eo sententia est imperfecta.

Cap. 17. Θουδὸν] *Animi præstantiam; animi magnitudinem:* Interpretes male. De Leonis iracundia agitur Cap. 38. Lib. 2.

κεφαλὴν ᾗ ἔχει μεγάλην] Paulo aliter Aristoteles in *Physiognom.* Cap. 5. φαίνεται ὅτι ζῶων ἀπάντων λέων τελευτώτατα μεταληφέναι ὅτι ἔχει ἄρρεν ὁ ιδέας. ἐστὶ ᾗ ἔχων σῶμα ὀμεγένης· τὸ δὲ πρὸς τὸ πρῶτον τετραγωνώτερον, ὅτι ἄγαν ὁσῶδες, ὅτι ἄνω τε γλῶσσιν ὁ πρὸς ἐξέστησαν, ἀλλὰ ἰσορροπῶσαν τῇ καίῳ· ῥίνα δὲ παχυτέραν, ἢ λεπυτέραν· καχεπὲς ὀφθαλμοὺς, ἐγκοιλῆς, ὁ σφόδρα περὶ φρεσὶς, ὁ

TE

Mitschid Brijningh

NAAMEN VAN DE

Schout.

Mr. Willem Gerrit Döbel Salomon.

Burgemeesteren.

Mr. Theodorus van der Veen.

Mr. François de Wit.

Mr. Pieter de la Court.

Henrik Hoof Daniëls.

Schepenen.

Mr. Martin Adriaan Boes.

Jan Hoop.

Mr. Pieter Hartog.

Mr. Jan van der Veen.

Mr. Jan van der Veen.

Mr. Jan van der Veen.

Mr. Jan van der Veen.

Mr. Jan van der Veen.

Mr. Jan van der Veen.

Mr. Jan van der Veen.

NAAMEN VAN DE TE

Schout.

Mr. Willem Gerrit Dedel Salomonfz.

Burgermeesteren.

Mr. Egbert de Vry Temminck.

Mr. François de Witt.

Mr. Pieter de la Court.

Henrik Hooft Danielfz.

Schepenen.

Mr. Marten Adriaan Beels.

Jan Hope.

Mr. Pieter Hartfinck.

Mr. Jan Six, *Vryheer van Wimmenum, Heere van
Hillegom, Vromade &c.*

Bartholomeus van den Sandheuvel Junior.

Mr. Willem Cornelis Backer.

Mr. Bauduin Jan Hulft.

Jan Albert Clifford.

Mr. Adolf Willem Tersmitten.

Thesaurieren Ordinaris.

Mr. Daniel Deutz.

Jan Clifford.

Mr. Willem Huyg

coop, & Clifford.

Oud B.
meester

Heer van Hon-

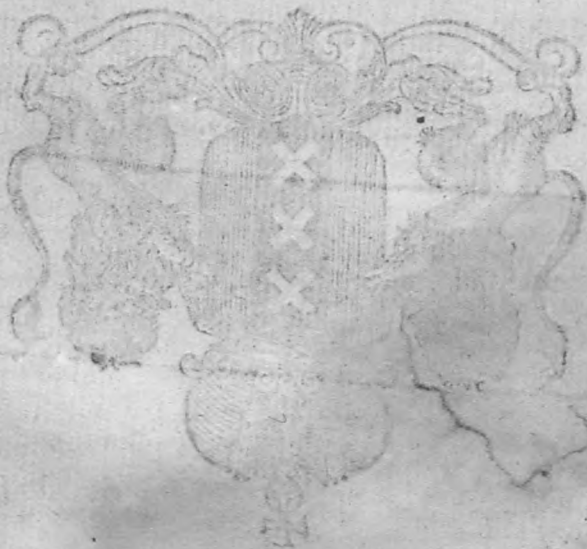
Mr. gbert de Vry Temminck.
 Harman van Ghel.
 Mr. Gualterus Petrus Bouda
 Mr. François de Witt.
 Mr. Pieter de la Court.
 Mr. Elias Schellingner.
 Mr. Daniel Deutz.



De Heer
 A.M.S.T.

WM 2 L
D^e HGG

E F B E D V W
 262-en-geing. Baden der



Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 11:47 UTC from Psifiko Apothetio Pliki Istorikis Vrilichilis
 Restrictions apply.



Ses-en-dertig Raden der

EREDAME.

Joan Agges Scholten.

Dionis Muilman.

Dirk van Marfelis.

Carel Lynlager.

Volkert van Jever.

Mr. Matthys Straalman.

Mr. Ferdinand van Collen.

1748.

Mr. Cornelis Deutz van Affendelft.

Mr. Pieter Clifford.

Mr. Jan Six.

Mr. Joan Hendrik Kerkrinck.

Mr. J. E. Huydecoper v. Maartveer.

Mr. Isaac Sweers.

Mr. Jacob Elias Arnoudsz.

Mr. Jan van de Poll.

1766.

1767.

1768.

WOORDIGE REGEERENDE HEEREN

Reeken Meesters.

Mr. Egidius Willem Tolling.
Mr. Haac Ernst de Peterfen.
Mr. Willem Munter.

Assurantie Meesters.

Mr. Jacob Hop.
Nicolaas Warin.
Mr. Nicolaas Faas.

} Oud-Sche-
penen.

Commissarissen van de Wisselbank.

Harman van Ghesel.
Quiryn Willem van Hoorn.
Abraham Dedel.
Egidius van de Poll.
Diderik Grommée.
Mr. Willem Huydecoper, Heer van Nigtevegt &c.

} Oud-Sche-
penen.

Commissarissen van de Klyne Zaaken.

Mr. Jan van de Poll Pieterfz.
S. J. B. Barchman Wuytiers.
Mr. Pieter van Loon.
Mr. Maarten Weveringh Antz.
Mr. Gerard Munter.
Mr. Jan Bernd Bicker Henricksz.
Mr. Theodore Boendermaker.

} Oud-Sche-
penen.

Commissarissen

reële 100

Mr. Guilielmo
Arnout N
Anthony
Mr. Leonard
Jan Karffe
Pieter Cl

Mr. Ernst Gr
Mr. Engelber
Mr. Carel W

Joan Thi
Duyn, &
Nicolaas
Antony J

Mr. Jan van L
Mr. Cornelis
Daniel H
Mr. Diderik
Mr. Aelbrech
Mr. Pieter C
Mr. Willem
Mr. Johan M
Mr. Jan de
Jacob I

Commissarissen van de Bank van Leening

Mr. Jan van Ghesel.
Pieter Elias.

NAAMEN VAN DE TEG

Schout.

M^r. Willem Gerrit Dedel Salomonfz.

Burgermeesteren.

M^r. Egbert de Vry Temminck.
M^r. François de Witt.
M^r. Pieter de la Court.
Henrik Hooft Danielfz.

Schepenen.

M^r. Marten Adriaan Beels.
Jan Hope.
M^r. Pieter Hartfinck.
M^r. Jan Six, *Vrybeer van Wimmenum, Heere van Hillegom, Vromade &c.*
Bartholomeus van den Sandheuvel Junior.
M^r. Willem Cornelis Backer.
M^r. Bauduin Jan Hult.
Jan Albert Clifford.
M^r. Adolf Willem Terfmiten.

Theſaurieren Ordinaris.

M^r. Daniel Deutz.
Jan Clifford.
M^r. Willem Huyg.
coop, na, &c. van
M^r. Gerard Nicolaafz. Haſſelaer.
M^r. Joan Hendrik Kerckrinck.
Dirk Farret.
Bartholomé Muilman.
M^r. Jan Wouter Valckenier, *Heer van Bruchem, Gellersboek &c.*

Commiſſariffen van de Huwelykze Zaken.

M^r. Fredrick Alewyn.
M^r. Quiryn van Bambeek van Stryen.
M^r. Cornelis Deutz van Aſſendelft, *Vrybeer van Aſſendelft en Aſſumburgh, Heer van Heemskerck, &c.*
Daniel Hooft Gerritsz., *Vrybeer van Vreeland, &c.*
M^r. Adriaan Matthys Temminck.
M^r. Pieter de la Court de Jonge.

Theſaurieren Extraordinaris.

George Clifford.
M^r. Johan Ortt, *Heer van Nyenroode, Breukelen, &c.*
M^r. Gerrit Corver Hooft.
Pieter Nicolaas van Hoorn.

Amſterdam, by PETRUS SCHOUTEN, Ordinaris Drucker van de Naamwyzer der Magiſtraats in de Kalverſtraat. Met Privilegie.

Jacob van Loon.
Pieter Nicolaas, *andorp.*

Commiſſariffen van de Zee-zaaken.

M^r. Willem Backer.
M^r. Zacharias Henric Alewyn, *Heer van Mynden, Loosdrecht, &c.*
M^r. Jacob Hooft.
M^r. Gerbrand Pancras Clifford.
M^r. Jean Deutz.

Commiſſariffen van de Deſolate Boedels.

Jan Wynantz.
Nicolaas Geelvinck, *Heer van Stabroek &c.*
Adriaan Pompeus van Leyden, *Heer van Hardinxveld.*
Joan Fredrik d'Orville.
M^r. Auguſtinus van Son.

Excys-Meeſters.

Carel Lynſlager.
M^r. Johannes Cyprianus van Ewyck, *Heer van den Engb en Themaat, &c.*
Simon vander Stel.
M^r. Pieter Teſlas Janfz.
M^r. Gerrit de Graeff, *Vrybeer van Zuidpolsbroek, Purmerland en Ilpendam.*

an de
mitsg
Stad
1 Loos
1 Vier
2 Loos
2 Vier
3 Loos
3 Vier
3 Groot
Vacantie van
Maart, en
Eigenpand
May Avonds
April, 3 Mo
1 Loospand
1 Vierſchaar
Vacantie van
13 May, en
2 Loospand
2 Vierſchaar
3 Loospand
3 Vierſchaar
3 Groot Loos
Eigenpand
Vacantie
Eigenpand
Nota. D
doen d

oos- en Eigenpandingen,
or den Ed. Agtb. Gerechte der
rende den Jaare 1769.

*Groote Vacantie begint den 15 Junij
en eindigt den 19 Augustus.*

1 Loospand	- - 21	} Augustus.
1 Vierschaar	- - 22	
2 Loospand	- - 4	} Septemb.
2 Vierschaar	- - 5	

*Vacantie van Kermis begint den
9. September, en eindigt
30 dito.*

3 Loospand	- - 2	} October.
3 Vierschaar	- - 3	
Groote Loospand	9	
Eigenpand	- - 23	} Novemb.
1 Loospand	- - 6	
1 Vierschaar	- - 7	
2 Loospand	- - 20	
2 Vierschaar	- - 21	
3 Loospand	- - 4	} Decemb.
3 Vierschaar	- - 5	
Groote Loospand	11	

*den 16 December, en eindigt
vrijdag Anno 1770.*

op Koppertjes Maandag. 1770.

*en ter Vierschaar, moet het zelve
Vierschaar, en daar benevens
afscheyden, waar op den
die wil fundeeren.*

nen,

4 AAR 1769.

Ontfang van den
ningen der Huyzen &c.

esen.

arissen.

Berckel.

1747
1762
1769

arissen.

Wyk op Zee, Wyk aan

t van Cruyningen.

helisz.

gendorp.

ndt.

t.

1717
1735
1739
1741
1745
1746
1756
1759
1761
1764
1769

1749

Authorized licensed use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded from 224.12.22.123 on 03/12/19 UTC from Psifako Apothetirio Dimosias Istorikis
Reservations apply.

van de Afgrante-kant
Zee-zaken

Boedels

na van
 fryn, Tienhorollen, Heer van Gun-
 M^r. Gerard Nicolz Haffelaer.
 M^r. Joan Hendrik Kerckrinck.
 Dirk Farret.
 Bartholomé Muilman.
 M^r. Jan Wouter Valckenier, Heer van Bruchem,
 Gillershoek &c.

Oud Schepenen

Commissarissen van de Huwelykze Zaken.

M^r. Fredrick Alewyn.
 M^r. Quiryn van Bambeek van Stryen.
 M^r. Cornelis Deutz van Assendelft, Vryheer van
 Assendelft en Assumburgh, Heer van Heems-
 kerk, &c.
 Daniel Hooft Gerritsz., Vryheer van Vree-
 land, &c.
 M^r. Adriaan Matthys Temminck.
 M^r. Pieter de la Court de Jonge.

Oud Schepenen

Raaden

Thefsaurieren Extraordinaris.

George Clifford.
 M^r. Johan Ortt, Heer van Nyenroode, Breukelen, &c.
 M^r. Gerrit Corver Hooft.
 Pieter Nicolaas van Hoorn.

Oud Schepenen

Jacob en Loon.
 Pieter Nicolaas

Commissarissen van de Zee-zaaken.

M^r. Willem Backer.
 M^r. Zacharias Henric Alewyn, Heer van
 Mynden, Loosdrecht, &c.
 M^r. Jacob Hooft.
 M^r. Gerbrand Pancras Clifford.
 M^r. Jean Deutz.

Oud Schepenen

Commissarissen van de Desolate Boedels.

Jan Wynantz.
 Nicolaas Geelvinck, Heer van Stabroek &c.
 Adriaan Pompeus van Leyden, Heer van
 Hardinxveld.
 Joan Fredrik d'Orville.
 M^r. Augustinus van Son.

Oud Schepenen

Excys-Meesters.

Carel Lynslager.
 M^r. Johannes Cyprianus van Ewyck, Heer
 van den Engh en Themaat, &c.
 Simon vander Stel.
 M^r. Pieter Testas Janfz.
 M^r. Gerrit de Graeff, Vryheer van Zuidpolsbroek,
 Purmerland en Ilpendam.

Oud-Schepenen

Amsteldam, by PETRUS SCHOUTEN, Ordinaris Drucker van de Naamwyzer der Magistraats
 in de Kalverstraat. Met Privilegie.

an de
 mitsge
 Stad A
 1 Loos
 1 Vierf
 2 Loosp
 2 Vierf
 3 Loospa
 3 Vierf
 Groote Lo
 Vacantie van
 Maart, en
 Eigenpand
 May Avonds
 April, 's Mor
 1 Loospand
 1 Vierfchaat
 Vacantie van
 13 May, en
 2 Loospand
 2 Vierfchaat
 3 Loospand
 3 Vierfchaat
 Groote Loos
 Eigenpand
 Vacant
 Eigenpand
 Nota. D
 doen d

E.

lomé Muilman.

ten Hove.

Hop.

ck Alewyn.

Dedel Salomonfz.

as Faas.

ope.

Hooft Gerritsv.

1766.

1767.

1768.

Salomonfz. use limited to: 172.20.0.6.

Downloaded on 23/11/2024 13:11:47 UTC from Psifiako Apothetrio Dimosias - Istorio

Restrictions apply.

τε ἄγαν παρμήκεις, μέγεθος δὲ μέτριον· ὁφρὺν ἐνμεγέθη, μέτωπον τε-
 τράγωνον, ἐν μέσῃ ὑποκοιλότερον, πρὸς δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν ῥίνα ὑπὸ δὲ
 μείωπας οἷον ἐπ' ἀνεστηκὸς, ἀνωθεν δὲ δὲ μείωπας καὶ τὴν ῥίνα ἐκ τείχεος
 ἐκκλινεῖς, οἷον ἀνάσιλον. Ita legendus est ille locus. ἀνάσιλον crines
 sunt a vertice in frontem reflexi: Autor Etymologici Magni:
 Ἀνάσιλον. τρίχωμα, τὸ δὲ τῆς κορυφῆς ἐπὶ μέτωπον ἀνεστραμμέ-
 νον. Ita scribendum est: Nunc ordine contrario legitur
 pessime, τὸ δὲ μείωπας ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνεστραμμένον. Hesychius
 suo loco: Ἀνάσιμον. τρίχωμα, τὸ δὲ δὲ μετώπῃς ἐπὶ κο-
 ρυφὴν ἐστραμμένον. Ubi idem mendum est, & vox capita-
 lis præterea male exprimitur: Nam ἀνάσιλον vel ἀνάσιλλον
 haud dubie scribendum. Paulo ante in eodem Lexico
 legitur: Ἀνασεσυλλᾶδ. ἐστραμμένας ἔχειν τὰς τρίχας· ἀνάσιλλοι
 σεφανοί. Ubi reponendum ἀνασεσυλλᾶδ vel ἀνασεσυλλᾶδ:
 Nam ab ἀνάσιλλοι verbum deducitur. Nihil apertius. Il-
 lud ἐστραμμένας quantivis pretii est, & totum ἀνάσιλον pulchre
 repræsentat nobis: Unum scilicet capillitium, quod a
 vertice in frontem retrahitur, ἀνάσιλον proprie dictum non
 efficit, sed crines in orbem omnes ita dispositi, ut coro-
 nam quasi referant ipsa æqualitate sua orbiculari: Eo per-
 tinet illud ἐστραμμένας; Circulus crinium coronæ circulum
 imitatur, ipsique crines sunt coronarii. Et sic intelligen-
 dum etiam est sequens ἀνάσιλλοι σεφανοί: Pro ἀνάσιλλον di-
 ctum etiam ἀνάσιλλοι, quod σεφανοί redditur propter ip-
 sas τρίχας ἐστραμμένας. Dubito tamen, an non legendum sit,
 ἀνάσιλλον, σεφάνη: Nam & ἀνάσιλλον pro ipso capillitio syn-
 cerius certe est, & σεφάνη, non σεφανοί, de ista capillo-
 rum structura usurpari solet: Vide modo Pollucem *Lib.*
4. Segm. 144. & 146. Quicquid sit, elegans est Hesychii
 Glossula, quæ omnem ἀνάσιλλος structuram aperit nobis:

Qq

Quare

Quare pessime egerunt, qui in istis Grammatici pro ἐσεμ-
 μένας reposuerunt ἐσεραμμένας. Nam sic ἀνάσιλις pars maxi-
 ma perit, & ejus dimidia vix remanet, quæ non nisi per
 Metonymiam ita dicta: Crines scilicet a vertice in fron-
 tem deducti præcipue efficiunt, ut totum capillitium co-
 ronæ similitudinem referat: hinc nomen totius datum est
 parti. Nihil vulgatius. Quid autem ἐσεραμμένας est posi-
 tum nude? Nugæ, nugæ, & nihil aliud. Quare pessima
 est mutatio illa, & longe ableganda ad ipsos corvos.
 Apud Plutarchum & Appianum de Surena legimus: μέ-
 γιστον ὃ ὁ Σερήνας ἢ κάλλιστον, αὐτὸς ὃ τῇ κατ' ἀνδρείαν δόξῃ ἢ
 δηλότητι ἢ καὶ ἑκὼς ἐκ τοιῶς, ἀλλὰ Μηδικώτερον ἐσκεύασμιν ἐν-
 τριμμασι περσῶν, ἢ κόμης διακρίσει, ἢ ἄλλων Πάρθων ἐτι Σκυ-
 θικῶς ὅτι τὸ φοβερόν ἢ ἀνασίλλων κομώντων. Ubi haud dubie
 legendum est τὸ ἀνάσιλλον κομώντων: Quod Appiani Inter-
 pres verissime ita reddidit, *quum alii Parthi ad terrorem
 capillitium in frontem reflectere soleant*. Nam id ἀνάσιλον exi-
 git, & crines in frontem retorti præstant revera; ut con-
 stat inter alia aperte ex eo ipso, quod hic de Leone scri-
 bit Philosophus adhibita eadem voce: Capilli a vertice
 in frontem reclinati, & ad ipsam superciliorum nubem
 accedentes, faciem Leonis terribilem efficiunt & ejus ἀν-
 δρείαν quasi repræsentant inter alia. Nihil certius. Salma-
 sius in Epistola ad Colvium de *Virorum Casarie* ista Ap-
 pianum & Plutarchum ita Latine reddidit pessime, *cum ceteri
 Parthi Scythicum in morem ad terrorem reslao retro crine co-
 marent*. Nam sic omnis ille horror abest, & omnia inver-
 tuntur plane. Sed ille in ἀνάσιλω prorsus cæcutiit cum aliis
 Varis Doctis, qui Aristotelis locum rectissime emendan-
 tes, explicuerunt tamen pessime, depravatis Hesychii &
 Ety-

Etymologi Annotatiunculis decepti. Quid, quæso, ἀνάσιλον
 erit in loco Philosophi, si crines denotet a fronte in verticem
 adductos? Idne verbis convenit? idne convenit rei? Nugæ,
 nugæ, quæ sese subvertunt ipsæ: Hoc apertissimum est, &
 probat, quam vere correximus Grammaticorum loca. De
 Salmasio plura alias: Nunc ista non agimus. Pergamus: Qui
 recalvaster est, nudo vertice crines residuos habere solet circa
 verticis ambitum; qui cum coronam quasi efficiant, & in or-
 bem tanquam corona cingant caput, hinc factum est, ut re-
 calvaster dictus sit ἀνάσιλ@ vel ἀνάσιλ@: Suidas in V.
 ἀναφαλανίαν: ἀναφαλανίαν, ὅτε ἀναφάλανον λέγουσι. ἢ ἀνά-
 σιλλον, τὸ αὐτὸ. Et in V. ἀνάσιλ@: ἀνάσιλ@. ἀναφαλαν-
 νίας, ἀκοσμ@ ἢ κεφαλὴν. Ubi Salmasius perperam rescri-
 bit ἀκομ@ ἢ κεφαλὴν: Nam sic ipsum ἀνάσιλον tollit, &
 una cum eo significationem vocis. Nihil perspicuum ma-
 gis. Igitur ἀναφαλαννίας dicitur ἀνάσιλ@ ob ipsam calvi-
 tici coronam, & amissa capillorum parte τὴν κεφαλὴν est
 ἀκοσμ@: Hoc sentis jam. Cum Suidæ loco Pollucem
 junge *Lib. 2. Segm. 26.* De eo nos accuratius aliquando:
 Nam vix dubitamus, quin illud φάλα γὰρ κόσμ@ ἴς, quod
 longe ineptissimum præcedentibus subjicitur, a secunda
 manu accesserit postea: Lexicorum fata nosti. Apud ip-
 sum Pollucem *Lib. 4. Segm. 137. & 138.* ubi histrionum
 personas enumerat, pro ἀνάσιμ@ bis legitur in Libris M.
 S. ἀνάσιλ@: Perperam & imperite. ἀνάσιμ@ ille erat ὑ-
 πέρρογμ@, id est, fastigium habebat summum in capite
 supra ipsam personam, ut diserte notat Onomastici Au-
 tor: Hinc ἀνάσιλλ@ esse non poterat. Nam ipsa frons &
 vertex sub fastigio & ὀγκῷ latebant plane. Nihil indubita-
 tius. Recte additur ibi, ἐν μέσῃ ἀνατέταν@ αἱ τεύχεσ, crim-
 nes

nes ex medio capite porrigebantur; quia fastigium, ut dixi, prohibebat quominus a fronte & vertice porrigi poterant: Incipiebant igitur, ubi incipiebat fastigium, & eadem altitudine apparebant, qua apparebat *πρόσωπος* pars suprema. Hoc quisque intelligit, & aperte refellit Eruditissimum Jungermanum, qui admissio *ἀνάσιλλον*, ita constituebat illa, *ἐκ μέσσης ἀνατέταν* αἱ τεύχες. Nihil tale Polluci in mentem venit, aut venire potuit unquam. *ἀνατένειν* quando est porrigi, & ita accipi debet ibi: Fors tamen melius scriberetur *ὑποτέταν*; hoc ego dissimulare nolo: Sed de Polluceis suo loco plura. In Glossis Labbæi legimus, *Reburrus*. *ἀνάσιλλον*, *ἀναφάλαντον*. Quid illa? Dicam, quod suspicor. *Burrus* est, qui a cibo & potu rubet: Festus Pompejus disertè, *Burrum dicebant Anti-qui, quod nunc dicimus rufum*: Unde rustici *burrā* appellant *buculam*, quæ rostrum habet rufum. Pari modo rubens cibo ac potione ex prandio *burrus* appellatur. Idem *reburrus*; ut *simus*, *resimus*, *calvus*, *recalvus*, aliaque id genus habemus multa: Hoc certum. Sed quid illud ad *ἀνάσιλλον* & *ἀναφάλαντον*? Fallor, aut vox Latina histrionis personam respicit, & ad Scenam referenda est: Scilicet Momus & irrisor erat ille *reburrus*, qui ideo faciem habebat perquam rubentem, ut sic ipso colore animaret jocos suos ac sales; Ille autem Græce expositus *ἀνάσιλλον* & *ἀναφάλαντον*, quia simul erat *recalvaster*, & ut res suas melius ageret, ad ruborem faciei accedebat capitis calvities. Quid quæris? Hoc appositissimum est: Et sic Interpretatio Græca ad ipsam personam pertinet, non ad primitivam vocis *σημασίαν*. Persona rubicunda & recalva dicebatur *Reburrus*, eamque *ἀνάσιλος* & *ἀναφάλαντον* designant: Similia
apud

apud Pollucem extant plura, nec alia haud dubie Latinorum fuit conditio, de quibus nos suo loco accuratius. Sic lux etiam nunc Isidoro, apud quem scribitur in Glossis, *Reburus*, *hispidus*. Scilicet histrio ille *Reburus*, & rubens erat, & recalvaster, & barba præterea pilisque horridus: Eo respiciens Isidorus, *reburum* explicuit *hispidum*, ut Græci respectu simili ἀναφάλαντον. Nihil accommodatius. Quæ Alii de his narrant, inepta sunt, & adversis frontibus inter se pugnant. Vide modo Salmasium ad *Vitam Carini*. Certe eleganter adornata fuit, si verum est, quod suspicor, persona illa Satyrica: Nam & calvities, & facies hispida, & color rubentior, mire conveniunt dicaci & irrisori. Id omnes sentiunt statim. Ad damus tandem illud: ἀνάσιλ & ἀνάσιλλ promiscue scribitur, ut constat ex jam allatis: Ista vox composita est, & a simplici σιλὸς originem ducit præcipuam; σιλὸς, σιλῶς, ἀνάσιλ, ἀνάσιλλ, ut φάλαντος, ἀναφάλαντος, aliaque sexcenta: σιλλοὶ autem dicti Satyri & irrisores ab ipsa calvities, quæ illis propria quasi est: Hesychius in Lexico, Σιλῶς, ἀνάφаланτ, μῶμ, κακολογία, ἢ χλευασμός. Inde verbum σιλλῆν & σιλλῆν pro dicteria fundere: Idem Hesychius, Σιλλοῖ, μωκῶ, φέγει, κακολογῇ. Et, Σιλλῆ, ἀναξάνη, λυπεῖ. Qui ab ἱλλ deducunt σιλλὸς, ridiculi sunt, & ipsorum σιλλῶν merentur dicteria: Idem autem σιλὸς, quod σιλῶς, ut diximus jam: Et quid igitur? An a σιλὸς fortasse fit Σιληνὸς, qui & dicax, & recalvaster? Certe hoc longe magis arridet mihi, quam alia Aliorum commenta: σιλὸς, σιλῆω, Σιληνὸς. Nihil appositum magis. Sed hæc sufficiant hic; quæ occasione loci Aristotelici paucis exponere, Lector, mihi visum fuit e re tua.

Q9 3

ἱλλ

ἥλιος ἧ ὁ Ὠρεὺς Σὺν τῷ ἑωρῶν κρατεῖν] Hæc Philippus de suo adjecit, & Græcorum indolem aperte respirant: Ægyptii Ὠρεὺς Etymon nunquam ab ἑωρῶν deduxissent.

Cap. 18. λέοντες τὰ ἐμπροσθεν ζωραφῶσι] In quibus non modo vires, sed etiam νάρξ θοή, ut est apud Oppianum *Lib. 3. Cyneget. V. 53. & seq.*

Εκλυον αὖ καίκεῖνο λεοντοκόμων αἰζηῶν,
Δεξιτερὴν ὑπὸ χεῖρα φέρειν αἰθωνα λέοντα
Νάρκα θοήν, τῇ πάντα λύειν Σὺν γένεα θηρῶν.

Sed locus est suspectus: Nam Σοτολύειν γένεα θηρῶν de νάρκῃ, ubi nihil aliud accedit, certe perquam ingratum est & durum. Ipse Oppianus *Lib. 2. Halieut. V. 81. & seq.* de Torpedine pisce

Οἷον δ' ὀρεφναιοῖσιν ἐν εἰδώλοισιν ὀνείρων
Ἀνδρὸς αἰτυρομήνοιο καὶ ἱερμύοιο φίβεοθ',
Θεώσετ' μὲν κρεβίδι, τὰ δὲ γένατα παλλομήνοιο
Ἀσεμφῆς ἅτε δεσμός ἐπειγομήνοιο βαρύνει.
Τοῖν γυροπέδῳ τεχνάζεθ' ἰχθύσι νάρκῃ.

Alia similia prætereo. Dein, quis præter Oppianum illud prodidit de Leone? Nemo, hercule, nemo. De Hyæna tale quid narratur, ut notum: Sed omnia in isto animali prodigiosa, & tot tantisque deliramentis obsessa, ut desit ipse finis: Sciunt, qui Animalium Historiam tenent. In Leone nihil tale, & indoles ejus generosa, multumque a fabellis trivialibus abhorrens: In memoriam modo revoca, quæ de Leonis magnanimitate & vi aperta legisti aliquando apud Aristotelem, Plinium, Alios. Quare ego certe νάρκα probare non possum. Sunt, qui pro eo repo-

nunt

nunt *σάκα*: Sed id minus adhuc probaverim. Quid igitur? Scribendum suspicor plane *ἀλλα*: Sic nihil convenientius, & nihil appositum magis ad hunc ipsum locum. In anticis maximum est Leonis robur, & ea ita a natura comparata sunt, ut dextra adhuc fortiora sint sinistris: Hoc omnes intelligunt; hoc omnes probabunt. *ἀλξ* pro *ἀλκῇ* ipsis Tyronibus notum est ex Homero: Literæ autem Versuum initiales, errores excluderunt infinitos in Libris, ut Eruditi sciunt; Unde factum, ut cum hic *Νάλλα* pro *Αλλα* male appicta litera exaratum esset, mox Criticorum ingenio in locum ejus successerit *Νάρκα*: Quid, quæso, pronius aut facilius?

Cap. 19. *τοῖς κλειθροῖς τῶν ἱερῶν*] *Templorum januis*: quicquid claudit, *κλειθρον* dicitur; hinc *κλειθρον* pro janua, quæ domus est claustrum: Hesychius in Lexico, *κλειθρα. μαχλοὶ ἀσφαλείας, πύλαι*. Alia omitto. Cuperus in suo *Harporcrate* de fera hic perperam cogitat: Quod Noster vocat *κλειθρον*, Plutarchus vocavit *θύρωμα* in verbis ab Hæschelio adductis: Sed ea etiam infelicitè tentabat Vir Doctus.

Cap. 21. *εἰς λέοντα γενόμενῳ*] Hæschelius ad Marginem Editionis suæ: *λέοντι M. S. ubi præpositio ἐν deest*. Sit ita, per me licet; Alias pro *γενόμενῳ* forte scriptum in Libris quibusdam *συγγενόμενῳ*: Nam sic *λέοντι* præpositionem non requirit.

τὴν ἀνάβασιν ἔ Νείλῳ] Cod. Morell. *ἔ θεῷ* pro *ἔ Νείλῳ*: quod plane ineptum est. Pro *πόταμῳ* olim scribebant *ποτα*: An inde enata est lectio illa? Hoc verum esse posset: Nam & alii errores ex ista contractione. Videbimus suo loco.

ἢ τὰς χολέδρας] Nec χολέδρας, nec χολύδρας Græcum est: Tu scribe deleta litera, ἢ τὰς χολέρας. Hefychius optimus Grammaticorum, Χολέρα. σωλήν, δι' ἧ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κερσίων φέρεται ἐξακοντιζόμενον. Nihil pote expressius. χολὰς & χόλιξ intestinum, ἀπὸ τῆς χολῆς: Qui accurate volebant loqui, χολάδας dicebant τὰ ἔντερά, χόλικας vero τὰς τῶν βοῶν κοιλίας: Vide Ammonium περὶ Οἰμ. ἢ Διάφ. λέξ. Aristophanes ibi in *Babyloniis*, Ἡ βοῖδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεύγος χολίκων ἐπιθυμῶν. Versus est Anapæsticus Tetrameter Catalectic, qui ab ipso Aristophane dicitur Aristophaneus: Viri Eruditi in Fragmentorum Sylloge inepte ex uno Versu bono duos fecerunt malos. Igitur si non omnes Græci, ita saltem politiores Attici vocabula distinguebant. Fel intestina permeans, ipsis intestinis indidit nomen, & a χολῆς vel χόλης dicta sunt χολάδες & χόλικες: Hoc certum. Qui a χύσις & χύειν Etymon deducunt, ridiculi sunt, & ipso literarum sono refelluntur. Ab eodem χολῆ vel χόλῃ quin χολερὸς deductum sit, nullus ego dubito: Nam eo pertinet χολερὰ νόσος, pro quo nunc absolute dicitur χολέρα, *morbis biliosus*: Quicquid scilicet ad bilem pertinet, dictum χολερὸν: Unde τὰ χολερά olim etiam absque dubio τὰ ἔντερά & intestina: Nam ad τὸν χόλον vel inprimis sese referunt, ut constat ex nominibus, quibus indicantur vulgo. Sic autem pro τὰ χολερά etiam usurpatum αἱ χολέρας, ex voce adjectiva, sicuti moris erat, facta voce substantiva. Vides, quo hæc tendant? Sic tandem scimus, quam apposita sit vox χολέρα pro tubo: Ita scilicet dictus est, & eleganter dici potuit tubus, a similitudine intestinorum, quam aperte refert, & ipsa forma exprimit sua. Nunc & Hefychio & Philippo lux certa.

ΛΕΟΝΤΟ

λεοντομόρφους] Idem illud notatum Plutarcho in *Symposiac. Lib. 4. Quæst. 5.* sed loco insigniter corrupto, quem hic in transitu corrigam. Legitur vulgo: κρήναι ἃ ἢ καταχάσματα ἢ λεοντείων ἐξίασι κρηνῶς, ὅτι Νείλῳ ἐπάγει νέον ὕδωρ ἢ Αἰγυπτίων ἀέραις, ἡλὶς ἢ λέοντα παροδδόντι. Quæ vertit Interpres: & quod Leontini fontes & hiatus suos nova aqua repletos inveniunt, Nilo exundante, quando Sol per Leonem transit. Adeo inepte, ut nihil magis. Scribe missis nugis periculo meo, κρήναι ἃ ἢ ἢ χάσματα ἢ λέοντων ἐξίασι κρηνῶς, ὅτι Νείλῳ &c. per rictus Leonum emittunt latices suos perennes &c. Ex λέοντων errore solenni factum est λεοντείων: χάσμασι λεοντείσι in altero loco Plutarchi rectum est, ut ipsi decennes vident.

κατ' ὄχλῳ πλεονασμῷ ὑγρότητος —] Locus mutilus & truncatus, quem ego restituere non possum: πλεονασμῷ hic est benigna humoris copia; aquæ ubertas magna: Hoc certum videtur mihi ac perspicuum, ubi ad verborum coherrentiam attendo. Sententia fuerit: Quapropter in hodiernum usque diem sibi precantes aquæ ubertatem, Symbolo isto utuntur. Et sic Merceri τῷ αὐτῷ σημείῳ χρῶνται locum habere posset. κατ' ὄχλῳ πλεονασμῷ ὑγρότητος idem est, quod ὀχύμῳ πλεονασμῷ ὑγρότητος: Cum Symbolo isto utuntur Ægyptii in Canalibus & Aquæductibus suis, eo ipso aquæ ubertatem sibi exoptant. Ita intelligendus est locus. In Codice Morellii post hæc verba scriptum erat, ἢ ἐν χωρίων γέμοντες ἢ οἶνον ζῶον λέοντα: Quæ in suis Membranis etiam repperit Pierius Valerianus. Nam eo referendum est, quod *Lib. 1. Cap. 13 Hieroglyph.* legimus: Illud non omitam, quod Horus Apollo tradit, in supplicationibus pluvias exposcentibus, plerisque in locis Leonum ora vi-

Rr

40

no proliui fuisse morem. Sed advertendum est, vulgatos Hori Codices hoc loco depravatos esse. Quid de istis dicemus? Latina Pierii ineptias alere, certum est; quid Græca faciant, incertum, quia scriptura eorum est incerta. Visne conjecturam? Dabo: Autor Græcus, quem Stephanus Le Moyne trivit, apud Cuperum in *Harpocrate* de hac Ægyptiorum superstitione ista scribit hisce gemella: ἐν Αἰγύπτῳ ἡ δὲ Νεῖλος ἀνάχυσις ἢ ὑπέρευσις κατ' ἐκείναι ἐλάττει γίνεσθαι τῶ ἐν αὐτῇ τὸ καιρὸν, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἐν τῷ λέοντι ἐστὶ τῆν αὐτὰ γέναι οἱ Αἰγύπτιοι τάτε δημόσια ἢ μεγάλα λατρεῖν ἤναιχον, ἢ τὴν ἀπανλαχόθι κρηνοὺς τῶ ὑδάτων, εἰς σύμβολον τῶ ὀπισθαμύναντων τοῦ περὶ αὐτοὺς ἐποικίαν· καὶ ἐκεῖθεν ἐπεκράτησε, ἢ τὸ τὴν ὑποληνίων κρηνὴς λεοντοειδὲς κατασκευάζειν, εἰς μίμησιν τῶ Νεῖλῳ ὑδάτος περὶ αὐτοὺς προσκαλεμενῶν ἡμῶν οἰονεῖ ἢ τῶ οἶνον θαφίλῃ ἢ ἀφθονον διαρροήν. Ex quibus colligo, simile quid de vasorum torcularium tubis in isto Codicum additamento fuisse dictum: Nam τὸ οἶνον, quod eo pertinet, Græca diferte habent. Fallor itaque, aut ista etiam sunt mutila, & partem modo exhibent rei dicendæ: Scribendum enim suspicor, ἢ ἐγχέμενοι γὰρ νῦν ὄντες τὸ οἶνον, ζῶντες λέοντες —. Quæ, ut vides, æque ac verba præcedentia, sunt lacera & accisa: Dicere voluit, qui hæc scripsit; Quare & indigenæ nunc viventes vinum, Leonis imaginem vasorum torcularium tubis affingentes, in dolia excipiunt. Sic sententia est manifesta, & quod Autor ille dixerat, etiam dixerunt ea: Hoc quisque videt. Notandum autem illud περὶ αὐτοὺς προσκαλεμενῶν ἡμῶν cum fociis suis: Nam ex istis apparet, illud κατ' ἐξήν πλεονασμῷ ὑπόκρητος recte a nobis expositum esse paulo signatius & exquisitius.

τὸ μὲν ὑδάτων] Ita legendum est absque ullo dubio cum

Li-

Libris M. S. Apage, apage Merceri νέον, quod hic expref-
fit in Verfione fua.

ῥέτεραν τῷ εἶναι] Hæc longe ineptiffima funt, fi Viros
Eruditos audias. Dicam paucis, quod verum eft: ὅτι εἶναι
referendum eft ad præcedens ὑγρῶ, & verba hoc, & ni-
hil aliud, significant; *Linguae vero, quia hanc perpetuo in
humido existentem, etiam genitricem ipsius humidum eſſe aſſe-
runt.* Lingua humido gaudet, & facit, ut ſibi humidum
perpetuo adfit: ipsius εἶναι τὸ ὑγρὸν genitrix eſt. τὸ εἶναι
vicem ſubſtantivi gerit, & idem eſt, quod τὸ ὄν: Ni-
hil frequentius apud Græcos: Quare ῥέτεραν ὅτι εἶ-
ναι explicari poteſt ῥέτεραν ὅτι ὄντι. Niſi forte ipſum ὄν-
τι pro εἶναι ex Philippi calamo exierit, & literarum ne-
xus deceperint Amanuenſes ignavos. Eruditi videant. Mi-
hi ὅτι εἶναι non diſplicet: Lingua facit, ut ſit humidum,
& ut perpetuo id ſuppetat ſibi. Imo hoc accommoda-
tius, ut nunc animadverto, quam alterum: Nam lingua
in ore non eſt proprie genitrix τῷ ὄντι ὑγρῶ, ſed τῷ εἶναι
ὑγρὸν. Hoc ſciunt, qui linguæ munus norunt. Quare
locutio concifior ita accipienda eſt, nec de alia lectione
cogitandum.

ὅτι ὅτι ῥυνῶς ἢ Αἰγυπτιῶ τὸ ὕδωρ &c.] Hæc potiffimum re-
ſpiciunt illa, εἰς ἃν ὁ ἡν ὕδωρ βλύζεσαν: Junctim ſcilicet
duo iſta Symbola, hydriarum trium & cæli terræque a-
quam ſcaturientium, hiſce omnibus explicantur. Quod
moneo, ne male accipias, & quædam deeſſe putes.

ἐπεὶ μέση τῷ οἰκισμῷ ὑπάρχει] Vitium alit ἐπεὶ, & lo-
cum deturpat: Nam illud ἀντιτικτὸν hic prorfus inſul-
ſum eſt. In re clara verbis parco; & Viri Eruditi certe
culpandi, qui adeo inſiceta potuerunt vertere & probare.

R r 2

Tu

Tu scribe absque mora, μόνη ἡ Αἰγυπτίων γῆ, ἥπερ μέση τῆ οἰκουμενῆς ὑπάρχει, καθάπερ ἐν τῷ &c. *sola vero Aegyptiorum terra, quae Orbis media est, sicuti &c.* Sic nihil decentius: Ex utroque constat juxta Autorem Nostrum, quod Aegyptus aquam sibi procuret ipsa, & scaturigines habeat domesticas: Nam & media aetate ascendit Nilus, & Aegyptus in ipso Orbis umbilico sita est. Vident omnes, qui aliquam habent rerum naturalium notitiam. Ipse error facillimus est & fratres habet longe plurimos: Eruditi sciunt.

Cap. 22. θυμιατήριον καϊόμενον &c.] Ex his Gulielmus Xylander Plutarchum emendat in *Libro de Iside & Osiride pag. 355*. Sed nimis arbitrarie & minus perite: Tu scribe mecum, τὸν ἡ οὐρανὸν, ὡς ἀγῆρω διὰ αἰδιότητα, καρδίᾳ θυῶν ἐχάρας ὑποκειμένης. θυῶ & θυῶν idem saepe, quod θυμίαμα: hinc θυῶν ἐχάρα focus, in quo fiunt suffitus & adolentur thura; adjectio est elegans, quia ara major, in qua victimarum fit oblatio, etiam ἐχάρα dicitur. ἐχάρα θυῶν igitur ipsum θυμιατήριον est, & acerram denotat venuste.

Cap. 23. ὀνοκέφαλον] *Hominem asinino capite*: De Animalino non cogitandum hic cum Interpretibus, nec de solo asinino capite, ac si ὀνοκέφαλον pro ὄντι κεφαλὴν scriptum esset. Ut κυνοκέφαλον, & alia gemella extant, ὀνοκέφαλον hic fictum. Asininum caput pro capite humano sumtum loco Symboli, ad denotandam hominis stupiditatem: Hoc aptum. Alia non sunt unius affis.

Cap. 24. χωρὶς γραμμάτων] ἀποτρόπαιων ἢ μουσικῶν: Talia multa. Literas hic a Symbolis debemus accurate distinguere.

Cap.

Cap. 25. ὡς ἢ ἐκλιπόντῃ τῷ &c.] Dubito, an hæc satis sincera sint: Fortasse scribendum, γεώδῃ τινὶ ἐμφερῆς, οὗ ἢ ἐκλιπόντῃ τῷ ποταμῷ, συνεκλείπτῃ. Vocem γεώδῃ respicit οὗ: Si limus, si terrestre illud fluvio desit, ipsa rana deest simul. Attende, & cum his compara *Ælium* in *Animal. Histor. Lib. 2. Cap. 56.*

Cap. 27. ὄφθαλμον ὀφθαλμὸν] Non arridet mihi oculus iste subcruentus. Nam quid significat hic? Nugæ, nugæ. Scribendum suspicor, γλῶσσαν ζωγραφῆσι, ἢ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν. Infra linguam pingebant oculum, ut sic πρώτη & δευτερεία sese proderent. Mox eadem de causa manum habemus sub lingua, γλῶσσαν καὶ χεῖρ ὑποκάτω. Quid, quæσὶ, convenientius?

οὕτω γὰρ οἱ τε λόγοι τελείως τῷ ψυχῆς &c.] Ineptiunt Græca & cum Græcis Latina: Scribe una litera mutata, ἔτοι γὰρ οἱ τε λόγοι &c. Articulus præcedens ὀφθαλμοῖς commodissime respicit: Oculi sunt animi sermones. Nihil certius aut appositum magis.

εἴπερ ἢ ἑτέρα λαλιὰ παρ' Αἰγυπτίοις ὀνομάζετο] Hæc etiam inepta sunt in utraque Lingua: Scribe, ἢ περ ἢ ἑτέρα λαλιὰ παρ' Αἰγυπτίοις ὀνομάζοντο. Unde ἔσ' alter sermo apud *Ægyptios* vocantur. De oculis adhuc sermo, qui ἑτέρα λαλιὰ dicuntur *Ægyptiis*, quia per illos loquitur ipse animus. Hoc indubitatum est.

Cap. 29. εἰς] Vide *Bochartum* in *Hierozoic. Part. 1. pag. 866.* Ex sono vox ita videtur facta.

ἀέρο φωνήν] Non inelegans hoc: Similiter accipiens locus ille *Euripidis* in *Hippolyto Coronato Vers. 1200.* ἔσ' seq.

Rr 3

Ενθέν

Ενθέν τις ἡχώ χθόνιⓈ, ὡς φωνὴ Διὸς,
 βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φεμῶδη κλύειν.

Διὸς φωνὴ *tonitru* est: Interpres ibi perquam dilute, *sicut vox Jovis*. Quanquam revera dubito, an id pro loci istius indole non sit nimis sublime, satisque cum ἡχώ χθόνιⓈ conveniat: Scis, quid mihi in mentem veniebat aliquando? Scribendum suspicabar, ὡς φωνὴ λιδς, *ut vox Leonis*. Λ & Δ in Libris M. S. millies confunduntur, & minus tritum est λιδς: hinc error leviculus fortasse. Sed ea de re plura ad ipsum locum.

γράφουσι, τῆτεςι βροντὴν] *Tonitru* scilicet pingunt, id est, nubes collisas igneque coruscantes.

Cap. 30. τὰς πρώτας τροφάς] *Mercerus primam educationem*: Ambigue & male. *Veritas, primam alimoniam; primum victum*. Ægyptii παπυρόφαγαι satis noti sunt ex Herodoto & Æschyli Scholiaste. Cum Dioscoride aliter tamen Plinius; sed falso, ut a Viris Eruditis jam observatum. Vide *Lib. 13. Cap. 13. Natural. Histor.* ἀρχαιογόνια a Mercero recte vertitur *antiqua origo*: quod γενικῶς accipiendum est, & quicquid perquam vetustum est, indicat. Dalecampius ad locum Plinii id εἰδικῶς ad ipsam Ægyptiorum originem refert; *originem suam significantes*: Improvide & nullo judicio. Nam ex papyri esu non poterant Ægyptii antiquitatem suam probare, quia aliæ Gentes sic statim papyro opposuissent glandes suas: Hoc certum & perspicuum.

Cap. 31. ἀρχὴν στόματⓈ] *Primas partes oris*, quæ sunt ante fauces & guttur. *Mercerus minus apte, oris initium.*

ἐπειδὴ πᾶσα γεύσις τέτοις τελεῖται] *Nihil ineptius, ut ipsa distin-*

distinctio probat, quæ in his adhibetur. Scribendum absque dubio est, ἐπειδὴ παραγεύσις τέτοις τελεῖται. *his enim fit gustus primus, & imperfectus.* Minus est παραγεύω, quam γεύω; παραγεύσις, quam γεύσις: Sciunt, qui Linguam cal-
lent. Illud τέτοις ad præcedens γλώσσαν ἐπὶ ὀδόντων refe-
rendum est junctim: Nam solos dentes respicere non
potest. Sic locus perspicuus est & aptus.

Cap. 32. καὶ πρὸς τέκνα γένεως] γένεσις πρὸς τέκνα nova lo-
cutio est, quales in hoc Opusculo occurrunt plures: Ni-
si locus corruptus sit ab Amanuensis, qui scripturæ
compendia non intelligebant, & ipse Philippus scripserit
manu sua, ἀρχὴν τὴν πρὸς γυναῖκας συνουσίας καὶ τὴν τέκνων γένε-
σεως, οἱ ἄνδρες ἔχουσι. Et hoc certe improbable non est:
Nam, ne quid dissimulem, locutio illa nimis nova est,
ideoque peccat. Attende, attende modo.

Cap. 33. ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῶν εἴπομεν εἶναι] Inep-
tum est ἡδονῶν, & a verbis sequentibus plane abhorret:
Scribe, ἐπειδὴ γὰρ τὰ τέκνα ἐξ ἡδονῆς εἴπομεν εἶναι. Sic recte
subjicitur, ἡ δὲ συνουσία ἐκ δύο ἡδονῶν &c. De una ἡδονῇ etiam
fermo fuerat antea. Mercerus in Codice suo invenerat,
ἐπειδὴ γὰρ δεκαεξ ἡδονῶν εἴπομεν εἶναι: Quod appositissimum
quoque est. Nam Sexdecim voluptatem voluptatisque
esse indicem Capite præcedenti dixerat Noster προηγουμένως.
Quare ita legere possumus perbene. Scis, quid censeam?
Utraque lectio in Libris olim comparuit jure suo.

ἐκ τε τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῆς γυναίκος] Pravum hoc, ubi ἡδονῶν
præcedit: Hoc quisque videt. An scribendum, ἐκ δύο
ἡδονῶν συνέστηκεν, ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῆς τῆς γυναίκος? Ita vide-
tur: Nam articulus τῆς positus semel, utramque & maris &
feminae voluptatem respicere potest absque ullo periculo.
Alias

Alias legendum, ἐν δύο ἡδονῶν συνέσηκεν, ἕτε ἀνδρὸς ἢ τῆ γυναικὸς. Sic ejecta præpositione, quam literæ præcedentes potuerunt gignere, ἡδονῶν ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς arcte cohærent, & oratio est rotundissima.

Cap. 34. πλημμύραν] Verum est, quod Caussin de hac voce scribit : Idem Hesychius in Lexico, Πλημμυρῆ. πέπληθεν. Et, Πλημμυρὸν. μερὸν, πεπληρωμένον. Deducta est hæc significatio ab altera prima. Nam πλημμύρα proprie est inundatio : μύρω, ῥέω ; πλυμμύρω, τῇ πλήμῃ μύρω. Suidæ Lexicon, Πλήμη. ἡ πλυμμύρα τῆς θαλάσσης. Ubi male dubitant de scriptura : Nam πλήμη idem, quod πλήσμη. Hesychius, Πλήμα, πλήρωμα. Et, Πλημοχόν. τῇ ὑπεραίῃ ἡμέρᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκες πληρῶσιν, ἕς καλῶσι πλημοχόας. Utrumque fit a πλέω : Quare in istis vocibus eadem est translatio, quæ in voce πλυμμύρα, & sicuti hæc ab inundatione ad repletionem transfertur, ita illæ a repletionem ad inundationem : Hoc quisque sentit. πλήμνη aliter vulgo accipi solet pro rotæ modio : Quare Antiqui Critici in isto Hesiodi Versu, Αὐτὸς δ' ἐν πλήμνῃσι διώπετέω ποταμοῖς, non ita improvide pro πλήμνῃσι reposuerunt πλήσμησι. Sed ea de re alias : Nunc ista non agimus.

ἢ πάντας ἐξερδύνᾳ ὁ ἥλιος] Codex Morellii πάντα : Ita legendum absque dubio. Genus masculinum non convenit.

εἴθ' οὕτω πολὺς —] Locus lacunofus, etiam apud Aldum : Epithetum haud dubie intercudit, quo Sol propter ipsum illud πλεῖον peculiariter indigitatus est. εἴθ' ὕτω πολὺς ἐστὶ, ὥστε — ὀνομάσθῃ, dein ita abundans est Sol, & copia exuberat sua, ut — vocatus sit. Vides ? Sic una vox, vel unum Solis Epithetum desideratur, quod ego restituere non possum ; quia incertum est, quodnam ex longe plurimis

mis sumferit Noster: Eruditi sciunt, nec ipsis Tyronibus ignota res est. Mens Autoris patet, & verborum ratio constat: Hoc sufficit, & nunc praestitimus primi: Nam Alii aliena narrant. Pro *ὀνομάζει* in Libris quibusdam scriptum erat *ὀνομάζει* & *ὀνομάζει*: Quæ discrepantia annotata exclusit ineptissimum illud *ὀνομαδίητε*, vel ut in hac Nostra Editione excudendum fuerat, *ὀνομαδίητε*: Nam ita & Hæschelius & Aldus ediderunt ex Libris suis. Alterum Merceri correctio est, & sese in contextum insinuavit male.

Cap. 35. *ἡ πεντακοσίων ἐτῶν παραγίνε*] Annorum numerus procul dubio est corruptus: Nam ubi *Lib. 2. Cap. 89.* Cornici tribuuntur anni quadringenti, & *Lib. 1. Cap. 1.* Basiliscus propter longissimum vitæ spatium dicitur *μόνον ἔσθ' ἀνάλει*, numerus hic annorum nimis certe exiguus est pro Autore Nostro, qui *Cap. preced.* Phænicem dixerat *πάντων τ' ἐν τῷ κόσμῳ πολυχρονιώτατον*. Quid igitur? Nullus ego dubito, quin Amanuenses Numerorum notas male expresserint, & ipse Horapollo vel septem annorum millia, vel annos saltem mille quadringentos sexaginta unum, Phænici pro vitæ spatio adsignaverit: Videntus est Tacitus loco notissimo, Aliique Viri Eruditi, qui ista examinerunt: Res est satis trita, nec hic explananda mihi.

λέγεται ὅδ' ἄλλων ἀνθρώπων &c.] Hæc longe ineptissima sunt, & Viri Docti corrigendo non extricarunt, sed intricarunt. Rationem reddit Autor, quare Phænicem post mortem honorent Ægyptii, ut ipsa animalia sacra, eoque pertinent hæcce: Scribe igitur, *λέγεται ὅδ' ἄλλων ὀρνέων ἡλίῳ χαίρειν ὑπ' Αἰγυπίων*. Sic nihil apertius:

S s

tius: Quia ardentius, quam omnes aliæ volucres, Solem, qui summus est Ægyptiorum Deus, colit Phænix; eum vel inprimis post mortem honorandum sibi existimarunt Ægyptii: Hoc ipsi pueri capiunt. Pro ἀνθρώπων olim scribebatur ἀντων; Id in ὀρνέων contracto latere credidit Stipes: Critici sciunt, & plusculi inde errores, de quibus nos alias. Sed sequentia etiam laborant & ope indigent nostra: Scribe commate post Αἰγυπτίων collocato, δι' ὃν καὶ ὁ Νεῖλος αὐτοῖς πλημμυρεῖ, ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς ἡμέρας. Sic ratio beneficii constat, ab ipso Numinis beneficio desumta: *per quem, Solem, & Nilus illis exundat, calore scilicet istius Dei.* δι' ὃν exponitur sequenti ὑπὸ τῆς &c. Quare subaudiendum est δηλονότι, ut in Versione expressimus: Et sic ipsi politiores sæpe, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc planus & perspicuus est locus.

ὑποδοθήσεται] Nihil ineptius iterum: Lege ἀπεδόθη; pro quo in Libris quibusdam scriptum ὑποδέδοται, quod ipsa varietate sua produxit vulgatum ὑποδοθήσεται, similiter ut de præcedenti ὀνομαζήσεται notavimus.

Cap. 36. τῇ καρδίᾳ ἐστὶν ἐμφερέης] In M. S. Morellii ἀμερής; quo nihil insulsius. Fors in Libro Antiquiori scriptum fuit ὁμοιομερής pro ὁμοιομερής: Inde enatum postea ἀμερής. Sed ἐμφερέης optimum tamen, nec dimittendum: Æliani locus vice Commentarii esse potest.

Cap. 37. εἰς πάντα τὰ φυτὰ] *In omnia, quæ oriuntur ex hac terra: εἰς πάντα τὰ φυτόμα.* Interpres nimis indige, ut ipsa adjuncta probant.

Cap. 38. διὰ τὸ τέτοις πάντα παρ' Αἰγυπτίοις] τέτοις, scilicet atramento & junco: κόσκινον præcedens respicere non potest Articulus. Oratio minus apta est, & quæ hic dicitur
Phi-

Philippus, parum concinne dicit.

ἐπειδὴ ζῶν ἢ θάνατον εἶτ' διακρίνει] Eo pertinet cribrum, quod bona & mala discernit: Sequentia ad χοῖνον & μέλαν pertinent. Nam ἱερογραμμάτης designatus vel atramento & junco, vel cribro. Liber ille Sacer γραμμασι αἰγυπτίοις consignatus erat: Et eo pertinebant etiam χοῖνον & μέλαν. Sic aperta hæc.

ἢ βίβλ', ἱερὰ καλεμένη ἀμύρης] Pessima distinctio: ἀμύρης haud dubie vocabulum Ægyptiacum est, quod socium habere nequit peregrinum. Scribe igitur, ἐστὶ ἡ παρὰ τοῖς ἱερογραμματοῦσι ἢ βίβλ' ἱερὰ, καλεμένη ἀμύρης. Liber ille Sacer Ægyptiace dicebatur ἀμύρης. Hesychius in Lexico, ἀμυρίζειν. θεωρεῖν ἐν τοῖς ἱεροῖς. Sed id plane aliud, nisi fallor, & huc non pertinet.

Cap. 39. εἰς τὰ ἄλλα θεῶν εἰδῶλα] Ita edidit Hæschellius: Aldus & Mercerus ἄλλα non habent. Quid vox ista significat hoc loco? Nihil plane, nihil. Dicam, quod suspicor: Scribendum videtur, ἐπειδὴ ὁ κύων ἀτενίζει πρὸς τὰ ἄλλα τὰ ζῶων εἰς τὰ ἀπλᾶ θεῶν εἰδῶλα. Dii proprie videri non possunt, & tamen videntur aliquando: Cum scilicet aliquid assumunt, quod ærium est, & in oculos incurrit, sed ita tenuiter, ut nisi acutissimi sint, delitescat plane. Hoc θεῶν εἰδῶλον vocât, & ἀπλᾶν θεῶν εἰδῶλον, per oppositionem τὰ ἄλλων εἰδῶλων, quæ in templis stant, & propter materiam rudem ac crassam vix pro θεῶν εἰδώλοις haberi possunt: Illa simplicia sunt εἰδῶλα, hæc fabrefacta; Illa vera, hæc ficta. Sentisne? Appositum est ἀπλᾶ eo sensu, & dignum Antiquitate credula. Sic autem aliquid dicitur, quod sententiam præstat bonam, & canibus tribuit præcipuum quid: Scimus enim, quid in Hecates Sacris pos-

SS 2

fit

fit oculus caninus, & unus Theocritus id docet in Pharmaceutria sua. Videt igitur canis, & præ aliis animantibus videt τὰ ἀπλὰ θεῶν εἶδωλα: Hoc sentit quisque. Ut diximus jam, Aldus & Mercerus absque ἄλλα simpliciter ediderunt εἰς τὰ θεῶν εἶδωλα: quod eodem tamen modo accipiendum est. Nam illa *simulacra Deorum* fabrefacta, de quibus Interpretes Nostri, non magis ad hunc locum pertinent, quam radii textorii pertinent ad Solem.

ἐνταφιασμῷ ὃ τῶν ἱερῶν] τῶν ἱερῶν opportune additur hic: Nam in eo vertitur rei cardo. Plures erant ἐνταφιασμοὶ apud Ægyptios, ut notum. Sacra autem Animalia intelliguntur, nec de aliis *Sacris* hic cogitandum est. Nihil apertius.

τὰ ὑπὸ αὐτῶν κηδόμενα εἶδωλα] εἶδωλα hic idem, quod præcedens ἱερὰ; Sacra scilicet Animalia pro Deorum, quibus consecrata erant, habebantur simulacris: Sic Canis Anubin repræsentabat, Hircus Panem, alia Animalia alios Deos Deasque. Quare paulo secretius hic locutus est Philippus, vel ipse potius Horapollus, quem Philippus debuit sequi; & ipsa illa voce λόγος ἱερὸς expressit, quæ de Animalibus Sacris circumferebantur: Multa de illis Ægyptii, ut sciunt Eruditi. Caussin de his adeo inepte, ut nihil ineptius excogitari posset: Id omnes vident nunc.

ἐλαφρότερον ἔχει, εἴτε θάνατος &c.] Interpres dicit, quæ Græca non dicunt: Accipe uno verbo, quod verum est. In Græcis post ἔχει copula intercudit, quæ cum Interpretate restituenda est; & locus integer ita Latine reddendus: *Splenem vero, quoniam hoc animal maxime præ cæteris bona valetudine gaudet, & sive mors ei, sive rabies acciderit, ex*

uno

uno splene id contingit. ελαφρότερον ἔχειν id significat apud Græcos, quod dixi: De canum autem sanitate, & morborum, quibus vexantur, numero exiguo, aliquid Ælianus in *Histor. Animal. Lib. 4. Cap. 40.* Alia prætereo; Hinc ελαφρότερον ἔχειν de illis venuste usurpatum. Nunc nihil evidentius. Hæschelius ελαφρότερον etiam ad splenem referebat, & ex Aristotele id exponebat μακρόν: Vix dicam, quam inepte. Nam quid μακρόν ad rem dicendam? Apage, apage nugas vere nugas.

οἱ θεωροῦντες ὃ τὸ ζῶον τῆτο] Hic etiam τῶν ἱερῶν ἐνταφιασαί intelliguntur.

ὁσφρησιν ὃ ἢ γέλωτα ἢ πλάγρον] Hæc igitur a contrario sumta. Nihil frequentius in vita communi.

Cap. 40. Ἀρχὴν ὃ ἢ διακρίν &c.] Hæc male a præcedentibus separantur, cum quibus aperte cohærent: Vide modo initium Capitis.

παραθέσσι τῶν κυνῶν ἢ βασιλικῶν σολῶν παρακειμήλιω, χῆμα γυμνόν] Haud dubie legendum, βασιλικῶν σολῶν παρακειμήλιω χῆμα γυμνῶ: Præpositionis Metathesis non placet hic. Caussin. cum Socio suo copulam male transponit: Nam παραθέσσι βασιλικῶν σολῶν παρακειμήλιω mera balbuties est, & duo illa, παραθέσσι παρακειμήλιω, ita comparata sunt, ut alterum manifeste evertat alterum. Vident, qui Græca callent.

γυμνόν εἰδεῖν τὸν βασιλέα] Ut videret, an corpore esset integer: Morem nostri. Ut canis videbat Deorum imagines, quas alia animantia videre non poterant; ita Judex videbat Regem nudum, quem aliorum civium videre poterat nemo; hoc lege, illud natura prohibente. Ista est inter hæc connexio, & ita accipiendum illud, εἰς τὰ θεῶν

SS 3,

εἰδέναι

ἄδωλα ὀξύωπει cum aliis eo pertinentibus.

Cap. 41. Πασοφόρον ἢ σημαίνοντες &c.] πασοφόρον hic Sacerdotem *Ædituum* notat: Origo nominis haud dubie a thalamo portatili, qui pro Sacello erat, & de loco in locum ferebatur a Ministris sacris. Hi enim eo ipso thalami Custodes & *Æditui*: Res est aperta. Hinc πασοφόρον pro ferculo, quod sustinebat πασόν, cum portabatur: Hefychius in Lexico, Πασοφόρον, τὸ τ' πασόν φέρον, ἢ οἰκονομία, ἢ συναγωγή, ἢ ναὸς διανθής. Ubi Salmasius imperite scribit, Πασοφόρον, τ' πασόν φέροντων ἢ οἰκονομία. Ut πασοφόρον est thalami ferculum, ita σκευοφόρον est vasorum ferculum: Vide Pollucem *Lib. 10. Segm. 17.* Alia non tango in præsentī; hoc sufficit. Reliquæ significationes, quas tradit Hefychius, faciles sunt & notæ. πασοφόρον & templum, & partem denotat templi: Isidorus in *Glossis, Pastorium, atrium templi.* Ubi recte Viri Eruditi legunt, *Pastophorium, atrium templi.* Idem alibi, *Sabarium, atrium templi.* In quo iidem Viri Eruditi *pastophorium* perperam quærunt: Nam aliud plane est *Sabarium*, & nihil cum *Pastophorio* habet commune. Lege, *Sabatarium, atrium templi.* Sabata & Sabbata ignorat nemo: Inde *Sabatarium & Sabbatarium.* de Martialis *Sabbatariis* taceo, quia notissimi sunt. Addamus tertium: Apud eundem Isidorum legitur, *Safarium, atrium templi.* Id ad *pastophorium* etiam redigere voluerunt Viri Docti: Absque iudicio iterum, & male. Dicam uno verbo: Legendum est, *Sacrificarium, atrium templi.* Ut a sacer *sacrarium*, sic a sacrificus *sacrificarium*, locus, in quo versantur Sacrifici, ipsum atrium templi. Quid ais? Hæc appositissima sunt, & non mutant, sed explicant scripturam vulgatam: Talia

ha scilicet in Glossis sunt ὅσα κόνις, de quibus nos alibi saturantius.

Cap. 42. ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις &c.] Mercerus, *sed quod hominibus cibi statis horis parentur & apponantur.* Quod ineptum est & nullius plane momenti: Nam quid illud ad unum Horoscopus, & unum hominem, qui Horoscopus repræsentat? Eodem tamen pertinent Græca, quæ ad Merceriana quam proxime accedunt, si præcise non sint eadem. Dicam, quod verum est: Una vocula excidit, quæ compendiarie exarata, Articulo τοῖς nimis erat affinis: Lege, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τέτοις τοῖς ἀνθρώποις ὥστε τῶν ὥρων πορίζονται, *quia victus hisce hominibus ab horis quæritur*: Quia horas inspiciendo & denunciando, victum sibi quærun, ut omnes alii artifices eo, quod exercent, artificio: Sic omnia sunt plana. ὥστε τῶν ὥρων elegans est eo sensu, cum cæteroquin inconditum est: Ratio autem & Symbolum, & rem Symbolo designatam pulchre declarat. Quare non est dubitandum. Sed & legere potes, si velis, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τέτοις ἀνθρώποις &c. Nam id minus quidem ornatum est, sed bonum tamen. Philip-pum nosti.

Cap. 44. μῦθος] Plutarchus μῦθος; quod etiam malletm fere hic: Ad ἀλληλοφάγον & κενοποιὸν attende, ipsumque μισεῖδης.

ἰχθύν] Ita scribendum: ἰχθινὸν ex correctione natum est. τῷ ἰχθινῷ scilicet more solenni appositum erat υν, quo syllaba postrema male picta corrigebatur: Id sciolus ignorans, postea ex ἰχθινὸν fecit ἰχθινόν. Talia in Libris, quot sunt in littore arenæ.

κενοποιὸν] Hanc vocem Interpretes non intelligunt. A
Medi-

Medicorum filiis petenda est ejus significatio: habent illi cibos διαχωρητικὰς ἢ τῆς κοιλίας ὑπακλικὰς, qui ventrem solvunt & inaniunt; hos Noster dixisset κενοποιῖς, & eo sensu scripsit hic, ἐχθρὸν πάντα εἶναι κενοποιῶν: Parum scilicet nutriunt, & alvum solventes multa secum auferunt pisces. Sentisne? Hoc appositum, & μῖσος etiam Symbolum. Quæ Hæschelius ad Cap. 14. ex Clemente Alexandrino de piscibus adducit, eodem pertinent: ἡ σῶξ πλάδαρῃ est caro flaccida & mollis, qualem gignere solent nutrimenta illa, Consule ipsos Medicos & Philosophos.

Cap. 46. ὑγιά φύσιν] *Naturam rigidam*: Sequitur κατὰ μωρίον, & τὴν θήλειαν φύσιν. Interpres inepte.

Cap. 47. αἰνὰ ᾧ ὁ ταῦρ' ὥπ' πολλὰ διασήμεατ'. συνιῖς τὸ ὄργῶν &c.] Verba sunt male coagmentata: In Aldino Exemplari pro τὸ ὄργῶν scriptum erat τε ὄργῶν. Cur Viri Eruditi non sumserunt utrumque, & quæ olim juncta fuerant, junxerunt denuo? Ego certe lego, — ἀπὸ πάντ' διασήμεατ', συνιῖς τε τὸ ὄργῶν, διὰ δρόμου &c. Sic nihil aptius.

παρσγίνε? ἐν τῇ συνουσίᾳ] Non deterius esset, sed paulo melius, παρσγίνεται ἐς τὴν συνουσίαν, *ad coitum accurrit. ἐς* finem denotat eleganter, ad quem actio tendit, ut sciunt ipsi Tyrones. Mercerus in Versione sua ἐν τῇ συνουσίᾳ cum verbis sequentibus junxit; quod etiam non ineptum est.

Cap. 48. τράγ' ᾧ ἔδοματ' &c.] Junge Gesnerum *Lib. 1. de Quadruped.* ubi male Ælium pro Horapolline citat. Mira est ista hirci salacitas.

Cap. 49. ἀκαθαρσίαν] Recte Mercerus, *impurum scelestumque animum*: Hoc convenit Orygi, & quæ de eoarrantur hic: Sic ἀκάθαρτ' *improbis, scelestus* est Græce. Quare

Quare longe eliminandum est illud *immunditiam* in Capitulis Epigraphe.

ὄρυγα ζωγεαφῶσιν] Ægyptium hoc animal, ut non obscure constat, si cum his jungas locum Plinii *Lib. 2. Cap. 40. Histor. Natur.* ubi Caniculam describens, de Oryge notat hæcce: *Orygem appellat Ægyptus feram, quam in exortu ejus contra stare & contueri tradit, ac velut adorare, cum sternuerit.* Ita Ægyptii vocabant feram, & ipsum nomen Ægyptium animali domestico haud dubie inditum: Nihil apertius aut signatius. Et sic apparet, quam misere ineptiant Viri Eruditi, qui Orygis nomen ab ὄρυξ & ὀρύττειν deducere volunt, cum sit peregrinum plane, & procul a Græcia sub cælo Ægyptio natum. ὄρυξ instrumentum fossorium est Græce; sed id nihil commune habet cum voce ὄρυξ, quæ feram denotat: Nam ejus origo ex terra Nilotica. Hæc accurate distinguenda sunt, ne diversissima pessime confundantur. Apud Herodotum pro ὄρυγες habemus ὄρυες: Unde illud? Haud dubie ab ambigua pronuntiatione vocis peregrinæ, quam ita efferebant multi, ut non ορυες dicerent, sed ορυς: Nam hinc diversa statim vocis declinatio. Hoc quisque videt, & Etymologos ineptos etiam aperte refellit: Nam ορυς ab ὀρύττειν & ὄρυξ longius certe divertit. In Glossis Labbæi legimus, *Sublones, ὄρυγες, θήλια ἐργαλίατα.* Quæ manifeste corrupta, ita refingunt Viri Eruditi, *Sublones, ὄρυγες θηρία, ἐργαλεῖα τε.* Partim bene, partim male. Illud, ὄρυγες θηρία, bonum est: Nam ὄρυξ utrumque notat, & feram, & instrumentum fossorium, ut vidimus jam: Prior significatio a voce Ægyptia venit; posterior a voce Græca. Recte etiam ita exponitur τὸ *subulones*. Nam a *subula* sic dicuntur feræ, quæ cornua habent instar veruum:

T t

ruum:

rum : Jam autem & Oryges unicornes, quorum meminit Aristoteles & Plinius; & Oryges bicornes, quorum meminit Oppianus, ejusmodi cornua habent: Quare *subulones* haud dubie dicti sunt ea de causa. Hæc bona sunt. Sed quid est sequens illud ἐργαλεῖα? An *subulo* ἐργαλεῖον denotare potest? Absit, absit: Nam id *subula* dicitur, ut constat luculente ex iisdem Glossis, ne alia commemorem. Et hoc igitur ineptum est & pravum. Legendum monco, *Sublones*, ὀρυγες θηρία, ἐργάται. Qui *subula* utuntur, & *subulam* ut operarii tractant, dicti *subulones*: Jam aperta sunt Grammatici verba. τῷ λῖα correctionis loco adscriptum fuerat ται: Inde iterum error. Ipsa *subula* & ὀρυξ toto cælo differunt: Nam *subula* pungitur, *oryge* foditur. Viri Eruditi utrumque instrumentum pessime confundunt, ut sic ab oryge commodius deducant nomen feræ: Sed ea de re alibi plura. Cæterum quod de Oryge, Caniculam *in exortu*, cum sternuerit, veluti adorante, scribit Plinius, referri etiam potest ad animalis malitiam, de qua hic agitur ex professò: Nam, ut ipse Plinius notat, Canicula Solis calores accendit, & sic facit, ut multorum malorum sit autor. Quare Caniculam, quæ ex Sole benigno facit Solem malignum, sternutamento veneratur Oryx. Hæc pulchre conspirant, & omnem controversiam tollunt, quæ inter Plinium & Horapollinem exoriri posset. Qui ira correpti sunt, vix sternutare possunt: Hinc sternutamentum in Oryge, pro signo animi exultantis & læti accipitur: Quod Salmasius ad Solinum pag. 336. non animadvertit. De sternutamento etiam Alii: Vetus Arati Scholiastes παλμῶ tamen adscribit, quod Illi πταρμῶ; Sed corruptus est, & nomen ὀρυξ male etiam ibi transformatum

tum in ὄρυγῳ: Quæ utraque menda perbene correxit Vir Eruditus pag. jam citat. Et tamen locus nondum est perpurgatus: Emendemus eum hac occasione in transitu: Legendum, ἢ ἡ κυνὸς θηπιολὴ καὶ ἡ ἐνδεκάτην ὥραν φαίνεῖ, ἢ ταύτην ὥρην ἔτις ἵδεν, ἢ τὸ ἰσίδῳ ἱερὸν εἶναι τὴν κύνα λέγεσσι, ἢ ἡ θηπιολὴν αὐτῆς, ἐφ' ἣν ἢ ὄρυγα — —, θύοσι, τῷ πλασμῷ δὲ ζῶα τέτε σημειέμενοι τὸν καιρὸν τὴν θηπιολῆς δὲ ἄσρου. Post ὄρυγα aliquid deest, quo Orygis lætitia exprimebatur & animus bonus exoriente Canc. Nihil apertius. θύοσι καὶ θηπιολὴν gemmula est: Sic γάμον θύειν dixerunt terfiores, ut notum.

κραυγὴν ποιεῖται] κραυγὴ hic est clamor, qui animum prodit iratum ac tristem; a κραῖν deducitur κραυγὴ, quod est asperius clamitare: Sic commode sequitur, σὺν δὲ λόγων αὐτὴν, ἥδ' ἐν φημῶν. Et hic clamor opponitur sternutationi, quæ signum animi expliciti & remissi.

ζωγραφεῖ ἑαυτὴ τὰς κόρας] Nihil ineptius aut inficetum magis: Pueri vident. Locus haud dubie est corruptus. An cum Samuele Bocharto in *Hierozyco* legendum est ἀσαφεῖ ἑαυτὴ τὰς κόρας, id est, ut ipse interpretatur, *abscondit pupillas suas*? Absit, absit: Nam illud ἀσαφεῖ plane inconditum est Græcisque ignotum. Aliud latet: Scribere potes non inepte, σκερῦπτῇ ἑαυτὴ τὰς κόρας. Cum unguis terram effodit, pupillas oculorum abscondit una: Hoc Græcum & bonum. Et cur tamen τὰς κόρας σκερῦπτῇ scripsit Philippus, ubi id, quod locutione illa indicatur, exprimere poterat & melius & facilius? Ne quid dissimulem, hoc facit, ut de ipsa suspicione mea ambigam. Et certe aliquid commendabilius mihi, dum hæc scribo, in mentem venit: Legendum scilicet arbitror plane, σκερῖφῃ ἑαυτῇ

T t 2

ἑαυτῇ τὰς κόρας, *contorquet & in gyrum agit pupillas suas*. Sic appositissime sequitur, ὥσπερ αἰγανὰ κλῶν ἢ μὴ βελόμην ἰδεῖν ἢ τὸ θεῶν ἀνατολὴν: Nam certissimum αἰγανόκτησεως indicium est illa pupillarum συστροφὴ, quæ simul impedit omnem videndi actum. Nihil notius aut indubitatus. Et sic pulchre τῷ συστρέφειν opponitur superius ἀτενίζειν: Cum κραυγὴν ποιῆται, εἰς τὸ θεὸν ἀτενίζει: Cum ἢ γῆν ἀνορεύῃ, τὰς κόρας ἑαυτῇ συστρέφει. Utrumque accommodatissimum est, & veluti penicillo animal iratum nobis depingit. Quare hoc ratum sit, moneo, accedente ipsius etiam scripturæ depravatæ consensu.

Θηκαδίσαντες τέτω τῷ ζῳῷ] Quid Reges in Oryge? Nonne id indecorum, & regia maiestate indignum? Ita visum certe Bocharto in *Hierozoico*, qui ideo Regem cum Horoscopo mutat. Sed quid etiam ille in Oryge? An ut Solis ortum accuratius indicaret fera? Nugæ, nugæ, quas refellere etiam est nugari. Locus manifeste corruptus est, quem ita legere debes totum: διόπερ οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς, ἃ ἀποσκόπῃ σημαίνοντι αὐτοῖς τὴν ἀνατολὴν, Θηκαδίσαντες τέτω τὸ ζῶον διὰ μέσων, αὐτῷ, ὡς ἔνι γνώμονι, ἢ τὴν ἀνατολὴν ἀκρίβειαν ἐγνώριζον. quare *Antiqui Reges, Horoscopo ortum illis nunciante, animal hoc in medium collocantes, eo, veluti gnomone quodam, ortus certitudinem explorabant*. Θηκαδίσαντες διὰ μέσων, in medium adducere; εἰς μέσον παρῆναι, prodire in medium, ipsi Tyrones tenent. In terminationibus vocum millies errarunt Scribæ; hinc & τέτω τῷ ζῳῷ pro τέτω τὸ ζῶον, & αὐτῇ ὡς ἔνι γνώμονι perperam scriptum pro αὐτῷ ὡς τινι γνώμονι: Numero plurium hic locus est nullus, ut quisque videt. Facillima est correctio, quæ accedente distinctione bona, sententiam verborum efficit apertam ac faci-

facilem. Quæ Nicolaus Caussin^{us} hic comminiscitur, ejusdem Commatis sunt, cujus reliqua ejus Viri, id est, distorta atque inepta. Salmasius tamen ad Solinum pag. 462. non nominato Caussino, ad normam eorum callide accommodavit sua. Hominis Eruditi commenta etiam probare non possum: Nam primo *ἡ μέσος αὐτῆς* ea notione, qua id cum Caussino accipit, perquam suspectum est mihi, nec *μεσίτης* & *μεσηρέειν* statuminare possunt: Vide modo Labbæi Glossas, ut alia nunc præteream, & de ipsa locutionis indole nihil dicam, quæ si *δι' αὐτῆς* sit *per eum*, non amat certe suspectum illud *μέσος*. Dein *ἐπικαθίσαντες* *τὸ τὸ ζῶον* ita nude & simpliciter, nostro *ἐπικαθίσαντες* *τὸ τὸ ζῶον ἡ μέσος*, quod vestitum est & plenum, protinus assurgit lubens: Fateor, Vir Eruditus hanc nuditatem ipse animadvertens, addit, posse etiam legi, *ἐπικαθίσαντες* *τὸ τὸ ζῶον*, hoc est, ut ipse supplet, *τῷ ἡλίῳ*: Sed id plane absurdum est, & verbis vim infert manifestam. Vox enim *ἡλίῳ* ita non præcessit, ut *τὸ τὸ* in hac Pericope ad eam referri possit: Pueri vident, & proximum *ἀναλογίῃ* rem extra dubium collocat. Dein, si *ἡλίῳ* etiam subaudiendi posset, *ἐπικαθίσαντες* *τὸ τὸ* ego certe non probaverim: Quid enim? An Soli apponebatur Oryx, ut Soli esset proximus, & ad latus consisteret ejus? Hoc locutio inuit, & longe ineptissimum est, ut vides. Quare sic alterum *ἀντικαθίσαντες*, quod ipse tamen respuit, advocandum esset sane. Sed cui bono tot ambages, ubi nostrum illud facillimum est & aptum? Apage, apage eas cum ipsis illis ineptiis, quibus nexæ sunt. Aliter de his Gesserus in *Libro de Animal. Vivipar.* quem consulere potes, si velis: Ego post locum recte constitutum Aliorum inani

niis diutius immorari nolo. Unum illud adjiciam adhuc: Cum Salmasius vulgatam scripturam etiam propterea aspernatur, quod Oryx animal sit nimis exiguum, quam ut homo ejus dorso insidere possit, non vulgariter certe errat: Nam ut nihil aliud dicam nunc, vide modo, quæ pag. 157. de Orygis magnitudine antea notavit ipse; Sic Virum Grammaticum hic, ut centies alibi, deprehendes sibi adversum planeque dissimilem.

τοῦτο μόνον ἢ πῶς ἂν] Verissime Hœschelius κληῶν, quod diu ante jam placuerat Gesnero: Vide *loc. citat.*

ἀσφράγιον ἐοικέν] Illud ἀσφράγιον recte explicuit Caussin in *Notis*, & post Caussin Salmasius in *Exercitat. Plinian. Pag. 157.* Sed quid sequens ἐοικέν? An animalia ita explorabantur & signabantur, ut essent esui? Nescio, ubi id didicerit Noster; nescio, unde Viri Eru- diti resciverint id moris fuisse olim. Quid multa? Ego nunquam a Philippo profectum puto, quod ab Amanuen- sibus nunc ei adscribitur: Legendum est, ἀσφράγιον θύρα. Sic cum Herodoto consentit Autor, qui animalia sacrifi- canda ita signata & explorata fuisse scribit, ut pro inte- gris Diisque acceptis haberi possent: Jam autem Oryx non signatus mactabatur Lunæ, quia inimicitæ inter Deam & Orygem erant capitales & perpetuæ; atque adeo sig- num, quo probari poterat numini acceptus, plane absur- dum fuisset & ἀτοπὸν. Hoc aptum est, & illud ipsum, quod Herodotus voluit.

ἐπειδὴ ἀνιδμῖαν ἴνα] Ita Codex Augustanus & Morelli- anus: Nam a Libro Aldino aberat vox ἀνιδμῖαν; quam in suis Membranis etiam repperit Pierius Valerianus, ut apparet ex *Cap. 47. Lib. 24. Hieroglyphic.*

ιδεῖν

ὕδατος γὰρ τύπος] Hæc Libri Aldini lectio est, quam casu secuti sumus, non certo consilio: Nam Hœschelius ex Codice Augustano ediderat ὕδατος γὰρ τύπος; quod verum esse potest, quanquam nunc alibi forte non occurrat.

πιὼν] Hœschelius legendum ait πιὼν: Perperam & inepte. Nam ἔχον similiter præcessit, & subaudiendum est ζῶον vel κτῆνος: Nihil apertius.

τοῖς χείλεσιν ἀναταράσσει] Illud χείλεσιν displicet Bocharto, qui in ejus locum substituit χηλαῖς: Non poterat infelicius. Nam sic pessime sequitur, τοῖς ἢ ποσὶν εἰς αὐτὸ ὀπιπέμπει κόνιν, quod aliquid indicare debet a præcedenti diversum: Oryx bibens, antequam os ex aqua educat, labris aquam turbat; mox ore ex aqua educto, pedibus in eam immittit pulverem: Hæc apta sunt; hæc prius χείλεσιν, & posterior ποσὶν aperte statuminant. Et qua fronte igitur ab ipso ποσὶν auxilium petere potuit Vir Doctus? Id ego mehercule ignoro, & mera socordia factum est.

ἢ μὴνὺν τῷ ὕδατι τὴν ὕλην] Leve mendum, sed satis inficetum: Nam quid ὕλην hic? Nihil, mihi credas, nihil; nec remota comminiscor, quibus vocem defendam: Scribendum absque dubio, ἢ μὴνὺν τῷ ὕδατι τὴν ἰλὺν. Ista centies confusa: In aqua est ἰλὺς, in terra κόνις: Hinc mox ἐπιπέμπει κόνιν sequitur apposuissime.

ὅδε γὰρ ὅδε τὸ καὶ θεῶν ἐργάζεται &c.] Mercerus, *Nam ne hoc quidem officium Deæ præstat*: Apage illud Deæ, quod ab his plane alienum est. καὶ θεῶν hic est officium, quod fera debet feræ: Hoc Oryx aquam turbans, pessime temerat, quum ipsa Dea omnia omnibus præstet luculente. In verbis contiguus animus Deæ beneficus in omnes animan-

mantes, non invenuste opponitur Orygis animo in omnes
feras malefico. Nunc sententia est apta & bona. Ex his
constat autem, Ægyptios Lunam habuisse pro terræ
præfide.

Cap. 53. ὅτε πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ αὐτῶν] Scribendum est αὐ-
τῶν, ubi τέκνα sequuntur & præcedunt.

διασωθῆ] Pierius Valerianus *Lib. 20. Cap. 11. Hiero-
glyphic.* ex Codice M. S. διασωθῆ legit; quod ego, quid
sit, nescio.

ἔδοξε συμβάλλειν] Ita Mercerus etiam ex Libro Morelliano,
& Pierius ex Codice suo: Vide locum citatum. Non im-
probo. Sed cur lectionem Aldinam, quæ ex Libris
quoque petita, sic Viri Eruditi aspernantur adeo fastidio-
se? Idne meretur? Sane συμβάλλειν elegans est, & si non
superet alterum, saltem æquat: De Symbolis hic agitur,
quæ ad res significandas sumta & electa: Quid igitur
συμβάλλειν? Nonne appositissimum est, & ipsum σύμβολον
fistit nobis? Ita sentient haud dubie omnes, qui Linguae
proprietatem callent.

Cap. 54. ἀφόδευμα ξηρὸν περιθέασιν] *Stercus aridum cir-
cumponunt*, aggerunt: Merceri *circumlinunt* nimis indi-
gum est.

πῦρ ὑποβάλλασιν] Pierius ex Libro M. S. πῦρ ἐμβάλλασιν:
Minus bene. Vide *Lib. 20. Cap. 6. Hieroglyphic.*

κατακαίόμενα τὰ αὐτῶν πτερὰ] Sic etiam Pierii & Morel-
lii Membranæ: Aldus ex suis ediderat, κατακαίόμενα τὰ
αὐτῶν πτερὰ: Recte, si casus nominandi pro casibus gige-
nendi positos censeas. Vide quæ supra notavi ad *Cap. 14.*

ποιεῖται τὸ ἀγῶνα] *Certamen instituat*, cum venatoribus
scilicet, qui cum aggrediuntur. Pelicanus animal est in-
no-

nocuum, & hominibus nunquam adversum, nisi quando de sua & pullorum salute agitur: Tunc enim & se & suos atrocius defendit. Atque hinc Sacerdotes Ægyptii eo vesci non debent, & ab animali plane innocuo abstinere. Ita hæc accipienda sunt: Quo posito, Interpretes, qui hæc obscure verterat, superius illud *ευσυλληπότερ* male profecto vertit *facile*, cum ipsa sententia haud dubie requirat *facilius* & *minori molestia*: Diu scilicet se defendit Pelicanus, & aggredientes quovis modo repellere ac eludere studet, sed non obstante isto conatu, tandem capitur adustis alis, cum cæteroquin forte non fuisset captus. Sic certamen habemus, quod Interpretis commentum plane tollit.

ἡ ὄνοισαν] Nihil ineptius: Scribendum est sine dubio, *ἡ ὄνοισαν*, ut habebant Morellii & Pierii Membranæ: Vide cum citato *Hieroglyphicorum* loco. Quod Vulpanser facit, certo iudicio facit; quod Pelicanus, imprudentia sola: Hinc unus commiseratione dignus est, alter indignus. Ad principium modo Capitis recurre: Si *κατὰ ὄνοισαν* Pelicanus ageret prudens, quod agit, non deterior esset, aut esse deberet ejus conditio, quam illa Vulpanseris.

Cap. 55. *κακέφαν*] Quid vox significat? An *Ciconiam*? Absit, absit: Nam de ejus pietate erga parentes agit Noster *Lib. 2. Cap. 58.* ibique *πελαργόν* vocat, quem Græci ita vocarunt omnes. Res est aperta, ut mirer Hœschelium & Mercerum hic potuisse de *Ciconia* cogitare, ubi ista legebant postea in hoc ipso Libello: Nihil insulsius, nihil indignius Virorum Eruditorum ingeniis. Aliud haud dubie quærendum. Laurentius Pignorius in *Notis ad Tabul.*

V v

bul. Isiac. sola vocis & literarum similitudine ductus, per κικέφαν intelligit *Upupam*, & ipsum illud nomen hic delitescere censet: Amanuenses scilicet κικέφαν scripsisse suspicatur pro υπέπαν, postquam barbaries Latina miscuerat Græcis. Et eo refert, quæ de upuparum in parentes pietate extant apud Plinium & Ælium. Quam sententiam sequitur etiam Bochartus, sed alia ratione & alio modo: Vocem enim κικέφαν retinet, eamque Ægyptiacam censet auctoritate Vocabularii Coptici, in quo κικέφα Arabice redditur *Upupa*. Vide eum in *Hierozoic. Part. 2. Pag. 348*. Quid dicemus de istis? Nobis scilicet non probari ea, sed falsa etiam videri & absorta. Nam quod de υπέπα voce Latinogræca suspicatur Pignorius, plane commentitium est, ubi inter Latinogræca nihil tale reperitur ullibi: Quod autem de Coptico κικέφα scribit Bochartus, ab ingenio Autoris Nostri plane abludit; qui cum ubique utitur vocabulis Græcis, cur, quæso, hoc uno loco usus fuisset vocabulo Ægyptiaco? An forte vocem non intelligebat peregrinam, vel domesticam non tenebat, qua peregrinam exprimeret? Ne ita sentiamus: Nam en, ut alia præteream, quæ istam suspiciunculam refellunt, *Lib. 2. Cap. 92.* legimus diserte, Πρόγνωσιν εὐκαρπίας οἷνε βελόμνοι σημῆναι, ΕΠΟΠΑ ζωγραφῶσιν. Et *Cap. 93. seq.* Ανδρωπον ὑπὸ σαφυλῆς βλαβέντα ἢ ἑαυτὸν διερχομένους βελόμνοι σημῆναι, ΕΠΟΠΑ ζωγραφῶσι ἢ ἀδίδαντον τὴν βοτάνην. Quare & ἐποψ ei perquam notus fuit, & vocem, qua Ægyptii ἐποπα exprimebant, intellexit probe: Hæc certa sunt & explorata, nec a quoquam convelli possunt. Quid plura? Dicam tandem, quid videatur mihi: Pro voce Græca Nostrium hic vocem Græcobarbaram dedisse suspi-

cor:

cor: *νεκρέα* noctua est Græcis recentioribus, ut omnes scimus ex Lexicis Græcobarbaris; Illud nomen adhibuit Philippus, & *νεκρέαν* hic scriptum pro *νεκρέαν*, ut alibi millies β & φ commutarunt vices suas: Nihil notius, nihil certius. Inquires: Si hic in designanda noctua usus sit vocabulo Græcobarbaro, cur *Lib. 2. Cap. 51.* utitur vocabulo mere Græco? Et hoc rogantem rogabo te vicissim; Cur *eodem Capite* utatur voce *πάτρων*, *Capite* autem 94. κατ' ὅρδινον, ubi meliora Græca ei haud dubie erant ad manum? Hæc scilicet ab arbitrio Scriptoris pendent, & certa regula metiri non possunt. Sed regeres forte; nihil de illa noctuarum pietate apud alios Autores occurrere. Largior: Sed quid tum: An inde sequitur, Horapollinem & Interpretem ejus Philippum de ea nihil scripsisse vel scribere potuisse hic? Cave, ita sentias, si a peritioribus irrideri nolis.

νεοστίαν αὐτοῖς ποιήσας] Nota genus masculinum, nisi legendum sit potius, *νεοστίαν αὐτοῖς ποιήσασα.*

ὡς αὐτῶν τὰ πλεῶν, τροφᾶς τε χορηγεῖ, μέχρ' &c.] Hoc diversum est ab eo, quod vulgo de Ciconia refertur: Nihil certum, aut perspicuum magis. Sed quid superius *γηράσασιν*, ubi ad hæc ipsa attendas? Dicam, & dicam tribus verbis: Aves in senectute difficilius pennas mutare solent, quam in ætate vegeta: Eo respicit Philippus, ideoque parentes commemorat senes; qui scilicet tunc pennas mutantibus juvari debent a filiis, cum antea vegetiores eorum auxilio non indigerent, sed sese juvare possent ipsi. Veritas igitur præcedentia illa, *posteaquam a parentibus educatum fuerit*, *ipsis senescentibus parem refert gratiam*, & ipsum *γηράσασιν* cum his arctius jungit, ut sic alterum explicet

cet alterum. Interpres pessime *senio confectis*; quod ad Coniarum pietatem vacillantes perperam adegit: Hoc quisque videt nunc. Cæterum quod ab Horapolline hic de Noctua narratur, perquam simile est ei, quod ab Æliano in *Historia Animalium* de Merope narratum fuit, si verum est, quod de loco ejus suspicor. Age, adscribamus eum hac occasione, ut sic ab insigni menda, qua laboravit in hunc usque diem, liberetur tandem opera nostra: Ita *Lib.*

11. *Cap. 30.* legitur vulgo: Ο μέροψ ὄρνις ταύτῃ τοι δονεὶ δικαιοτέρῳ εἶναι τῷ πελαργῶν· ἢ ᾧ ἀναμύβῃ γηράσαντας ἐκτρέφειν τὰς πατέρας, ἀλλὰ ἅμα τῷ φύσαι τὰ ὠκύπτερα ἔστο ἐργάζεσθαι, καὶ εἶσι δικαιοτέρῳ καὶ εὐσεβέστατῳ ὀρνίθων ἀπάντων. Sed quid illud ἅμα τῷ φύσαι τὰ ὠκύπτερα, quod ipsum Meropem respicit tenellum & in prima ætate constitutum? An simulac pennæ majores nascuntur ei, parentibus jam præsto est, & præsto esse potest? Mirum. Nam tum pulli alii parentum adhuc indigent ope. Sed esto: Quid illud ad parentum ætatem? Quomodo inde probatur, Meropes filios ante senectam parentibus adesse? Præcessit γηράσαντας; Huic aliquid subjici debet, quod parentum ætatem respicit minime senilem: De eo dubitare potest nemo; Et sic vides, transitum esse ineptum a parentibus ad pullos. Quid multa? Scribendum est minima mutatione, ἅμα τῷ φέουσαι τὰ ὠκύπτερα, simulac defluant penne. Hoc aptissimum est; hoc pulchre ad hæc Nostra appropinquat: Elegantissime autem φέειν de pennis, comis, ac foliis deciduis adhibetur apud Græcos, ut Eruditiores sciunt, & nos alibi videbimus forte pluribus. Et sic igitur ibi legendum est peraccommode & pereleganter. Sed inquires, apud Aristotelem *Lib. 9. Cap. 13. de Animalib.* legimus, καὶ μὲν

ἐν τῇ πελαργῶν, ὅτι ἀντεκτρέφον, θρυλλεῖν παρὰ πολλοῖς, φασὶ
 δὲ ἴνες ἢ τὰς μέροπας ταῦτο ἔστο ποιεῖν, ἢ ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῇ
 ἐγκύοναν, ἢ μόνον γηγεύσκοντας, ἀλλὰ ἢ εὐθύς, ὅταν οἱοῖ τ' ὥσι· ἢ
 ἢ πατέρας, ἢ ἢ μητέρας μένειν ἔνδον. Quæ scripturam vulga-
 tam apud Ælium tueri possunt. Fateor: Sed ne mul-
 tis te morer, illa etiam depravata sunt, & eodem auxilio
 indigent. Quæso, quid est ὅταν οἱοῖ τ' ὥσι post γηγεύσκοντας?
 Nonne ineptias alit, & relictis parentibus turpiter etiam
 ad filios properat? De eo iterum dubium est nullum. Quid
 autem sequens, ἢ ἢ πατέρας ἢ ἢ μητέρας μένειν ἔνδον? An ju-
 nior pater & mater, simulac filii eos alere possunt, non
 amplius egrediuntur domo, & reliquum vitæ tempus ibi
 manent sepulti? Hoc verba innuunt, & longe ineptis-
 simum est. Quid igitur? Locus Aristotelis absque dubio
 etiam est corruptus, & scribendum, ut una cum altero
 Æliani resplendescat denuo, ἢ μόνον γηγεύσκοντας, ἀλλὰ ἢ. ὁ-
 θύς, ὅταν οἱοῖ τ' ὥσι, ὃ ἢ πατὴρ ἢ ἢ μήτηρ μόνον ἔνδον. Hoc
 iterum aptissimum est, ut ipsi Tyrones vident. Diximus
 jam, Amanuenses in terminatione vocum errasse millies:
 Id factum quoque in isto loco. Ratio corrigendi faci-
 lior non est, quam illa ipsa. Pulchre ad rem Plinius *Lib.*
10. Cap. 33. Nec vero iis minor solertia, quæ cunabula in
 terra faciunt, corporis gravitate prohibita sublime petere. Me-
 rops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus
 colore pennarum, superne cyaneo, primori subrutilo. Nidiscat
 in specu sex pedum defossa altitudine. Recondi Plinio est, quod
 ἔνδον μόνον Aristoteli: Alias φωλεῦν Græcis, latere dicitur
 Latinis. Locutio est Eruditis nota. Isidorus ex istis Pli-
 nii scribit, *Meropes parentes suos recondere & alere*; quod
 ineptum est & hominis ingenio dignum. Sed ea de re a-
 lias.

lias. Nunc omnia clarent in hoc Capite, & apparet etiam, quam recte in Notis ad *Cap. 12.* exposuimus illud *μόνον*, quod sine dubio hic positum est pro *μόνον*.

Cap. 56. *πρὸς τὴν αὐτὴν μητέρα θήγαμον ἦκε*] An vox *θήγαμον* accipienda est *παθητικῶς*: ad matrem uxoris loco *mon habendam accedit*? Ita videtur: Nam alias structura verborum non est apta: Id omnes vident, qui Linguam intelligunt. Et tamen, non diffitebor, suspecta est mihi ista patiendi *σημασία*: An forte una litera peccat, & *ἐπιγάμη* vel *ἐπιγαμῶν* scribendum est, quod utrumque filium improbum respiciat? Certe id magis ego probarem: Prius Epithetum, posterius participium est. Mercerus ad Marginem Editionis suæ adscripserat *θῆν' γάμον*: quod adjunctum illud *πρὸς τὴν αὐτὴν μητέρα* vix admittit, ideoque non abblanditur mihi.

εἰς τὸ κατώτατον μέρ' ὄνυχας δύο &c] τὸ κατώτατον μέρ' idem est, quod *κάτω* paulo ante: Gradum autem supremum hic sumsit Autor, ut improbitatem Equi Fluvialilis eo ipso magis detestaretur. Quæ bona sunt, extolli solent & superiora occupant, quæ mala, deprimuntur & inferiora petere debent: Eo pertinet Autoris dictum. Ungues Hippopotami *κάτω βλέπεσθαι*, & *εἰς τὸ κατώτατον μέρ'* vergunt, ut sic discant omnes, quo loco ac numero habenda sit improbitas ejus insignis, cui τὰ *κάτω* & τὸ *κατώτατον* destinata sunt: Hic verus sensus est eorum. Ineptissime Phasianinus, qui ingeniolum suum securus est, non Libri Antiqui ductum: De sceptri parte superiore nihil in præcedenti Sectione: Adhæc, si Suidam sequamur, totus Hippopotamus in sceptro inferiore, ut tota Ciconia in sceptro superiore, non unguis Hippopotami solæ. Quare
rifum

risum debet homo, & Hoescheliu nimia facilitate sua errat etiam lepide: Qui tales Interpretes sequitur in adorandis Græcis, rectæ rationi indicit bellum. Unum adjiciam, quod nunc opportune adhuc mihi in mentem venit: Fortasse pro κατώτατον scriptum fuit olim κακώτερον literis implicitis; ut τὸ κατώ sic dictum fuerit μέγας κακώτερον propter rationem jam dictum: Et hoc perquam probabile profecto. Nam, ne quid dissimulem, κατώτατον nimium quid importat. Attende, attende modo.

Cap. 57. περιεργὴν ζωρεαφῶσιν. ὁ γὰρ &c.] Hoc mirum profecto, ubi Columbarum castitas adeo celebratur: Sed genera Columbarum sunt plura, ut novimus, & quamquam omnes dicantur περιεργαί, in varias tamen familias sese dispescunt, quæ suis quæque nominibus gaudent. Palumbes, Turtures, Columbæ; φάτται, τευγόνες, περιεργαί, sunt maxime celebres: Harum diversi mores, & diversa ingenia: Vide Ælianum de Animalib. Lib. 3. Cap. 44. ubi castum illud ad solas Palumbes, Turtures & Columbas albas restringitur: Alii aliter; de quibus hic agendi locus non est, & Nos plura fortasse aliquando. Vulgo enim non distinguuntur, quæ distinguenda sunt. Hic Noster haud dubie Autores secutus est suos, & hæc ipsa scribens, de Columbibus sensit, quæ certe non sunt ita pudicæ, ut Turtures & Palumbi, ipso usu magistro: Et sic περιεργῇ hic accipiendum est proprie de Columba urbana & domestica; quam tamen accuratius debuisset indicare, si colores inter se distinxerit, ut fecit Ælianus cum Antambulonibus suis; imprimis ubi Libro Secundo Cap. 32. habemus περιεργὴν μέλαιναν, ut maximum pudicitiae signum: Sed de ea suo loco.

τὰς ἐσθίοντας τῷτο μόνον, ἔ μεταλαμβάνη τὸ τοιαύτης κακίας.]
 Locus aperte corruptus : Nam ita non loquuntur Graeci,
 aut locuti sunt unquam. Scribe, vel τὰς ἐσθίοντας τῷτο
 μόνον, ἔ μεταλαμβάνη ἢ τοιαύτη κακία, vel οἱ ἐσθίοντες τῷτο
 μόνον, ἔ μεταλαμβάνουσι τὸ τοιαύτης κακίας. Periti vident
 statim.

Cap. 59. βασιλέα ἢ κάκισον] Pessimum est illud κάκισον,
 & locum tueri non potest. Pierius Valerianus *Lib. 15.*
Cap. 8. Hieroglyphic. in locum ejus substituit κάλλισον:
 Sed id nimis delicatum est, & ipsa pulchritudine sua of-
 ficat sibi. Mercerus in Exemplari, quo usus fuerat ante
 visum Exemplar Aldinum, invenerat κάλισον: ex quo fa-
 ciebat κράλιν, quia scriptum est in Enarratione, τὸ βασιλέα
 ἔ κόσμος κραλίν: Speciose quidem, sed male, ut mox videbi-
 mus. Ego non dubito, quin legendum sit ἀλίσον, quod
 Exemplar Merceri totidem literis exhibebat: *Regem opti-
 mum.* In vicinia est ratio.

τὸ βασιλέα ἔ κόσμος κραλίν] De istis Cosmocratoribus
 postea agitur loco suo, & hic loqui non potuit No-
 ster: Menda delitescit, quam, ut tot alias, non de-
 prehenderunt Viri Eruditi. Dicam tribus verbis: Scri-
 bendum est, ἀνιπτόμενοι γράφειν, τὸν βασιλέα τῷ κόσμῳ κρατεῖν,
volentes eo indicare, Regem decenter imperare. τῷ κόσμῳ idem,
 quod καὶ κόσμον; bono ordine, ratione certa ac honesta.
 Eo pertinet Circulus, & forma orbicularis, cujus tenor
 est certus, & nec sinistrorsum nec dextrorsum deflectens:
 Eo pertinet cauda ore repressa, quæ continentiam & tem-
 perantiam indicat. Sic tandem Symbola habemus ἔ βασι-
 λέας ἀλίσου: Hoc nemo negabit. Apage, apage igitur alias
 Aliorum nugas.

παρ

παρ' Αιγυπτίοις ἐστὶ μισί] Junge Bochartum in *Hierozoic. Part. 1. pag. 1066. & Part. 2. pag. 764.*

Cap. 60. Βασιλέα φύλακα] Lectio suspecta: Nam *Rex Custos* absolute ineptias alit, & longe diversissima perperam miscet: Alius est βασιλεὺς, alius φύλαξ, ut nemo nescit. Dein, post Βασιλέα φύλακα, quod rem signatam exhibet, incondite sequitur φύλακα ζωγραφῶσιν de signo: Nam aliter hæc ordinari solent, nec ita idem per idem dici. Non ce- labo, quod suspicor, ut arbitreris Lector: φιλόκαλον si compendiarie & more prisco scribatur, adeo ad φύλακα appropinquat, ut Scribæ cæcutientes facile in eo potue- rint labi: Hinc credo, ipsum Philippum scripsisse pri- mum, Ετέρως ἢ Βασιλέα φιλόκαλον δηλῶντες, τὸν μὲν &c. Sic nihil decentius: Ad ipsum Ετέρως attende, & Symbolum præcedens, quod Βασιλέα ἀριστον repræsentat nobis; spes blanda mihi suboritur, fortasse non displicituram tibi su- spicionem meam.

ὄφιν ἐγγεγονότα] Capite scilicet erecto & ore sibilante: Alter caudam ore comprimens dormitabat quasi.

Φύλακα ζωγραφῶσιν] ἐν μέσῳ τῷ εἰκισµῶν: Vide *Caput præcedens*. Ubi nomen Regis in Symbolo isto, ibi Custos in hoc.

Φύλαξ ἐστὶ τῷ παντός κόσµου] *custos est omnis ordinis boni*. In- terpres inepte: Sic iterum omnia pessime confunduntur. κόσμος est ordo bonus, & quidem ille rerum publicarum κατ' ἐξοχὴν: Sic φιλόκαλον apprime etiam convenit, ut vi- des. Sequentia cum his cohærent, & mutila sunt, nisi fallor: Scribe, καὶ ἐκάστοτε τὸν Βασιλέα, ἐπεγεγῆστον δὲ εἶναι. Ex literarum affinitate error.

Cap. 61. τὸν Βασιλέα κοσμοκράτορα νομίζοντες &c.] Hic de-
X x
mum

num habemus Cosmocratora & totius orbis terrarum quasi dominum. κόσμος hoc loco idem, quod ἡ οἰκουμένη. Res est evidens.

ὁ γὰρ βασιλεὺς οἶκός, παρ' αὐτοῦ — ἐν τῷ κόσμῳ] *Locus mutilus*: Inepta sunt, quæ Mercerus, quæ Phasianinus habent. Fors unum κρᾶτος intercidit, & legendum est, ὁ γὰρ βασιλεὺς οἶκός παρ' αὐτοῦ κρᾶτος ἐστὶν ὁ κόσμος, *domus enim regia pro modo ejus imperii, totius orbis est habitatus.* ὧς, ut notum, sæpe comparat & pro rei mensura est. Sic nihil aptius: Ut ostendant κοσμοκράτορα verum esse κοσμοκράτορας, in anguis circulo domum ejus regiam pingunt, quæ scilicet est ipse orbis habitatus. Hoc bonum est; hoc omnes intelligunt. Et sic igitur legendum fortasse: Simulacrum ἐστὶν ἐν ἐν transierat, ὁ κόσμος in τῷ κόσμῳ transire debuit una. Facillima est correctio, ut quisque videt.

Cap. 62. ἐν τῷ ἔ μέλῳ — &c.] Sententia est satis aperta: De verbis non laboro incassum. Hoeschellius hæc ita supplebat ad Marginem Editionis suæ: ἀνιπτόν] ὃ ἐν τῷ ἔ μέλῳ γλυκύτητος ἢ ἐν τῷ κέντρῳ ἔ ζωὴς δυνάμεως, ὅτι χρὴ τὸν βασιλέα χρηστὸν ἅμα ἢ δύτονον εἶναι πρὸς τὰς πράξεις ἢ διοίκησιν.

Cap. 64. Παντοκράτορα] *Omnipotentem*: Interpres male. De Deo hic absque dubio agitur, non de hominibus, ut in præcedentibus Sectionibus: Singula in his accurate distinguenda sunt, ne turpiter ineptiant.

οὕτω παρ' αὐτοῖς ἔ παντὸς κόσμος τὸ διήκον ἐστὶ πνεῦμα] *Ita apud eos anguis Symbolum est spiritus per totum universum sese diffundentis.* ἀύλοις Ægyptios respicit: πνεῦμα autem est spiritus ille vitalis, qui cuncta permeat, & permeando animat: *Iste spiritus est anguis*, Metaphorice scilicet & Symboli-

bolice. Nam ἐστὶ hic affimilat, & rei signum est, non ipsa res signata. Sic nihil apertius: Viri Eruditi cum Interpretere haud dubie in his cæcutierunt. Unum illud adjiciam: Quia κοσμοκράτωρ & βασιλεὺς τὸ παντὸς κόσμου præcessit, pro τῷ παντὸς κόσμου convenientius fuisset hoc loco τῷ παντὸς absolute: Sic enim totum hoc universum ab orbe terrarum habitato accuratius fuisset distinctum. Sed paulo intricatius in his locutus est Autor, & vocem κόσμου varie adhibuit, ut ex jam dictis liquet.

Cap. 65. ὑπὸ τῷ τῷ ἑρμῇ ὁμοιότητι.] Inepta lectio: Haud dubie legendum, ὑπὸ τῆς τῆς ἔργα ὁμοιότητι. Puer viderit.

Cap. 66. σελήνης ἡμέρα — ἔχον εἴκοσι ἢ ὀκτὼ &c.] De his ita Salmasius ad Solinum pag. 454. Mirum est hoc Hieroglyphicum, & si quid judico, male descriptum. Dicit Aegyptios, ut mensem exprimant, pingere Lunæ faciem, quæ viginti & octo dies habeat æquinoctiales solos. Hoc ridiculum. Quomodo enim in facie Lunæ tot illi dies pingi potuerunt? Deinde, cur æquinoctiales soli? Præterea, non solus dies æquinoctialis viginti quatuor horis constat, ut ibi dicitur. Verissima emendatione locum inquinatissimum sic emaculo: Μῆνα δὲ γράφοντες, σελήνης ἡμέρα, κατὰ τὴν περὶ αὐτῆς, ἔχον εἴκοσι ἢ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡμέρας σημαίνοντα, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τῇ ἡμέρᾳ υπαρχέσας, ζωγραφῶσι. Ut mensem significarent, pingebant Lunæ faciem habentis viginti octo numerum, qui numerus dies designabat, quibus Luna apparet. Addit, ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τῆς ἡμέρας υπαρχέσας, ne quis de die naturali caperet, qui ortu & occasu Solis terminatur. Vidistine audacius aut insolentius quid? Sic ex quovis facere licet quidvis, & Veteres olim non scripserunt nobis, sed nos hodie scribimus illis. Apage tam di-
ram corrigendi audaciam: Locus corruptus est procul
X x 2 du-

dubio, sed remedio adeo insolito ac violento non eget. Viginti octo dies æquinoctiales non habet mensis aut habere potest, five Solis five Lunæ spectemus cursum: Ineptum igitur est, εἰκοσι ἢ ὀκτώ ἡμέρας ἰσημερινάς: Alia apta sunt & proba. Lege minima mutatione, ἔχον εἰκοσι ἢ ὀκτώ ἡμέρας ἰσημερινάς. Sic illa etiam optima evadunt. In Luna cava depicti erant viginti octo dies æquales & ejusdem mensuræ: Singuli enim ex viginti quatuor horis constabant. Et his designabantur dies viginti octo, quibus Luna apparet: Alii duo erant omissi, quia illis Luna non apparet. Hoc apertum & dubii expers: Et sic igitur mirum hoc Hieroglyphicum definit esse mirum. Nam quod de modo adumbrandi scribit Vir Eruditus, erroneum est & nullius plane momenti: Haud dubie id omne satis venuste adumbratum ab Ægyptiis, quanquam Horapollo non exprimat modum. Nec de eo debemus esse solliciti, ubi certum est, naturam non obstare, quominus dies illi in semicirculo Lunæ cavæ potuerint adumbrari. Visne aliquid, quod satis accommodum est? Totum semicirculum in partes viginti octo dividerint, iisque vel numerum viginti quatuor, vel aliquid, quod pro numero esse poterat, inscripserint; Sic pulchre dies viginti octo æquales horæque similes visentium oculis fuerunt exhibita: Hoc nemo negabit. Sed quaquā ratione id factum, parum mehercule refert, si factum modo fuerit, fierique potuerit, ut extra dubium est certe. De aliis Viri Eruditi ne γὰρ: Inepta enim sunt præ illis, quæ cum Horapollinis Interprete leviter emendato nunc tibi diximus primi: Nihil apertius, nihil indubitatus. Quare & chartæ & tempori parcendum est.

Cap.

Cap. 67. *ἃ τὸ πολύγονον*] Sequitur *πολύτεκνον*, quod eodem pertinet & vocem otiosam efficit: Cur autem duas voces adhibuit Autor, ut unum *πολύγονον* explicet, & alterum *ἀρπα* ne una voce illustrare dignatus est? Hoc ego certe non assequor. Quid multa? Aut ego egregie memet decipio, aut pro *πολύγονον* hic olim alia vox comparuit: Legendum suspicor, vel *ἃ τὸ πολύκλονον* ἢ *πολύτεκνον* &c. vel *ἃ τὸ πολύφονον καὶ* &c. Crocodilus animal est vere noxium rapinis & cædibus suis: Hinc *ἀρπαγα* *πολύφονον* vel *πολύκτονον* Crocodilo adumbrarunt. Vides? Sic singula numeros habent suos, & unum contra jus fasque prærogativam non habet præ altero.

Cap. 68. *ἐπειδὴ περὶ πάντων σώματων ζῶς* &c.] Locus manifeste corruptus, quem Conradus Gesnerus in Libro de *Animalib. Vivipar.* verissime ita constituit & vertit: *ἐπειδὴ περὶ πάντων σώματων ζῶς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκ τῆ βυθῆ ἀναφαίνονται*, Quoniam ante reliquum corpus oculi hujus feræ ex profundo aque emicant. Nihil apertius aut convenientius. Et sic etiam Samuel Bochartus in *Hieroico Part. 2. pag. 781.* quem consulas, velim.

Cap. 69. *αὐτότοκον ᾧ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶν*] Nihil ineptius est, quam quod Mercerus hoc loco habet, & Græca etiam promunt. Quid enim? An τὸ αὐτότοκον Symbolum est τῆ δύσεως, quæ interitum indicare solet, ut ἡ ἀνατολὴ ortum? Nugæ, nugæ, quæ non immerito jam displicuerunt Gesnero: Legit ille in Libro de *Animalib. Ovipar. κατωπὸν* ᾧ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶν. Non male quidem, sed minus tamen signate, & minus etiam modeste. Rectius Caussin, *αὐτόκυπτον γὰρ καὶ κατωφερὲς τὸ ζῶν.* Quod calculo meo probarem, nisi, antequam ejus Animadversuunculas consulueram,

X x 3

ram,

ram, legere in mentem venisset mihi, αὐτόκυφον γὰρ καὶ κατώφερές τὸ ζῶον. Id optimum enim est, & alterum haud dubie post se relinquit: Hesychius in Lexico, κυφόν. καμπύλον, κυρτόν, διὰ γῆρας ἐπικεκυρτωμένον. Hinc αὐτόκυφον, quod sua natura cernuum est, non senio: Vox est elegantissima, cui similes sunt plusculæ; Vide modo Lexicographos. αὐτόκυπτον ista formæ lenocinia non habet: Id fatabantur omnes, qui Linguam callent.

Cap. 70. ἀτοπον παρασκευάσθ'] Ita Hoeschelii Editio, quam male securus sum. Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum, ἄτονον παρασκευάσθ', *invalidum reddiderit*. Nota est significatio vocis, & ejus contrarium habuimus supra Cap. 62. Alterum Codici Augustano non adscribo, sed Typothetarum inertiae.

AD LIBRUM SECUNDUM.

σοι παρατίθεσθαι] Ita omnes Libri hic constanter: Ex quo ipsoque hoc Proœmio recte colligunt Viri Docti, προσφώνησιν deesse statim in principio Libri Primi. Vide Hoeschelium ibi in Notis. Codex Augustanus & Morellianus Cap. 35. Lib. 1. etiam habebant σοι; quod ibi certe non quadrat: Nam si in ipso Opere id adhibuisset Philippus, non uno illo loco, sed aliis plusculis occurreret haud dubie.

ἃ δὲ καὶ ἐξ ἄλλων &c.] Hæc recte intelligenda sunt. Præcedit, περὶ τῶν λοιπῶν τὸν λόγον ὑγιῇ σοι παρατίθεσθαι: quod perbene vertitur, *reliquorum tibi veram idoneamque in medium afferam rationem*. λοιπὰ sunt Horapollinis reliqua, quæ una cum eorum idonea ratione exponeret Libro hoc Secundo: Nihil perspicuum magis. Istis autem verbis per
mo-

modum oppositionis subjiciuntur hæcce, & ῥ &c: quæ ita Latio reddenda sunt; *Quæ vero ῥ ex aliis Commentariis subjunxi, non continentia aliquam enarrationem, subjunctæ materiæ ratio effecit, ut subungere debuerim.* ἀλλων ἀντίγραφα, vel ἀλλὰ ἀντίγραφα hic vocat Aliorum Scripta, in quibus cum de re Hieroglyphica reperisset quædam, non potuit non ea apponere hisce Horapollinis: Argumenti enim id exigebat ratio, cui vulgo obtemperandum est ut alteri ἀνάγκη. Omnia autem ista, Symbola sunt nuda, nec ullam rationem continent, cur rei Symbolicæ inservierint, & ita publice usurpata fuerint: ἐξήγησιν vocat rationem illam; quæ particula ῥ ubique exprimitur in istis Horapollinis: Hæc vero nulla, si unum & alterum excipias, in omnibus sequentibus ad Numerum 31 usque: Quare illa haud dubie deprompta sunt ἐξ ἀλλων ἀντίγραφων, & cum Horapollineis nequaquam misceri debent. Nunc apertum est, quid ista sibi velint: Mercerus alienissima confinxit sibi, nec ea intellexit hæctenus quisquam.

Cap. 1. ποτὲ ῥ δέιλην] Ita Hæschelius ex Libro Augustano; cui accinebant Pierii Valeriani Membranæ: Vide Lib. 44. Cap. 37. Hieroglyphic.

Cap. 2. κυκλωδὸν] Vox manifeste corrupta: Merceri κυκλοειδὲς, Caussini κυλοειδῆ non sunt unius assis. Mihi hic tenebræ sunt meræ: Nam quid etiam ῥ statim in principio? Itane incipiunt Sectiunculæ? Fallor, aut Amanuenses strenue hic egerunt, quod solent. An forte ῥ ἀετὲ νεοσσὸν jungendum est cum verbis præcedentibus, ποτὲ ῥ φυλὴν ἀνθρώπου ἀρρενῶν, & reliqua ita scripta, ἀρρενογόνον ῥ κύκλω ἡδὸν σημαίνε σπέρμα ἀνθρώπου, Sectiunculam constituunt separatam? Sic certe ex tenebris lux oriretur mihi.

σπέρμα.

σπέρμα ἀνδρώπης denotare potest ἢ ἀρρενόγονον: Hoc certum. Dein, id denotare etiam potest τὸν κύκλῳ ἡδὺν omnibusque acceptum; quia & mares & fæminæ τῷ σπέρματι delectantur. Ut autem animam hominis masculi designare potuit Stella, ita & Aquilæ pullum: Nihil in eo, quod mordet. Ipsa autem Inscriptio non turbat: Nam ea, ut aliæ omnes, a Recentioribus profecta est haud dubie. ἢ ex ipsa illa confusione nasci potuit, & sic in spongiā incumbere debet; nisi forte in τὸ mutandum sit, & ductus literarum impliciti Scribas cæcutientes deciperint. Quid ais? Hæc certe non displicent mihi. Imò displicent: Nam, ut nunc animadverto statim, σπέρμα ἀνδρώπης pro Symbolo haberi non potuit vi sua. Quo modo id adumbratum? qua ratione distinctum ab aliis feminibus vel liquoribus? Ut vides, nihil in eo, quod sese prodat certo, & ipsum semen Symbolo denotandum erat, non pro Symbolo adhiberi poterat. Quare ea de causa suspicionem meam non probo, & nunc plane scribendum esse autumo, vix litera mutata & sola distinctione ejecta, καὶ ἀετὶ νεοσσὸν ἀρρενογόνον, καὶ κύκλῳ ἡδὺν σημαίνῃ, ἢ σπέρμα ἀνδρώπης. Hæc scilicet τὸν ἀετῆρα etiam respiciunt, & enarrant porro, quid ἀετὴρ apud Ægyptios significaverit. νεοσσὸς ἀρρενογόνος est pullus masculus: Et hunc designabat Stella, ut ἀνδρώπης ἀρρενογόνον designabat animam. De κύκλῳ ἡδὺν dubitare potest nemo: Stella enim talem adumbrat certo. Postremum ab arbitrio Symbolis utentium pependit, ut alia millena: Sic nihil in his spinosi. Unum illud silentio præterire non possum: Quod Caussin⁹ hic notat de νεοσσὸν pro νεοσσὸς longe ineptissimum est, & cachinnos meretur solutos. Quid enim? An quia Ætas Recentior

θιν.

ἑρῶν dixit pro *ἑρῶν*, & in vocibus istius Commatis ex casu quarto fecit casum primum, idem illud obrinuit & obtinere debuit in *νεοσῶν* similibusque? Fateor, hoc lepidissimum est hominis commentum, & ipsi pueri in hac Literarum luce ridebunt forte.

Cap. 3. *Δύο πόδες συνηγμένοι ἢ ἐξηκότες*] Nimum fere est illud *συνηγμένοι*; pro quo magis etiam arridet mihi *συνεγμένοι* vel *συνεργμένοι*: Duo pedes inter se vincti & tamen progredientes, repræsentant Solstitium hybernium. Si compedibus vinctos, qui in ergastulis non progrediuntur, sed reptant, proposueris tibi, nihil apertius aut decentius: Quare Viros Eruditos hæsitasse miror. Et hoc recte etiam animadverit Caussin; qui in aliis iterum cæcuti- vit supra omnes alios: Quis, quæso, Soli unquam tribuit pedes? An qui ludentes ei tribuerunt pectines & radios textorios? Nugæ, nugæ. Sed a Sole ad statuam Apollinis confugit bonus: Credo, ut ibi tutus esset ab ineptiarum & socordiae poena. Nam nihil insulsum magis hoc loco. Dein, quis Solem absolute vocavit *ποδὸν*? Quis per *πόδας* *πόδας* intellexerit Solis pedes? Nemo hercule, nemo: Phy ineptiæ! Illud *πολύποδες*, quod in quibusdam Libris M. S. fuisse dicitur, longe melius est haud dubie, quam Patris Jesuitæ somnia: Nam ut tarditatem Solis digne exprimerent, non modo sumserunt animal tardum, sed duos ex isto genere copularunt; qui euntes & proserpentes, si copulati fuerint, ita sese brachiis ac flagellis irretiunt, ut vix ire & proserpere possint vel tantillum. Sciunt, qui in vita communi non sunt hospites. Et hoc igitur Symbolum esse poterat solstitii hiemalis. Sume Lector, quod placet: Mihi *δύο πόδες* hæctenus videtur

Yy

tur

tur potius cum plerisque Membranis. Pro πολυποδες olim compendiarie scribebatur ποδες: Hinc statim apparet, unde oriri potuit ista diversitas in Libris; una scilicet virgula male adjecta eam exclusit: Nihil frequentius isto genere erroris, ut sciunt Periti. Certe duplex olim Lectio hoc loco: Nam hinc quoque altera illa diversitas in συνηγμένοι & συνειργμένοι vel συνειργόμενοι: Scilicet συνηγμένοι melius est, si πολυποδες legas, συνειργμένοι autem vel συνειργόμενοι, si πόδες, ut jam monuimus: Et sic vel hoc vel illud sumtum pro utriusque lectionis indole ab Eruditis olim Criticis; quorum vestigia sequi non potuerunt Amnuescentes imperiti: Nam, ut vides, utrumque in Libris, quos Hæschelius & Pierius contulerunt, ab illis perperam confusum est.

Cap. 5. Πολέμῳ σώμα δηλώσιν &c.] Hesychius, Στόμα, τὸ κατεργαστικόν μέν & πολέμῳ. Appositissime ad hunc locum.

Cap. 6. Ανθρώπῳ σώμαχον δηλοῖ δάκτυλῳ] An quia se contrahit & explicat ventriculus, ac si digitus esset? Scis, quid de parte, qua viri sumus, dicat Martialis: Ventriculus etiam erigitur & subidet pro cibi mensura. Alii per σώμαχον intelligunt canalem, cujus ductu cibus in ventriculum delabitur, eumque digito assimilatum putant: Minus bene, si quid in his video.

Cap. 9. Οσφὺν ἢ σάσιν ἀνθρώπῳ βελόμηναι &c.] Illud ὀσφὺν mihi perquam suspectum est: Nam cur spinam dorsi sumferunt ad lumbum denotandum? Hoc certe non sapit Symbolorum indolem, & doctrina eorum respuit. Dicam, quod sentio: Scribendum suspicor, ἰσχὺν ἢ σάσιν ἀνθρώπῳ βελόμηναι ζῶντας, τὸ νατιαῖον &c. σάσις ἀνθρώπῳ est

est corporis humani firmitas, qua stabile est sibi: Interpret balbutit enim cum statu constitutioneque sua: Huic *σασι* perbene jungitur *ισχὺς*: Hoc vident omnes: Et sic suspicio sese commendat statim. Literæ initiales postea appingendæ errores pepererunt innumeros: Et sic *οσχὺν* pro *ισχὺν* pictum aliquando hic.

τινὲς γὰρ λέγουσι τὸ σπέρμα &c.] Hæc ἐξήγησις est, quæ Horapollinem citat, si mentem suam accurate expressit Philippus in principio hujus Libri, ut certe videtur: Quamquam, ne quid diffimulem, dubium inducere posset illud *τινὲς λέγουσι*. Nam ipse Horapollo ita non solet certe.

Cap. 10. *Ορνυθὸν ὅστιον ζωγραφόμενον, διαμανθὴν &c.*] Celebris est Coturnicum pugnacitas? An eo alludit Symbolum, & referendum est τὸ δυσπαθὲς? Haud puto, & cum Hoeschelio hic etiam *ὄρνυθ* legendum esse aio, quod ita perspicue in M. S. suo repperit Pierius Valerianus, ut constet ex *Lib. 28. Cap. 34. Hieroglyphic*. Ubi lectionem optimam de testudine pessime explicat, quæ scilicet *ἀπὸ τῆ ὀρύττειν* sic dicta fuerit: Nihil ineptius, nihil falsius. Tu vide de Orygis cornu ipsum Hoeschelium ad *Cap. 49. Libri Primi*, ut sic de ossæ hic melius judices. Eo pertinet etiam, quod apud Ælium Lampridium legimus de Commodò in ejus *Vita: Virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret, & orygis cornu hasta transmiserit*. Ubi Salmasius cum *hasta* suo misere ineptit: Nam id instrumentum non est, quo Orygis cornu aut solidius quicquam transmitti potest. Sed ea de re alias plura.

διότι δυσπαθὲς ἐστὶ τὸ γ' ζῷον ὅστιον] Hæc Horapolline non indigna est ἐξήγησις.

Cap. 11. *δεξιόμενοι*] Ita legendum est absque ullo dubio:

bio : Apage, apage illud ἀξιόμενοι, quod in Versione Merceri expressum est, ut vides.

Cap. 13. Αἰθερώπης δάκτυλος ἀναμέτρησιν σημαίνει] Junge *Num. 6.* Et hinc apparet, Philippum ex Diversorum Commentariis hæc nuda Symbola excerpisse, prout sese offerebant : Nam cæteroquin junxisset ea. Sed quid dicendum de Enarratione, quam Phasianinus huic Symbolo apponit ? Eam ego hominis ingenio adscribendam esse puto, donec Libri inveniantur, qui talia exhibeant Græce : Et idem judicium ferendum de illis, quæ Numero 8 & Numero 21 allevit bonus. Indolem Interpretis exempla, quæ Hoescheli attulit in Notis, satis superque probant mihi, neque dubito.

Cap. 14. Γυνῆκα ἔγγυον ἐκλόμενοι &c.] Pro ἔγγυον Hoeschelii & Pierii Codices ἔγκυον : Vide *Lib. 44. Cap. 13. Hieroglyphic* : Quæ scriptura non lenocinatur mihi : Nam sic Symbola non quadrant, si quid in his video. Mulier desponsata eleganter Solis Circulo, cui junctus est αἰθήρ cum altero Sole bipartito, indicatur ; quia in matrimonio & familia conjugata unus est Sol, maritus scilicet, cui adhæret αἰθήρ cum Sole bipartito, id est, uxor, quæ omne decus & lumen a marito mutuatur, ita tamen, ut post integrum Solem Sol etiam videatur bipartitus : αἰθήρ est respectu Viri, Sol bipartitus respectu aliorum, qui in eadem familia vivunt. Vides ? Symbola sunt venusta, si ἔγγυον legas ; quæ si ἔγκυον sumseris, plane absurda videntur mihi. Ego certe Aldinam non muto.

μετὰ ἡλίου δίσκος] Ne bis κύκλον diceret Philippus, vocem δίσκος adhibuit : Sunt ista Synonyma, ut nemo nescit. Aldus his stellulam apposuit : Qua de causa perspectum non est mihi.

ση-

σημαίνουσιν] Hoc vitium alit manifestum: Recte Mercerus ζωρεαφῶσιν: Ineptos Amanuenses decepit σημαίνειν identidem repetitum.

Cap. 15. ἐτι ἢ ἄλλως] Codex Augustanus, πῶς τὸ αὐτὸ: Sic Inscriptiunculam habemus, cui Capitulum subijciendum est novum. Nihil apertius.

οἷον πτέρυγας ἔχων ἄνεμον σημαίνῃ] Cum Mercero scribendum est, οἷον πτέρυγας ἔχοντα ἄνεμον σημαίνῃ. Puer viderit. Bonus Phasianinus ex corrupta lectione ἐξήγησιν adornavit contra mentem Philippi.

Cap. 17. Βοὸς ἄρρεν] Ita etiam Pierius Valerianus ex Codice suo: Vide *Lib. 3. Cap. 21. Hieroglyphic.*

Cap. 18. παινήν σημαίνῃ] Scribitur etiam πονεῖν, ut Hoeschelius notat ad Marginem Editionis suæ: Perperam haud dubie & inepte. Nam sic in hoc & præcedenti Capite bis idem diceretur contra ipsam verborum normam. Res est perspicua.

Cap. 20. Ἰππὸς ποτάμιον γραφόμενον ὥραν δηλοῖ] Hæc dubio procul corrupta sunt. Nam quid ὥραν hic? An *pars diei*? Nihil inficetius, nihil a vero alienius. An igitur *tempus vernum*? Haud puto. Nam id nimis ambiguum est & nimis etiam venustum pro Philippo Nostro, qui ver haud dubie hic vocasset ἔαρ, ut Lectorem non relinqueret incertum. Sciunt, qui Linguam callent. Et esto tamen; ὥραν pro vere usurpaverit: Quid Hippopotamus ad denotandum tempus vernum? Illudne convenit, quod Caussinus comminiscitur? Non credo. Nam sic Hippopotamus non magis, quam quodvis aliud animal, quod herbas pabulatur, pro veris Symbolo fuisset sumtus; ut nunc nihil de noxa dicam, quæ in temporis lætissimi

βλαπτικόν notat, λαῖμα προκοδείλῃς φόνον: Hæc pueri intelligunt. Vulgatum αἷμα προκοδείλῃς βλαπτικόν etiam non convenit, quia Crocodili sanguis inter remedia est apud Medicos: Vide, ut Alios omittam, Plinium *Lib. 28. Cap. 8. Histor. Natural.* Quin & αἷμα προκοδείλῃς, si pro Symbolo haberi possit, non satis bene adumbraret cædem; quia Crocodili sanguine ea certe non peragitur: Hoc quisque intelligit, & priorem conjecturam nostram quoque premit. In altera nihil tale, & dubium revera nullum: Quare ipso certo mihi videtur certior. λαῖμα καμὴλῃς habes apud Aristophanem in *Avibus*; ubi aliquis ex Custeri amicis reponendum existimabat δ' αἷμα: Male absque dubio & nullo jure. Sed de loco isto alias & loco suo. Aldinum, Πῶς Φονέα ἡ αἷμα; Κροκοδείλῃς σφῆζ' ἀεροπετής &c, longe ineptissimum est, & ablegandum ad ipsas Crocodili fauces.

Cap. 25. τοῖς νεοσσοῖς τῶν κορωνῶν] An pullos cornicum præcise? Videndum. Fors aliud latet: Apud Plinium *Lib. 10. Cap. 74.* legimus inter alia, *Dissident olores & aquilæ: corvus & chlorio, noctu invicem ova exquirentes.* Quod ibi mirantur Viri Eruditi, quia aves illæ noctu non volant. Quo jure, videbimus alias: Nunc dicam tantum, de corvo dubium superesse nullum, si non omnem, sed nocturnum hunc intelligamus, qui haud dubie a nocturno volatu ita dictus. Similiter accipi potest locus Athenæi *Lib. 8. Cap. 12. Κορνινί, γλαυκὲς δὲ φησι ἢ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατῆσαι ἐλέπειν, διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν &c.* Ubi Viri Eruditi contra omnium Librorum auctoritatem νυκτικόρακες nunc reponunt sibi: Plura suo loco. Et hoc satis probabile videtur mihi, quia alterum probabile inde sequitur: *Χλωρίων*, de quo Ælianus & Alii præter Plinium, est

est satis quidem notus, sed tamen ignotior, quam cornix: Hinc facile Amanuenses in exaranda voce potuerunt labi, & ex minus nota procudere magis notam. Legamus enim τοῖς νεοσσοῖς ἢ χλωρίωνων, habebimus statim illud diffidium, cujus meminit Plinius, & locus hic plane singularis erit explicando Historico: Sane hoc valde lenocinatur mihi, & multis, nisi fallor, etiam lenocinabitur. Sed videant Eruditi: Mutatio est levissima, qua utimur, & ipsa vocis absentia in Libris quibusdam ex ejus ignorantia potuit originem ducere. Ita scilicet sapiebant sæpe Scribæ, qui κορωνῶν, ut domesticum & familiarissimum, omnibus modis retinuisent sibi.

Cap. 26. ὡς θήγει θάνατον — &c.] Hæc misere truncata sunt, & nemo restituet sine Libris: De Phasianino quid sentiam, dixi. Ego puto Symbola plura, & res Symbolis denotatas etiam plures, hic fuisse commemorata: παγίς ἔρωτα fit unum; *laqueus amorem denotat*. Huic adjunctum fuerit alterum, ὡς θήγει θάνατον; *venatio mortem*: Quod multis modis verum esse potest. Tertium forte, πλεὺν ἀέρα; *ala aërem*. De vento ala indicato habuimus supra: Illud non absimile huic. Nam ipse ventus aër est motus, ut nemo nescit. Quare hæctenus legeretur satis bene, Παγίς ἔρωτα ὡς θήγει θάνατον, πλεὺν ἀέρα σημαίνει. Reliqua non capio. Vox abest, qua *filius* Symbolice denotatus: Hanc alii quærant; sic Articulus esset integer. Nam post σημαίνει perbene sequi potuit eodem ordine, — ὁ υἱός: Hoc satis apertum. Sed an forte scribendum ὁ υἱός? Id verum esse posset: Nam filius filiam comprehendit, & magis dignum sumtum pro minus digno; Junge Cap. 53. Lib. 1. Ubi υἱός etiam haud dubie est τέκνον. Sed

ZZ

Eru-

Eruditi videant : Aberramus fortasse toto cælo, & cum nihil de his dicere constitueramus, omnia de illis dicimus, quæ Critices auxilio possumus. Eo scilicet nos ducit te adjuvandi studium, Lector. Hoescheliuss ad marginem Editionis suæ ita supplebat & vertebat Græca, Παιγλις ἔρωτα ὡς θήκεν θανάτηφόρον, πτερὸν αἶρα σημαίνει, *Laqueus amorem ut indaginem lethiferam, ala aërem significat*, neglectis reliquis : Id scias velim. Apud Pierium Valerianum *Lib. 21. Cap. 21. Hieroglyph.* πτερὸν ἃ αἶρα totidem literis est ex Codice M. S.

Cap. 27. Λόγοι ἢ φύλλα] Mercerus recte, *Sermones & folia* : Folia sunt antiquissima, ut sermones etiam. Pierii *descripta folia* hic ego non capio : Sed talia ille multa, quæ sponte prætereo.

Cap. 28. Κλίμαξ, πολιορκίαν, ἢ τὸ ἀνώμαλον] Nescio, an hoc satis syncerum & bonum : Peroportune legeretur, κλίμαξ, πολιορκίαν ἢ τὸ ἀνώμαλον : Hoc quisque sentit statim. ἢ & ἢ compendiarie & implicate scripta perquam gemella sunt : In istis gemellis cæcutierunt, quibus in ipsis diversissimis id contigit sæpe. Nihil pronius. ἐξήγησις, quam exhibet ἢ, hic etiam minus est accommoda.

Cap. 29. Γράμματα ἐπὶ αὐτοῖς δυοῖν &c.] In his Viri Eruditi fuerunt talpæ. Dicam tribus verbis, quod debeo : Pro δακτύλοις legendum est δακτύλοις. *Septem literæ duobus annulis comprehensæ Musam, aut infinitum, aut fatum denotant.* Pro digitis nunc habemus annulos, qui ita videntur adornati, ut unus per alterum ductus fuerit in modum Sphæræ : His autem inscriptæ non uno loco literæ septem. Numerus septenarius satis celebris est : Et annulus haud dubie infinitum notat, finem non habens ipse. ἀπει-

εῖ

Ⓢ Ⓞ Ⓢ Ⓞ Ⓢ Ⓞ quo sensu dicatur Græce, sciunt omnes. Sunt hæc aperta nunc & bona.

Cap. 30. Γραμμὴ ὁρθὴ μία, ἄμα &c.] Hæc inepta sunt & absque dubio corrupta, sive Hoeschelium, sive Aldum sequamur: An forte legendum, γραμμὴ ὁρθὴ μία ἄμα γραμμῇ ἐπικεκλιμένῃ, ἢ δέκα γραμμαὶ θηπέδες σημαίνει. Una linea recta cum altera inflexa, vel decem lineæ campestres denotant? Hoc ego tenebo, donec Alii meliora afferant. Qui in plano degunt & campestria inhabitant, dicuntur hic θηπέδοι, illosque designarunt Ægyptii Symbolis istis: Ægyptum nosti & regiones adjacentes. Latinorum campi a καμπὸς & κάμπειν⁹ multis videntur dicti: Eodem pertinere potuit γραμμῆς unius καμπῇ. In Linguis diversis originationes sæpe eadem quod ad res ipsas attinet. Attende autem ad illud σημαίνει, quod numerum multitudinis & γραμμαὶ certe requirit sibi: Nihil apertum magis. Pierius Valerianus Lib. 37. Cap. 27. Hieroglyphic. ex Codice M. S. adfert hanc scripturam, γραμμὴ ὁρθὴ μία ἄμα γραμμῇ ἐπικεκλιμένῃ, ἢ — ἢ δέκα γραμμαὶς θηπέδας σημαίνει. Quæ eodem pertinet, quo illa Codicis Augustani: Nam ἢ δέκα diserte exhibet; quod cum in Libro priori ad marginem adscriptum esset, posterior Librarius recepit in contextum, retenta simul ipsa lectione mutilata: Nam hinc procul dubio est illud, ἢ — ἢ δέκα. Pro ἐπικεκλιμένῃ in Libro isto erat ἐπικεκλιμένη: Perperam & corrupte: Nam scribendum sane ἐπικεκλιμένη, quod ab ἐπικεκαμμένη non abludit. Res est aperta. At bonus ille Pierius mendam retinebat bono animo, indeque adscita conficiebat sibi: Quicquamne insulsius?

Cap. 31. μέλλουσα τεθῆναι] Non tantum morti, sed
Zz 2 etiam

etiam partui proxima, facit hirundo, quod hic dicitur: Vide loca ab Hœschelio citata. Quare cum mica salis hoc accipiendum est: Hirundo paritura pullis construit latebras in ipsum mortis eventum, quem metuit.

Cap. 32. περισερὰν μέλαιναν ζωγραφῆσιν] Si de Columba nigra hoc intelligendum sit, ab Æliano dissentit Noster, & nigris tribuit, quod ille tribuisset albis: Vide quæ ad Cap. 57. Lib. 1. notavimus. Et hoc verum forte. Fallor tamen, aut de φάττα hic egit Autor, & paulo indistinctius locutus est, ut plerique fecerunt sæpe: Sic inter φάττας, primas pudicitiae laudes tribuit nigris, ut Ælianus inter περισεράς, albis. De turture hic cogitare non possumus, quia turtures nigri non dantur: Nisi forte colorem sumferint nigrum, non ut colorem avis, sed ut colorem tristitiæ adumbrarent; Quod tamen non fit mihi verisimile, & a Symbolorum ingenio abhorret. Quare sequamur illud.

ἕως ἔχειν] Interpres, *Hæc enim quamdiu vidua est, alteri viro non miscetur.* Sed ita omnes viduæ, five rationis participes sint, five non: Quare hoc nihil præcipuum notat in columba. Res est aperta, & miror Viros Eruditos hic adeo hebetes. Scribendum, αὕτη γὰρ ἔστιν ἡ μίγνυται ἑτέρῳ ἀνδρὶ, ἐξ ἧς ἔχειν, hæc enim cum altero viro non consuescit, ex quo vidua facta est. Hoc dicit, quod dicendum erat. Scriptura implicita errorem iterum perperit.

Cap. 34. Λείψον μυρμηκῶν] Genus neutrum, ut loquuntur, participii λείψων, quod pro substantivo hic adhibuit Philippus, si Editionem Hœschelii sequamur: Sed an forte Typothetæ fuerunt minus diligentes, & pro λείψιν, ut

ut Aldus & Mercerus ediderant, per errorem dederunt
 λαΐφον? Id mihi perquam probabile.

Cap. 35. ἐκάτερον γὰρ ἀναιρεῖ] Ita Hoeschelius edidit ex
 Libro Augustano: Inepte & absque ullo iudicio. Nam
 sic nihil in his boni: Vide modo præcedens, ἀνδρωπῶν
 ἐχθρον ἐτέρῳ ἴσῳ ἐναντιόμηνον, Vide modo sequens, εἰ δὲ ἐναν-
 τιον ἢ ἀναιρεῖν ἢ ἐτέρῳ, omnemque totius Capitis structu-
 ram, res adeo tibi aperta erit, ut nihil apertum magis
 excogitari posset. Verissime Aldus ex Libris suis, ἐκάτε-
 ρον γὰρ ἐκάτερον ἀναιρεῖ: Quod imperiti mutarunt, quia ridi-
 culum videbatur illis, parvum Scorpionem cum Croco-
 dilo maximo, ut parem inimicum, componere. Atqui ni-
 hil tale necesse est, ut fiat: Nam quod nunc primus ego
 monco, & omnes Viri Eruditi ante me monere debuissent
 diu, de Crocodilo fluviatili hic non est sermo, sed de Cro-
 codilo terrestri, qui ita sæpe dictus ἀπλῶς: Vide ne nota
 congeram, Salmasium in *Exercitat. Plinian.* pag. 613. &
 Bochartum in *Hierozioc. Part. 1.* pag. 1060. Est autem
 Crocodilus ille terrestris, Stellio ex lacertarum genere,
 cui cum Scorpione bellum perpetuum & internecinum:
 Ælianus *Lib. 6. Cap. 22. de Animalib.* ἐχθιστὰ δὲ τῷ μὲν
 λέοντι πῦρ ἢ ἀλεκτρῶν, θάνατος δὲ τῇ παρδαλί, σκορπίῳ δὲ ἄσκα-
 λαβῶτι. νάγκη γὰρ τὸ σκορπίον καταλαμβάνει, προσαχθέντος οἱ δὲ
 ζῴης δὲ προειρημύς. Et Plinius *Lib. 29. Cap. 4. Scorpionibus*
contrarius maxime invicem stellio traditur, ut visu quoque
pavorem iis afferat, & torporem frigidi sudoris. Itaque in
oleo putrefaciunt eum, & ita ea vulnera perungunt. Hunc Græ-
ci coloten vocant, & ascalaboten, & galeoten. In Italia non na-
scitur. Est enim hic plenus lentigine, stridoris acerbi, & ve-
scitur, quæ omnia a nostris stellionibus aliena sunt. Unde

Zz 3

lux

lux Arabi Pandectario, qui ita de Crocodilo hoc minori, *Dhab est quoddam animal, ut lacerta magna, ventricosum; & Latine vocatur Ballecola. Est species scellionis Arabici.* Hierozoici Scriptor, quid sit *Ballecola*, ingenue fatetur se nescire, vocemque corruptam putat: In quo egregie fallitur & fallit. Nam integerrima est & facilis: *Ballecola* scilicet scriptum pro *Vallecola* vel *Vallicola*; eoque nomine dictus Crocodilus terrestris, quia in amoenissimis convallibus & pratis solet degere: Aperte Plinius *Lib. 28. Cap. 8.* *Alter* (scilicet Crocodilus) *illi similis, multum infra magnitudinem, in terra tantum odoratissimisque floribus vivit. Ob id intestina ejus diligenter exquiruntur jucundo nidore fracta, Crocodileam vocant, oculorum vitiiis utilissimam.* Sed hoc in transitu: De Crocodilo minori nos plura forte alias. Nunc omnia in his sibi constant, & quod caput est rei, inimicos hic habemus pares, qui mutuum sibi afferunt exitium: Id omnes & singuli vident. De inimicitia inter Scorpionem & Crocodilum fluviatilem, in Antiquorum Scriptis nec vola, nec vestigium extat: Nam quod ex loco Æliani colligunt Viri Eruditi, longe ineptissimum est, & falsius ipso falso. Videamus eum hac occasione: Ita habent vulgo verba Græca *Lib. 2. Cap. 33. de Animalib.* κατέγνωσαν ὅτι ἄρα ὁ ζῷος τῆδε (κροκόδειλος) ἤδη τινες, ὅτι τίποτε μὴ τοσαῦτα ὥς, ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάζουσιν ὄρνεις. εἴτα ὅταν γλυφῇ τὰ νεότλια. ἤδη δὲ ἐγὼ γε ἤκιστα, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν ἀποθάνῃ, σκορπίον ἐξ αὐτῆς ἵκτεσθαι. κέντρον δὲ ἄρα ἑρᾶον αὐτὸν ἔχειν λέγεται ἰσπεπληρωμένον. Quæ Viri Eruditi vertunt: *Hoc etiam aliqui in hoc animante observarunt, totidem ab eo pari ova, quot etiam diebus ovis soleat incubare: ut primum vero catuli fue-*
runt

vint exclusi, scorpius e crocodilo nasci audio, cujus caudæ aculeo venenato ille ictus intereat. Pessime & Græcis plane neglectis. Dicam paucis: Ab illis, ἤδη δὲ ἐγώ γε ἤκιστα &c, nova sententia incipit, & ὁ κροκόδειλος ὅπως ἀν ἀποθάνῃ verendum est, Crocodilus quomodocunque mortuus fuerit, id est, five naturaliter, five violente; five in aqua, five in terra: Sic statim ἐξ αὐτοῦ τίκεσθαι sese aperit, & sensum habet bonum. Ex Crocodilo mortuo nascitur Scorpheus: Antigonus Carystius Cap. 23. Mirabil. Φασὶ δὲ ὅτι τὸ κροκόδειλον σκορπίος γινώσκει, ὃς ἐκ τῆς ἵππων σφῆκας γινώσκει. Archelaus Ægyptius ab eo citatus,

Eis ὅμοιος κροκόδειλον ἀποφθίμενον διαλύει,
 Σκορπίοι, ἢ πάντα ζωογονεῖται φύσις.

Sequentia apta sunt, & satis perspicua per se: Fallor tamen, aut copula excidit, quam restituere debemus. Scorpheus, qui ex Crocodilo nascitur, alius est a Scorpio, qui parentes habet sui generis: Vide ipsum Ælianum Lib. 6. Cap. 20. de Animalib. Scribe igitur, κέντρον δὲ ἄρα ἐρεῖται ὃ αὐτὸν ἔχειν λέγουσιν ἰσπεπληρωμένον. Non aliter scilicet, quam verus & proprie dictus Scorpio: Ita accipiendus est ille locus. Qui εἶτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια cum jam explicitis conjungunt, misere hallucinantur, & longe absurdissima narrant: Nam primo, quid est, ὅταν γλύψῃ τὰ νεόττια, σκορπίος ἐξ αὐτοῦ τίκεται? An simulac pullos excluderit Crocodilus, ex eo nascitur Scorpheus; & novo partu mox animal vivum edit, non ovum vel ova? Hoc novum, hoc mirum, hoc incredibile prorsus & a nemine unquam traditum. Dein illud, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἀν ἀποθάνῃ, prout ab illis exponitur, quid erit, quæso? An
 Scor-

Scorpius ille, simulac Crocodilus pullos excluferit, nascitur, & matri exitium affert? Ita sentiunt; ita accipiunt verba: Sed quis unquam simile vel fando audivit? Quid igitur? An non nisi semel parit Crocodilus, & statim post partum primum a pullo suo interficitur semper? Nihil ineptius, nihil anilius. Omnes uno ore testantur, Crocodilis vitam esse longævam: Hoc falsum, & uno ore a nobis omnibus negandum, si vera sint illa. Apage, apage nugas, quibus diutius inhærere nolo: Jam enim omnes eas nugacissimas esse sentiunt, si quid sentire possunt. Quod nos dicimus de Æliani loco, verissimum est, nec in dubium vocandum. Sed quid est, quod apud Philen legimus, ex loco Æliani depromptum?

Ὡς δὲ σωρὸν ὁ κροκόδειλος μὲν κύει,
 Μετὰ δὲ γε ἢ ἐκλεψιν εὐθὺς ἢ τόνων,
 Εγκεντρὸν ἐξέρπει τις αὐτῶν σκορπίος,
 ὅφ' ἔτελευτᾷ πρὸς φθορὰν πεπληγμένῳ.

Fateor, ex istis sua derivarunt Homines Literati, sed imperite etiam & incondite: Nam quid post ἐκλεψιν εὐθὺς ἢ τόνων est illud ἐξέρπει αὐτῶν? An ex ipsis pullis nascitur Scorpius, & illi, qui vix nati sunt, absque conceptione pariunt statim? Vel postquam ovis exierunt pulli, statim ex iisdem ovis exit Scorpius, qui scilicet in aliquo angello ovi hætenus latuerat? Et sic, sive ex pullis, sive ex ovis exeat fætura nova, tot sunt Scorpii, quot sunt vel pulli vel ova? Certe αὐτῶν non potest aliter accipi, quam vel hoc vel illo modo. Jam autem utrumque adeo ineptum est, ut nihil magis, ipsumque numerum aperte respuit Autor. Dein, ὅφ' ἔτελευτᾷ

πρὸς

πρὸς Φθορὰν πεπληγμένῳ an præcise ad Crocodilum pertinet,
 & Scorpion nobis exhibet parricidam? Nihil minus, nihil
 minus: Nam homines, quotquot sunt, respicere, & necem,
 quam omnes & singuli a Scorpio Crocodilino sibi metu-
 ere debent, adumbrare possunt illa: Hoc certum & du-
 bii expers. Quid igitur? Longe aliud latet, quod nunc
 commode etiam aperiā tibi. Locus Æliani manifeste
 corruptus est in illis, ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάξουσιν ὄρνεις. εἴτα
 ὅταν γλύψῃ τὰ νεότῃα. Nam falsissimum est, Crocodilum
 tot ova parere, quot sunt dies, quibus ovis incubant aves.
 Sexaginta quippe ova vulgo parit Crocodilus; Et sic aves
 dies etiam sexaginta ovis incubarent vulgo: Quod omnes
 aliter habere sciunt: Hoc primum. Dein, εἴτα ὅταν γλύ-
 ψῃ τὰ νεότῃα aperte pendent, & nihil habent, quo sese re-
 ferre possunt. Quare certissimum est mendum; cujus cor-
 rectio vellem, esset æque certa. Sed hic laboramus. Di-
 cam tamen, quod suspicor: Scribendum forte, ὅτι τίποτε
 μὴ τοσαῦτα ὡς, ὅσαις ἂν καὶ ἡμέραις ἐπωάξει, ὄρνις εἴτα, ὅταν γλύ-
 ψῃ τὰ νεότῃα. Crocodilus, ut pulli ex ovis prodeant, fa-
 cit, quod aves facere solent: Putamen scilicet frangit, &
 sic exeundi copiam illis præbet. Eo respiciens Autor,
 post ἐπωάξει subjicit, ὄρνις εἴτα, ὅταν γλύψῃ τὰ νεότῃα, quod
 paulo floridius scriptum pro εἴτα ὡς ὄρνις γλύφον τὰ νεότῃα:
 avis dein, cum pullos excludat, id est, quemadmodum avis,
 ut solent aves, excludens pullos; cum ovi putamen de-
 trahit, avis est, & se pro ave gerit Crocodilus: Ni-
 hil fortius aut signatius. Talia habemus infinita in U-
 traque Lingua, & aliis etiam hodiernis usuque tri-
 tis: Quare mihi non displicet, hercule, suspicio. Quic-
 quid sit, vulgata scriptura vitium contraxit, & in
 Aaa istis

istis Codicibus, quibus usus est Phile, jam depravata fuit: Nam inde etiam factum, ut olim Sapiens ille Jamborum Scriptor, similiter ut Viri Eruditi hac tempestate, perperam conjunxerit εἴτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεώτεια cum verbis sequentibus, a quibus accurate separanda sunt; & sic sententiam sibi confinxerit a mente Æliani plane alienam. Non tamen ita imprudens fuit, ut Nostri eum fuisse putant: Illa enim Æliani, ὁ κροκόδειλος ὅπως ἂν ὑποθάῃ, negligens, hæc sola sibi sumsit adumbranda, εἴτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεώτεια, ἥδη ᾗ ἐγώ γε ἤκησα, σκορπίον ἐξ αὐτῶ ἵκτεος κέντρον δὲ ἄρα ἐραῖον αὐτὸν ἔχει λέγασιν ἰσὺ πεπληγμένον. Idque fecit hoc modo,

Μετὰ δέ γε ἡ ἐκλεψὶν δὴδὺς τὸ τῶν,
 Ἐγκελίρῳ ἐξέρπει ἵς αὐτῷ σκορπίῳ,
 Ὡς ἔτελλε πρὸς φθορὴν πεπληγμένῳ.

Singula respondent singulis: Æliani εἴτα ὅταν γλύψῃ τὰ νεώτεια, exprimunt illa Μετὰ δέ γε ἡ ἐκλεψὶν δὴδὺς τὸ τῶν: Sequentia ἤκησα σκορπίον ἐξ αὐτῶ ἵκτεος, hæcce Ἐγκελίρῳ ἐξέρπει ἵς αὐτῷ σκορπίῳ: Posterius denique κέντρον ᾗ ἄρα ἐραῖον &c, illud Ὡς ἔτελλε πρὸς φθορὴν πεπληγμένῳ: quod sic apposite ad omnes homines pertinet, qui sibi cavere debent a Scorpii Crocodilini aculeo. Sentisne? Id spero: Nihil enim apertius. Erunt, qui Versum postremum ita scribent, Ὡς ἔτελλε πρὸς φθορὴν πεπληγμένοις, ut dubium posthac supersit nullum: Sed id necesse non videtur mihi, ubi verba recte explicita sunt, & Autor credidit, ea neminem de Crocodilo accepturum esse, quia nemo est, qui simile quid de Crocodili nece scripsit unquam. Illud notandum est; quod in ἐξ αὐτῶ ille etiam hærens, pro eo

am.

ambigue dederit ἀνίμω : Nam sic rem in medio quasi relinquit, & nihil definit certo, ut facere potuisset statim, si αὐτῷ scripssisset, & sic Æliani illud expressisset. Atque hæc in transitu. Misere in illis cæcutierunt omnes, & plane ridiculi sunt, qui ex Philete apud Ælianum pro ἀνίμω scripserunt αὐτῶν, ut sic ova intelligerentur scilicet : Phy ineptiæ, quæ ipsas ineptias superant ! Et sic apparet luce meridiana clarius, locum Horapollinis de Crocodilo terrestri non modo accipi posse, sed etiam accipi debere, quia inter Scorpionum & Crocodilum fluviatilem omnis inimicitia plane cessat.

Cap. 36. αὐτῇ γὰρ ἄρρεν αἰδοῖον ἐχθρὸν, ὡς ὁσάκις] Eo pertinent etiam verba Aristotelis *Lib. 9. Cap. 6. de Hist. Animal.* ἐστὶ γὰρ (ἡ κίλις seu mustela sylvestris) ἣ ὀρνιθοφάγος, ὥσπερ αἱ ἀλκυονίδες τὸ δ' αἰδοῖον αὐτῇ ἐστὶ μὴν, ὥσπερ εἴρηται, ὅθεν δοκεῖ δ' εἶναι φάρμακον ἐξ αἰδοῖου. Quia scilicet & mas & foemina illud genitale habent, diserte addit τὸ δ' ἄρρεν : Emphasis est in voce.

Cap. 37. ἀνδρῶπον ἐξώλη] *Hominem spurcum* : Glossæ Labbæi ita opportune, ut alia præteream. Interpres male, ut vides nunc.

Cap. 38. πυρέθειν] De calore accipe ex nimia iracundia, & febris inde orta.

ἐξοσιζοῖν] Haud dubie hic & postea legendum est vel ἐξοσιζόντα & ἐξοσιζομένους, vel ἐξοσιζόντα & ἐξοσιζομένους : Prius debetur Pierio Valeriano, quem videre potes *Lib. 1. Hieroglyphic.* Posterius Davidi Hoeschelio. Utrumque scilicet dixerunt Græci, & Linguae Genius admittit, ut norunt, qui Græce docti sunt, & probare non necesse est mihi : Ipsum autem verbum ita aperte suggerit vox ὁσαύτως.

Aaa 2

ut

ut mirer fuisse quemquam, qui id non restituerit statim primo oculorum conspectu.

τὰς σκύμνας ἢ ἐξοσιζομένας] Sententia non est apta, nec verba cohaerent, ut debent: Si legeretur, τὰς σκύμνας δὲ ἐξοσιζομένας, δὲ ἢ πυρετὸν ἐπειδὴ τὰ ὅσα ἢ &c, nihil accommodatius aut convenientius foret. Non modo θυμὸς ἀμετρεῖ hoc Symbolo exprimitur, sed etiam ὁ ἐν θυμῷ ἀμετρεῖς πυρετὸς: Quare sic recte λεόντα μὲν δὲ ἢ θυμὸν praecedit, ut prius adumbretur; commodè autem sequitur σκύμνας δὲ ἐξοσιζομένας, δὲ τὸν πυρετὸν, ut exprimat posterius: Ad quod manifestius declarandum, opportune subicitur ἐπειδὴ τὰ ὅσα ἢ σκύμνων &c. Nam id non scivissent omnes, sed ignorassent plerique. Attende, attende, Lector: Fallor, aut hoc simileve requiritur, ne sententia sit imperfecta.

κοπτόμενα] Si findantur: ut cilices fissi ignem emittunt, ita & catulorum Leoninorum ossa. Interpres male collidantur.

Cap. 39. ἔτ' ἢ ἡδύτατον μέλ' ἀδ' γηγέσκων] Novum hoc: Nam moriens ab Aliis dicitur concentum modulatissimum edere. Pueri sciunt, nihilque vulgatius. An forte Philippus scripserat ad mentem Horapollinis, ἔτ' ἢ ἡδύτατον μέλ' ἀδ' θνήσκων? Quia morti proximus cantu excellit Cygnus, eo designarunt Senem Musicum, qui jam cilices cernit, ad Charontis properans cymbam. Hoc verum forte: Nam γέγοντα praecedens facile seducere potuit Amanuenses. Nihil tamen affirmo: Judicent Eruditi.

Cap. 40. ὡς μίγνυ' ἀνδρῶν ἢ φύσιν] Ut hæc intelligas, notanda sunt verba Aeliani Lib. 3. Cap. 9. de Animal. Κορῶναι ἀπ'ήλαις εἰς πισότα, ἢ ὅταν εἰς κοινωνίαν συνέλθω-

σι, πάντο σφόδρα ἀγαπῶσι σφᾶς, ἢ ἐκ ἀν' ἰδοις μιγνύμεθα ταῦτα τὰ ζῶα ἀνέδην, ἢ ὡς ἔτυχε. Cum pudore peragunt opus Venereum, & non in omnium oculis palam, sed in secreto privatim: Hoc est τῷ φύσιν; hoc reliqua sibi volunt. Interpres ambigue, & nisi fallor, ridicule: Nam ad modum operandi respicit, qui nequaquam humanus.

Cap. 41. πυρέξαντα] *Inflammatum, adustum.* Phasianinus dixit, quod voluit, more suo.

Cap. 42. δὲ τὸ μὴ ἔχειν ἢ μήτραν ἐπ' εὐθείας] Junge Gesnerum in *Historia Animalium*, & vide etiam Aristotelem *Lib. 10. Cap. 2. de Animalib.*

Cap. 43. ἐκένθ' ᾧ δὲ δὲ οὐχέας καταβαίνων &c.] *Ille enim ab insensu descendens, si quidem in leva descenderit &c.* Verba Græca sunt longe signatiora, quam Latina Interpretis: Plinius etiam *Lib. 8. Cap. 45.* minus Emphatice, *Si post coitum ad dextram partem abeant tauri, generatos mares esse: si in levam, feminas.* Ad ipsum descensum attendendum est, & in quam partem ille fiat: Hoc discas ex Græcis rite intellectis. Aldi καταβάλλον ineptum est nude & simpliciter positum: ἐαυτὸν καταβάλλειν, *se demittere*, dicunt Græci. Quare si articulus adesset, lectio illa etiam foret optima.

Cap. 46. φύλλον ὀπτιθῆσι δάφνης &c.] Id enim a Diis quoque videtur edocta, & primo rerum humanarum Autore: Quin & ipsa δάφνη Oraculum designat, & vocem divinam ἐν σερμμάτων δαφνίωνων λαχῶσαν: Eruditi sciunt. Sic Symbolum cum re Symbolo expressa convenit: δὲ χρῆμα ἰατρῶντα ἐαυτὸν habemus hic diserte. Cæterum quod Hoeschelius hic notat de Origano ex Libris Æliani, plane diversum est, & alio pertinet: Hic morbus, ibi vul-

nus commemoratur; hic lauri folium in nidum imponitur, ibi organum manducatum applicatur vulneri. Moneo, ne minus periti decipiantur ejusmodi Notulis. Ad rem magis *Ælianus Lib. 1. Cap. 35. de Animal.* & *Plinius Lib. 8. Cap. 27. Palumbes, graculi, merulae, perdices lauri folio annuum fastidium purgant: columbae, turtures & gallinacei herba, quae vocatur helxine.* Ubi Viri Eruditi facta transpositione scribunt, *Palumbes, graculi, merulae lauri folio annuum fastidium purgant: perdices, columbae &c.* Sed ea de re alibi.

Cap. 47. ἐν τέτων ᾧ &c.] *Aristoteles Lib. 5. Cap. 19. de Histor. Animal.* οἱ δὲ κώωνες ἐκ σκολήκων, οἱ γίνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ἔξω ἰλῦς. Minus perite *Plinius Lib. 11. Cap. 35. Rursus alia genera culicum acefcens natura gignit.* Id, quod natura & indole sua acefcit, vocat *acefcens natura*: Dalecampius perperam *materia* pro *natura* legit ibi.

Cap. 48. ἀλλ' ἀφ' ἐτέρης δεχομένη] Sed ab alio, qui facit, ut ira excandescat, bilem accipiat sibi que succrescere finat: Interpretes male. Potes etiam simpliciter vertere, *sed per alium accipientem*, eo sensu, quod dixi. Erunt, qui ἀφ' ἐτέρης omiffa persona ad rem transferent, & sic interpretabuntur *aliunde*: Quod appositissimum certe foret, si ita loquerentur Græci; Sed id hactenus non observatum mihi. Videndum. In his Philippi sunt nova quædam & apud Alios inprimis politiores non ita obvia: Hoc certum.

ἔχουσιν τὰ ὀπίσθια ὀρθά] ὀπίσθια hic sunt partes posteriores & novissimæ, quibus opponuntur anteriores & primæ: Notissimus est Versus Hesiodi, Πρόσθε λέων, ὀπίθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα: Ubi vox similiter accipitur. Et sic sententiam hic habemus novam de Columbarum felle,

felle, & loco, ubi reperitur. Sunt, qui fel Columbis negent; sunt, qui fel Columbis tribuant, sed in intestino: Ita Aristoteles, Plinius, Alii. Hic in partibus extremis & caudæ proximis, Columbarum fel reperiri scribit. Scis, quid de Cervis quibusdam notant Aristoteles & Plinius; eos in cauda fel habere, non alibi: Simile hoc de Columbis. Sic locus est aptus, qui si de ἐντέροις hic cogitemus, ineptias alit longe ineptissimas. De cætero ipsum ἐντέριον hic perquam Emphaticum est. Hominem, qui ab ipsa natura bilem non habet, sed eam postea accepit, Symbolum hoc designat: Nonne sentis statim, quam pulchre ipsum illud postea in τοῖς ἐπιδότοις insit? non ab ipsa nativitate, sed postea: Hoc observandum, ut Philippum recte intelligas.

Cap. 49. ἡ δὲ τὸ γῆς] Articulus est ex Codice Augustano: Aldus δὲ τὸ γῆς edidit; rotundius, ubi δὲ τὸ θαλάσσης similiter præcedit.

ὅτι τὸ ἀσφαλὲς μέλει] Ut ibi tutus sit a fascino, & de- gat absque metu: Vide Ælianum *Lib. 1. Cap. 35. de Animalib.* Et sic apparet, quam inepta sint, quæ Claudius Salmasius de his scribit in *Exercitat. ad Solinum pag. 178.* Plinius paulo durius inquit, lapidem ab aquilis inædificari nido, id est, in ædificando & construendo nido una cum aliis tignis adhiberi. Apage nugas nugacissimas, de quibus nos plura forte alias.

Cap. 50. ἢ καταδιωκόμενον &c] De amicitia, quæ inter equum & otidem intercedit, omnes uno ore: Vide Aristotelem in *Histor. Animal.* Athenæum *Lib. 9. Conviv.* Plutarchum in *Libro de Solert. Animal.* Ælianum *Lib. 2. Cap. 28. de Animal.* Oppianum *Lib. 2. Cyneget.* Alios. Et quid

quid igitur est, quod hic de eorum inimicitia legimus? An unus Horapollo ab omnibus Aliis dissentit? Cras credam, non hodie. Locus haud dubie est corruptus, & omne illud dissidium ab Amanuensibus, cum prius amica essent omnia. Si καταδικόμενον mutes in κατοικεῖμενον, & ἵπταται in ἐφίπταται, pro inimicitia iterum habebis amicitiam, & Horapollo dicet cum Philippo suo, quod omnes Alii dicunt. *Hominem debiliorem & in potentioris familiaritatem receptum volentes designare, otidem & equum pingunt. Ea enim ad equum advolat, simulac eum conspexerit.* οἰκεῖσθαι notissimum est de illis, quos tanquam amicos & familiares nobis adjungimus: Pro eo hic habes κατοικεῖσθαι; quod paulo intricatius scriptum, Amanuenses decepit, & hic omnia in odium convertit. Nam hinc ἵπταται; hinc bella inscriptio illa. Quanquam ἵπταται, ubi verbum amicum præcedit, fortasse non est malum, si recte intelligatur; vel, quod nunc etiam mihi incidit, peropportune scribi posset, αὐτῇ γὰρ ἵπταται, ἔπε ἀν' ἰδὴ ἵππον, ea enim volat, ubicunque viderit equum. Quid ais? Nonne hæc vero simillima sunt & plana? Imo arrident mihi suspiciones meæ.

ὠνίδα] Pessime Hoeschellius otidem Latine *afonem* dici notat: Nam in loco Plinii *Lib. 10. Cap. 23.* unde illud desumfit, pro *Otis* haud dubie legendum est *Otus*. Nomina istarum avium plus semel confusa sunt: Videbimus forte alias.

Cap. 53. νεκτερίδα πάλιν] Hoc debetur Codici Augusta, no, & in suis Membranis etiam invenit Pierius Valerianus, ut constat ex *Lib. 25. Cap. 12. Hieroglyphic.* Gesnerus *Lib. 3. de Avib.* νεκτερίδα scripserat ex ingenio: Nihil

hil apertius aut indubitatus. Sequens, ἔχουσιν ὀδόντας ἢ
μασέας, tutius abesset: Nam sententiam onerat; quæ ro-
tundissima est, si legamus, νυκτερίδα πάλιν ζωγραφῶσιν. αὕτη
γὰρ μόνη τῶν ἄλλων πτηνῶν, ὀδόντας ἢ μασέας ἔχει. Pueri vident.
Et sic perbene Aldus: Quare ex Libris deterioribus illud
invectum est in Librum Augustanum aliosque similes.

Cap. 54. τρυγὸνα ζωγραφῶσιν] Bochartus in *Hierozoic.*
Pari. 2. pag. 57. τρυγὸνα *pastinacam* vertit ex *Æliani Libro*
17. Cap. 18. de Animal. Non improbo. Quanquam Phi-
le in Jambis de turture etiam scribit, quod hic scribitur;
idque omni dubio procul petiit ex ejusdem *Æliani Libro*
1. Cap. 39. de Animal. quod nunc ad *pastinacam* mari-
nam refertur etiam vulgo. Sed cur ista bis scripsit *Æ-*
lianus in Libris suis? Sane Philen hic sequi possumus,
& de τρυγόνι pisce & τρυγόνι ave illa accipere separa-
tim: Nam avem etiam ostendunt ista Libri Primi, οἱ δὲ
ὑπαναχωρῶσιν ἡσυρήν ἢ βαάδην. ἐνθα δῆλας ἢ ὁ δῶλός τῃ δειλαίαις
πρόκει, δίκλινα ἐκποπετασμένη. An Auctor *pastinacam* hor-
rendam omnibusque invisam vocasset *δειλαίαν*? Haud puto:
Turturi convenit Epithetum, & Phileti mehercule favet.
Adde, quod *Ælianus*, ubi de *pastinaca* loquitur, si ipsum
ἐποκείμενον non inducat distinctionem, semper notam Cha-
racteristicam adjungit, qua avem a pisce distinguat: Vi-
de *Lib. 1. Cap. 56. Lib. 2. Cap. 36. Lib. 8. Cap. 26. & Lib.*
17. Cap. 18. Ea autem *Lib. 1. Cap. 39.* est nulla: Qua-
re de turture ibi egisse videtur certe. Attende, attende
Lector.

Cap. 57. ῥήσας ἐαυτὸν ἐπὶ τῇ γῆν] *Se ad terram allidit.* Ele-
gans est ῥήσας eo sensu: Labbæi Glossæ, ῥήσας, *allido.*
Hesychius, ῤῥῆξε, διέρρηξε, κατέβαλεν. Alia omitto. Qui
Bbb

ρίπιδ & ῥίματ^ο legunt pro ῥήσας & ῥήγματ^ο, non sunt audiendi, & splendide nugantur: Nam ῥίματ^ο ne quidem est Græcum, quantum ego scio. Cave igitur mutes.

καὶ ὅπω] Iisdem Criticis κοπῶ placebat pro ὅπω: quo jure, nunc vident omnes. Mallem, tacuissent boni.

ἄμα τῷ πτεροφυῆσαι] Ita Codex Augustanus: Aldus ἄμα τῇ πτεροφυῆσας: Quod ego neutiquam aspernor. Nam a πτεροφύεω perbene fieri potest πτεροφυῆσις.

καὶ παραγνώμην^ο ἐκεῖ, ἄμα &c.] Hæc sana non sunt: Nam si ita legamus, non modo ambiguum est, de patre an filio sit sermo, sed omnes & singuli, qui verborum ductum sequantur, ea de filio accipere debent. Vide modo; deprehendes statim loci ineptias. Scribe igitur, ut verba dicant, quod debent, — ἐν Αἰγύπτῳ, ὅς ἐστι παραγνώμην^ο ἐκεῖ, ἄμα τῇ ἡλίας ἀνατολῇ ἐκείσε τελευτᾷ. Nihil apertius. Observes autem ἐκεῖ & ἐκείσε, quorum unum sufficere poterat, & quæ utraque adhibuit Philippus, ut styli Characterem proderet, qui minus sæpe elegans est: Nisi forte, quod nunc opportune mihi incidit, alia adhuc lectio sub ista vulgata delitescat, & scribendum sit plane, — ἐν Αἰγύπτῳ καὶ παραγνώμην^ο ἐκεῖν^ο, ἄμα τῇ ἡλίας ἀνατολῇ ἐκείσε τελευτᾷ καὶ μὴ ἔ &c. Tu judices Lector: Alterutrum haud dubie requiritur.

Cap. 59. ἔχιν ζωρεάφισιν] Hic serpens fæmina dicitur ἔχιν; quo nomine accuratiores designabant marem, ἔχιδναν appellantes fæminam: Tyrones sciunt. Et hanc differentiam, vellem, hic observasset etiam Philippus: Nam sic articulus αὐτῇ fuisset longe emaculatio, quia ἔχιν per se masculinum est. An forte ἔχιν ex ἐχιν pro ἔχιδναν, decurtatum

tatum est? Si ita sentire velis, per me licet. Talia in Libris Nostris, ὅσα κόνις: Exempla in his ipsis Annotationibus jam habuimus plura.

σῶμα σῶμα ἐμβαλεῖσα] Inepta lectio & aperte falsa: Nam maritus os suum inserit in os fæmellæ, non contra fæmella os suum in os mariti. Res est notissima ex loco Plinii & aliis similibus. Legendum autumo, σῶμα σῶμα ἐπιβαλεῖσα, os ori injiciens, os ore complectens & corripiciens. Sic habemus, quod quærimus. ἐπιβαλεῖν sæpe dicitur de illis, quæ immissa cingunt, & amplectendo tenent: Id autem est hujus loci, & plane statuminat conjecturam nostram. Scimus, βαλεῖσα & λαβεῖσα centies permutasse fedes, & nihil frequentius esse isto Amanuensium errore: Quare suspicari etiam posses, pro ἐπιβαλεῖσα ipsum Philippum scripsisse primo ἐπιλαβεῖσα, quod rem aperte & Graphice exprimeret: Sed ut ut probabile est illud, alterum ἐπιβαλεῖσα non respuo. Istud addendum: Aldus pro participio habet indicandi modum, ἐμβαλεῖσα pro ἐμβαλεῖσα: Rectius haud dubie & syncerius. Nam sic verba sunt apta magis, ut vides statim, si attendas.

καὶ μὴ τὸ συνεζευχθῆναι] Hæc etiam falsa lectio est, & ab Amanuensibus, quibus fallere solenne est, absque ullo dubio profecta. Quid? An fæmella maris caput demordet, cum a coitu discesserint, & μετὰ τὸ συνεζευχθῆναι? Nihil falsius aut ineptius: Nam tunc caput jam exemptum est ore. Res ipsa loquitur. An legendum, μετὰ τὸ συνεζευχθῆναι, eodem momento, quo sejunguntur, & a coitu discedunt? Hoc satis aptum & bonum: Fallor tamen, aut Philippus scripsit, κατὰ τὸ συνεζευχθῆναι. Nam ita loquun-

Bbb 2

quuntur Græci eo sensu, nihilque obvium magis, quam utriusque vocolæ confusio : Eruditi sciunt. Tu tamen eligas, Lector. *Ælianus Lib. 1. Cap. 24. de Animal.* id factum scribit, ὅταν πρὸς τῷ τέλει τῷ ἀφροδισίων ὦσι: quod pulchre hoc nostrum explicat.

Cap. 60. ἐχιδναν] Vox suspecta & fidei non satis certæ: Nam sic τέκνα non habemus, sed matrem, nihilque adest, quo ætas denotetur, cujus tamen ratio habenda hic imprimis. Si liceret, scriberem lubens, ἐχιδνιον ζωγραφῆσιν. Catulus viperæ, ut notum, ἐχίδιον & ἐχιδνιον dicitur. Nihil facilius & pronius hoc errore: Qui ubi semel irrepsit, generis mutatio secuta est statim, & pro τῆτο, αὐτη, pro ἐκτερώσκον, ἐκτερώσκειν scriptum fuit. Hoc sentit quisque, & millies ita factum in Libris. Sed arbitrentur Eruditi. Præcedens certe Symbolum probabilem etiam efficit suspicionem meam: Nam ubi ἐχίς vel ἐχιδνα simpliciter præcessit, non nude ἐχιδναν, sed vestite ἐχιδναν πάλιν dedisset Autor, si vocem illam hic adhibuisset. Nota est ejus scribendi Methodus.

ἐν τῇ —] Locus mutilus, cujus sententia est perspicua: Viri Eruditi eo debuissent esse contenti.

Cap. 61. βασιλίσκον ζωγραφῆσιν] Hoc caute accipiendum: Apponunt homini accusato Basiliscum. Unus Basiliscus quod hic dicitur, denotare non poterat: Hoc certum. βασιλίσκον προσεπιγράφει fuisse aptius: προσπεριποιῆσαι ἢ βασιλικὴν σολὴν habuimus *Lib. 1. Cap. 40.*

Cap. 62. ὑπὸ πυρὸς καίονμενον] Hoc ego non intelligo: Nam si Salamandra non comburatur igne, male profecto hominem igne combustum designes Salamandra. Nihil apertius, nec Caussini ineptias moror. Vitium haud dubie

bie subest, & locus male habet. An scribendum, *Ἀνθρωπον ὑπ' ἔρωτος καίμηνον*? Hoc conveniret certe: Nam amantem nos etiam hodie solemus Salamandræ assimilare propter ipsum ignem amoris, in quo vivit. Scriptura implicita iterum vicio potuit originem dare: Nisi locus sit mutilus & vox una exciderit, ut legendum sit ea reducta, *Ἀνθρωπον ὑπὸ πυρὸς ἔρωτος καίμηνον*. Eruditi videant: Hoc auxilium a me expectent, non aliud. Sed revoco dictum, & tertium addam: Scribendum forte, quod nunc subito mihi in mentem venit, *Ἀνθρωπον ὑπὸ κρύους καίμηνον*. Non tantum ignis, sed etiam frigus dicitur *καίειν*: Eruditi sciunt, & Scribæ id ignorantes corruperunt locum. Sic enim Salamandra Symbolum erat aptum; quia huic rigor perpetuus & summus. Sentisne? Hoc postremum & facillimum & verissimum puto.

αὕτη γὰρ ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ ἀναίρει] Hæc præcedentibus juncta nemo intelligit, aut intelligere potest. Phasianinus nugatur strenue: Quis unquam scripsit, Salamandram flammis conficere omnes, quotquot attigerit? Quis *ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ* ita accipiendum putet, ut ab eo accipitur? Ego ad talia nauseo. Caussin aliter, sed inepte etiam & pueriliter. Dicam, quod suspicor: Symbolum hoc *ἐξηγήσει* caret, & eam amisit temporis injuria: Adfuit enim absque ullo dubio, cum Libri erant integri, & nondum acceperant plagas. Hoc primum. Dein aliud Symbolum adscriptum fuisse puto ordine suo, cui hæc ipsa *ἐξηγήσεις*, *αὕτη γὰρ ἑκατέρᾳ τῇ κεφαλῇ ἀναίρει*, conveniebat recteque subjuncta erat: De animali scilicet bicipite ex reptilium genere agebat Symbolum, quod intercidit & sui *ἐξηγήσει* nobis reliquit solam. Videsne? Sic Symbolo alieno ad-

Bbb 3

scripta

scripta est ἐξήγησις aliena, & boni Amanuenses, ne lacera & truncata ad posteritatem transmitterent, utraque ista copularunt arcte: Homines lepidi, mehercule, & festivi, quibus talia concedimus libenter, ut sic sibi delicias faciant ipsi, non nobis, aut elegantiorum cuiquam. Quare moneo, ut nunc separentur denuo, quæ hætenus co hæserunt male.

Cap. 64. & περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡς] Hoc aperte statuminat præcedens ἀπρόιτον, & Phasianinum cum suis ineptiis plorare jubet: Opportune Suidas, ἀπρόιτ. ὁ τὸ οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος.

Cap. 65. διὰ τὴν ἰδίαν ἐξωλείας βλαπτόμενον] Perbene Mercerus, *qui proprio & a se illato damno lædatur*. Nam ἐξωλείας absque dubio hic *damnum* est ἁπλοῶς; quod certe notandum. Phasianinus vocem non intelligens, pro ἐξωλείας confinxit sibi ἐξοείας: Quo nihil revera ineptius. Nam quid *relegatio* hic? Imo relegentur, & quidem ad ipsos Garamantas, tales inficetiae.

Cap. 66. φονεύει] Non invenuste Oppianus *Lib. 2. Vers. 608. Cyneget.* de hac ipsa re,

Κεῖνοι γὰρ φίλα τέκνα δυσειδέα δοῖα τέκοντες,
οὐκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἔην μερίσαντο ποθῆλόν·
ἀλλὰ τὸ μὲν φιλέει, τὸ δ' ἐχθαίρεισι πόθοισιν,
αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσιν ἑὼν ἐκλείνε τοκῶν.

Ubi legendum puto, ἑὼν τέθνηκε τοκῶν: Nam ἐκτείνε pro ἐκτανθῇ ibi non placet mihi. Inepte Rittershusius, *In ipsisque ulnis suarum interfecit matrum*. Id enim arena est sine calce. Tu vertas, *ipsis vero ulnis interit suorum parentum*, quibus scilicet strangulatur catulus nimium dilectus:
Pli-

Plinius *Lib. 8. Cap. 54.* id vocat *complectendo necare.*

Cap. 67. *πίθικον ἔρποντα*] Pierius Valerianus *Lib. 14. Cap. 42. Hieroglyphic.* pro *πίθικον* ex M. S. suo *αἰλερον* legit hoc loco: Quod certe facillimum est, & nemo aspernabitur, qui felem mejentem vidit aliquando: Nihil notius. De Simia id mihi non ita constat: Videndum.

Cap. 68. *αὐτὴ γὰρ ἀναπνεῖ δὲ τὸ ῥωθῶνων ἢ &c.*] Hæc ἐξηγῆσις facit, ut superius *ἀκρόνλα* longe ineptissimum sit: Quid enim? An quia per nares & aures respirat capra, auditu est acerrima? Hoc ego non capio, & nemo capiet, credo. Quod Ælianus scribit *Lib. 1. Cap. 53. de Animal.* *ἔχει ἡ πλεονέκτημα ἢ αἰξ, ἢ δὲ πνέουσα εἰσερχομένη, ὡς οἱ νομιστικοὶ λόγοι ἢ ποιμνικοί φασιν· ἀναπνεῖ γὰρ καὶ δὲ τὸ ὠτων, καὶ δὲ τὸ μυκτήρων, καὶ αἰσθητικώτατον τὸ διχηλῶν ἐστίν,* aptum est & quisque intelligit; hoc contra ineptum & sensu idoneo destitutum plane. Amanuenses absque dubio hic iterum dederunt, quod Philippus non dederat: Scribendum arbitror, *Τινὰ δὲ τὸ μᾶλλον ἀναπνεύοντα θέλοντες σημεῖναι, αἶγα &c.* Sic nihil manifestius & conveniens magis: Ælianus similiter plane in verbis adscriptis, *ἔχει ἡ πλεονέκτημα ἢ αἰξ, ἢ δὲ πνέουσα εἰσερχομένη:* Hoc vident omnes. Ex scriptura compendiaria iterum error. Lepus auditus acerrimi erat Symbolum; respirationis largioris Capra: Sic Doctrina Hieroglyphica sibi constat, & per picturas loquitur apte. Visne aliud? Quanquam *αἰσθητικώτατον* apud Ælianum non peccat, quia per se subsistit & longe diversissima non nectit perperam, fors rectius tamen pro eo legeretur ibi *αἰσθητικώτατον*: Nam sic vox exprimit Capræ πλεονέκτημα, & αἶμα illud largius. Videbimus alias accuratius. Cæterum ab eo, quod hic de Capris domesticis scri-

scribitur, longe diversissimum est, quod Oppianus de sylvestribus scribit *Lib. 2. V. 338. Cynegetic.* Nam ibi per sola cornua spirare dicuntur illæ: Adscribamus locum, ut eum data nunc occasione enodemus tibi. Ita habet.

Αἰγάροις δὲ ἵς ἐστὶ δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων
 Λεπταλέης πνοιῆς κερῶν μέσον· ἔνθεν ἔπειτα
 Αὐτὴν εἰς κερδίην ἢ πνέμονας εὐδὺς ἰκάνει.

Josephus Scaliger ad Varronem de *Re Rustica* per κερῶν μέσον intelligit cornuum interstitium, a quo ad ipsum palatum pertinuerit fistula illa respirationis exiguae: Et hunc Rittershusius Aliique Viri Eruditi sequuntur. Vix dicam, quam ridicule & inepte: Nam eo admissio, multum ego scire aveo, quo modo suffocari potuerit Capra sylvestris, cornibus cera obductis, ut mox aperte indicant ista,

Εἰ δέ τις αἰγάργα κηρὸν κέρεισιν ὤλειχέοι,
 Ζωὴς ἐξέκλεισεν ὁδὸς, πνοιῆς τε διαύλας.

Intercluditur spiritus cera cornibus circumfusa, & omnis respirationis meatus sic obstruitur statim: Hoc quo modo verum esse potest, si fistula a palato ad cornuum interstitium pertinuerit tantum, & non processerit ad ipsa cornua & cornuum cava? Id ego non video, nec quisquam videbit unquam: Nam cornuum meatus obstructi nihil ad palatum, nihil ad frontem mediam & cornuum interstitium. Hoc quisque sentit, hoc plus quam ridiculum efficit commentum illud. Aliud haud dubie requiritur. An κερῶν μέσον cornuum meditullium est, ipsorum cornuum pars intima, quæ cava spiritum adducere & educere poterat; & pars hujus
 me

medii erat fistula illa ad dentes procurrens ab ipsis cornibus? Ita certe sententia est bona & Oppianus non ineptit: Sed quid tibi videtur de verbis? An illa sunt satis apta, & tota fistula ad ipsos dentes usque *pars media cornuum* recte dicitur? Haud puto, & revera id inconditum est. Quid igitur? Locum leviter corruptum censeo, & plane scribendum suspicor,

Αιγάρροις δέ τις ἐστὶ δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων
 λεπταλέης πνοιῆς, κεράων μέρῳ.

Fistula illa est pars cornuum & cornuum quasi radix, quæ ab ipsis cornibus ad dentes pertinet, & inde ad cor & pulmones sese extendit porro: Sic nihil facilius, nihil perspicuum magis, omnesque intelligunt statim, cur cornibus cera obductis suffocentur Capræ. Sed hoc in transitu in gratiam Poëtæ, quem diligo.

Cap. 69. *ῥαῖναν* [ωγραφεῖν] Samuel Bochartus in *Hierozoic. Part. 2. pag. 397.* Gesnerum secutus in hoc loco Horapollinis & altero Æliani, addita voce legendum esse putat *ῥαῖναν ὄφιν*: Adi ipsum Virum Eruditum. Mihi, ut brevis sim, id omne videtur somnium Gesneri: Nam ubi extabant Codices illi tum Horapollinis, tum Æliani, qui ὄφιν exhibebant? Dein, ubi *ῥαῖνα* serpens commemoratur Græcis? *ῥαῖνα* illis duplex, animal quadrupes & piscis: de tertio genere nihil scriptum aut pictum recorder mihi. Adhæc, quis de serpente mare & fœmina meminit apud Græcos? Ne unus credo. Quid autem in his auctoritatis habet Baal Aruch? Isne Græcis pro Magistello obtrudendus erit? Ineptiæ, ineptiæ. Contra omnes Græci & Latini de quadrupede fœmina & mare memi-
 Ccc
 ne.

nerunt passim : Quare etiam si Libri essent, qui ὄφιν præferrent diserte, alique Autores de serpente sexum mutante loquerentur etiam diserte, hanc certe lectionem, quæ Librorum auctoritate nititur, ea de causa non abjicerem ego. Et sic Virum Eruditum miror scripturæ publicæ adeo adversum. Sed scio, quid accidit ei : Nova & hactenus inaudita oculos ejus effascinarunt ; & ut Magistrum Hebræum obstringeret sibi, Græcis insciis & ignaris testimonium denunciavit pro arbitrio suo. Ita fieri solet, ut Lepidiores sciunt.

αὕτη γὰρ ὅτε μὴ ἀρρῆν &c.] Hoc non injuria negat Aristoteles *Lib. 6. Cap. 32. de Histor. Animal.* loco egregio, sed misere depravato, quem hic in transitu corrigam. Ita constituendus est : *Ὡς ἔχει ἀρρῆν ἢ θηλείας, ψευδός ἐστιν. ἀλλ' ἔχει ὁ μὴ τὸ ὅτι ἀρρῆν, ὁμοίαν τῷ ἀρρῆν, ἢ τῷ κυνῶν. τὸ δὲ δοκῶν θηλείας εἶναι, ὑποκάτω μὴ ἐστὶ κέρως, παραπλήσιον δ' ἐστὶ τῷ ἀρρῆν ὅτι θηλεῖ. ὅτι ἔχει μὴ τοι οὐδένα πόρον. ὑποκάτω δ' ἐστὶν αὐτῷ ὅτι περιττώσεως πόρος. ἢ ἡ θηλεία ὕαινα ἔχει μὴ τι ὁμοίον τῷ ἀρρῆν λεγόμενῳ αἰδοίῳ. ἔχει δ' ὥσπερ ὁ ἀρρῆν αὐτὸ ὑποκάτω τῷ κέρω, πόρον δ' οὐδένα ἔχει. μὴ ἡ τῆς περιττώσεως ἐστὶ πόρος. ὑποκάτω δ' ἐστὶν, τὸ ἀληθινὸν αἰδοῖον.* Mas & fœmina contraria habent & plane opposita : Sic nihil facilius & evidentius.

Cap. 70. ὁμῶς τεθῆ] Rectum est τεθῆ, ex quo factum Aldi τιθῆ, cui ego nescio, cur τιθῆται & τεθῆται adscripserit Hoescheli in ora Editionis suæ : Sed ita Critici sæpe, ut ingenio morem gerant.

Cap. 72. εἰδὼν γὰρ τις τὸ δέρμα τῆς &c.] De Hyæna multi multa, quæ passim obvia sunt. Unum præterire non possum, ut Oppiano iterum adsum : Pars narium Hyænae, pedi-

dibus applicita, canes & eorum latratum cohibet: Ita ille *Lib. 3. Cynaget. V. 273.* ubi Hyænam describit:

Ἡ δὲ τε κυρτᾷται μεσάντην ῥάχιν, ἀμφὶ δὲ πάντη
 Λαχνηέσσα κυρεῖ, καὶ δ' ἐγραπταί δέμας αἰνὸν
 Κυανέης ἐκάτερθεν ὀπίτριμα ταινίησι.
 Στενὴ τ' ἐκλαδίος τε πέλις καὶ νῶτα καὶ ἔρην,
 Ρινὸς τ' ἀμφοτέρ' οἷσιν ὀπικλείουσιν ὀδῶσι
 Ριγεδανὸν. καὶ μὴν τε διαίμηξας πρὸ ποσσὶν
 Εἰ φορέοις, φορέοις σκυλάκων μέγα δῆμα κραταίων;
 Καὶ σε κύνες κείνοισιν ἐπεμβεβαῶτα πεδίλοις
 Ἀνθὺν ἔχ' ὑλάεσι, παρὰ γε μὴν ὑλακώωντες.

ῥινὸς ἀμφοτέρα, *nasī utraque*, id est, utramque partem, dextram & sinistram; οἷσιν ὀδῶσι, *dentibus suis*; ὀπικλείουσιν ριγεδανὸν, *includunt terribiliter*. Ita legenda & intelligenda sunt ista: Nunc pessime legitur vulgo, Ρινὸν τ' ἀμφοτέροισιν ὀπικλείουσιν ὀδῶσι Ριγεδανὸν. Nam ρινὸς pellis est, & non magis ad nasum, quam ad caudam pertinet. De voce ὀπίτριμα nos plura forte alibi: Non sunt ista hujus loci.

Cap. 73. Ἀνθρώπων διανθέντα ὑπὸ τοῦ ἰδίων &c.] Quid διανθέντα hic? An *deceptum*, ut Mercerus scribit ex ista Hesychiei Glossula, Διανθέν. διαισπᾶν, ἐξαπατᾶν, ποικίλειν? Haud puto: Nam primo, cum mica falis accipienda est Grammatici expositio, quæ omnes fraudes non designat in genere, sed eas εἰδικῶς, quæ humectando fiunt. Dein ipsa decipiendi notio non conveniens est huic loco: Nam de vi aperta haud dubie loquitur Symbolum, ut μέλιων θηρόμεν & alia probant. Mihi suspecta vox est, ut diu ante fuit Conrado Gesnero, qui in Libro de Quadrupedi-
 Ccc 2 bus

bus legit, Ἀνδρῶπον διαδεδέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν, id est, ut ipse vertit, *Eum, qui hostes suos evaserit.* Sed ita non loquuntur Græci, quantum ego scio; & si ita loquerentur, id cohærentia loci non probaret: Quare ea conditione non utar. Aliud later, quod uno verbo tibi aperiam: Scribendum est, Ἀνδρῶπον διαχθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐχθρῶν. Sic nihil facilius aut apertius: Mutatio autem, ut vides, est levissima.

μέλων θηδέων] Inepte Mercerus, *a venatoribus indagandus*: Tu vertas *capiendus*; cum venatores instant, & metus est, ne capiatur. Junge, quæ supra habuimus de Castore.

τὰς τεύχας καὶ τὸ ἄκρον τῆς ἐχθρῆς] Hæc arcte copulanda sunt: Nam pili etiam ad caudam & caudæ extremum pertinent. Moneo, ne minus periti errent.

Cap. 75. Ἀνδρῶπον ὑπὸ πυρὸς σωφρονισθέντα &c.] Ineptit Interpres: Vertas, *Hominem igne flammisque inhibitus, & quidem in media iracundia.* Qui ira excandescunt, subito flammis conspectis, cohibentur perculsi, & eo avocantur ab ipsa ira, dum metuunt sibi. Hoc voluit Philippus; Eo respicit Symbolum. Leo signum est excandescentiæ: Hic retinetur in ipsa excandescentiæ ἀκμῇ visis facibus. Nihil apertius aut appositum magis. Unum illud adjiciendum: ὅτι θυμῷ hic est *in iracundia*, & dandi casum habet pro casu gignendi: Quo modo Græci aliquando. Hoc tamen decepit Interpretem Nostrium, qui si ὅτι θυμῷ scriptum fuisset, fortasse ad verum collimasset. Inquires; scribamus igitur in posterum ita: Per me licet. Levissima enim est mutatio.

Cap. 77. ὑπὸ ἐξωλείας] ἐξωλεία hic *luxuria, intemperantia*.

εία, nequitia est: Labbæi Glossæ ad rem opportune, Εξωλεία. luxoria. ἄνθρωπον ἐξώλη simili sensu habuimus. Supra Cap. 37. hujus Libri. Interpres male hoc loco. Quid autem Phasianinus? Ille cum relegatione sua hic iterum adest nobis. Rideas, rideas Lector.

ταῦρον ζωγραφῶσιν πεδιδεδυμένον ἀρχισυνέα] Junge Plinium Lib. 23. Cap. 7. Histor. Natur.

ὅταν ὀργᾷ] Cum præ libidine ferociat. Notissimum est ὀργᾷ in Veneris Schola: Et hoc pulchre convenit cum ἐξωλείᾳ rite intellecta. Maxima autem tunc est tauri ferocia: Quare apposite in exemplum adfertur hic.

Cap. 78. καρποδέσμιον παρακολυθῆντα εὐρήσεις] Interpres: juncturam pedis consequi deprehendes. Non poterat ineptius: Nam primo, quid est juncturam pedis consequi? Nonne καρπὸς est junctura pedis? nonne eam consequuntur omnes animantes? De eo certe dubitabit nemo. Jam autem καρποδέσμιον habemus hic, non καρπὸν: Quod cur neglectum & male habitum? Adhæc, quid παρακολυθῆν cum casu quarto? An ita loquuntur Græci? Ut dixi, nihil hisce ineptius, nec quicquam in illis boni. Locum explicabo, in quo præter Mercerum misere etiam cæcutiit Caussin. καρποδέσμιον vinculum est & funis, quo taurus ligatur in dextro genu: καρπὸς hominibus tribuitur vulgo; hic tauri habemus καρπὸν ex translatione: γόνυ scilicet & καρπὸς Synonyma sunt hoc loco, & rem eandem designant. Hactenus nihil planius. Sed quid καρποδέσμιον παρακολυθῆντα? Scribendum opinor, τῷτον ᾧ εἰὰν δέσῃς τῷ δεξιῷ γόνυ, καρποδέσμιῳ παρακολυθῆντα εὐρήσεις. hunc enim si ligaveris in dextro genu, fune sequentem habebis. Pro ἐν τῷ δεξιῷ γόνυ scriptum Ellyptice τῷ δεξιῷ γόνυ. καρποδέσμιῳ causam sequelæ indi-

cat: Funis scilicet instrumentum est, quod facit, ut sequatur taurus. Per funem igitur, & interventu funis, quo dextrum genu constrictum est, taurum habebis tibi morigerum, & ducere poteris, quocunque velis. Casus tertius a verbo separandus est: Nam inepte taurus diceretur sequi funem, ubi homo adest, qui funem tenet taurumque ducit: Hoc omnes sentiunt statim. Et sic aptum est Symbolum, & apta etiam est Symboli ἐξήγησις. σωφροσύνη scilicet est εὐμετάλητος ἢ μὴ σαθροῦ, quæ vinculo indiget, & ab uno funiculo pendet: Nihil accommodatius aut apertius. Cæterum quod hic dicitur, omnes intelligimus: Sed quid tibi videtur de eo, quod Ælianus scribit *Lib. 4. Cap. 48. de Animalib.* τὸ θύμει τεθηγμένον ταυρον ἢ ὑβρίζοντα εἰς κέρας, ἢ σὺν ὀρμῇ ἢ ἀκατασχέτως φερόμενον, οὐχ ὁ ἐκκόλλει ἐπέχει, & φέρεται ἀνατέλλει, οὐκ ἄλλο τοῖστον ἀνθροπῶν. ἢ ἴσησιν αὐτὸν, καὶ πως λύει τῆς ὀρμῆς, τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνα διασφίγγας ταυρία, καὶ ἐντυχὼν αὐτῷ? Nonne ineptum id & plane ridiculum? Haud dubie. Nam quid fascia hominis genu alligata, ad ferociam animalis impetuosissimi cohibendam? Eamne videt statim? Eane in memoriam revocat ei, quid vinculum possit in genu suo? Nugæ, nugæ. Debuisset Autor illud commemorans, Magos in auxilium advocasse sibi.

Cap. 79. φθορόσιμον] *Perditorem domesticum.* Vocem invertit Philippus: δικοφθόρον Alii dicunt.

Cap. 80. ἔτρεπ —] *Locus mutilus:* Quæ Phasiacinus habet, iterum ex cerebello suo haud dubie promittit, non ex Libro Antiquo. Notissimum est factum illud Trochili, & certo certius commemoratum hic: Sed quid istud ad denotandum hominem vescentem? Id ego non capio.

cario. Nam alia millena suppetunt, quibus vescens apertius & convenientius adumbrari potest. Dein Crocodilus, qui os aperit, non vescitur, sed Trochilus, quem os aperiens exspectat. Non dubito, quin mendo etiam inquinatus sit locus: Scribe & scribe meo periculo, Ἀνδρῶπον τρυφῶντα βελόμβοι σημεῖναι &c. Sic nihil signatius. Crocodilus, qui cibo repletus os aperit, & corpore supino Trochilum exspectat, ut ex dentium purgatione voluptatem sibi percipiat, venuste Symbolum est hominis luxuriosi & delicate viventis: Hoc sentiunt omnes, & lectionem illam commendat certo. Notes autem hic Crocodilum solum aperto ore: Nam id desiderium exprimit, quo mox adventurum Trochilum sibi sperat. Et sic τρυφῶν & delicati indoles depingitur etiam belle.

Cap. 81. Ἀρπαγα ἄνθρωπον ἢ ἀνενέργητον &c.] *Hominem rapacem, cui rapiendi facultas est adempta.* Crocodilus rapax est: Hunc si tetigeris Ibidis ala, torpebit & ut cautes Marpeffia stabit. Ita accipiendum est Symbolum. Quare ejecta copula rectius legeretur, Ἀρπαγα ἄνθρωπον ἀνενέργητον βελόμβοι &c. Attende, videbis statim. Mercerus ineptit.

Cap. 87. ἐκείνη γὰρ ὁρῶσα τὴν ἐρχιδαν, φεύγει] ἐκείνην γὰρ ὁρῶσα ἢ ἐρχιδαν, φεύγει, quod Hoeschelius mallet, non mallet ego, quia longe ineptissimum est. Facile a cervis interficiuntur serpentes, ut Ælianus & Alii scribunt: Fac igitur, serpentem conspecto cervo statim fugam sibi capessere; idne ἀσκέπως & ἀνοήτως, an εὐβούλως & εὐνοήτως facit? Et respondebis, credo, posterius extra omnem dubitationis aleam positum esse: Nihil apertius, ut mirer Virum Eruditum ita potuisse labi. Tu nihil igitur mutes, & vulgatam tibi retineas: Quia cervi serpentes quærunt, eosque

que non difficulter victos manducant, cervorum fuga pro fuga inconsiderata & stulta habetur: Hoc omnes sentiunt. Inquies, qui fieri potest, ut cervus serpentes capiat, & quidem in ipso latibulorum aditu, ut Ælianus aliique Autores narrant, si viso serpente aufugiat statim? Sed prima illa fuga non prohibet hercule, quominus cervus mox animum resumens, serpentem aggrediatur & capiat: Nam in vita communi talia quotidie fiunt, ut nemo nescit. Quare de captura in locis apertis & planis dubium certe est nullum. Quod de serpentibus in ipsis lustrorum faucibus captis & manducatis scribitur, paulo difficilior est: Nam sic locus non relinquitur fugæ. Sed dicam, quod omnem scrupulum eximet, & Nostrum cum Aliis in concordiam rediget plane: Notissimum est illud Plinii de cervis, *Non vident terras, sed in odorem earum natant*: Simile quid observandum, ubi de lustrorum faucibus agitur. Attractos enim serpentes capiunt & manducant, non visu, sed odoratu perceptos; & quos non vident, sed odorantur, capiunt statim, cum certo certius aufugissent & timentes quasi retrocessissent, si eos vidissent primum: Sic verum est, quod Noster scribit, ὅρῳσα τὴν ἐχιδνὰν φεύγει, & omnia sunt in his amicissima. Animal simplex & quavis specie stupefactum, primum conspecto serpente fugit; dein statim ad prædam accurrit resumpto animo: Si serpentem vero non conspexerit, sed odoratus fuerit tantum, omiſſa fuga eum comprehendit & manducat protinus. Sic facit animal, quod naturæ suæ conveniens est: Videſne?

Cap. 88. τῆς ἰδίας τροφῆς] Inepta lectio: Nam quid dicit Symbolum ea admiſſa? Quid in signo, quod ad rem signa-

signatam appropinquet? Hoc ego non video, & nemo videbit unquam. Apage, apage igitur Amanuensium ineptias longe ineptissimas: Verissimum est τῆς ἰδίας ταφῆς, quod Mercerus in utraque Editione sua expressit & Latine etiam reddidit. Quia Elephanti dentes suos adeo solícite sepeliunt, ex eo apparet, quam solíciti sint de ipsa sepultura sua, & quid post mortem de cadavere fieri velint: Hoc Horapollus, hoc Philippus voluit. Junge *Ælium Lib. 5. Cap. 49. de Animalib.*

ἐκείνῳ γὰρ ὅταν ἴδῃ] Duplex hic scriptura in Libris, ut in *Variis Lectionibus* jam annotavimus: Hæschelius in Editione sua utramque ita copulavit, ἐκείνῳ γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς ἰδίας ὀδόντας πίπτοντας, καταδεξιτέῳ τέτων, ἢ τέτες γὰρ πεσόντας, λαβὼν κατορύττει: Pessime & nullo judicio. Nos Lectionem Augustanam expressimus, quæ bona quidem est, sed Aldinæ tamen cedit: Vident, qui oculos habent iisque uti possunt.

Cap. 90. ἢ ἰδίαν ὀσμὴν ἀφίεναι] Absque ullo dubio legendum est ὀσμὴν, quod sententia aperte desiderat sibi: Anhelitum autem inhibet Panthera, & sic ipsam inhibet ὀσμὴν: Ita intelligendum hoc. Paulo secretior est locutio, & pro ἢ ἰδίαν ὀσμὴν apertius hic scripsisset Philippus ἢ ἰδίαν πνοήν: Sed an ita forte exaratum olim in Libris? Alii sumant, quod velint; mihi scriptura vulgata placet rite intellecta. Cæterum quod hic dicitur, referendum est ad factum illud Pantheræ, quod nobis refert *Ælianus Lib. 5. Cap. 54. de Animalib.* Nam alias odoris suavitate ex animalibus prædam sibi comparat, ut notum est: Quare hæc rite distinguenda sunt, ne ab omnibus Aliis videatur dissentire Noster.

Ddd

καὶ

καταδιωκτικὴν ἔσαν τ' ἄλλων ζώων] *Quæ persequitur & ad se trahit alia animantia.* Non illepidum est καταδιωκτικὴν eo sensu, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc elegantissimum est Symbolum ad hominem denotandum, qui nullum ne minimum mali animi indicium prodit: Nam ipsa odoris suavitas, quæ animalibus exitium parat, inhibetur hic inhibita respiratione. Attende; nihil signatius. Et sic ὁσμήν certe convenientius est, quam πανοίη: Id vides jam.

Cap. 91. ὡς κατακλιθεὶς ὑπὸ τ' ἡδονῆς] Recte: Sic etiam Aristoteles, apud quem Salmasius ad *Solinum* pag. 155. male rescribit κατακλινόν], quia ita legitur apud Antigonum: Nam si quid mutandum sit, ego ex hoc Nostro & Aristotele potius Antigonum corrigam. Sed hæc alias. Quod de tibia hic legimus, sine dubio etiam displicuisset Salmasio, qui cervum captum putat solis sibilis, & Plinium ridet cum *pastorali* sua *fistula*: Et illud tunc examinabimus simul. Tu junge interim *Ælianum Lib. 12. Cap. 46. de Animalib.* ut Virum nasutum, ubi tempus erit, exhibiles digne.

Cap. 93. πῶς ἀνδρῶπων ὑπὸ &c.] Mutila Inscriptio: Nam ex contextu addendum fuerat, καὶ ἑαυτὸν διεσπείδοντα. ἀδίσαντον σπληνέμελιν εἰς τὸ ἑαυτῆς σῶμα] Illud σπληνέμελιν εἰς τὸ ἑαυτῆς σῶμα de Upupa & aliis aviculis inepte dicitur: Nam ipsum os illis pro manu est, eoque gestant & deponunt omnia. Pueri sciunt. Dein σπληνέμελιν de eo, quod ori immittitur, vix etiam adhiberi potest. Non dubito, quin leve mendum itrepserit in hunc locum, & ipse Philippus exaraverit manu sua, ἀδίσαντον σπληνέμελιν εἰς τὸ ἑαυτῆς πῶμα. In *portionem suam*. Sic nihil facilius aut accommodatius.

πῶμα

ᾠειοδδεται] Medici ᾠειοδδεται sunt notissimi in hac literarum luce: Hic ᾠειοδδεται pro θεεργεύεται usurpatur absolute. Vide Salmasium ad *Solinum* pag. 740. Paulo ante etiam ᾠειοδεύοντα pro θεεργεύοντα malim ego ex aliis Libris, ut sic conveniant illa: Interpres ad vocis significationem naturalem nimis anxie adhæsit.

Cap. 97. αὐτὸ ἐν κινήσει καὶ θυμῷ] Recte Interpres, *in continuo motu & animi intentione*. Locutionem nota.

κορώνης νεοαστὲς ζωρεαφῶσιν] Hoc leviter corruptum est: Scribe, κορώνην νεοαστοῖς ζωρεαφῶσιν, *cornicem cum pullis pinguunt*. Præpositio abest: Id Amanuenses vel misellos Grammaticos decepit. Ipsa cornix abesse nequit: Nam de ea hic præcipue agitur. Nihil clarius.

ἰπταμένη] Volans, non sedens & quiescens. Eodem pertinent illa Aristotelis *Lib. 6. Cap. 6. de Histor. Animal.* καὶ ἐκλέψαντες (οἱ πλείστοι τῶν ὀρνίθων) ἐδεμίαν θημύλειαν ποῖνται (τῶν νεοτήτων) τὸ λοιπὸν, πλὴν κορώνης. αὕτη γὰρ ἐπὶ ἵνα χρόνον ἐπιμελεῖται. καὶ γὰρ ἥδη πετομένη σιτίσθαι παρεπετομένη: Nam illud ἥδη certe pullos, non matrem requirit sibi. Nihil frequentius in Libris, quam illa casuum transpositio.

Cap. 98. μή ἄρα χειμάζει] *Nunquid procellas minentur*. Nubes explorat e proximo, ut sciat, num tempestates meditentur. Moneo in gratiam Tyronum, quibus verba Græca possent negotium facessere. Interpres minus bene. Pro μή ἄρα vulgo dicitur ἄρα μή eo significatu.

Cap. 99. ἱερακα ἐγκύμονα ζωρεαφῶσιν] Glossæ Labbæi, ἐγκυήσασαν. *connixam*. Idem ἐγκύμονα hic: Alias ipsum ἐγκυήσασαν reponendum. Nam accipiter prægnans adumbrari non potest.

Ἰππλέγε] *Incubat. λέγεσθ*, ut omnes sciunt, *cubare* etiam notat. Interpres balbuat.

Ἰβ. τὸ κατ' ἐκείνον τ' χρόνον τὰς ὄνυχας ἀπολλύειν] Quid hoc? An ungues amittunt accipitres, ut pennas, & eas, ut pennas, etiam recuperant? Absit, absit: Nam nihil falsius & ab ipsa natura alienius. Aldus ediderat ex Membranis suis, Ἰβ. τὸ κατ' ἐκείνον τ' χρόνον τὰς ὄνυχας ἀπολλύειν: Quod mire allubescit mihi, & dubio procul exhibet ipsam Philippi manum. *Quia per id tempus ungues solvunt*, id est, ex aduncis fiunt rectæ: *Quia ungues remittunt*, & in rectum sese porrigunt, eoque ad rapiendum fiunt ineptæ. Hoc est ἀπολλύειν hic: *solvere, laxare, remittere*. Aristoteles de Aquilis idem notat *Lib. 6. Cap. 6. de Histor. Animal.* & διασρέφεσθ dixit, quod Noster dicit ἀπολλύειν. Verba sunt: ἐκβάλλει δ' αὐξανομένην τὸν ἕτερον τ' νεοτῶν, ἀχθόμενον τῇ ἐδωδῇ. ἅμα ἢ λέγε] ἐν τῷ χρόνῳ τῷ αὐτῷ γίνεσθ, ὅπως μὴ ἀρπάζῃ τὰς τ' θηρίων σκύμνας. οἷτε ἐν ὄνυχας αὐτῶν διασρέφονται ὀλίγας ἡμέρας, ἢ τὰ πλεονά λυκαίνε]. ὥστε ἢ τοῖς τέκνοις τότε γίνονται χαλεποί. διασρέφεσθ est *detorqueri, reflecti*, & τὸ ἀπολλύειν exprimit plane. Plinius locum Philosophi attulit *Lib. 10. Cap. 3. Histor. Natural.* & illud διασρέφονται Latine reddidit *invertuntur*: *Alterum expellunt tædio nutriendi. Quippe eo tempore ipsis cibum negavit natura, prospiciens ne omnium ferarum fœtus raperentur. Ungues quoque earum invertuntur diebus iis, albescent inedia pennæ, ut merito partus suos oderint. Invertuntur, & illud aduncum amittunt, in quo unguium est robur. Hæc aperta sunt. Sed quid in Aristotelis loco est, ἅμα ἢ λέγεται ἐν τῷ χρόνῳ τῷ αὐτῷ γίνεσθ? Pessimum haud dubie Amanuensium κἀθάρμα. Nam primo, si per totum illud tempus αὐτῶν esset αἰεδο-*
ne

ne unum quidem pullum nutrire posset, & ipse miser inedia periret: Hoc sana ratio docet & omnes sentiunt statim. Dein, ipse Philosophus de Aquilis pullos nutrientibus diserte scribit *Lib. 9. Cap. 32.* *δοσιθεται ἡ ἄσπετος ἑσσαν τροφήν τοῖς νεοττοῖς, διὰ τὸ μὴ ὀπορον εἶναι καθ' ἐκαστην ἡμέραν αὐτὴν περιζέει, ἐνίοτε δὲ ἔχουσιν ἑξωθεν κομίζειν.* Quare ita ineptire non potuit certe. Quid plura? Legendum est absque dubio, *ἀμα ἡ λέγεται ἐν τῷ χρόνῳ τῷ αἰπάλῳ γίνεσθαι.* Per id tempus mollescit Aquila, & ita mollescit, ut rapiendis ferarum catulis sit impar, & aviculis aliisque minutoribus sese sustentare debeat. *αἰπάλῳ γίνεσθαι* idem, quod *αἰπαλύνεσθαι*: Similiter *χαλεποὶ γίνονται* sequitur mox, & alia similia occurrunt alibi. Ab ista autem mollitie est ipsa unguium inversio, qui una cum toto corpore mollescunt. Quid ais? Hæc accommodatissima sunt. Scripturæ vitium est perquam antiquum, & quo locus Philosophi laboravit jam ante Plinii tempora: Nam ille, ut vides, in eo misere hæsit. Et sic exemplum hic habemus insigne Pliniani erroris ex antiquissimorum Codicum depravatione. Vide, quæ diximus ad *Cap. 11. Lib. 1.*

Cap. 100. διὸ καὶ κάμηλον λέγεται] Aldus & Mercerus *κάμηλον*; quod Scholion redolet, ut recte Hoeschelio observatum. Ipsa Etymologia hic tradita Græciam ciet: Quare Philippus eam absque dubio addidit de suo.

Cap. 101. καὶ ὄρασιν ὀξύνη] *Visu acrem.* Interpretis *visu celerem* non dicit, quod debet.

κυνὸς ὀμματα ἔχων] Hoc supponit, canes in oculis sanguine abundare: Nam cæteroquin connexio est nulla, & plane ineptit *διὸ*. Attende modo, videbis statim. Ipsum illud foras arcessendum satis tamen molestum est hoc loco, &

multis displicere posset: Id ego diffiteri nolo. An forte aliud lateret, quod nunc subito sese offert mihi? Dicam: In Libris Homericis, quos Horapollon trivit, scriptum esse potuit αἰμοβαρές pro οἰνοβαρές; & illud arcte junctum cum κυνὸς ὄμματι ἔχων, non illepide adduxit forsitan Scriptor Ægyptius, ut eo Symbolum sanguinis appetens illustraret: Sane hoc mihi perquam probabile est, quia sic connexio est certa, & qualis esse debet. διὸ καὶ ὁ Ποιητής: Attende, attende, quæso, ad illud ipsum.

Cap. 102. περιλαμβανὲς τὰς ὀπίσθιους πρῶτον] Quid? An ranis pedes posteriores nascuntur ante priores? Haud puto, ubi ad ea attendo, quæ Ælianus habet *Lib. 2. Cap. 56. de Animal.* & ipsam Naturæ legem confidero, qua partes capiti proximæ formantur ante alias remotiores. Dein, Symbolum etiam posteriores non amat tempore primas: Nam si priores non ederentur, nisi editis jam posterioribus, aut ego egregie fallor, aut ipsos priores desiderasset Symbolum & ratio Symbolica: Nihil apertius, aut perspicuum magis. Quid multa? Ineptissima lectio est, quam ex Codice Augustano hic repræsentavit Hœschelius. Aliter Aldus, qui περιλαμβανὲς τὰς ὀπίσθιους πόδας edidit ex Membranis suis: Longe melius certe & accommodatius. Nam sic nihil adeft, quod sententiam efficit pravam: Sed quid de verbis dicemus? An illa integra sunt, & numeros habent suos? Ita profecto sentiet nemo, ubi de pedibus anterioribus nihil, ne minimum præcessit. Quid igitur? Legendum autumo plane, vel περιλαμβανὲς τὰς ὀπίσθιους πόδας πρῶτον vel περιλαμβανὲς τὰς ὀπίσθιους πρῶτον. ad priores pedes posteriores assumit. Præpositio cum verbo ita cohæret, ut separata vim habeat omnem: τὰς ὀπίσθιους πόδας πρῶτον πρῶτον

τοῖς λαμβάνει. Nihil notius, & sic ipse Philippus plus semel. Nunc ordine pedes enascuntur, & Symbolum aptum est una cum ipsis verbis. Illud addendum: Duplicem lectionem tibi proposui, quia haud dubie Libri olim variarunt, & in his τὰς ὀπισθίας πόδας περτέροις plenius, in illis τὰς ὀπισθίας περτέροις parcius scriptum fuit.

Cap. 104. αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ &c.] Verba male distincta sunt: Scribe, αὕτη γὰρ ὅταν ἴδῃ τὰς πολλὰς ἢ ἰχθύων, μὴ δυναμῆες κολυμβᾶν συλλαμβάνει πρὸς αὐτὴν ἢ σώζει, *ubi piscium cæcum viderit, eos, qui natare non possunt, ad se sumit & servat.* Sic aptum est, quod dicitur, & ea, quæ de Torpedine pisciculos in cibum captante narrantur vulgo, non refellunt Philippum cum Horapolline suo: Quod facit Torpedo, solis invalidis facit & qui natare non possunt; alios torpore immobiles efficit, & ita capit, ut escam præbeant sibi. Sentisne? Solos invalidos, si forte conspexerit, servat. Et hoc cum re signata convenit pulchre. Bonus ille Caussin de Nautilo hic cogitabat.

πρὸς αὐτὴν] Melius esset πρὸς αὐτῇ: quo pertinet Aldi lectio, quam leviter interpolavit Mercerus.

Cap. 105. κακῶς ἀνηλωκότα] Si consideres Aristotelis & Plinii loca notissima de Polypi cura domestica, quid ais? tibine placet illud κακῶς? Haud puto. Dein, quid mali in eo, quod consumtis utilibus inutilia abjiciat? Nonne id faciunt omnes & facere debent, qui sibi officere nolunt ipsi? De eo, hercule, dubitabit nemo. Et quid igitur moramur? Pro κακῶς ἀνηλωκότα ipse Philippus scripsit καλῶς ἀνηλωκότα. Sic cum Aristotele & Plinio concinit Noster: Qui decenter, non perdit, omnia consumit, Polypo comparatur recte.

παρ-

πολλὰ ἢ αἰσώτως ἐδείων] Celeberrima est Polyphi voracitas: Et hæc, credo, Amanuenses decepit, qui ingenii penuria distinguere non poterant accurate distinguenda.

Cap. 106. ἔτι ὅτι τὰς πολύποδας κρατεῖ] Hic ab Aliis omnibus dissentit Noster: Vide Aristotelem *Lib. 8. Cap. 2. de Histor. Animal.* Oppianum *Lib. 2. Halieutic.* Ælium *Lib. 1. Cap. 32. Et Lib. 10. Cap. 38. de Animal.* Plinium *Lib. 9. Cap. 62. Histor. Natural.* &c. Quod non ferendum certe. Fallor, aut Amanuenses hic iterum dederunt nobis, quod ipse Philippus non dederat: Scribe, ἔτι ὅτι τὰς καρχήδας κρατεῖ, ἢ τὰ πρωτέα φέρει. Ita millies nomina confusa sunt ab ineptientibus Scribis, & alterum pro altero pictum. Quid? quod ipsum ἔτι scripturam hanc desideret sibi: Nam id ad proximum πολύποδα sese refert, & sic nomen male repetitum foras expellit procul. Attende, attende: Certa est conjectura.

Cap. 107. πῶς ἄνδρα συζυγθέντα γυναῖκι;] Mutila iterum Inscriptio, ut quisque videt, & a Recentioribus male concepta.

ὃν ἢ ἐτέχθη] *In qua peperit*: Uxor juvencula, quæ in prima ætate sua peperit, cum adhuc videretur immatura: Hæc una cum Viro juvenculo pinna gravis expressa fuit. Interpret pessime: Sic signum non convenit rei signatæ, & Horapollo balbutit cum tota Ægyptiorum gente. πίννας ἐγκύους hic habemus diserte: Et ἄνδρα συζυγθέντα γυναῖκι: Quis autem mulierem ab ipsa nativitatis hora viro junctam audivit aut cogitando sibi confinxit unquam? Nugæ, nugæ. Desponsatam novimus & μηνῶν δεῖσαν, non alteram. ἡλικίας, ut vides, nunc pretii est quantivis, & qui pro eo scripserunt ἡλικίας, quod Margo Hoc-

Höschelianus habet, ridiculi sunt & cachinnos merentur solutos. ἐτέχθη idem, quod ἔτεκε : modus patiendi pro modo agendi, qui vix distant in partus negotio : Nam quæ parit, eo ipso revera patitur. Ita Græci sæpe, ut sciunt, qui Linguam callent. Nunc satis aptum est Symbolum; quod longe tamen aptius esset, si minima mutatione legeretur, Ἀνδρὶ συζυγθεῖσαν γυναῖκα δὴ πρῶτης ἡλικίας, ἐν ᾗ ἐτέχθη, βεβλήμενοι σημεῖναι, πίνναν ἐγκυον ζωογονοῦσιν. αὗται γὰρ &c. Nam sic ipsum Symbolum venuste uni uxori enixæ opponit unam pinnam gravidam, & Symboli ἐξηγήσεις opportune de pinnis loquitur in genere, quæ juvenes admodum coire solent. Attende, probabis, quod dico : Mihi certe, ne quid dissimulem, lectio ista unice placet. Junge Caput 94. hujus Libri, ubi eadem numerorum est mutatio, ut alia nunc præteream.

Cap. 108. ἢ καλεῖ] πιννοφύλαξ] Hoc Græcum, & a Philippo, ut videtur, additum.

ἀκολουθῶς τῷ ὀνόματι] Hoc vertendum hic, *nomine convenienti* : Comma post πιννοφύλαξ tutius abesset : Nam καλεῖ] ἀκολουθῶς πιννοφύλαξ τῷ ὀνόματι cohæret una. Si vera separatio in illis esset, pro ἀκολουθῶς τῷ ὀνόματι Alii scripssissent ἀκολουθῶς τῷ πράγματι, & Philippus, quanquam scriptor minus politus, id etiam sumssisset sibi.

Cap. 109. λάμειαν ἔχοντα] Codex Augustanus λάμειαν : Utrumque ineptum est; nec Höschelium audio. Nam quis λάμειαν pro ingluvie adhibuit unquam, si Etymon Spectri etiam sit certum, quod tamen dixerit nemo? Apage nugas : Sic omnia ex omnibus fieri possunt. Perbene Mercerus λάμειαν legit, quod λαιμαργίαν denotare potest vi sua, & Græcia statim agnoverit pro fætu genuino. λαιμός, λαιμῶν, &c

E c c

&c

ἔκ λαίμαζεν notissima sunt : Ex eadem familia est λαίμια ἔκ λαίμια. Nihil planius. De Lamia Spectro nos alias loco suo.

Cap. 110. πῶς ἀνθρώπων ἢ ἐαυτοῦ τροφήν ἐμέντα ;] Dimidiata etiam Inscriptio, ut ipse Contextus probat statim.

ἢ πάλιν ἀπολήσως ἐσθίοντα] *Sic ut cibum ingestum denuo reddere cogatur.* Ita longe signatius & convenientius est Symbolum : Nam felis aquaticus etiam absorbet fætum, ut mox eum evomat iterum. Apposite Aristoteles, οἱ μὲν γαλεοὶ ἢ ἐξαφιάσι, ἢ δέχονται εἰς ἑαυτοὺς τὰς νεοτῆς. Sic etiam gulo-nes illi.

νηχόμενον ἢ καλαπίνην ἢ γόνον] Natans fætum absorbet, ubi metus est, ne ab aliis piscibus devoretur. Vide Ælianum *Lib. 9. Cap. 65. de Animal.*

Cap. 112. τρυγόνος] Pastinacam intellige cum Caussino & Pierio Valeriano *Lib. 30. Cap. 16. Hieroglyphic.* Mercurius & Hoescheli- hic misere ineptiunt.

ρίπτει ἢ ἐν τῇ ἑρᾷ ἀκανθάν] *Emittit spinam, quam in cauda habet.* ῥίπτειν βέλη notissimum est : Similiter ῥίπτειν ἀκανθάν accipiendum hic.

Cap. 113. πῶς ἀνθρώπων ἀφειδῶς &c.] Mutila iterum Inscriptio : Nam addere debuissent boni, ἢ ὑπερον καλανηλακότα τὰ ἴδια. Sed ita sapiebant illi. Cum sequenti Inscriptio- ne, πῶς ἀνθρώπων θῆλὴ καλῶ ὀρμήσαντα, similiter sese res habet.

Cap. 114. ὥς ἐκ τέττε μηκέτι — ἢ ἔτω διαφύγει] Ubi ad hæc attendo, non video, qui Symbolo hoc depingere potuerint hominem θῆλὴ καλῶ ὀρμήσαντα ἢ ἀντὶ τέττε καλῶ ὀρμήσαντα : Nam Sepia incolumis evadit, & atramento suo piscantium oculos eludit. An ad aquæ colorem respicitur hoc Signo, quæ ex pura fit impura, & sic λοιπὸν ἢ καλῶ venit ad τὸ κακόν ? Hoc aliquid est, fateor, sed adeo jejunum

& rancidum, ut merito suo omnibus displicere debeat. Fallor, aut Amanuenses hic iterum loquuntur: Scribe facta transpositione levicula, Ἀνδρώπον θη' κακῷ ὀρμήσαντα, ἢ ἀντὶ τῆς καλῷ περιπέσοντα, βελόμηναι &c. Sic Symbolum pulchre cum ipsa re conspirat: Piscantes non metuit Sepia, sui ipsius bene conscia: ἐπὶ κακῷ igitur ὀρμῇ alacris, & mox ubi periculum urget, atramentum suum emittit, & sic ἀντὶ κακῷ τῷ καλῷ περιπίπτει, salva & incolumis evadens, inimicosque eludens læta. Sentisne? Id spero equidem ac confido. Ἀνδρωπὸς θη' κακῷ ὀρμήσας ἐστὶ, qui ῥιψοκίνδυνος dicitur vulgo.

Cap. 115. περιθίων πυρρίτην] Ita ex Libro Augustano edidit Hoeschelius, quem secutus sum, sed sequi non debueram: Nam cum Aldo & Mercero haud dubie legendum est πυρρίτην, quo nomine dictus est passer a turribus, in quibus degit & nidificat. περιθίης nescio, an unquam dictus sit a quoquam: Si tamen id fecerit aliquis jure suo, a πῦρ & igneo calore nomen absque dubio repetierit. Vulgus πυρρίτης, cum quo fecit Philippus & facere debuit, ut recte intelligeretur: Hoc certum. Pierius Valerianus in Codice suo etiam περιθίτην invenerat: Vide *Lib. 20. Cap. 28. Hieroglyphic.*

ὀρμῆς] Perbene Hoeschelius ὀρμῆς, quod diu ante placuit etiam Gesnero in Libro de *Avibus*. Alterum nimis longe petitus est.

ἐπὶ τῷ μίγνυ] &c.] Numerus laborat: Nam passeressæmellas tricies unius horæ spatio osculantes videas sæpe: An forte ipsum illum numerum expresseerat Philippus, & legendum est τετρακοντάρια μίγνυ τῇ &c? Hoc verum esse potest: Nam ut dixi, numerus vulgatus nimis certe exiguus est pro passere bene viro.

Ecc 2

Cap.

Cap. 116. λέγειν ζωνοειδῶς] Ad Lyræ harmoniam & numeros Mysticos hic attendendum : Multa de illis Veteres Philosophi, ut notum.

Cap. 117. ἡ καταδυμῖος περιεργμῶν αὐτῶ] Articulus αὐτῶ respicere debet superius ἀνδρωπον cum comitatu suo : Quod durius certe & coactius. An forte αὐτῶ pro ἀνδρωπῶ exclusit αὐτῶ, & hic quoque Philippi mutavit manum? Id mihi non improbabile.

Cap. 118. στρουθοκαμήλα πτερόν] *Struthiocameli alam.* Mereri pennam non convenit.



I N D E X

I N

HORAPOLLINEM.

A.

A Cerra conflagrans	38	Anima	10
Accipiter	8, 10, 88, 140	— hominis masculi	82
Accipitres duo	12	— diutissime hic commorans	46
Adiantum herba	136	Animus seu animi præstantia	32
Adulatione deceptus	134	Annus quomodo designetur	4
Aedificandi cupidus	154	— Solis.	8
Aegyptus	38	— Ægyptiacus	134
Aclurus	16	Antiqua origo	44
Aequinoctia duo	30	Apertum ac patens	42
Ætites lapis	106	Apes	74
Ævum	2	Aqua & ignis	56
Ambres, Liber Ægyptiorum,	52	Aquila	110. 138
Amens	66	Aquilæ pullus	82
Amor	92	Armatus homo & jaculans	86
Anguilla	144	Asper	6
Anemones flos	86	Aspectus	21
Anguis, in cujus medio domus,	74	Aspidochelone	4
— caudam ore tenens in orbis		Atramentum	51
figuram	72	Auditus	61
— vigilans	74	— acutior	119
— dimidiatus	76	Aversio	92
— tener	76	Auris picta	92
		Ecc 3	Bai

Authorized for personal use limited to: 742.26.0.6.

Downloaded from 3/11/2024 13:11:46 UTC by University of Toronto Libraries

Restrictions apply.

I N D E X.

B.

B Ai & Bajeth, voces Ægyptiæ
 Basiliscus 2, 115
 Belli acies 85

C.

Cæcus homo 117
 Cædis admittæ pœnas dans 151
 Cælum & terra aquæ copiam sca-
 turiens 37
 Cælum fundens rorem 51
 Calamitates intrepide ferens 123
 Camelus 141
 Cancer cum ostreo 147
 Canis 55, 57
 Canis averfus 91
 Capita duo 41
 Capite carens ambulans 73
 Capra 119
 Carabus 147
 Castor 117
 Cavens sibi ab inimicorum insidiis 137

Cervus 91, 133
 Cervus cum tibia 137
 Cibum vomens & avidè iterum vo-
 rans 149
 Cicada 111
 Ciconia 113
 Cognitionis Symbolum 65
 Columba 71, 105
 Columba nigra 95
 Commercium cum alienigenis 2-
 bens 149
 Conciliandi sibi alios vi præditus 153

Concordia 87
 Concubitus 47
 Confugiens ad proprium patronum,
 neque adjutus 107
 Conyza 129
 Continuelaborans 139
 Continentia hominis 85
 Cor 11, 51
 — supra acerram 39
 — hominis faucibus appensum 85
 Cornix 135, 139
 Cornices duæ 13, 15, 101
 Coturnicis os 87
 Crepusculum 83
 Cribrum 53
 Crocodilus 79, 81, 129
 Crocodili cauda 81
 Crocodili oculi 79
 Cucupha 69
 Culicum copia & generatio 105
 Custos domus 57, 75
 Cygnus 101
 Cynocephalus 27, 29, 31

D.

Debilis homo, lascivians ramentis 109
 Desponsata mulier 89
 Deus 83
 — Sol 9
 — Mundanus 26
 Dei ἀρετῆς 25
 Dextrarum junctio 86
 Digitus 85, 89
 Doctrina 51
 Domus fide continens 117
 Doræ spina 117
 — duæ 117

I N D E X.

E.

E lephas	131, 133
Equa lupum calcans	103
Equi cadaver	103
Eth Ægyptiace cor	11

F.

F aces accensæ	125
Fatum	27, 95
Febriticans & se ipse curans	125
Felis aquaticus	149
Filius	67
Fistula	155
Fecundus	61, 79
Folia	93
Formica	65, 117
Formicarum discessus	97
Fortis simul & temperans	59
Fullo	77
Fumus	89
Furens	79
Futurum opus	91

G.

G ratius animus	69
Grues	137, 141
Gustus	45

H.

H ippopotamus	71, 91
----------------------	--------

— cum asinino capite	41
— lapsus suos occultans	119
— mulieri a prima ætate junctus	147
— multos servans in mari	145
— non habens per se bilem, sed ab alio commotus	105
— peregre nunquam profectus	41
— accusatus & ideo ægrotans	115
— a luxuria resipiscens	127
— ab infania resipiscens	153
— metuens improvisa	123
— saltatione gaudens tibiarumque cantu	109
— primum rudis & informis edi- tus	131
— qui justam ætatem vixit	135
— qui utilia & inutilia male con- sumserit	145
— seipsum curans ex oraculi re- sponso	105
— qui sui curam non habet	147
— sibi ipsi damna dans	117
— suum scelus tegens	135
— tardus in movendis pedibus	141, 143
— tute urbem incolens	107
Hominis sceleris & robur	86
Hora	91
Horarum inspector	57
Horus	35
Humilitas	11
Hyæna	121, 123

Authorized license use limited to: 172.20.244.147

Downloaded on 23/11/2024 13:11:47 UTC

Hydri Basilico Apothetio Dimosias, Vivliothikis Z

I N D E X.

Igne repressus	124	Limes	21
Imago umbilico tenuis cum gladio depicta	91	Linea recta cum altera inflexa	95
Imperans hominibus sui generis	145	Lineæ decem	95
Impietas	91	Lingua supra oculum	43
Impossibile	73	Literæ Ægyptiæ	51
Impudens	143	Longævus	91
Impudentia	65	Lumbus hominis	87
Impurus & scelestus animus	63	Luna	27, 79
Ingratus & injustus	71	Luna oriens	31
Ingratus in bene de se meritis	71	Lupus	91, 123, 125
Inimico superior	121	Lyra	153
Inimicus & invisus omnibus	143		
Inimicus cum pari inimico congregiendiens	97		
Insanus	79		
Instabilis	119		
Instauratio, quæ post longissimum tempus fiat	111		
Intemperans	151		
Interitus	65		
Ira	31		
Iracundia immoderata	99		
Isis	5		
Judex	55		
Junco scripserunt Ægyptii	53		
Juno	23		
Jus æquum omnibus reddens	155		

L.

Laqueus	93	M	
Lexena	129	Magistratus	55
Leo	39, 35, 299, 025	Manus hominis	43, 155
Leonis anterior	39, 35, 299, 025	Manus una arcum, altera scutum tenens	85
Leo posterior	39, 35, 299, 025	Mars	13
Leopardus	39, 35, 299, 025	Masculus	83
Leopardus	39, 35, 299, 025	Mater	19, 25
Leopardus	39, 35, 299, 025	Meisi Ægyptiace serpens	75
Leopardus	39, 35, 299, 025	Mensis	7, 79
Leopardus	39, 35, 299, 025	Mercurius	29, 51
Leopardus	39, 35, 299, 025	Minerva	23
Leopardus	39, 35, 299, 025	Misericors	23
Leopardus	39, 35, 299, 025	Morbus	87
Leopardus	39, 35, 299, 025	Mors	93
Leopardus	39, 35, 299, 025	Mula	101
Leopardus	39, 35, 299, 025	Mulier abortum faciens	103
Leopardus	39, 35, 299, 025	— lactans & bene nutriens	109
Leopardus	39, 35, 299, 025	— infantes sceminas aut mares pariens	103
Leopardus	39, 35, 299, 025	— semel enix	129
Leopardus	39, 35, 299, 025	— sterilis	101
Leopardus	39, 35, 299, 025	— vid.	05

INDEX.

Mus	65	Palumbus	105
Mufa	95	Papyri fasciculus	45
Mufca	65	Pardus	121, 135
Mustela	99	Passer & noctua	100

N.

Natatio	37	Pater	57
Nefarium & abominandum		Patris amans	17
	59	Patrimonium filiis relictum	113
Nili exundatio.	37	Pedes gemini conjuncti	95
Nox	83	Pedes hominis in aqua obambulan-	84
Nun . . . Egyptiace Nilus	37	tes	73
Nuptiæ	15	Pelicanus	67
Nycticorax	93	Penis manu compressus	82

Q.

O	Bfidio	93	Πνεφύλαξ	147
	Occafus	81	Pifcis	29, 59
Oculus		43	Pollinctor facrorum	55
Odoratus		55	Polypus	145, 147
Opus		89	Pœna	91
Orbis terrarum	29; ejus umbilicus		Populus regi obfequens	75
	Ægyptus	39	Porcus	99
Origanum		97	Præfagium	21
Ortus		79	Præftantia	11
Oryx		63	Puritas	57
Os		45, 59		
Os boni viri		85		
Oftrea		147		

2.

Ovis montanus licensed use limited to: University of California San Diego. Downloaded from www.nature.com/scientificreports/ on 07/22/2024 at 17:07 UTC from IP address 130.237.165.40.

INDEX.

— fugiens stultitiam	131	Splen	55
— fugiens nugatorem	133	Stabile ac tutum	87
— orbi imperans	75	Stella	83
— parti orbis imperans	77	Sternutamentum	55
Rifus	55	Stomachus	85
Robur	35	Struthiocamelus	155
Robustus homo	131	Sublimitas	9
Ros e caelo	51		

25

Sacer Scriba 51, 53
Sacerdotes Ægyptii circumcisi

Sacris initiatus	111
Salamandra	115
Saltatione tibiaque gaudens	109
Sanguis	11, 93
Sbo Ægyptiace plenus victus	53
Scala	93
Scarabæus	15, 17, 25, 101
Scarus	149
Scorpius & Crocodilus	97
Senex fame confectus	139
—— Muficus	101

Sepia	151
Sepulturæ prospiciens	133
Sermo	43, 93

Sero tandem ex peregrinatione re-
diens

Serpens 3.5

Sideralis scientiae gnarus: 172.20.041

Accessed on 23/11/2024 13:11:47 UTC

45
11010 min 119 0

T.

TAlpa	117
Taurus	59, 103
— inter sidera	19
— ligatus	127
Tauri auricula	61
— cornu	89
Temperantiæ dubiæ homo	127
Tempus	83
Tenebræ	81
Terribilis	35
Tonitru	45
Torpedo piscis	145
Tumultus	87
Tutela & præsidium	41
Turtur	109

Y.

V	Accæ cornu	91
	Vates	55
U	bertas & abundantia	48
V	enus	13
V	entus	89
V	ermes pometirio Dimosias Istorinos	
V	er	is alienis & mor

I N D E X.

Vigilans	35	Vox e longinquo veniens	45
Vindemia copiosa	137	Upupa	137
Vipera	115, 135	Ursæ partus	131
Vir	17	Vulcanus	25
Uni ac soli genitus	14	Vulpianus	67
Unitas	25	Uvæ esu offensus	137
Voluptas	47	Vultur	19, 21, 23, 25

F I N I S.

E R R A T A.

In Præfat. p. 1. lege pro Φαινυβύθειας, Φαινιβύθειας; in Not. p. 200. pro
 πρισόπαται, πρισόπαλαι, p. 207. pro θημισατήριον, θυμισατήριον. p. 319. pro ὕδο-
 ῶν, ἡδονῶν, p. 320. pro πλυμμύρα & πλυμμύρα, πλημεμύρα & πλημεμύρα.

TRAJECTI AD RHENUM,

Typis PETRI MUNTENDAM, 1727.

ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΖΑΓΟΡΑΣ

